

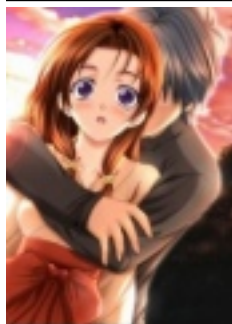
Thật Lòng Yêu Em

Contents

Thật Lòng Yêu Em	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	23
9. Chương 9	26
10. Chương 10	29
11. Chương 11	32
12. Chương 12	36
13. Chương 13	39
14. Chương 14	42
15. Chương 15	48
16. Chương 17: Chương 17	51
17. Chương 18: Chương 18	53
18. Chương 19: Chương 19	56
19. Chương 20: Chương 20	59
20. Chương 21	62
21. Chương 22	66
22. Chương 23	71
23. Chương 24: Chương 24.1	74
24. Chương 25	77
25. Chương 26	81
26. Chương 27: Chương 27	84
27. Chương 28	87
28. Chương 29	91
29. Chương 30	94
30. Chương 31: Chương 31	97
31. Chương 32: Chương 32	101
32. Chương 33: Chương 33	105
33. Chương 34: Chương 34	109
34. Chương 35: Chương 35	112
35. Chương 36: Chương 36	115
36. Chương 37	119
37. Chương 38	123
38. Chương 39	126
39. Chương 40	129
40. Chương 41	133
41. Chương 42	136

42. Chương 43	140
43. Chương 44	143
44. Chương 45 - End	145

Thật Lòng Yêu Em

Giới thiệu

Một cô gái vì bạn trai qua đời mà quá kích động trở nên điên dại gặp phải một người đàn ông biến t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/that-long-yeu-em>

1. Chương 1

Hoàng hôn, ánh nắng chiếu qua kẽ lá phủ lên những hạt cát lấp lánh, rơi trên cây dây leo phía ngoài ngôi nhà. Một mảng dây leo dài xanh biếc đung đưa trong ánh sáng trong suốt. Cây dây leo sinh trưởng với tốc độ rất nhanh, sắp vươn đến nóc, như chẳng bao lâu nữa có thể bao trùm toàn bộ ngôi nhà hai tầng. Khi đó, cả ngôi nhà bị dây leo cuốn chặt, thực sự trông giống như một nhà tù.

Ngôi nhà vốn dĩ hết sức bình thường, vị trí nằm kề một ngôi làng cách xa thành phố nhưng không quá gần thôn xóm. Hai năm qua, người trong thôn rất tò mò về chủ nhân của ngôi nhà, người bên trong hình như chưa bao giờ bước ra ngoài. Trước kia bọn họ có nhìn thấy một bà lão, hàng ngày đến thôn mua ít thực phẩm. Sau này bọn họ mới biết, bà lão ấy chỉ là người giúp việc gia đình, đảm nhận việc chăm sóc người sống bên trong. Bắt đầu được một thời gian, bà lão bỏ đi, thay bằng một cô gái trẻ đến mua đồ ăn.

Người trong thôn chưa từng nhìn thấy người được chăm sóc trong ngôi nhà đó. Đến gần ngôi nhà có cảm giác lạnh lẽo. Vì thế, bắt đầu có lời đồn đại, đây là nơi bao dưỡng tình nhân của một kẻ có tiền hoặc là người nhà của một kẻ lăm tiền có vấn đề nên bị đưa đến đây. Suy nghĩ như vậy không phải không có cơ sở. Khoảng một thời gian lại có một chiếc xe hơi màu đen sang trọng chạy đến trước ngôi nhà này. Không ai nhìn thấy người trong xe, không biết người đó dáng dấp thế nào, chỉ biết rằng cách một thời gian người ấy sẽ lại tới đây.

Một ông chủ thần bí, cùng chiếc xe thần bí, tất cả đều khiến một ngôi nhà đơn giản tăng thêm không khí bí ẩn.

Đường xá trong thôn đang xây dựng. Trên đường chất hàng đống đá vụn. Mỗi khi xe chạy qua lại lắc la lắc lư khiến người trong xe chỉ có thể giảm tốc độ. Ánh hoàng hôn dờn trên cửa kính, nhanh chóng phản chiếu, từ xa nhìn lại như lửa đốt chói mắt.

Xe chạy chậm rãi rồi dừng hẳn trước cửa ngôi nhà nhỏ.

Người trong xe dừng xe nhưng chưa lập tức bước xuống. Anh dùng ngón tay thon dài gõ lên vô lăng. Hàng mi dài cùng động tác nheo mắt uốn lượn biên độ. Đây là một người đàn ông đẹp trai, ngũ quan hoàn hảo, tỏa khí thế mạnh mẽ khiến người ta không dám tới gần. Anh mặc bộ quần áo màu đen, tuy mặt trời sắp

lặn nhưng trên người anh lại lộ vẻ lạnh lẽo có phần giống hồ nước ngày đông, mặt nước không ngừng nhẹ tỏa ra làn sương trắng rét mướt.

Người đàn ông dừng gõ lên vô lăng vài giây, rút ra gói thuốc lá, châm một điếu. Anh rít từng hơi, ánh tà dương dần dần tan biến, ánh sáng cũng chuyển thành màu đen. Một điếu rồi lại một điếu được rút từ trong hộp, phủ kín không gian chật hẹp.

Khói thuốc lượn lơ, mùi vị đậm đặc chao đảo.

Hút xong điếu cuối cùng anh mới dựa người vào tấm đệm, thở hắt một hơi dài. Hình như đã một tháng anh chưa tới đây. Một tháng ấy anh đều ở nước ngoài. Công ty ở nước ngoài gặp biến cố lớn, anh phải tự mình đi xử lý. Thị trường hải ngoại là giang sơn do chính anh gây dựng nên tuyệt đối không cho phép để xảy ra sự cố gì.

Biến cố? Quả nhiên, cái được gọi là “ người một nhà ” thì chỉ có người trong nhà mới có thể thu xếp được.

Anh sửa sang lại quần áo của mình rồi mới từ trên xe bước xuống. Anh liếc mắt hướng về phía cánh cửa liền nhìn thấy một người đang lén lút đánh giá anh. Cảnh tượng này khiến lông mày anh giương cao. Khi anh đi đến cổng chính, bảo mẫu trẻ lập tức trở nên ngoan ngoãn. Lăng Diệc Cảnh đứng trước mặt cô ta, khuôn mặt anh tuần lạnh cóng như mới lấy từ trong tủ lạnh ra. Trên chiếc ghế cách bảo mẫu trẻ không xa có để một chiếc di động, chính là chiếc điện thoại cô ta đùa nghịch lúc này.

Lăng Diệc Cảnh nhìn xung quanh một vòng. Trên bàn ăn còn vương vài hạt cơm, dưới mặt đất có mấy gói đồ ăn vặt.

Sắc mặt anh càng lúc càng nặng nề: “ Cút ”.

“ Nhưng... ”.

“ Tôi không muốn nói lần thứ hai ”.

Bảo mẫu trẻ còn muốn nói gì đó. Cô ta tới đây hai hôm mới nhìn thấy mặt mũi của người đàn ông này. Hơn một tháng nay người đàn ông đó không xuất hiện. Cô ta đang lo lắng không nhận được tiền công. Sợ nhất nếu anh ta không đến thì người phụ nữ điên kia sẽ ra sao.

Xử lý thế nào đây? Cũng bởi vậy mà cô ta mới lười biếng. Nhưng lúc này, biểu hiện của người đàn ông như muốn ăn thịt người, bảo mẫu trẻ không dám nói năng, cầm di động chạy như bỏ trốn.

Lăng Diệc Cảnh ngẩng đầu nhìn tầng hai, cất bước đi lên cầu thang. Vì lâu rồi không ai đến đây, bậc thang phủ một lớp bụi mỏng.

Anh bước từng bước đi lên, cửa sổ tầng hai rất nhỏ, bên ngoài được bao phủ bởi đám dây leo, trong phòng lại âm u ẩm ướt. Tầng hai có ba phòng, chỉ một phòng có người, hai phòng khác đều trống không. Anh dừng lại trước cửa căn phòng đầu tiên, vươn tay từ từ mở cửa.

Đẩy ra.

Ánh sáng trong phòng mờ昧, anh đứng ở cửa nhìn quét qua căn phòng một lượt, lúc này mới lập tức đi tới bên giường.

Trên giường, cô gái cầm chiếc chăn che mặt chậm rãi kéo xuống, để lộ đôi mắt to trong veo xinh đẹp, bắt động nhìn anh. Đường như, cô gái đã nhận ra cái nhìn của anh, trực tiếp kéo chăn xuống dưới. Cô mặc một chiếc áo len màu trắng. Có lẽ chiếc áo đã được mặc trong một thời gian khá dài, bằng mắt thường có thể thấy trên cổ áo có vài vết bẩn. Ngoại trừ đôi mắt to trong veo như nước thì cô không có bất kỳ điểm gì hấp dẫn, nhất là mái tóc rối bù không thể tin nổi, không biết bao lâu rồi chưa gội. Một cô gái như vậy, không biết bao lâu rồi chưa được gội đầu, bao lâu rồi chưa được tắm rửa, bao lâu rồi chưa được lau mặt. Cô trong mắt người khác chỉ là một kẻ điên nhưng anh lại không nghĩ như thế, việc đầu tiên sau khi về nước là lái xe ngay tới đây.

Có lẽ Lăng Diệc Cảnh ta bị điên rồi, bây giờ mà mới là một kẻ điên.

“ Cô nhìn cái gì mà nhìn ”. Giọng nói của anh bỗng trở nên dữ tợn.

Cô gái trên giường thấy anh dường như nổi nóng, đôi mắt to chuyển động, sau đó nét mặt lại giống như một cô vợ nhỏ. Lăng Diệc Cảnh bỗng nhiên nở nụ cười, bản thân không biết mình cười vì điều gì.

Cô gái trên giường cử động, kéo toàn bộ chiếc chăn trên người ra. Sau đó đem chiếc áo trên người cởi trước mặt Lăng Diệc Cảnh, tiếp theo tự mình trút bỏ nội y... Cô đã sẵn sàng, như anh đã làm trước kia mỗi khi tới đây, cởi bỏ sạch sẽ quần áo của chính mình. Trần trụi nằm trên giường, chờ anh đặt dưới thân. Cô không biết điều đó nghĩa là gì. Chỉ biết, sau khi làm xong, anh đối với cô rất tốt, chẳng những sẽ không hung dữ mà còn nấu đồ ăn cho cô ăn.

Lăng Diệc Cảnh nhìn hành động của cô, sự tức giận trên mặt giống như nước sôi, ào ào bốc lên. Anh nhảy thẳng lên giường, giơ tay phải gạt phắt bộ đồ lót cô vừa cởi ra. Có lẽ do anh dùng sức khiến cô bị đau, đôi mắt bỗng nhiên đỏ ửng. Nhìn sắc mặt tái mét của anh, cô không dám thổi cánh tay đau, ánh mắt như hạt đậu vàng, nước mắt trào ra.

“ Cô khóc cái gì? Không được khóc nữa”. Anh gào thét nhìn cô: “ Cô nghĩ tôi sẽ như Diệp Thư Tuấn sao? Sẽ chiều chuộng dỗ dành cô sau khi khóc sao? Cô không nhìn xem hình dạng của mình lúc này thế nào đi, sẽ chỉ khiến người ta ghê tởm mà thôi. Vậy mà cô vẫn còn muốn chạm vào tôi? Chủ động cởi quần áo đợi được người ta dè xuống. Bây giờ nhìn cô thật vô liêm sỉ”.

Anh hướng về phía cô gào to. Tuy cô không biết anh đang nói gì nhưng lại biết anh đang tức giận, vì thế cô càng khóc to hơn, vừa khóc vừa đưa tay lên lau nước mắt. Cô khóc âm ỉ, toàn bộ nước mắt nước mũi đều chảy ra.

“ Không được khóc. Tôi bảo cô đừng khóc nữa cơ mà”. Anh trừng mắt với cô.

Nhưng cô hoàn toàn không để ý đến lời anh nói, vẫn không ngừng khóc, không ngừng lau nước mắt nước mũi. Lăng Diệc Cảnh ôm lấy bà vai cô, bắt cô nhìn mình: “ Tôi bảo cô không được khóc, không được khóc. Tôi nói, tôi không phải Diệp Thư Tuấn, tôi sẽ không chiều chuộng dỗ dành cô đâu”.

Cô không khóc nữa, đành sụt sịt mũi. Lúc này đây, cô sợ anh, không dám làm trái ý anh, chỉ dám cúi đầu.

Lăng Diệc Cảnh bỗng buông cô ra, cảm thấy sự kích động vừa rồi của mình thật khó hiểu. Đó chỉ là một cô gái bị điên mà thôi, cô ấy cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu, mà yêu cầu cô ấy phải làm gì đây? Anh không ngừng nhấn mạnh anh không phải là kẻ biết chiều chuộng như Diệp Thư Tuấn. Cô cũng không còn là một Dương Tử Hân kiêu ngạo mà Diệp Thư Tuấn có thể chiều chuộng.

Trên người cô không mặc gì, cũng không dám lấy chăn để che thân, nhất định lúc này cô đang rất lạnh. Suy nghĩ đó xoay tròn trong đầu Lăng Diệc Cảnh. Anh vội vàng xuống giường, tìm quần áo trong ngăn tủ. Căn phòng trống trải, ngay cả ngăn tủ cũng trống rỗng. Căn bản quần áo của cô chỉ có vài thứ. Anh tìm thấy một bộ quần áo tương đối dày, đem đến, để cô mặc vào, sau đó bế cô dậy.

Nước mắt vẫn còn vương trên mặt cô nhưng cô cảm thấy tò mò trước những hành động của anh nên mở to mắt ngắm nhìn.

Trước đây cô chưa từng bước ra khỏi căn phòng này, cùng lắm chỉ đi lại trên tầng cao nhất. Khi đó, người chăm sóc cho cô là bà Trương. Bà Trương chăm sóc cô rất tận tình. Khi cô đói bụng liền nấu đồ ăn cho cô. Khi cô không khỏe liền mời bác sĩ đến khám, tắm rửa cho cô sau đó còn cho cô mặc quần áo sạch sẽ.

Từ khi bà Trương đi, sau khi thay bằng bảo mẫu trẻ đến chăm sóc, không ai tắm rửa cho cô, không ai gội đầu cho cô, cũng không có ai giúp cô thay quần áo. Cũng lâu lắm rồi cô không được lên tầng cao nhất ngắm mặt trời, không được đi xem cây cối đẹp đẽ. Bảo mẫu trẻ đối với cô rất hung ác.

Cô chưa từng rời khỏi nơi này. Bây giờ, anh định đưa cô rời khỏi đây sao? Dương Tử Hân nghi ngờ nhìn anh, để lộ khuôn mặt nhếch nhác nhưng ánh mắt vẫn đẹp đẽ khó tin.

Lăng Diệc Cảnh để cô vào trong xe, sau đó ngồi vào vị trí người lái, vươn người sang thắt dây an toàn cho cô. Nhìn chiếc dây an toàn cô thấy tò mò liền cúi đầu nghiên cứu.

Lăng Diệc Cảnh khởi động xe, lái ra ngoài đi thẳng.

Chính anh cũng không hiểu vì sao khi nhìn thấy sự lừa dối của bảo mẫu trẻ anh đã vô cùng tức giận. Bản thân anh hiểu rõ nguyên nhân nhưng không dám thừa nhận. Suy nghĩ đầu tiên trong đầu anh là bảo mẫu

này chắc chắn đã không chăm sóc tốt cho cô, cho nên anh mới như vậy. Sau khi lên lầu, nhìn thấy cô, anh lại càng tức giận. Cô không hiểu, cái gì cũng không biết, điều đó khiến anh bực bội.

Anh quay sang nhìn cô, cô đã chuyển sự tò mò từ chiếc dây an toàn sang phong cảnh phía ngoài cửa sổ xe. Cô cảm thấy kỳ lạ khi nhìn cảnh vật đang lui nhanh về phía sau, đầu dán lên cửa kính ngắm nghía. Cô giống như một đứa trẻ, quả thật rất giống một đứa bé khỏe mạnh kháu khỉnh, đáng yêu.

Tâm trạng của anh bởi vậy mà tốt hơn, khuôn mặt hàng ngày như quân bài rút cục đã có chút ý cười.

2. Chương 2

Phải mang cô ra khỏi đây, suy nghĩ đó vẫn tồn tại trong đầu anh. Mấy năm qua, người chăm sóc cho cô là bà Trương, là mẹ của lái xe cho Lăng Tích Đồng. Trước khi bà Trương có cháu, hai mẹ con họ từng làm việc cho Lăng gia trong một thời gian dài. Đứa bé bị bệnh, bà Trương xin Lăng Tích Đồng được nghỉ việc về nhà chăm sóc cháu trai. Lăng Tích Đồng đồng ý, lúc này anh mới đổi người đến trông nom cho Dương Tử Hân.

Đến bây giờ Lăng Diệc Cảnh vẫn nhớ rõ khuôn mặt đầy hận thù của Lăng Tích Đồng, sau còn lạnh lùng mở miệng: “Tìm ai cũng được, tốt nhất là tìm người tra tấn cô ta cho đến chết”.

Trước kia, Lăng Tích Đồng từng đề cập chuyện này với bà Trương, không cần đối tốt với kẻ điên như vậy, chỉ cần đừng để cho cô chết, dù sao đi nữa thì đối với bọn họ cũng không quan trọng gì. Bà Trương khi ấy liên tục gặt đầu với Lăng Tích Đồng nhưng bà Trương là người thấu tình đạt lý, chăm sóc cho Dương Tử Hân hết sức tận tâm. Nếu chỉ trông vào sự lương thiện thì không thể chăm sóc chu đáo cho Dương Tử Hân. Nguyên nhân quan trọng vẫn là vì Lăng Diệc Cảnh. Tuy anh không nói nhiều nhưng bà Trương cũng nhìn ra, chỉ cần bà không để ý đến Dương Tử Hân, sắc mặt Lăng Diệc Cảnh liền vô cùng khó coi. Chính vì điều này nên mặc kệ lời dằn dò của Lăng Tích Đồng, bà Trương vẫn lén lút săn sóc Dương Tử Hân đâu ra đấy.

Lăng Diệc Cảnh dùng tay trái lái xe, tay phải luồn vào túi quần lấy thuốc. Anh hút được một lúc mới nhận ra có ánh mắt đang chăm chú dừng trên người mình. Vì vậy, anh quay sang, thấy cô đang nghiêng đầu dán mắt nhìn anh. Chuẩn xác mà nói là cô đang nhìn điều thuốc trên tay anh. Anh nhìn điều thuốc trên tay phải, lại nhìn cô: “Cô không thích tôi hút thuốc à?”.

Anh tham khảo ý kiến của cô, cô không gạt cũng không lắc, vẫn nhìn điều thuốc trong tay anh. Cô nhớ mọi thứ rất chậm. Chỉ khi ghi nhớ thật kỹ mới không sợ quên. Trước kia anh làm rơi hộp thuốc trong phòng cô. Trên hộp thuốc có hình hộp sọ, cô nghiên cứu thật lâu hộp thuốc ấy. Vì thế cô nhớ kỹ hình đầu lâu và điều thuốc. Mà hiện tại anh lại đang hút thuốc, cho nên nhất định anh là đại diện cho sự xấu xa.

Lăng Diệc Cảnh cũng suy tư vài giây rồi dập tắt điều thuốc trong tay. Thời điểm anh vứt bỏ mẩu thuốc, cô bỗng nhiên mỉm cười, tựa như một nụ hoa bỗng nhiên nở rộ. Anh chợt nghĩ đến một câu nói thô tục, mỉa mai vẫn là mỉa mai, bất luận trong tình huống như thế nào đều khiến người ta phải động tâm.

Cô xoay đầu không nhìn anh nữa. Nhưng động tác vứt bỏ điều thuốc của anh hiển nhiên khiến cô tỏ vẻ hài lòng. Anh cũng không hiểu vì sao mình lại cảm thấy nhẹ nhõm.

Lăng Diệc Cảnh đưa cô về căn hộ anh ở bên ngoài. Ngôi nhà tuy không lớn không nhỏ nhưng trang trí đơn giản thanh lịch, phù hợp với khẩu vị của anh. Anh kéo Dương Tử Hân vào nhà, đến thẳng phòng tắm, vừa mở nước ấm, vừa dùng lược chải mái tóc dài rối bù của cô. Khi anh chải đầu cho cô, cô ngoan ngoãn đứng im. Khi anh nhấn mạnh chiếc lược, cô không kêu nhưng sẽ nhướn mày, sau đó mở to đôi mắt ngập nước nhìn anh, anh hiểu ý nên sẽ nhẹ tay hơn.

Vắt vả một lúc mới chải xong mái tóc của cô trở nên mượt mà. Anh liền cởi quần dài và quần lót của cô, tiếp theo mới cởi đến áo khoác ngoài. Trước đó, cô đã cởi nội y và áo len, còn bây giờ anh trút bỏ quần áo của cô xuống, cơ thể cô lộ ra trước mắt anh. Ánh mắt anh dừng trên cơ thể nhẵn bóng của Dương Tử Hân. Đây là cơ thể cô, không có gì che lấp, hoàn toàn hiện trước mặt anh nhưng trong anh không gọi lên bất kỳ

dục vọng nào. Cơ thể cô như được bao phủ bởi một tầng ánh sáng thánh thiện. Cho dù cơ thể này đã từng quần quai dưới thân anh, cho dù cái miệng nhỏ của cô đã từng gào thét nỉ non dưới cơ thể anh.

Anh đặt cô dưới vòi sen, cẩn thận tắm rửa cho cô. Lúc này, Dương Tử Hân hết sức nhu thuận, mặc bàn tay anh rơi xuống người cô. Nhưng ánh mắt của cô vẫn nhìn anh. Đối diện với cái nhìn của Dương Tử Hân, Lăng Diệc Cảnh hơi dừng tay: “ Cô đang nghĩ gì vậy?”.

Tay anh chạm lên người cô, đối với cô mà nói có phải chuyện này không quan trọng, cô cho phép bất kỳ ai đều được đặt tay lên người mình rồi tự nguyện bỏ đi theo người khác, để người khác chăm sóc tốt cho cô. Ánh mắt của anh bởi vậy lại tối sầm.

Cô vẫn nhìn anh, ánh mắt đơn độc, kiên định, như muốn đưa hình dáng của anh nhớ kỹ trong đầu.

“ Cô nhìn cái gì?”. Anh không tức giận, hỏi: “ Có phải nhìn tôi không giống với bóng hình của người trong lòng cô không?”.

Anh lại giận dữ khiến ánh mắt cô bắt đầu nhấp nháy, thậm chí theo bản năng lui về phía sau một bước nhỏ.

“ Có phải cô đang nghĩ đến Diệp Thư Tuấn?”. Tay anh từ từ di chuyển lên cổ cô, siết mạnh chiếc cổ bé nhỏ: “ Nói, sao cô không nói?”.

Hốc mắt cô đỏ lên, ngay lập tức bắt đầu khóc, âm thanh hiện tại đau thương biết bao.

“ Đau...đau quá”.

Cô bị thần sắc của anh lúc này dọa cho phát sợ, cô khóc vì bị anh làm tổn thương. Lăng Diệc Cảnh buông tay ra, định lau nước mắt trên mặt cô. Bàn tay giơ lên một nửa lại buông xuống. Anh không biết an ủi cô như thế nào, mặc dù bây giờ cô đang khóc rất đau lòng.

Lăng Diệc Cảnh, vì sao mà lại nổi giận? Mà biết cô ấy cái gì cũng không hiểu, không biết. Vì sao mà lại tức giận với cô ấy, không khống chế được bản thân? Anh nhắm mắt, tiếp tục tắm cho cô.

Cô không hiểu thái độ của anh, cũng không biết bộ dạng vừa vui vẻ bỗng trở nên dữ tợn của anh là vì điều gì. Vì vậy mà cô sợ hãi nhìn anh.

Ở đây không có quần áo của cô. Anh tắm cho cô xong, liền dùng chiếc áo choàng tắm bao bọc cô từ trên xuống dưới, sau đó ôm cô ra khỏi phòng tắm. Cô ngồi bên giường, tóc không ngừng nhỏ giọt, tắm áo choàng tắm khoác trên người rất rộng, che kín tay chân cô, nhìn giống như một bọc lông xù. Có lẽ do tay áo quá dài, cô không nhận được đùa nghịch, liên tục vùng vẫy.

Lúc Lăng Diệc Cảnh đi lấy máy sấy quay lại thấy cô đang chơi đùa, anh tới gần, cúi xuống trước mặt cô: “ Nếu nóng thì nói với tôi, biết chưa?”.

Cô vẫn đang nghịch ngợm, hình như không nghe thấy lời anh. Điều này làm anh có phần thất vọng, lập tức vươn tay để cô đối diện với mình: “ Nếu không thoải mái hãy nói lại cho tôi biết, hiểu không?”.

Cô mở to hai mắt nhìn anh.

Lăng Diệc Cảnh nhẹ nhàng nói một hơi, cầm máy sấy tới trước mặt cô, mở ra cho cô xem: “ Cái này là máy sấy, bây giờ tôi sẽ sấy tóc cho cô. Nếu cô thấy đầu nóng, phải nói cho tôi biết ngay, đã hiểu chưa?”.

Anh đợi một lúc, chuẩn bị giải thích lần nữa thì thấy cô gật gật đầu. Hành động này khiến tâm trạng của anh lập tức tốt hẳn lên, thậm chí không kiềm chế được đưa tay nhẹ nhàng xoa đầu cô.

Lúc Lăng Diệc Cảnh sấy mái tóc ướt sũng của Dương Tử Hân, anh nhớ cô đã từng có một mái tóc vô cùng đẹp. Khi bước đi, mái tóc dài không ngừng lắc lư theo động tác của cô. Khi ấy, cô giống như một yêu tinh xinh đẹp không tưởng tượng nổi. Hồi ức ngấn ngủ làm động tác trên tay anh dừng lại. Anh cảm giác có một bàn tay nhỏ bé đang kéo áo mình. Anh nhìn qua, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đang kéo anh. Anh khiến cô bị bỏng rồi...Anh vội vàng tắt máy nóng, hạ thấp chế độ gió.

Cô không bị cảm điếc nhưng rất ít nói. Lúc đầu, khi cô bị biến thành thế này, anh đã dẫn cô đi khám không ít bệnh viện lớn, các bác sĩ đều lắc đầu. Cô bị kích động dẫn đến rối loạn thần kinh, rất khó có thể chữa khỏi, tỉ lệ sống tốt là rất nhỏ.

“ Làm cô bị nóng rồi phải không?”. Anh muốn trò chuyện với cô.

Cô nhìn anh không nói.

“ Có phải vừa rồi cô bị nóng đúng không?”. Anh dùng tay xoa da đầu cô.

Khi anh đụng đến chỗ đó, cô chậm rãi gật đầu.

“ Đừng gật đầu, cô nói cho tôi biết, có phải vừa nãy ở chỗ này không được thoải mái đúng không?”.

Anh nhìn cô, tầm mắt không trốn tránh. Cô lẩn trốn, một lát sau trộm nhìn liếc bị anh phát hiện, nét mặt lộ vẻ ngượng ngùng. Vì thế mà cô gật đầu lia lịa: “ Vâng, ở đó không thoải mái”.

“ Khó chịu đúng không?”.

Lần này cô không trả lời.

Lăng Diệc Cảnh cẩn thận sấy khô tóc cho cô rồi mới tắt máy. Cô đưa tay vuốt ve tóc mình, tóc vừa mới thổi, còn lưu lại hơi nóng của máy sấy. Cô chạm vào hơi nóng có vẻ như rất hài lòng, nhìn anh mỉm cười.

Ba năm nay, trong thế giới của cô, ngoài người chăm sóc cho cô ra chỉ còn lại mình anh, chỉ có anh thỉnh thoảng đến thăm cô, chuyện trò cùng cô, cùng cô làm mấy chuyện kỳ quái.

Anh không kiềm chế được vươn tay sờ đầu cô: “ Sau này cô sẽ sống ở đây”. Anh dùng ngón tay véo mũi cô: “ Có hiểu không?”.

Hiện tại, Lăng Tích Đồng không còn để tâm tới cô. Anh đưa cô đến đây hẳn sẽ không có vấn đề gì. Về phần bảo mẫu trẻ, anh định gọi điện bảo người xử lý, nếu dám nói lung tung, anh sẽ cho cô ta biết cái giá phải trả là như thế nào.

Cô lại bắt đầu đùa nghịch mái tóc mình, ngón tay không ngừng cuộn tóc, từng vòng từng vòng một cho đến khi sợi tóc duỗi ra hoàn toàn, sau đó cô lại tiếp tục cuộn vào.

Lăng Diệc Cảnh tắm rửa xong, đi ra thấy cô đang nghịch tóc, lập tức đến gần, cầm mái tóc của cô tháo xuống: “ Không được nghịch tóc, biết không?”.

Cô mở to hai mắt, im lặng.

“ Tốt lắm, đi ngủ thôi”.

Anh thở nhẹ, cởi áo ngủ. Nghĩ đến ngày mai phải quay lại công ty, tâm trạng lập tức cáu kỉnh. Anh hận không thể chờ người đó chết, có lẽ cũng vì anh căm ghét ông ta giống bọn họ căm ghét anh. Cho dù chán ghét thì vẫn phải gặp mặt. Ai bảo anh là con trai của Lăng Tích Đồng, người thừa kế chân chính duy nhất của tập đoàn Nam Hưng.

Anh chỉ lơ đãng vài giây ngắn ngủi, quay lại thấy cô đã cởi áo choàng, trần trụi chờ anh. Cơ thể cô rất đẹp, cho dù khác xa với định nghĩa quyến rũ của mọi người nhưng chỉ cần kết hợp với khuôn mặt hiện ra nghiêng nước nghiêng thành, vô luận cơ thể kia dù thế nào cũng trở nên xinh đẹp đầy sức sống. Hoa hậu giáng đường Dương Tử Hân là người đẹp nhất không thể chối cãi trong lịch sử trường trung học F. Thậm chí, có người còn chụp ảnh cô rồi tạo thành một cuốn sổ ảnh đem bán, kiếm được một số tiền bất chính khá khá. Năm đó, vẻ đẹp của cô hoàn toàn là một huyền thoại.

Lúc này, huyền thoại đó đang cởi quần áo đứng trước mặt anh, ánh mắt hấp háy dao động đẹp đẽ. Cô có biết cô đang làm gì không? Cô có biết mối quan hệ này là gì không? Lăng Diệc Cảnh ta lẽ nào không thể chạm vào cô? Mà có thể làm Liễu Hạ Huệ được sao? Anh nuốt nước bọt dùng ngón trỏ vẩy cô lại. Cô liền đi tới phía anh. Gần như trong một giây đó, ngay lập tức anh đẩy cô ngã nhào lên giường.

3. Chương 3

Lần đầu tiên anh gặp cô là khi nào? Anh gạt bỏ không muốn nghĩ nhiều vì đơn giản chính anh cũng thừa nhận hình ảnh ấy thật sự rất đẹp và anh chỉ là một trong những kẻ thừa thãi.

Khi đó, anh đột nhiên có ý tưởng muốn đến trường thăm em trai, dù sao cũng tiện đường. Mối quan hệ giữa anh và Diệp Thư Tuấn không được coi là tốt, cũng không coi là tệ, đây là định nghĩa của chính anh. Cho dù Diệp Thư Tuấn rất tôn kính anh nhưng vẫn không thể thay đổi việc anh không thể thân thiết hơn với cậu em trai này, mối quan hệ người nhà cổ quái ấy đại khái giống như Lăng Tích Đồng, làm gì đi chăng nữa cũng không cách nào có thể thân thiết với cậu ta.

Khi anh đến trường, Diệp Thư Tuấn đang có một trận giao tranh bóng rổ. Nhìn dáng vẻ thư sinh của cậu ta, ngay cả trên sân bóng cũng có nét mặt mạnh mẽ. Mái tóc vuốt ngược, trán lấm tấm mồ hôi. Diệp Thư Tuấn hơi quỵ chân, tay không ngừng lắc lư, nỗ lực ngăn cản sự đột phá của đối phương. Lúc bấy giờ, Diệp Thư Tuấn đang ở độ tuổi thanh xuân phơi phới, nét mặt dù ngụy trang thế nào cũng không che giấu được tinh thần phấn chấn bùng nổ. Trong trí nhớ của Lăng Diệp Cảnh, anh vô cùng hâm mộ sự đơn giản của Diệp Thư Tuấn.

Trùng hợp ngẫu nhiên, anh đi giày da mặc tây trang đứng giữa một nhóm học sinh trung học, bỏ qua những cái nhìn lạ lẫm của người khác, chỉ chăm chú nhìn bóng dáng của người kia trên sân bóng rổ. Thỉnh thoảng các nữ sinh bên cạnh anh la hét gọi tên Diệp Thư Tuấn. Điều này làm Lăng Diệp Cảnh liếc mắt nhớ lại thời trung học của anh, làm người thừa kế được bồi dưỡng của Nam Hưng, luôn bị yêu cầu có thành tích nổi trội, đặt vị trí thứ nhất là việc anh phải làm mà không được khích lệ. Anh sống trong một bầu không khí như vậy, không có bạn bè, có chăng chỉ là luôn luôn phải cố gắng đạt hạng nhất.

Cũng là con cháu của Lăng gia, Diệp Thư Tuấn lại có thể có được cuộc sống như người bình thường, có được tình yêu của cha mẹ, có một người cha luôn quý mến cậu ta, không giống như anh...

Với một Diệp Thư Tuấn như thế, khiến anh không thể giống một người anh tốt biết yêu thương, cũng không có cách để ghét bỏ. Vì vậy, hiện tại chỉ có thể giằng co trong mối quan hệ kiểu này. Nói quan tâm có lẽ không thỏa đáng, chỉ có thể nói anh vẫn duy trì làm một người anh có trách nhiệm, lưng đeo mọi việc của Lăng gia, sau đó làm cho Diệp Thư Tuấn có được cuộc sống bình thường, đây cũng là việc mà Lăng Diệp Cảnh có thể làm.

Một nam sinh đứng ở hàng trước bỗng hô to tên của Diệp Thư Tuấn, xem ra có quan hệ khá tốt với cậu ta, trong tiếng hô còn mang theo ý cười: “Người nhà cậu cũng đến đây này...”.

Thính lực của Lăng Diệp Cảnh không tồi, những lời này đã lọt vào tai anh nhưng anh không có bất kỳ phản ứng nào. Trên sân bóng, hình như Diệp Thư Tuấn cũng không có phản ứng nhưng Lăng Diệp Cảnh thấy rõ em trai mình trong khi ném bóng đã dừng mất vài giây, sau đó quả bóng được ném mạnh vào giỏ, vì vậy mà nhận được sự cổ vũ của cả sân đường. Sau khi Diệp Thư Tuấn ném bóng xong, đồng đội vỗ tay chúc mừng như thường lệ. Bọn họ tuân thủ nghiêm ngặt quy củ của đội bóng, thường nhường cho Diệp Thư Tuấn ném đầu. Thần kỳ hơn là Diệp Thư Tuấn luôn là người có tỷ lệ ném trúng bóng cao nhất. Nhưng cũng có lúc không được như ý, chuyện ngoài ý muốn đó lại đến từ “người nào đó” của Diệp Thư Tuấn. Diệp Thư Tuấn vừa nói chuyện với đồng đội vừa thỉnh thoảng nhìn vào đám người, bộ dạng của cậu ta có gì đó không đúng. Lăng Diệp hiểu, em trai anh đang tìm người, hơn nữa không có khả năng là tìm anh, vì vậy mới có người vừa kêu: “Người nhà của cậu”.

Quả nhiên, khi Diệp Thư Tuấn ra khỏi sân bóng, có một cô gái chạy như bay đến, lao thẳng vào lòng Diệp Thư Tuấn, trong nháy mắt đứng ngay cạnh cậu ta. Diệp Thư Tuấn vội vàng lấy tay đỡ cô gái ra, hiển nhiên không muốn trước mặt mọi người có những hành động thân mật với cô gái ấy.

Mặc dù cách xa một đoạn, Lăng Diệp Cảnh vẫn có thể nhìn thấy hình dáng của cô gái này, chắc chắn đó là một cô gái trẻ trung, hơn nữa còn rất hoạt bát đáng yêu. Cô có thân hình mảnh khảnh, những sợi tóc lắc lư khe khẽ, mặc một chiếc váy nữ tính gợi cảm, khi đứng bên cạnh Diệp Thư Tuấn, thật sự giống như hoàng tử và công chúa bước ra từ câu chuyện cổ tích.

Bên cạnh có ai đó không ngừng buôn chuyện về đôi nam nữ, nói là cô gái chủ động theo đuổi Diệp Thư Tuấn. Cô gái dường như không thoải mái về những tiếng ồn ào ấy, Diệp Thư Tuấn đỡ dành vài câu, sau đó

trong lúc vô tình phát hiện Lăng Diệc Cảnh cũng đứng trong đám đông. Lăng Diệc Cảnh mặc tây trang đứng giữa đám sinh viên, vốn được rất nhiều người chú ý, Diệp Thư Tuấn nên sớm nhận ra anh trai mình mới đúng. Nhưng nguyên nhân vừa rồi là vì Dương Tử Hân, Diệp Thư Tuấn đẩy cô ra không cho lại gần, cậu ta không muốn trước mặt nhiều người duy trì những hành động mờ ám đối với cô, cũng không muốn thấy Dương Tử Hân giận dữ, vì thế mới giằng co mất vài giây.

Sau khi thấy Lăng Diệc Cảnh, hình như Diệp Thư Tuấn hơi bất ngờ, sau khi sững sốt một lúc mới tiến về phía Lăng Diệc Cảnh.

“Diệp Thư Tuấn”. Dương Tử Hân thấy Diệp Thư Tuấn không để ý tới mình mà đi thẳng, mày cau lại thành hình vòng cung. Dương Tử Hân đứng một chỗ giậm chân, nhìn Diệp Thư Tuấn đứng cạnh một người đàn ông mặc âu phục, lúc này mới chạy tới.

“Anh, sao anh lại tới đây?”. Diệp Thư Tuấn lấy tay lau mồ hôi trên trán, Lăng Diệc Cảnh đến khiến cậu vừa tò mò vừa ngạc nhiên. Mặc dù gương mặt của người anh này luôn không được tự nhiên, thường không có cảm xúc. Nhưng cậu ta đối với anh trai lại rất sùng bái, bất kể học thứ gì, Lăng Diệc Cảnh đều xếp thứ nhất, hơn nữa còn có thể thờ ơ, trong mắt người khác là sự kiêu ngạo, sâu trong mắt Diệp Thư Tuấn lại là sự tự hào.

“Đi ngang qua, tiện thể đến thăm cậu”. Lăng Diệc Cảnh cũng nhìn em trai: “Dạo này học hành thế nào?”.

“Tình hình vẫn như cũ...”. Diệp Thư Tuấn định nói thành tích học tập của mình dù thế nào vẫn kém hơn anh nhưng thấy Lăng Diệc Cảnh nhìn về phía sau, da đầu Diệp Thư Tuấn hơi run lên, sau đó cảm thấy cánh tay mình bị ai đó nắm lấy.

Dương Tử Hân nắm tay Diệp Thư Tuấn, mỉm cười nhìn Lăng Diệc Cảnh: “Đây là ai ạ?”.

Lăng Diệc Cảnh cũng dùng ánh mắt quan sát để thăm dò Diệp Thư Tuấn nhưng khi bắt gặp gương mặt xinh xắn động lòng người của Dương Tử Hân, anh đã bị sự quyết đoán đầy sức sống của cô bao phủ. Cho dù nhiều năm sau, Lăng Diệc Cảnh vẫn nhớ rõ gương mặt tươi cười ấy, là hình dáng đẹp nhất anh từng gặp, mà ngoại trừ bộ dáng đẹp dễ này ra, cô căn bản còn có khuôn mặt nhỏ nhắn, hơn nữa lúc này đây, cô đang đứng cạnh Diệp Thư Tuấn.

Diệp Thư Tuấn bối rối định gỡ tay cô ra nhưng cô không cho. Thiếu nữ mới lớn đang đùa bỡn với thứ cảm xúc chỉ riêng lứa tuổi của bọn họ mới có nhưng Lăng Diệc Cảnh coi như không thấy.

Đó cũng là lần đầu tiên Lăng Diệc Cảnh nhìn thấy Dương Tử Hân, khi đó anh mang cô ra phân chia trong thế giới của Diệp Thư Tuấn, thế giới đó cách anh rất xa.

Một lúc sau, Diệp Thư Tuấn thay quần áo, Dương Tử Hân đứng cạnh anh cùng đợi Diệp Thư Tuấn. Bởi vì hai người chưa thân quen, mà anh lại không phải là người nói nhiều, vì thế cả hai cùng im lặng. Nhưng hình như cô muốn làm thân với anh, sau khi biết anh là anh trai của Diệp Thư Tuấn.

“Vì sao anh họ Lăng còn anh ấy lại họ Diệp? Hai người có thật là anh em không? À, em biết rồi, hai người là anh em họ hoặc là anh em con cô con bác?” Cô mở to hai mắt nhìn anh, một đôi mắt rất đẹp.

Lăng Diệc Cảnh luôn chán ghét phụ nữ nói nhiều, hơn nữa, chán ghét ai đó hỏi mối quan hệ thực sự giữa anh và Diệp Thư Tuấn. Nhưng với câu hỏi vô ý của cô, anh lại không hề chán ghét.

“Chúng tôi là anh em cùng cha cùng mẹ. Tôi lấy họ mẹ, còn cậu ấy lấy họ cha”. Bằng một câu anh nói rõ ràng tất cả mối quan hệ, đồng thời cũng giải thích vì sao hai người lại không cùng họ.

“Ồ. Cha mẹ anh nhất định là rất tình cảm”.

Cô chỉ tùy tiện tìm đề tài ngẫu nhiên, không muốn hai người xa lạ trở nên lúng túng, vì thế mới nói chuyện lung tung, hoàn toàn không nhận ra trong lời nói của anh đối với cô lộ ra giọng điệu mỉa mai châm biếm.

Sau khi Diệp Thư Tuấn tới, ba người bọn họ đi ra ngoài ăn cơm, bởi vì mối quan hệ với Lăng Diệc Cảnh, bọn họ đến một nhà hàng. Khi ngồi xuống, Dương Tử Hân không ngừng đặt câu hỏi, hơn phân nửa là hỏi Lăng Diệc Cảnh về tuổi tác, nghề nghiệp...vân.vân.

Diệp Thư Tuấn biết anh trai mình không thích cùng ai đó nói chuyện, vì thế liền kéo áo Dương Tử Hân dưới gầm bàn, làm cho đôi mắt đẹp của Dương Tử Hân hơi trầm xuống.

Mãi cho đến khi ăn cơm xong, cô mới nổi cáu với Diệp Thư Tuấn: “ Có phải em làm anh khó xử với anh trai nên anh không cho em gần gũi anh không, anh thật đáng ghét, rất đáng ghét”.

Khi ấy, Lăng Diệc Cảnh đã ngồi vào trong xe còn nghe thấy Diệp Thư Tuấn thấp giọng xoa dịu cô. Từ gương chiếu hậu, Lăng Diệc Cảnh nhìn thấy hai thân ảnh càng lúc càng xa, khóe miệng giật giật. Anh chưa từng nghĩ sẽ gặp lại cô gái ấy, ít nhất tại thời điểm đó, anh chưa từng nghĩ sẽ gặp lại cô.

Bàn tay anh chạm vào làn da mịn màng của cô, trên người cô như có nam châm từ tính hút chặt lấy anh khiến tay anh không thể rời ra. Bởi rất ít khi tiếp xúc với ánh mặt trời, làn da của cô rất trắng trẻo, cũng rất non mềm, hoàn toàn tự nhiên, không có bất kỳ bóng dáng nhân tạo nào. Trong đầu anh hiện ra hình dáng cô trước đây, dưới thân anh cúi đầu nức nở. Khi ấy, trên mặt cô là mảng đỏ hồng, ngay cả khóe mắt cũng mang theo sự quyến rũ nhàn nhạt. Anh dường như không kịp chờ đợi, muốn đem cô biến thành hình ảnh trong đầu anh.

Da thịt chạm vào nhau, mang theo nhiệt độ cơ thể nhau.

Cô vẫn tròn tròn mắt nhìn anh, không chút thẹn thùng.

“ Biết tôi là ai không?”. Anh nhướng mày nhìn về phía cô, nội tâm cảm thấy buồn chán thêm lần nữa, anh chán ghét nhận định của cô đối với anh lúc này – cô cái gì cũng không biết, ngay cả chuyện hiện tại bọn họ đang làm, cô cũng không biết là gì.

Cô chớp mắt, nở nụ cười thanh thuần với anh.

Anh không hề nhìn thấy mặt cô, anh đặt cằm lên vai cô, thổi khí vào tai cô: “ Tôi tên là Lăng Diệc Cảnh, hãy gọi tên tôi, gọi tên tôi đi”.

Anh vừa căn dặn vừa dùng hai chân tách chân cô ra, làm cho hai chân dần dần cong lên. Có lẽ cô cũng biết sắp xảy ra chuyện gì, vẻ mặt hơi khác lạ, có chút bài xích nhưng lại không dám, chỉ có thể thuận theo động tác của anh.

Bàn tay anh nắm lấy hai khối tròn nổi lên trước ngực, kết hợp động thân, tiến vào cơ thể cô. Điều này khiến cô không tự chủ được ôm lấy thân thể anh, hai tay cuộn chặt người anh, giống như muốn bọn họ hòa hợp thành một.

“ Gọi tên tôi đi...”. Anh vẫn nhẹ nhàng dỗ dành cô.

Sóng tình vừa xa lạ vừa quen thuộc không ngừng trào dâng, tựa như những con sóng, từng lớp từng lớp tràn bến Thượng Hải, từng lớp từng lớp tăng cường.

Hốc mắt cô dần đỏ, miệng cũng bắt đầu phát ra những âm thanh nỉ non.

“ Nói, người đang ở trong cơ thể cô là ai?”. Anh hôn lên tai cô, hỏi không biết mệt mỏi.

“ Tôi tên là gì?”. Anh chậm rãi hôn cô, từ vành tai lên đến gương mặt.

“ Ừm...ừm...”.

“ Nói đi, tôi là ai?”. Từng bộ phận trên cơ thể anh không ngừng chuyển động, tiết tấu ban đầu thông thả, một lúc sau gấp rút, khiến hơi thở cũng trở nên dồn dập.

“ Lăng Diệc Cảnh?”. Cô nhẹ nhàng kêu tên anh, tiếng thở dốc lớn hơn cả tiếng nói của cô.

Nhưng dường như cô mỉm cười với anh, trên gương mặt là nụ cười đầy nước mắt.

Không hiểu sao tim anh bỗng đập nhanh, khoái cảm cuộn cuộn, làm anh tăng tốc nhanh hơn...

“ Gọi lại, gọi lại tên tôi đi...”.

Hai tay cô cuộn lấy cổ anh: “ Lăng Diệc Cảnh...Lăng Diệc Cảnh...”.

Cô gọi tên anh, đó là nguồn gốc tất cả khoái cảm trong anh...Một giọt mồ hôi trên trán anh chậm rãi nhỏ xuống, rơi trên mặt cô.

4. Chương 4

Sau khi dây dưa, cơ thể cô trở nên mềm nhũn. Trước kia anh không biết, thật ra cô cũng lười biếng, một khi mệt mỏi liền không muốn cử động, tựa như bây giờ. Nhận ra những cảm xúc chân thật của cô lúc này, Lăng Diệc Cảnh nhin không được lắc đầu cười khẽ, dùng ngón tay nhón chiếc mũi nhỏ của Dương Tử Hân: “Không muốn cử động sao?”.

Cô vùi mặt vào gối như không muốn để ý đến anh. Cô thật sự mệt muốn chết, có bằng chứng đây. Trên người cô rải rác dấu hôn, khi anh dùng lực quá mạnh còn lưu lại những vết xanh tím. Anh nhìn cơ thể cô, không khống chế nổi vươn tay sờ những vết bầm tím. Khi anh đưa tay chạm vào, cô giấu mặt vào gối xoay sang hướng khác, liếc nhìn anh. Ánh mắt cô khép hờ, giống như người đẹp say rượu. Chính động tác đơn giản này khiến hơi thở của anh có phần dồn dập.

“Ở đây rất đau phải không?”. Anh chỉ vào nơi xanh tím trên người cô, bàn tay xoa nhẹ lên trên. Anh khao khát có thể trao đổi cùng cô. Điều anh thực sự sợ hãi chính là tất cả những cảm xúc của cô đều có cảm giác giống một khúc gỗ, cái gì cũng không hiểu không biết. Anh hy vọng cô có thể giao tiếp với anh như người bình thường, bất luận là bằng ngôn ngữ hay hành động.

“Vâng”. Nửa ngày sau cô mới gật đầu.

Cô chỉ gật đầu nhưng trong lòng Lăng Diệc Cảnh lại toát lên sự rung động. Anh duỗi tay vỗ vỗ mặt cô: “Bây giờ chưa ngủ được, đi tắm trước đã”. Anh định không nói nhiều nhưng không biết vì sao khi đối mặt với cô, anh luôn không muốn dừng lại. Anh hi vọng nói nhiều có thể kéo cô cùng nói theo.

Anh ôm cô rời giường, hệ thống sưởi trong phòng vừa đủ, không lo cô bị cảm lạnh. Anh vừa xả nước ấm, vừa đặt cô đứng dưới vòi sen, bàn tay anh nhẹ nhàng tắm cho cô. Khi anh lau rửa cho Dương Tử Hân, cô ngoan ngoãn đứng yên, sau đó híp mắt nhắm lòng nhìn anh giữa làn hơi nước, giống như trầm tư nhưng trong đầu cô chỉ là một mảng hỗn độn. Quả thực cô không nhớ nổi bất kỳ điều gì nhưng cô cảm nhận được bàn tay anh đụng chạm lên cơ thể một cách dịu dàng nhẹ nhàng, khiến cô có cảm giác vừa xa lạ vừa thân quen. Tựa như thời gian dài trước đây, cũng có người đối xử dịu dàng với cô như vậy, tốt đẹp như vậy.

Nước đã chảy đầy bồn tắm lớn, anh ôm cô đặt vào bồn: “Cô ngoan ngoãn ngâm mình trong đó, biết chưa?”.

Cô phản ứng hơi chậm một chút, cũng không phải không hiểu lời người khác. Anh chờ cô gật đầu mới vừa lòng đi tắm. Anh tắm vội vàng rồi quay lại nhìn cô, thấy cô đã quên mệt mỏi trước đó, đang chơi trò đổ nước giữa bồn, ngây thơ lãng mạn như một bé gái bốn năm tuổi. Khi anh tới gần, cô còn vui vẻ hắt nước về phía anh. Anh làm bộ phụng phịu giận dỗi: “Không được như vậy, ướt quần áo của tôi”.

Nhìn nét mặt u ám của Lăng Diệc Cảnh, quả nhiên cô không dám hắt nước vào anh nữa, thậm chí còn vươn tay lau khô nước trên quần áo anh. Nhưng tay cô vốn ướt sũng, khiến quần áo anh càng động thêm nhiều nước. Bây giờ chính cô mới chậm chậm phát hiện ra chuyện đó nên không dám lau tiếp, ngẩng đầu nhìn anh, gương mặt lộ vẻ sợ hãi, chỉ cần anh quát một câu, nước mắt của cô có thể trào ra ngay.

Lăng Diệc Cảnh thở dài không để tâm, quay ngược cô về phía mình: “Không sao, không sao. Vừa rồi tôi chỉ đùa cô thôi”.

Cho dù anh đã nói như vậy nhưng cô vẫn thận trọng đánh giá nét mặt anh, thấy anh không còn âm trầm, biểu hiện vì thế cũng thoải mái hơn.

Để Dương Tử Hân ngâm một lát, anh mới ôm cô ra khỏi bồn tắm, dùng khăn mặt lau khô rồi bế cô lên giường. Anh đã thay ra giường mới, cái chiếc đó anh đã cho vào máy, chờ ngày mai mời người giúp việc đến giặt. Trước khi xuất ngoại, anh đã hỏi thông tin về người giúp việc, đối phương cũng đã giúp anh tìm được người, chỉ chờ sau khi anh trở về sẽ báo cho người đến làm.

Cô nằm trên giường, không có gì để mặc, tuy có chăn để che nhưng vẫn cảm thấy không được tự nhiên. Cô nhìn anh, thoáng chốc đã vo viên chiếc chăn.

“ Không thoải mái ở đâu à?”. Sau khi đoán được phần nào, anh không muốn tiếp tục phán đoán tiếp tâm trạng của cô mà hy vọng cô có thể chủ động cùng anh trao đổi. Anh không có điều gì khác cần lo lắng, ở đây càng không có. Vừa rồi không dùng biện pháp phòng tránh, anh định chờ cô ngủ sẽ ra ngoài hiệu thuốc mua thuốc tránh thai. Nhưng anh không yên tâm nên để ngày mai mới có thể đi mua thuốc. Thuốc gây tổn thương cơ thể, điều này khiến lòng mày anh lại giương ột lần nữa.

“ Không...không có quần áo để mặc”. Cô vội liếc nhìn anh trước khi thốt ra nỗi muộn phiền trong lòng mình. Lăng Diệc Cảnh sau khi nghe xong, ngược lại còn mỉm cười. Ở đây không có quần áo của cô, anh chỉ có thể đi tìm quần áo của mình nhưng không có đồ thích hợp mặc đi ngủ. Anh tìm thấy mấy chiếc sơ mi đã được giặt vài lần, lại là vải dệt, phù hợp để cô mặc thoải mái.

Sau khi cô mặc sơ mi của anh, tâm trạng quả nhiên vui vẻ hẳn lên. Chiều dài chiếc áo vừa phải, cô mặc nó trông như một chiếc váy, hơn nữa còn để lộ đôi chân dài thon thả. Đường như cô rất thích hình dáng của mình bây giờ, còn nhảy trên giường vài cái. Sau khi nhảy, cô ngấm nghĩ gì đó xong ngược lên nhìn sắc mặt anh, sau khi thấy anh không tức giận, cô lại tiếp tục ngấm nghĩa tạo hình kỳ quái của chiếc váy. Cô là một cô gái có những hành động ngang bướng. Lần đầu tiên gặp cô, anh đã nhận ra điều ấy.

“ Đừng chơi nữa, lại đây ngủ đi”. Anh vẫy tay với cô, kéo cô vào trong lòng, vuốt ve mái tóc dài, ngửi mùi hương quen thuộc trên cơ thể cô. Ngày mai sẽ là một trận chiến, giây phút ngắn ngủi này để anh chìm đắm trong mùi hương dịu dàng thật tốt.

Cô vẫn chưa tỉnh, Lăng Diệc Cảnh phải ra ngoài một chuyến, đến hiệu thuốc mua thuốc và một ít nhu yếu phẩm. Hôm qua, anh đã gọi điện bảo dì giúp việc đến, sau khi dì giúp việc đến anh mới có thể đi làm. Anh dành nửa giờ để hỏi dì giúp việc một số vấn đề, sau đó dặn dò cô một số thứ rồi lái xe ra ngoài.

Nửa tháng trước anh ở nước ngoài nên một số chuyện trong nước anh hoàn toàn không biết. Ngày anh đi, Diệp Thư Thần bắt đầu xử lý một vài việc, mỗi hạng mục đều nhằm vào người anh cùng cha khác mẹ. Diệp Thư Thần là con của Diệp Tiến Minh và tình nhân, đây cũng là mưu kế của Diệp Tiến Minh nhằm bước vào tập đoàn. Ông ta tuyên bố nhất định sẽ đuổi Lăng Diệc Cảnh ra khỏi Nam Hưng.

Tập đoàn Nam Hưng do một tay Lăng Sùng Huy sáng lập, đem cả đời tâm huyết đặt vào. Lăng Sùng Huy và vợ cả sinh Lăng Tích Đồng là con gái. Năm Lăng Tích Đồng hai mươi hai tuổi, nhận thức được năng lực và diện mạo siêu phàm của Diệp Tiến Minh, Lăng Tích Đồng vừa gặp đã yêu, liền lĩnh muốn kết hôn với người đàn ông này. Lăng Sùng Huy tiến hành điều tra Diệp Tiến Minh. Sau khi biết con gái để lộ ý nghĩ nếu không phải là Diệp Tiến Minh thì sau này sẽ không lấy chồng, Lăng Sùng Huy bắt đầu bồi dưỡng Diệp Tiến Minh. Diệp Tiến Minh là một người tuyệt đối có năng lực, tư tưởng của Lăng Sùng Huy rất thâm sâu. Vì vậy đã đồng ý hôn sự của Lăng Tích Đồng và Diệp Tiến Minh. Diệp Tiến Minh có năng lực cao, một mình có thể thể hiện tài năng, không do dự liền kết hôn với Lăng Tích Đồng. Sau khi kết hôn đã sinh hạ được hai người con trai, con cả là Lăng Diệc, người con thứ là Diệp Thư Tuấn.

Trước khi Diệp Tiến Minh và Lăng Tích Đồng kết hôn, bọn họ đã thảo một hợp đồng. Đứa con thứ nhất sinh ra phải lấy họ Lăng. Mà đứa bé này dù thế nào đi nữa cũng sẽ là người thừa kế của tập đoàn Nam Hưng. Diệp Tiến Minh quả là người có khả năng. Sau khi tiến vào Nam Hưng đã tạo cho tập đoàn rất nhiều lợi ích, được Lăng Sùng Huy vô cùng tín nhiệm. Vì vậy mà Diệp Tiến Minh đối với Nam Hưng càng tận tâm hết sức. Lăng Sùng Huy đem 56% cổ phần công ty chia làm ba phần. Người thừa kế của Lăng gia sẽ được 26%. Còn Diệp Tiến Minh, Lăng Tích Đồng, Diệp Thư Tuấn giành 10%. Nhưng Lăng Diệc Cảnh và Diệp Thư Tuấn sau khi thành niên mới được tự mình tiếp nhận cổ phần công ty.

Diệp Tiến Minh vào tập đoàn Nam Hưng được mấy năm thì Lăng Sùng Huy mất, ông ta nhanh chóng trở thành người cầm quyền của tập đoàn. Ông ta cùng tình nhân sinh Diệp Thư Thần mang về Nam Hưng. Khi đó tập đoàn trong tay Diệp Tiến Minh đã nhiều năm, nhân viên trong công ty đa phần đều là người của ông ta. Ông ta không quản đưa đứa con ngoài giá thú lên vị trí cao nhất. Đơn giản vì đứa con ngoài giá thú này là đứa con được sinh ra bởi tình yêu đích thực.

Lăng Diệc Cảnh vừa lái xe vừa nghĩ lại quá khứ.

Sau khi anh được sinh ra, Diệp Tiến Minh chưa bao giờ khen ngợi anh lấy một câu. Anh từng nghĩ mình không đủ xuất sắc nên mới không được ba để ý đến. Cho nên anh ra sức nỗ lực, bất luận làm việc gì đều cố gắng đạt hạng nhất. Nhưng đổi lại, Diệp Tiến Minh ngày càng trở nên lạnh lùng. Sau anh mới hiểu, chỉ cần anh là người họ Lăng, Diệp Tiến Minh sẽ không có một chút nào yêu mến anh.

Diệp Tiến Minh là người đàn ông có năng lực, cũng là người đàn ông có tham vọng cao cả. Ông ta kiên định cho rằng hiện tại mình đã có hết thảy, tất cả đều do ông đổi lấy mà được, chẳng qua Lăng gia chỉ cho ông ta một vị trí mà thôi. Nhiều năm như vậy, ông ta vì Lăng gia mà làm mọi chuyện, báo đáp hoàn toàn cho Lăng gia. Một khi đã như vậy, ông ta dựa vào điều gì không thể nghĩ đến cuộc sống của chính mình? Vì vậy, Diệp Tiến Minh không quan tâm đến ánh mắt của người ngoài, bao nhiêu năm ân ái với bạn gái sinh con ngoài giá thú mang về Nam Hưng. Đồng thời cố gắng bồi dưỡng Diệp Thư Thần trở thành người nối nghiệp. Người nào cản đường, tất cả đều thành kẻ thù của ông ta.

Trong mắt Diệp Tiến Minh, mọi thứ ông đoạt được từ Lăng gia, sớm đã trả hết nợ. Nhưng trong mắt người khác, Diệp Tiến Minh là một kẻ vong ân bội nghĩa. Ông ta không chấp nhận lập luận của những người khác. Vì thế mà ông ta căm ghét toàn bộ người họ Lăng và sự tồn tại của họ, nhắc nhở quá khứ không vinh quang của ông ta dựa dẫm vào phụ nữ. Bọn họ chính là vết nhơ trong đời Diệp Tiến Minh. Mặc dù giữa hai người bọn họ, một người là vợ, một người là con ruột.

Tuy Lăng Diệp Cảnh là người có 26% cổ phần của tập đoàn Nam Hưng nhưng khi anh còn ở độ tuổi vị thành niên, toàn bộ số cổ phần này đã bị Diệp Tiến Minh quản lý. Hơn nữa, sau nhiều năm, Diệp Tiến Minh đã ổn định được tập đoàn.

Bỗng một ngày, Lăng Diệp Cảnh rút cuộc cũng hiểu anh không thể lấy lòng được ba mình, anh liền quyết định, không cần lấy lòng nữa, coi như mình không có người ba tốt, anh cứ khuyên nhủ chính mình như vậy. Hơn nữa, sau khi em trai qua đời, anh hiểu mình không thể đi cùng đường với Nam Hưng. Do vậy, anh đã kiên quyết xuất ngoại, bảo ông ngoại đem thị trường nước ngoài chưa ổn định giao cho anh để tích lũy kinh nghiệm. Trong những năm qua, anh toàn tâm đối phó với thị trường hải ngoại, hơn nữa còn chiếm được những vị trí không thể lay chuyển. Bởi thị trường hải ngoại là khởi đầu của anh, anh vẫn chiếm vị trí quan trọng trong tập đoàn Nam Hưng nên mới có địa vị ngang bằng với Diệp Thư Thần. Tập đoàn Nam Hưng là của anh, anh nhất định phải giành lại trong tay họ.

Vừa bước vào công ty, Diệp Thư Thần lập tức ra đòn với Lăng Diệp Cảnh, cho rằng việc anh tiến hành chia pháo kích vào thị trường nước ngoài là quyết định sai lầm dẫn đến thất bại, cho dù Lăng Diệp Cảnh đã khắc phục được lỗ hổng đó.

Anh từng bước lại gần đối mặt với Diệp Thư Thần, thản nhiên trả lời: “ Nếu phó tổng quan tâm như vậy, không bằng đến tận nơi xem sao, xem hiệu quả như thế nào?”.

Đương nhiên, Diệp Thư Thần không có khả năng quản lý thị trường nước ngoài, Lăng Diệp Cảnh đã kiểm soát trong nhiều năm, tất cả đều do Lăng Diệp Cảnh bồi dưỡng. Nếu Diệp Thư Thần đi, hẳn ta chỉ được xem như một tên quản lý với cái vỏ rỗng tuếch. Huống chi, một khi đã đi, tập đoàn Nam Hưng bên này không phải để cho Lăng Diệp Cảnh lợi dụng sơ hở sao? Diệp Thư Thần không phải kẻ ngốc.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Diệp Thư Thần cố ý ở lại cuối cùng: “ Anh cũng chỉ có một mẫu ba phần ruộng (1), là em trai, sao lại nhấn tâm cướp đi?”.

Lăng Diệp Cảnh lạnh lùng nhìn hắn: “ Tôi chỉ có một người em trai, nó đã chết ba năm trước”.

Lời này khiến sắc mặt Diệp Thư Thần càng thêm khó coi, mà Lăng Diệp Cảnh căn bản không để ý đến người khác.

5. Chương 5

Sau giờ làm việc, Lăng Diệc Cảnh lái xe trở lại biệt thự của Lăng gia. Ngôi biệt thự vẫn to lớn khí thế như trước nhưng ngôi biệt thự rộng lớn này, hàng ngày chỉ biết đem mình tô điểm bày ra vẻ đẹp đẽ, cho rằng làm như vậy có thể khiến trái tim của người đàn ông thay đổi quay về với người phụ nữ.

Ngôi biệt thự lạnh lẽo, dường như hòa hợp với thời tiết lạnh giá nơi đây. Vì không có ý định ở lại qua đêm nên anh vẫn chưa cho xe tiến vào gara mà đỗ ngoài cửa lớn. Còn người phụ nữ trong ngôi biệt thự kia phải chăng cũng không muốn anh ở lại đây đêm nay?

Kỳ thực từ trước đến nay anh không hiểu, vì sao ánh mắt của mẹ lại lạnh lùng mỗi khi nhìn mình, còn với Diệp Thư Tuấn lại là ánh mắt vô cùng ấm áp. Sau này anh mới biết, bởi Diệp Tiến Minh không thích anh, thái độ của Lăng Tích Đồng với hai đứa con chẳng qua là thay đổi theo chồng mà thôi.

Anh chưa từng cầu xin tình thương của cha, vì thế cũng vứt bỏ tình thương của mẹ, làm như điều đó không có gì khó khăn...Anh không suy nghĩ, không cãi vã, cứ như vậy bỏ qua. Anh vẫn sống tốt, sống có kiên định, là một Lăng Diệc Cảnh cao cao tại thượng trong mắt người khác.

Anh đi vào biệt thự, quản gia nhìn anh chào hỏi, anh hồ hững trả lời, những người sống trong biệt thự này, có lẽ đều là những kẻ lạnh lùng.

“Phu nhân đang đợi cậu”.

“Tôi biết rồi”.

Anh từng bước tiến đến căn phòng tách biệt kia. Tuy chưa bước vào nhưng anh biết, người phụ nữ trong căn phòng đó nhất định đang mặc sườn xám. Mở cửa ra, ánh mặt trời thi nhau ùa vào, người phụ nữ mặc sườn xám đang ngồi đoan trang trên chiếc sofa, trông như thiếu nữ, dáng người yếu đuối, nhìn bóng lưng giống như một cô gái mới hai mươi tuổi.

Anh đi đến đối diện với người phụ nữ đó, cũng ngồi xuống.

Lăng Tích Đồng năm xưa nổi danh là đại mỹ nữ của giới thượng lưu. Chỉ vì Diệp Tiến Minh cho rằng bà ta mặc sườn xám đẹp nhất nên bao năm qua, toàn bộ trang phục của bà ta đều là sườn xám.

Khuôn mặt của Lăng Tích Đồng, trong trí nhớ của anh giống như băng lạnh.

“Nghe nói anh lại chọc giận khiến ba anh không vui phải không?”. Nét đẹp của bà ta rất sắc sảo nhưng giọng nói lúc này không giống như vậy: “Tôi nói nhiều lần rồi, đừng chọc giận ba anh nữa, nên lấy lòng ông ấy đi. Bao năm qua vì sao anh lại làm thế? Không lẽ anh muốn ba anh bị kẻ tiện nhân kia cướp đi, muốn ông ấy vứt bỏ chúng ta?”.

Sắc mặt Lăng Diệc Cảnh không hề thay đổi, cũng không đáp lại lời nói của Lăng Tích Đồng. Trong mắt anh, người đàn ông đó đã sớm từ bỏ mẹ con anh, không phải hôm nay mà đã từ lâu lắm rồi.

“Đừng tưởng anh không nói, tôi không biết anh làm gì. Anh lại khiến ông ấy tức giận chuyện gì đúng không? Nếu không thì tại sao bao lâu rồi ông ấy không đến thăm tôi?”. Sắc mặt bà ta giống như bức tranh được trang điểm đẹp đẽ bị thủng một lỗ, toàn bộ gương mặt mỹ cảm hoàn toàn biến mất gần như không còn.

“Con không làm gì cả?”.

“Không làm gì cả?”. Lăng Tích Đồng cười mỉa mai: “Tất cả đều vì anh, nếu không ông ấy không đối xử với tôi như vậy. Vì sao tôi lại sinh ra anh, vì sao tôi lại sinh ra một đứa con trai như anh cơ chứ? Dù vì anh, ông ấy mới không cần đến tôi, bây giờ anh đã vừa lòng chưa, có phải lúc này anh đang rất hài lòng đúng không?”.

Lăng Diệc Cảnh nhìn người phụ nữ điên khùng kề cận ngay trước mắt, một chút tâm trạng an ủi đều không có. Có lẽ giống như tin đồn, anh chính là một kẻ vô tâm, lòng dạ độc ác, ngay cả người mẹ thân sinh ra mình bị biến thành bộ dạng thống khổ như vậy cũng không mấy may có ý định xoa dịu.

Đôi khi anh muốn hỏi, rốt cuộc anh đã làm sai điều gì?

Chỉ là trước kia anh vô tình phát hiện ra mối quan hệ yêu đương vụng trộm của Diệp Tiến Minh và tình nhân. Sau đó anh đã vô cùng tức giận nói với mẹ mình. Anh hy vọng bà ấy có thể đánh đuổi người phụ nữ ở bên ngoài đã dụ dỗ ba mình. Nhưng anh đã bị bà ta đánh đập, nói anh cố ý châm ngòi ly gián, nói trái tim anh độc ác.

Anh đâu biết, anh đã phá hủy sự hoang tưởng của Lăng Tích Đồng từ trước tới nay – Diệp Tiến Minh yêu nên mới lấy, không phải vì gia thế của bà ta, bọn họ có hai đứa con, có một gia đình bao người hâm mộ. Trong gia đình hạnh phúc ấy, vợ chồng tình cảm và những đứa con ngoan ngoãn nghe lời.

Lăng Diệc Cảnh cũng nhìn thấy cảnh đó. Giấc mộng của Lăng Tích Đồng bị phá hủy, bà ta hận con trai mình đã nói ra sự thật, căm ghét sự tồn tại của Lăng Diệc Cảnh. Diệp Tiến Minh không thích Lăng Diệc Cảnh, bà ta đã nhìn ra điều đấy từ sớm. Cũng bởi vậy, bà ta mới không từ thủ đoạn sinh ra Diệp Thư Tuấn. Đương nhiên, sau khi sinh ra Diệp Thư Tuấn, số lần Diệp Tiến Minh về nhà quả có nhiều hơn. Vì thế mà Lăng Tích Đồng lại một lần nữa mơ mộng dựa vào nó.

Thế giới này có rất nhiều người, có một số sẵn sàng đổi mặt với hiện thực tàn nhẫn, có một số lại tình nguyện sống trong giấc mơ do mình tạo nên. Lăng Tích Đồng là kiểu người thứ hai.

Đau không? Lăng Diệc Cảnh từng hỏi mình như vậy.

Ba năm trước, khi Lăng Tích Đồng dùng ánh mắt căm phẫn nhìn anh, nói với anh rằng: “ Vì sao mày không chết đi?”. Ngay khoảnh khắc ấy, dưới ánh mắt ghê tởm của Lăng Tích Đồng, tình yêu thương tưởng tượng của anh đối với bà ta, rốt cục đã tan vỡ hoàn toàn. Trong sâu thẳm trái tim anh từng nghĩ, bà ta đã từng quan tâm đến đứa con này, cho dù chỉ là một chút thôi. Nhưng cuối cùng anh hiểu, hóa ra một chút ấy đều không có.

Lăng Tích Đồng muốn anh chết mà không phải là Diệp Thư Tuấn, tin tưởng giống Diệp Tiến Minh, muốn anh chết.

Không quan tâm đến anh vậy anh cũng không muốn lãng phí sức lực để ý. Máu lạnh vô tình ư? Anh vốn là một kẻ máu lạnh vô tình. Những kẻ chưa từng có một chút nào quan tâm đến anh, thực sự không có đủ tư cách chỉ trích anh máu lạnh vô tình.

“ Con tới đây chỉ muốn nói với mẹ là con đã trở về”. Ở nước ngoài quay về, không có gì hơn.

Lăng Tích Đồng lạnh lùng nhìn anh: “ Đi giải thích với ba anh đi, cầu xin ông ấy tha thứ cho anh...”.

Lăng Diệc Cảnh đứng dậy: “ Con định ăn tối cùng mẹ, xem ra mẹ không thấy đói...”. Anh xoay người định rời khỏi phòng, đúng lúc ấy, anh mới nhận ra thời thơ ấu lạnh lẽo của mình, thảo nào ngay cả bản thân mình cũng không thích nổi chính mình.

Người duy nhất đối tốt với anh, dĩ nhiên là ông ngoại bị anh ghét bỏ trước kia. Chỉ có ông ngoại đối xử nghiêm khắc với anh nhất. Mỗi lần nhìn ông ngoại cười với Diệp Thư Tuấn, sau đó nghiêm khắc nhìn mình anh càng không thích ông ngoại hơn.

Lăng Tích Đồng vô cùng tức giận, tiện tay cầm chiếc cốc ném về phía anh. Lăng Diệc Cảnh nghiêng người, chiếc cốc rơi xuống mặt đất vỡ tan, còn anh không hề quay đầu lại.

Lăng Diệc Cảnh lái xe thẳng về nhà, dì Uông đã nấu cơm tối xong, còn Dương Tử Hân đang ngoan ngoãn ngồi trước bàn ăn. Có lẽ do chưa quen với dì Uông nên cô dùng ánh mắt nghi hoặc và bối rối nhìn chằm chằm vào bóng dáng của dì Uông đang đi ra đi vào phòng bếp, tầm mắt chuyển động theo dì Uông không nhàm chán. Anh vẫn đứng ở cửa chưa đi vào, nhìn dì Uông cầm bát dưa tới trước mặt Dương Tử Hân. Cô nhìn một vòng đồ ăn để trên bàn, dường như khá hài lòng, lúc này mới cầm lấy chiếc dưa.

Cô vẫn mặc chiếc áo sơ mi của anh, chiếc áo rộng thùng thình, mặc trên người cô tạo thành sự gợi cảm khác biệt. Chắc dì Uông sợ cô phát bệnh, lại đi vào lấy ra một bộ quần áo khoác lên người cô.

“ Không cần”. Dương Tử Hân phản đối, mày chau lại, tỏ ý rất bất mãn.

Dì Uông không còn cách nào khác, đành lấy lại chiếc áo. Trong suốt quá trình đó, dì Uông không hề tỏ thái độ không vừa lòng hay khó chịu, điều này khiến anh cảm thấy ưng ý người bảo mẫu mới.

Lăng Diệc Cảnh bước vào, vẻ mặt thoải mái vừa rồi của dì Uông lập tức như phòng vệ. Nhìn thái độ đó của dì Uông, anh nghĩ mình có nên thu bớt thần khí lại hay không. Nhưng rồi anh cho rằng, có lẽ bởi anh như vậy, dì Uông mới không dám lườm biếng với cô, cho nên anh không nghĩ thêm nữa.

Nhìn Lăng Diệc Cảnh đi tới bàn ăn, dì Uông lập tức mang ra một bộ bát đĩa.

Dương Tử Hân ăn cơm rất chậm, thỉnh thoảng Lăng Diệc Cảnh gấp thức ăn cho cô. Lát sau, thức ăn trong bát cô chất đống như ngọn núi nhỏ.

“ Không ăn cái này”. Cô gấp ra một miếng thịt nửa nạc nửa mỡ, không chịu ăn.

Lăng Diệc Cảnh liếc nhìn cô, cô không dám tiếp tục lấy ra, lại bỏ vào bát của mình. Cho dù có ăn hết cơm cũng không ăn đến miếng thịt ấy.

“ Không được kén ăn, biết chưa?”.

Sau khi anh nói xong, cô không có bất kỳ phản ứng gì đáp lại lời anh. Anh đợi một lát sau, dùng đũa gõ lên bát mình, thu hút sự chú ý của cô.

Anh càng gõ, đầu cô càng thấp xuống, thỉnh thoảng ngược lên nhìn trộm anh một cái rồi vội vàng cúi đầu.

Lăng Diệc Cảnh gõ hồi lâu, thở dài trước động tác mừng rỡ của cô, cũng không ép buộc cô phải ăn thứ cô không muốn.

Thật vất vả để ăn xong một bữa cơm, dì Uông thu dọn bát đĩa. Dương Tử Hân thấy dì Uông dọn dẹp, mắt nhìn chăm chăm vào tay dì, thậm chí còn theo dì Uông vào trong bếp. Dì Uông dùng nước ấm để rửa bát, vừa chạm tay vào, liền phát hiện Dương Tử Hân đã xắn tay áo lên, cũng học động tác của dì cầm bát chuẩn bị rửa. Dì Uông lập tức nhìn về phía cửa, vừa lúc thấy Lăng Diệc Cảnh cũng đứng ở đó.

Lăng Diệc Cảnh không tỏ thái độ khó chịu, điều này làm cho dì Uông không còn thấy lo lắng. Một giây sau Lăng Diệc Cảnh rời đi, dì Uông không biết ông chủ của ngôi nhà này rốt cuộc là có ý gì nhưng cũng không thể để cho nữ chủ nhân rửa bát, nhìn cô e là có vẻ không được bình thường.

“ Để tôi làm là được rồi”. Dì Uông giành lại chiếc bát trong tay Dương Tử Hân nhanh chóng đem rửa, rồi dùng khăn sạch lau nước trên tay Dương Tử Hân.

Từ đầu tới cuối, cô rất nhu thuận.

Dì Uông lau khô tay cho cô, nhìn Dương Tử Hân đứng trước mặt mình, một cô gái xinh đẹp như vậy nhưng đầu óc không được bình thường, thật sự đáng tiếc.

Dương Tử Hân lém lỉnh nhìn dì Uông, tự mình ra khỏi phòng bếp, chuẩn bị tìm trò chơi khác.

Cô có một sở thích, vừa xem phim truyền hình vừa nằm sấp trên bàn trà viết chữ. Cô đem lời đối thoại nghe được trên ti vi viết ra, viết xong hay không không quan trọng. Cô ghi lại nội dung mình có thể nhớ, sau đó xem lại lần nữa.

Sau khi Lăng Diệc Cảnh vào thư phòng làm việc một lúc, đi ra bắt gặp cô đang làm gì đó. Cô cầm bút, miệng cắn đầu bút, suy nghĩ về nội dung do chính cô viết.

Anh đến gần, nhìn nội dung cô vừa viết – “ Mong người chỉ một lòng, đầu bạc không phân ly”.

Anh nhíu mày hỏi: “ Tôi không hiểu câu này có nghĩa là gì?”.

Cô nghiêng đầu nhìn anh, sau đó vội vàng che kín nội dung tờ giấy. Sau khi giấu diếm, có lẽ cảm thấy không thú vị, vì thế dưới ánh mắt chuyên chú của anh, cô vẽ một vòng tròn trên giấy, rồi lại cắn bút nhìn anh: “ Chữ này với chữ này có giống nhau không?”.

Chữ người là – đầu, Lăng Cảnh Diệc nhíu mày. Sau đó anh viết: “ Mong người chỉ một lòng – đầu bạc không phân ly” bên cạnh : “ Nguyện một lòng – đầu bạc không phân ly”. “ Trong trường hợp này, hai chữ đó giống nhau, trong trường hợp khác sẽ không giống nhau, biết chưa?”.

Cô suy tư vài giây, sau đó nửa hiểu nửa không gật đầu.

Dáng vẻ mơ hồ của cô, khiến anh lại rơi vào một kỷ niệm sâu sắc. Khi đó anh về nhà, đúng lúc Diệp Thư Tuấn đang gọi điện. Tay phải Diệp Thư Tuấn cầm di động, tay trái nhẹ nhàng kéo mũi mình, dùng ngữ khí không thể tin nổi nói chuyện với người kia: “Thành tích ngữ văn của em sao có thể kém như vậy? Cứ tiếp tục như thế này thì làm sao em có thể tốt nghiệp?”.

Trong giọng nói của Diệp Thư Tuấn lộ vẻ khó tin nhưng nét mặt lại tràn ngập vẻ cứng chiều. Điều này làm cho Lăng Diệc Cảnh đứng ở ban công, ngay ở giây đầu tiên đã biết em trai mình đang nói chuyện với ai.

Có lẽ ngay cả Diệp Thư Tuấn cũng không ngờ, một nữ sinh có thành tích ngữ văn không được tốt lắm, thành tích toán học cũng vụt đi, chỉ vì một câu nói đơn giản của cậu ta: “Nếu em đủ điểm thi đỗ đại học A, anh sẽ là bạn trai của em” mà cố gắng học tập, cuối cùng đã nhận được giấy báo trúng tuyển của đại học A.

“Đừng viết nữa, đi ngủ thôi”. Lăng Diệc Cảnh từ ký ức trở lại, dịu dàng mở miệng với cô.

“Được”. Cô ngoan ngoãn thu dọn giấy bút của mình.

6. Chương 6

Bữa tiệc của Tần gia, Lăng Diệc Cảnh không có lý do gì để không tham gia. Anh cài chiếc cúc cuối cùng trên trang phục, ánh mắt khẽ nhắm lại, sau đó rời khỏi văn phòng. Anh vừa ra ngoài, liền thấy Diệp Thư Thần cũng từ văn phòng bước ra.

Hai người đều dừng bước, liếc nhìn đối phương rồi nhanh chóng thu hồi tầm mắt, đi về phía thang máy. Bởi vì mối quan hệ của bọn họ nên đám nhân viên tan sở không dám lại gần. Mọi người trong công ty đều biết, bọn họ là anh em nước lửa không tương thích. Hiện tại, Diệp Tiến Minh là Tổng giám đốc kiêm Chủ tịch hội đồng quản trị, còn Diệp Thư Thần là Phó tổng giám đốc. Kể sáng suốt đều biết, tập đoàn Nam Hưng đã bị Diệp Tiến Minh nắm giữ trong tay. Và Diệp Tiến Minh muốn bồi dưỡng Diệp Thư Thần trở thành người kế nhiệm ông ta, đối xử với đứa con của vợ chính thức là Lăng Diệc Cảnh hoàn toàn như người xa lạ. Nhưng bọn họ không dám đắc tội với Lăng Diệc Cảnh, nên biết rằng Lăng Diệc Cảnh là người kiểm soát thị trường vốn ở nước ngoài, lợi nhuận chiếm đến 60% tổng ngạch cả năm của tập đoàn Nam Hưng. Nên ban giám đốc cùng đám người kia không ai dám coi thường hay ý kiến gì Lăng Diệc Cảnh.

Bọn họ chân trước chân sau bước vào thang máy, Diệp Thư Thần đánh giá người anh cùng cha khác mẹ này, khẽ miệng không khỏi giật giật: “Tiệc rượu của Tần gia, ba và tôi cùng đi giải quyết”.

Đều là con trai của Diệp Tiến Minh nhưng Diệp Tiến Minh chỉ đi cùng Diệp Thư Thần, quả quyết tạt vào mặt Lăng Diệc Cảnh một cái, phơi bày ý đồ với mọi người, công nhận mình chỉ có một đứa con trai. Trong cái vòng luẩn quẩn của bọn họ, đã có người bàn tán con người của Diệp Tiến Minh rất tàn nhẫn, ngay cả vợ con mình cũng không công nhận, có mấy người đàn ông làm được như ông ta? Nhưng về phương diện khác, Diệp Tiến Minh tuyệt đối là người đàn ông biết ứng phó. Năm xưa vì tập đoàn Nam Hưng mà cung cúc tận tụy, tận dụng hết mọi thủ đoạn để lấy lòng Lăng lão gia, nếu không sao có thể có được sự huy hoàng như hôm nay?

Lăng Diệc Cảnh khẽ ngược mắt, không thèm liếc nhìn Diệp Thư Thần: “Trẻ con chưa cai sữa mới cần đi cùng với người lớn”.

Sắc mặt Diệp Thư Thần lập tức thay đổi, sau đó cười châm biếm: “Tôi nghĩ chỉ có ai đó chưa từng biết thế nào là tình phụ tử mới không chiếm được cây nho và nói nho còn xanh”.

Gương mặt Lăng Diệc Cảnh vẫn lạnh lùng, đáp: “Cậu nói đúng, vì không có kinh nghiệm nên tôi không quan tâm đến trò vui đấy”.

Nói cách khác, Diệp Thư Thần muốn mượn cớ này để đả kích anh nên đã lựa chọn điều gì đó anh vốn để tâm. Tình cảm cha con, anh chưa từng mong đợi, một khi đã như vậy, việc gì phải ao ước được như người ta.

“ Quả nhiên là tảng đá trong nhà vệ sinh”.

Lăng Diệc Cảnh cũng cười: “ Dựa theo nguyên lý di truyền, cậu cũng có thể cùng loại đấy”.

Cửa thang máy mở ra, Lăng Diệc Cảnh bước ra ngoài trước.

Diệp Tiến Minh vội vã đưa Diệp Thư Thần tham gia bữa tiệc của Tần gia, không lẽ đúng là có chủ ý? Nhiều năm như vậy, Lăng Diệc Cảnh chưa bao giờ đứng lên tranh quyền của tổng bộ Nam Hưng. Cho dù như thế, Diệp Tiến Minh vẫn biết quyết tâm hết sức mình của anh đối với Nam Hưng, biến Lăng Diệc Cảnh trở thành cái gai trong mắt. Hiện tại, ông ta cần phải sắp xếp lực lượng hùng hậu cho Diệp Thư Thần, nếu Diệp Thư Thần có thể làm hài lòng Tần Ngọc Khả thì chắc chắn sẽ có được hậu thuẫn kiên cố.

Lăng Diệc Cảnh bước lên xe, bảo tài xế lái đi.

Sắc trời còn chưa tối, đèn đường đã bật. Đây là lần đầu tiên anh tận mắt thấy đèn đường sáng trong phút chốc. Một loạt đèn trong nháy mắt bỗng nhiên phát sáng, phân chia hoàng hôn và ban đêm thành ranh giới rõ ràng. Đèn đường bật lên khiến cây cối hai bên đường trở nên sáng tỏ, thỉnh thoảng có bóng cây xuyên tận vào trong xe.

Hiện trường bữa tiệc.

Diệp Thư Thần không nói dối. Quả nhiên, Diệp Tiến Minh đang cùng Diệp Thư Thần đi vào hiện trường bữa tiệc. Mặc dù đã qua tuổi năm mươi, Diệp Tiến Minh vẫn rất tráng kiện, gương mặt khôn khéo đặc thù kiểu thương nhân. Dẫn theo Diệp Thư Thần đến chào hỏi những người có thể có lực, còn người ngoài, trực tiếp bỏ qua.

Ở đây không ít người biết rõ trò khôi hài của Lăng gia. Thậm chí, có người còn đem chuyện này ra giáo huấn trực tiếp với con gái mình, nhất định không được gả cho loại đàn ông có năng lực nhưng không có gia thế. Hoàn cảnh hiện tại của Lăng Tích Đồng chính là vết xe đổ của mọi người. Ba năm trước, sau khi đứa con thứ là Diệp Thư Tuấn mất, hôn nhân của Diệp Tiến Minh và Lăng Tích Đồng chỉ còn trên danh nghĩa. Nhưng Diệp Tiến Minh không dám ly hôn. Vì thế, vài tháng lại đến biệt thự của Lăng gia một lần, khiến Lăng Tích Đồng không thể đề xuất ly hôn. Diệp Tiến Minh biết, chính Lăng Tích Đồng cũng không muốn ly hôn. Người đàn ông khôn ngoan này còn đề phòng có người nghi ngờ mối quan hệ chia rẽ của ông ta và Lăng Tích Đồng trong hai năm qua nên thỉnh thoảng vẫn đến biệt thự của Lăng gia. Một người đàn ông có thể đề tiện thành như vậy cũng thuộc loại hiếm thấy.

Lăng Diệc Cảnh có thể cảm nhận được ánh mắt mọi người nhìn mình chứa đủ loại cảm xúc, thương hại, cảm thán...Anh không cần bất cứ kẻ nào thương hại, cho dù là ý tốt thì đó vẫn là chủ nghĩa thương hại mà thôi.

Lúc còn rất bé, anh đã ăn mặc giống một quý ông nhỏ, đi theo Lăng Sùng Huy đến tham gia các bữa tiệc như vậy. Lăng Sùng Huy phần khích chỉ vào một người đàn ông trong bữa tiệc và nói với anh: “ Diệc Cảnh, anh ta chính là mẫu hình của cháu sau này, cháu phải trở thành một người như anh ta”.

Lăng Sùng Huy chắc chắn không biết, điều anh chú ý nhất trong bữa tiệc không phải là những quý ông thành đạt mà là những bậc trưởng lão dẫn theo những đứa con đã trưởng thành, đang cùng nhau chào hỏi mọi người. Anh nghĩ, hy vọng sẽ có một ngày, Diệp Tiến Minh cũng sẽ dẫn mình đi như thế, cùng chào hỏi, cùng cười nói với mọi người, mơ ước này vẫn luôn được anh đặt trong lòng, cho đến khi anh tự tay xé tan nó ra.

Anh hy vọng ba mình là một người có năng lực, thông minh và dũng cảm. Diệp Tiến Minh thành danh trên thương trường, hoàn toàn khớp với ước mơ trong lòng anh. Nhưng thế thì sao chứ? Người ấy có năng lực, dũng cảm và thông minh nhưng lại không thể biến thành ba của Lăng Diệc Cảnh.

Năm xưa, khi Diệp Thư Tuấn vẫn còn sống, anh chưa từng gọi Diệp Tiến Minh một tiếng ba. Còn cái danh xưng “ ba” kia, tối tận bây giờ, bọn họ thực sự chỉ như những kẻ xa lạ.

Lăng Diệc Cảnh nhìn Diệp Tiến Minh dẫn Diệp Thư Thần đến bên Tần Hoài Trung. Diệp Thư Thần chủ động chào hỏi Tần Ngọc Khả đang đứng bên cạnh, Tần Ngọc Khả nể mặt nói chuyện với hắn ta. Diệp Tiến Minh thấy con mình không biết đang nói gì đó với con gái của Tần Hoài Trung, còn chọc cho ông ta bật cười ha hả.

Lăng Diệc Cảnh cúi đầu, lắc ly rượu vang, chất lỏng màu đỏ tựa như mạch máu bao bọc rất đẹp.

Anh uống một hớp, Diệp Tiến Minh vì Diệp Thư Thần mà lo liệu khắp nơi, ngay cả Lăng Tích Đồng cũng một mình tính toán vì Diệp Tiến Minh, vậy còn ai sẽ lo lắng cho anh đây?

Lăng Diệc Cảnh, mày chờ mong điều gì chứ? Cho dù mày chỉ có một mình, mày vẫn có thể chiến đấu đến cùng. Mày không cần hâm mộ người khác, không cần.

Anh nắm chặt chiếc ly chân dài, lại đặt nó xuống, đó chỉ là một chiếc ly thủy tinh rỗng đã bị người ta uống cạn sạch, hết sức bình thường, nó đã không được chứng kiến sự khác lạ khi nãy của anh.

Tiệc rượu đã qua một nửa, Diệp Tiến Minh vẫn đang cùng Tần Hoài Trung nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng bọn họ lại bật cười ha hả, dường như vô cùng ăn ý. Đúng lúc này, Diệp Thư Thần mời Tần Khả Ngọc khiêu vũ.

Lăng Diệc Cảnh chỉ liếc mắt nhìn bọn họ trên sân khấu rồi xoay người đi về phía hoa viên bên ngoài đại sảnh. So với sự ồn ào của bữa tiệc, nơi này thật sự rất yên tĩnh. Đương nhiên cũng có thể bắt gặp vài đôi trai gái chuẩn khỏi bữa tiệc nhưng anh đều coi như không nhìn thấy.

Không biết hoa trong vườn là loại hoa gì, trong không khí vương vấn mùi thơm thoang thoang, khiến tâm trạng con người trong nháy mắt bỗng dịu xuống.

Anh rút di động ra, gọi điện về nhà, hỏi dì Uông về tình hình của Dương Tử Hân. Anh hỏi một câu, dì Uông trả lời một câu, nói ngắn gọn, nào là Dương Tử Hân rất ngoan, cũng không gây chuyện, rất biết nghe lời.

Thực ra, cô ấy vẫn luôn ngoan ngoãn, rất biết nghe lời, ít khi trêu chọc người khác, cũng không điên điên khùng khùng, nhưng chỉ khi biết được tình hình của cô qua lời dì Uông anh mới có thể an tâm.

Nghe dì Uông báo cáo xong, anh dặn dì Uông dẫn cô đi dạo trong tiểu khu một lát nhưng phải để ý đừng để cô ấy chạy lung tung. Sở dĩ anh mua căn hộ đó bởi vì tiểu khu này rất được, diện tích cây xanh lớn, môi trường không khí ở Nam Giang rất tốt.

Lăng Diệc Cảnh vừa chấm dứt cuộc trò chuyện liền bị ai đó ôm lấy từ sau lưng, người đó nhẹ nhàng thổi khí vào tai anh từ đằng sau.

Lăng Diệc Cảnh chăm chú nhìn dòng nước giữa ngọn núi giả phía trước, ánh đèn phản chiếu lấp lánh dao động xuống mặt nước tạo thành một mảnh trong suốt. Anh không đẩy tay cô gái đó ra, cũng không có bất kỳ phản ứng gì.

Cô gái đó không buông tay mà dán mặt mình lên lưng anh.

Nếu nhìn từ xa, trong mắt người khác, đây nhất định là một cặp đôi vô cùng thắm thiết, nụ cười trên mặt cô gái hết sức dịu dàng.

Rốt cuộc, Lăng Diệc Cảnh cúi đầu, nhìn bàn tay đang vòng quanh hông mình. Anh vươn tay đẩy cánh tay cô gái đó ra.

“ Khiêu vũ có vui không?”. Giọng anh hồ hững chế nhạo, thái độ của cô ta và Diệp Thư Thần đúng là rất thân mật.

“ Anh ta không phải là anh, sao có thể khiến em vui được?”. Tần Ngọc Khả bị Lăng Diệc Cảnh đẩy tay, cơ thể lại dán sát người anh.

Anh bật cười mỉa mai, cũng không nói nhiều.

Lúc này, Tần Ngọc Khả mới lùi về phía sau một bước nhỏ, không hề lại gần anh. Lăng Diệc Cảnh thấy cô ta trong nháy mắt lui về phía sau, liền giữ chặt cánh tay cô ta lại. Ánh mắt Tần Ngọc Khả tỏ vẻ ngạc nhiên, đặt tay anh lên vai mình: “ Không phải không hứng thú sao?”.

Anh nở nụ cười gian xảo, người khác không làm cô ta hứng thú, vậy thì anh sẽ khiến cô ta có cảm hứng. Không hiểu sao, trong mắt Tần Ngọc Khả dấy lên ánh sáng hưng phấn, tiếng tim đập trong lồng ngực thật mãnh liệt. Người đàn ông này, quả nhiên là người khiến cô ta bị kích thích, cơ thể anh sẽ mang lại phản ứng chân thật nhất cho cô ta.

Hoa viên bên ngoài đại sảnh, cô ta và Lăng Diệc Cảnh, dựa vào tiếng nhạc thấp thoáng phát ra từ hội trường cùng nhau khiêu vũ một bản.

“ Không hỏi vì sao em lại về nước à?”. Tần Ngọc Khả nhìn chăm chăm vào gương mặt người đàn ông, nhưng anh vẫn rất tập trung, làm như không để tâm gì đến cô ta.

Ba năm trước, anh chia tay cô ta, cô ta khóc lóc hỏi lý do. Anh đáp đơn giản một câu: “ Nếu em không phải là con gái của Tần Hoài Trung, anh căn bản sẽ không có cơ hội cùng em ở một chỗ”. Câu nói này đã đẩy lùi toàn bộ tình cảm mãnh liệt của Tần Ngọc Khả. Anh chỉ dùng một câu như vậy đã đem mọi ảo tưởng của cô ta sụp đổ.

Thành phố Nam Giang có ba gia tộc không thể lay chuyển, đó là Lăng gia, Tần gia và Giang gia, đủ tạo thành thế chân vạc. Trong ba gia tộc này, Giang gia có thế lực nhất, tiếp theo mới là Lăng gia và Tần gia. Nhưng Giang gia không có con gái, có thể hiểu, Tần Ngọc Khả là con gái duy nhất của Tần gia, trong mắt người khác chính là miếng thịt béo to cỡ nào.

Khi đó Tần Ngọc Khả, gần như đau khổ cầu xin người đàn ông này đừng rời bỏ mình.

Bây giờ, cô ta đã quay về, chờ mong diễn lại màn kịch mà cô ta đã đợi nhiều năm trước. Nhưng lần này, cô ta phải sắm vai diễn mà anh năm đó đã từng diễn.

7. Chương 7

Hoài Giang, mảnh đất khởi nguồn nối liền vùng duyên hải và Giang Lưu, tàu thuyền vận chuyển buôn bán tấp nập. Con sông này chiếm giữ vị trí ngày càng đặc biệt, từ kinh doanh vận tải biển, nền kinh tế thành phố cũng phát triển theo. Nền công nghiệp nặng và công nghiệp nhẹ của mấy thành phố xung quanh Hoài Giang cũng phát triển với tốc độ cao, chiếm vị trí trọng yếu của cả nước. Vì thế, Hoài Giang đã trở thành thành phố tượng trưng cho sự phồn vinh – Hoài Giang có bốn thành phố, chúng được phân biệt là Nam Giang, Bắc Giang, Tây Giang và Đông Giang.

Giang gia ở Nam Giang, sở dĩ được xếp hạng trước Lăng gia và Tần gia, vì ngoài sự lớn mạnh về kinh tế, quan trọng hơn cả là trong bốn thành phố của Hoài Giang đều có con cháu của Giang gia, bọn họ liên quan chặt chẽ, hỗ trợ nền kinh tế của nhau. Bao năm qua, đó là lý do khiến Giang gia có thể trường thịnh, hậu duệ của Giang gia, năng lực xuất sắc, đồng thời vừa bảo vệ nền móng của tổ tiên, vừa không ngừng mở rộng ra bên ngoài. Bởi vậy, thế lực của Giang gia ngày càng khiến người ta khiếp sợ.

Nhưng Giang gia những năm gần đây, dường như không có mấy hành động lớn trên thương trường, còn Lăng gia và Tần gia lại liên tiếp chiếm giữ thị trường này. Nếu Lăng gia và Tần gia cùng nhau hợp tác, kết hợp sức mạnh thì sẽ cho ra kết quả như thế nào, tất nhiên đó là điều mà ai cũng mong chờ.

“ Không phải em đang chuẩn bị nói cho anh biết sao?”. Lăng Diệc Cảnh khẽ cười. Tay Tần Ngọc Khả bị kéo căng, xoay vài vòng rồi dựa vào ngực anh.

Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt Tần Ngọc Khả sáng rực: “ Nghe nói anh vẫn một mình, cho nên em mới quay về”.

Sau khi bọn họ chia tay, Tần Ngọc Khả không ngừng tự hỏi bản thân, người đàn ông này có những ưu điểm gì khiến cô ta nhớ mãi không quên. Rốt cuộc thì anh có sức hấp dẫn như thế nào. Nhưng tự cô ta đã ỉn một đáp án. Đương nhiên là vì người đàn ông này rất trung thực, thẳng thắn nói với cô ta, anh kết giao bởi cô ta là con gái của Tần Hoài Trung.

Xã hội bây giờ, dường như đã chán ghét “ Anh yêu con người em, không phải địa vị hay tiền bạc”, ngược lại ngày càng có khuynh hướng: “ Anh thích tiền bạc và địa vị của em, sau đó mới thích em”. Một sở thích trái khoáy khiến người ta ghê tởm như vậy mới được coi là chân thực.

Anh rất thành thực và bây giờ cô ta cũng một lần thành thực.

Lăng Diệc Cảnh thu tay, không nói gì.

Anh im lặng khiến Tần Ngọc Khả có chút thất vọng: “ Anh đang nghĩ tới em sao?”.

“ Không phải”.

“ À...”. Một sự thành thật đến khó tin, không phụ lời khen của cô ta dành cho anh. “ Hay là, chúng ta làm lại một lần nữa?”.

Lăng Diệc Cảnh mỉm cười.

Tần Ngọc Khả thừa nhận, cô ta đã từng yêu người đàn ông này, bởi vì anh ưu tú, bề ngoài đẹp trai, dáng người thon dài, có kiến thức và khả năng khiến người khác ngưỡng mộ. Ngoài việc là một người hơi lạnh lùng ra thì anh gần như được coi là hoàn hảo. Một người đàn ông toàn vẹn như vậy trong mắt cô ta, cô ta sao có thể không động lòng?

Tuy động lòng như thế nhưng vẫn bị anh làm cho thương tích đầy mình.

Sau khi quay về thành phố Nam Giang, Tần Ngọc Khả từng hỏi chính mình, gặp lại anh, bản thân có muốn trả thù hay không, trả thù anh đã vứt bỏ mình, hay để anh nếm thử một chút nỗi đau khổ mà cô ta đã phải chịu đựng năm đó. Khi nghe mọi chuyện về anh từ ba mình và những người lớn tuổi, cô ta chỉ cảm thấy đau lòng.

Từ nhỏ anh đã được bồi dưỡng và được xem là người nối nghiệp của Lăng gia. Trong khi các bạn nhỏ còn đang làm nũng cha mẹ thì anh phải làm bài tập không ngừng nghỉ. Mặc dù anh suất sắc nhìn xuống mọi người nhưng lại không nhận được sự tán dương của người thân. Không chỉ vậy, ba anh không có bất kỳ sự kỳ vọng nào ở anh. Anh chỉ là chiếc giấy thông hành để ông ta tiến vào Nam Hưng mà thôi, sau khi sử dụng sẽ bị vứt bỏ. Vì ba anh không thích anh nên mẹ anh cũng chán ghét sự tồn tại của anh. Điều tốt nhất đối với anh đó là được đào tạo trở thành cỗ máy của Lăng Sùng Huy. Không như người em cùng cha cùng mẹ là Diệp Thư Tuấn, vừa sinh ra đã được ông ngoại nuông chiều, được ba mẹ yêu thương. Chỉ có anh, cái gì cũng không có.

Lăng Diệc Cảnh sống trong hoàn cảnh u ám như vậy khiến Tần Ngọc Khả đau lòng, đau lòng vì sự kiên cường của người đàn ông này ngày càng lớn mạnh, đau lòng vì những gì mà người đàn ông này phải một mình gánh chịu, đau lòng vì anh dần đem trái tim mình trở nên cương nghị.

“ Tiểu thư, xin hỏi cô họ gì?”. Lăng Diệc Cảnh vốn đang định rời đi bỗng nhiên mở miệng hỏi.

“ Tần Ngọc Khả, họ Tần trong chữ Tần, ngọc trong ngọc bội, khả trong vui mừng”. Tần Ngọc Khả rất phối hợp trả lời.

“ Giống tên của người xưa”.

“ Vâng, ông nội tôi chọn tên cho tôi, hy vọng tôi có thể dịu dàng một chút”.

“ Không tồi”. Lăng Diệc Cảnh nói xong hai chữ này, ánh mắt nhìn ra phía đại sảnh bữa tiệc.

Tần Ngọc Khả đang hăng say nói chuyện cũng nhận ra điều gì đó, đưa mắt nhìn về hướng Lăng Diệc Cảnh đang nhìn: “ Vừa rồi có người?”. Cho nên anh mới bỗng nhiên hỏi một câu, che giấu hiện thực quá khứ giữa bọn họ.

Lăng Diệc Cảnh không nói có, cũng không nói không, chỉ không mặn không nhạt trả lời: “ Người phụ nữ thông minh sẽ không hẹn hò lại một người đàn ông đến hai lần”.

Anh nói xong liền rời đi. Tần Ngọc Khả vẫn đứng một chỗ nhưng vì câu nói này của anh mà toàn thân cứng ngắc. Tâm tư của phụ nữ rất tinh tế và nhạy cảm, không giống với đàn ông, cô ta chẳng qua xuất hiện trước mặt anh hơn mười phút ngắn ngủi, thậm chí trong lúc nói chuyện còn dùng ngữ khí trêu chọc, rõ ràng anh hiểu hết hàm ý sâu xa ẩn sâu trong lòng cô ta.

Có lẽ cô ta đã tự mình làm khổ mình, nếu không sẽ không vì câu nói cuối cùng của anh mà càng thêm động lòng. Anh vẫn thẳng thắn như vậy, không lừa dối bản thân, dù chỉ một chút.

Lăng Diệc Cảnh, em phải làm thế nào mới có thể đánh tan ý chí sắt đá của anh đây?

Lăng Diệc Cảnh từ trong hoa viên đi ra, đứng ngay Diệp Thư Thần ở cửa, không nên nói là đứng phải, phải nói là Diệp Thư Thần đã cố ý đứng ở đó chờ anh. “Lăng Diệc Cảnh, anh đừng mong phá hỏng được chuyện tốt của tôi, nếu không đừng trách tôi không khách khí”.

“Vậy à? Tôi đang chờ đây”. Anh nói xong, gương mặt không chút thay đổi đi qua Diệp Thư Thần.

Khi Lăng Diệc Cảnh đang định rời hội trường bữa tiệc, Diệp Tiến Minh luôn coi anh như cái gai trong mắt bỗng chủ động đến nói chuyện. Thực ra, Diệp Tiến Minh không cần mở miệng, anh cũng biết Diệp Tiến Minh định nói những gì.

Nội dung câu nói của Diệp Tiến Minh rất đơn giản, ông ta bảo anh đừng làm chuyện gì gây tổn hại đến tập đoàn Nam Hưng. Nếu Diệp Thư Thần có thể lấy được tiểu thư nhà họ Tần, đối với tập đoàn Nam Hưng mà nói, thực lực sẽ lớn mạnh, Lăng Diệc Cảnh lúc này nên từ bỏ tư tưởng cá nhân để củng cố đại cục.

Cây nói đó có ý, nếu Lăng Diệc Cảnh làm bất kỳ chuyện gì không đem xỉa đến lợi ích của tập đoàn Nam Hưng thì anh chỉ là một kẻ tiểu nhân không nhìn xa trông rộng mà thôi.

Trong lúc Diệp Tiến Minh nói, từ đầu đến cuối, Lăng Diệc Cảnh không đáp trả câu nào, sau đó trực tiếp rời đi. Anh cảm thấy may mắn vì mình chưa từng có ảo tưởng gì đối với người đàn ông này nên lúc này đây sẽ không cảm thấy khó chịu. Đáng hoàng mà nói, ông ta đã coi anh như một đứa trẻ lên ba.

Anh ngồi trong xe nhưng chưa lái đi. Thỉnh thoảng có người vào bãi đỗ, mở cửa xe, ngồi vào vị trí lái, khởi động, xoay vô lăng rời đi. Chỉ có anh, ngồi ở vị trí lái, nhú mày, hút thuốc. Đôi lúc có xe chạy qua, đèn xe trước mặt quét qua người anh.

Vừa rồi anh có dao động quá không? Không có khả năng.

Khi Tần Ngọc Khả xuất hiện sau lưng anh, anh đã biết đó là cô ta. Ngay cả khi cô ta và Diệp Thư Thần cùng nhau khiêu vũ, ánh mắt nhìn về phía anh không hề che giấu. Lúc này, anh mới cố ý đi đến nơi vắng vẻ, bởi anh biết cô ta nhất định sẽ lại đây.

Nếu Tần Ngọc Khả bằng lòng giúp mình, hoặc mình có thể chấp nhận tình yêu của cô ta. Về phần anh, tuyệt đối chỉ có lợi mà không có hại. Do mối quan hệ với Tần gia, Diệp Tiến Minh ắt phải giao quyền, phân chia quyền lợi của tập đoàn Nam Hưng từ tay Diệp Thư Thần sang tay anh. Anh không cần tốn nhiều công sức vẫn có thể đạt được mọi thứ mình muốn. Đó là một sự cảm dỗ vô cùng lớn.

Nhưng nếu anh làm vậy, thì loại người như Diệp Tiến Minh sẽ trở nên tồi tệ thêm bao nhiêu đây? Dựa vào đàn bà, sau khi qua cầu rút ván, viện vào thứ gọi là tình yêu chân thành để bao dưỡng tình nhân đồng thời nghĩ cách khiến vợ mình không thể ly hôn. Hơn nữa, ông ta còn làm đủ trò “chim khách chiếm tổ tu hú”, nhằm chiếm đoạt tập đoàn Nam Hưng. Sau tất cả mọi việc, ông ta cho rằng, mọi thứ mà mình đoạt được đều hoàn toàn xứng đáng.

Anh không muốn trở thành một Diệp Tiến Minh như thế, không được, cho dù anh sẽ phải nỗ lực rất lâu.

Cuối cùng, anh đã hút xong điếu thuốc. Lăng Diệc Cảnh, mày cũng chỉ là một tên đàn ông bình thường, cũng rồi rắm, so đo, bực bội và do dự.

Anh vốn chỉ là một người đàn ông bình thường mà thôi.

Anh lái xe trở lại tiểu khu khi trời đã khuya.

Anh mở cửa ra, phát hiện đèn phòng khách vẫn bật sáng, dì Uông và Dương Tử Hân đang ngồi nói chuyện với nhau. Dì Uông rất quý mến cô, lúc nói chuyện đều mang theo ý cười. Điều này làm anh có ý định sẽ tăng thêm tiền lương cho dì.

“Sao còn chưa đi ngủ?”. Anh cởi áo khoác, hỏi một câu có phần mệt mỏi.

“Cô Dương đòi đợi cậu về mới bằng lòng đi ngủ”. Khi nói ra câu này, dì Uông lộ vẻ bất đắc dĩ.

Câu nói đó khiến Lăng Diệc Cảnh dừng động tác, nhìn về phía Dương Tử Hân, ánh mắt bỗng trở nên dịu dàng lạ thường. Dì Uông bất giác vẻ mặt này của anh biết điều liền rời đi.

Anh lại phía cô, hỏi: “Đã tắm chưa?”.

Cô gật gật đầu.

“ Sao lại chưa ngủ?”.

Cô cúi đầu, đưa ngón tay mình, hơn nửa ngày sau mới ngẩng đầu nhìn anh: “ Chờ...chờ anh...”.

“ Sau này buồn ngủ thì đi ngủ, không phải chờ tôi, biết chưa?”.

Cô nhìn anh nhưng không gật đầu.

Lăng Diệc Cảnh đặt áo khoác xuống, đi đến, kéo Dương Tử Hân vào trong lòng mình, vuốt ve mái tóc của cô.

Cô đứng gần một lúc lâu mới đưa mũi ngửi, hình như có mùi khác lạ. Vì vậy, cô liền giẫy khỏi lòng Lăng Diệc Cảnh, đôi mắt mở to chăm chăm nhìn anh.

Anh hình như nhận ra mình đã làm chuyện xấu: “ Được rồi, tôi không nên hút thuốc”. Nói xong véo mũi cô một cái.

Lúc này, Dương Tử Hân vẫn nhìn anh chăm chú, hoàn toàn như không nghe thấy lời anh. Trong đầu cô nhanh chóng hiện lên một vài hình ảnh, giống như cũng có người như vậy đứng đối diện cô.

“ Diệp Thư Tuấn, anh đừng học người khác hút thuốc, em ghét mùi thuốc lắm”.

“ Em bắt đầu quần anh phải không?”. Chàng trai vươn tay nhéo mũi cô.

Một hình ảnh rất mơ hồ, cô không nhìn rõ chàng trai đó, chỉ có thể chắc chắn một điều cô gái này chính là cô.

Lăng Diệc Cảnh lắc vai cô: “ Sao vậy?”.

Cô dụi mắt, để lộ vẻ buồn ngủ.

“ Đi ngủ thôi”. Lăng Diệc Cảnh không do dự ôm lấy cô, sau đó đi vào phòng.

Khi cô mơ màng nhắm mắt, nghĩ hình như lâu lắm rồi anh không giận dữ với cô, còn hình ảnh trong đầu vừa rồi đã biến mất từ lâu.

8. Chương 8

Lăng Diệc Cảnh không phải chưa điều tra thông tin về Dương Tử Hân. Ngoài việc học tiểu học, trung học, phổ thông và đại học, cô chỉ chơi duy nhất với bạn gái, ngoài ra không điều tra thêm được bất kỳ tin tức nào khác. Có thể biết rõ cuộc sống sinh viên cũng như mọi biểu hiện của cô trong trường học nhưng chưa một ai từng gặp cha mẹ và người thân của cô. Loại cảm giác đó giống như cô bước ra từ không khí mà không phải thuộc về thế giới này. Dương nhiên cũng có khả năng khác, đó chính là đã có người cố ý che giấu thông tin của cô, không cho bất kỳ ai biết.

Sau khi cô ngất đi do bị kích động, lúc tỉnh lại, trạng thái liên giống như bây giờ, bất kể làm việc gì đều phản ứng rất chậm, không nhớ nổi chuyện trước kia, không hiểu nhiều việc, đôi khi còn làm những chuyện kỳ quái. Khi ấy, Lăng Tích Đồng vô cùng chán ghét cô. Thậm chí lúc ở bệnh viện, bà ta còn định ăn tươi nuốt sống cô. Nhưng khi bị Lăng Tích Đồng bóp cổ, cô không có bất kỳ phản ứng gì, một chút cảm giác dường như không có. Cô chỉ tròn tròn mắt, nhìn Lăng Tích Đồng, nhìn căn phòng bệnh xa lạ.

Khi Lăng Tích Đồng muốn bóp chết cô, cô cũng không kêu một tiếng. Hay là khi anh kéo Lăng Tích Đồng qua một bên, tránh việc bà ta bị kích động quá mức sẽ thật sự bóp chết cô. Mặc dù Dương Tử Hân giành được tự do nhưng cô vẫn không la hét, chỉ thu mình lại, không ngừng lui về phía sau, giống như bọn họ là những kẻ xấu xa tội ác tày trời.

“ Cho dù mẹ có bóp chết cô ấy thì con trai mẹ cũng sẽ không sống lại”. Tay Lăng Diệp Cảnh ôm lấy Lăng Tích Đồng, để phòng bà ta lại làm chuyện điên rồ.

Lăng Tích Đồng mỉm cười: “ Đúng vậy, con trai ta sẽ không sống lại, Thư Tuấn sẽ không sống lại. Sao ta có thể để cô ta chết cơ chứ. Ta muốn cô ta sống, nhưng sẽ sống không bằng chết”.

Sống không bằng chết, đây là định nghĩa của Lăng Tích Đồng đối với cuộc sống của Dương Tử Hân.

Mới đầu, Lăng Tích Đồng giam lỏng Dương Tử Hân, vì sợ người nhà của cô báo cảnh sát hoặc tìm tới cửa rồi gây chuyện. Sau này, bọn họ mới biết, tất cả mọi thứ dường như đều làm không công. Bởi vì, hình như Dương Tử Hân không có người thân, cũng không có bạn bè. Ngay từ đầu, bọn họ đã lưu ý sẽ có người tìm kiếm cô, nhưng sau nhận ra, không có ai đến tìm cô cả.

Lăng Diệp Cảnh nhìn Dương Tử Hân đã ngủ say, đưa tay vuốt ve gương mặt cô: “ Em thật sự không có người thân sao?”. Điều này quả là không thể tưởng tượng nổi.

Thời kỳ Dương Tử Hân học trung học, bất kể quần áo hay đồ dùng, tất cả đều là hàng hiệu, cô cũng thích chơi bởi ở những chỗ cao cấp. Trong khi thành tích học tập hết sức kém cỏi thì cô lại thành thạo việc ăn chơi phóng túng. Như vậy, chi phí ăn uống và quần áo của Dương Tử Hân không phải do người nhà chu cấp sao?

Nếu như thế, sao anh lại không điều tra được chút tin tức nào về người thân của cô?

Nếu cô có người thân, như vậy, bọn họ có sốt ruột vì không tìm thấy cô không?

Suy nghĩ này xuất hiện vài giây trong đầu anh, sắc mặt anh bỗng trở nên lạnh lùng. Lăng Diệp Cảnh, sao lúc này mày lại giả bộ tử tế cơ chứ? Trước kia, Lăng Tích Đồng cho rằng cô ấy là người hại chết Diệp Thư Tuấn, muốn nhốt cô lại, hành hạ cô dã man. Khi đó, chẳng phải mày cũng nghĩ cô ấy là kẻ giết chết em trai mình đấy ư? Nghĩ rằng cô ấy bị hành hạ là chuyện hiển nhiên? Dù sao, nếu không vì cô ấy, Diệp Thư Tuấn nhất định sẽ không chết.

Lăng Diệp Cảnh thừa nhận khi cái tin Diệp Thư Tuấn chết được truyền đến, anh đã nghĩ bản thân mình đối với cậu em này căn bản không có nhiều tình cảm nên không quá đau khổ. Nhưng khi anh nhìn thấy thi thể của Diệp Thư Tuấn, anh mới chính thức hiểu ra, không phải mình không có tình cảm với Diệp Thư Tuấn, nếu anh thật sự không có cảm tình với Diệp Thư Tuấn, tại sao lại một mình gánh vác toàn bộ gánh nặng của Lăng gia rồi nhường cho Diệp Thư Tuấn đạt được mọi thứ mà anh chưa bao giờ đạt được? Cho dù Diệp Thư Tuấn được Diệp Tiến Minh hết sức yêu thương, anh cũng chưa bao giờ có nửa câu nói xấu em trai với Diệp Tiến Minh. Đơn giản vì anh không nhận được tình cảm yêu thương của cha mẹ nên anh hy vọng cậu em này có thể nhận được gấp đôi.

Vì thế, khi biết Diệp Thư Tuấn vì Dương Tử Hân mà chết, anh cũng như Lăng Tích Đồng, căm hận cô ấy, ngay cả khi cô ấy vì người yêu mà vô cùng kích động, biến thành một người điên cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu nhưng vẫn không ngăn được nỗi hận trong anh.

Anh hận cô đã hại chết em trai anh cho dù việc ấy có thể giúp anh đạt được mọi thứ của em mình. Có thể như bất kỳ một sinh viên bình thường nào khác có cuộc sống học đường tươi sáng mà không cần phải phấn đấu luôn được hạng nhất như anh, có được bạn bè của riêng mình, cùng đám bạn học vui đùa, sau đó mới nghĩ đến chuyện tình cảm long trời lở đất. Anh coi Diệp Thư Tuấn là một phần cuộc sống của mình, hoàn thành cuộc sống anh chưa từng được trải nghiệm.

Ban đầu, Dương Tử Hân bị Lăng Tích Đồng tra tấn mỗi ngày. Ngày nào Lăng Tích Đồng cũng mắng nhiếc cô cho đến khi mệt mỏi mới ngậm miệng lại. Biết cô căn bản nghe không hiểu mình nói gì, Lăng Tích Đồng càng thêm tức giận, trực tiếp cầm roi ngựa quất lên người cô, đánh cô chạy tán loạn trong phòng, còn Lăng Tích Đồng đuổi theo đằng sau. Mỗi khi cô kêu lên đau đớn cũng là lúc Lăng Tích Đồng cảm thấy vui vẻ nhất.

Mới đầu, Lăng Diệp Cảnh biết rõ Lăng Tích Đồng đối xử với cô ra sao. Anh biết Lăng Tích Đồng rất yêu thương Diệp Thư Tuấn, coi Diệp Thư Tuấn là tấm phiếu duy nhất níu kéo chồng. Diệp Thư Tuấn chết đi, người đại diện cho cuộc sống của Lăng Tích Đồng cũng bị hủy diệt. Cho nên anh hiểu được nỗi oán hận của

Lăng Tích Đồng đối với Dương Tử Hân. Mặc dù khi biết Lăng Tích Đồng đối xử tàn nhẫn với một cô gái, anh cũng thông cảm với thái độ của bà ta.

Cho đến một ngày anh tận mắt chứng kiến cảnh Lăng Tích Đồng đối xử với cô...

Quần áo trên người cô đã bị roi đánh nát, da thịt phơi bày tất cả đều là máu. Lăng Tích Đồng đánh lên người cô, mỗi lần bà ta vung roi lên, có thể nghe thấy tiếng thét thê lương. Lăng Tích Đồng cười hết sức quỷ dị, còn Dương Tử Hân khóc lóc cũng hết sức thảm thiết.

Dương Tử Hân nhếch nhác đến khó tin, tóc tai rối bời, quần áo rách nát, mặt mũi vô cùng bẩn thỉu... Một Dương Tử Hân như vậy, khiến Lăng Diệc Cảnh nhớ tới một cô gái xinh xắn đến ngạc nhiên. So sánh giữa hai người, anh không biết bản thân khi đó đã nghĩ gì mà đứng ra đỡ giúp cô một roi, sau đó nắm lấy chiếc roi trong tay Lăng Tích Đồng: “ Mẹ đang làm gì vậy? Cho dù mẹ có đánh chết cô ấy, Thư Tuấn cũng sẽ không trở lại. Hơn nữa, nếu Thư Tuấn còn sống, nhất định sẽ không tán thành hành động này của mẹ. Người mà Thư Tuấn quan tâm nhất trên đời này không phải mẹ và con mà chính là cô gái đang bị mẹ đánh đây”.

Khi đó, Lăng Diệc Cảnh không biết một điều, anh chỉ muốn thuyết phục mẹ mình đừng đánh cô gái ấy nữa nhưng câu nói của anh đã làm thay đổi vận mệnh của anh và Dương Tử Hân. Có lẽ đúng là do vận mệnh, khiến bọn họ cứ như vậy mà tới bên nhau.

Dì Ưông xin phép Lăng Diệc Cảnh nghỉ một ngày, bà có việc phải về nhà xử lý, Lăng Diệc Cảnh không nghĩ nhiều, lập tức đồng ý.

Sau khi dì Ưông xin nghỉ, Lăng Diệc Cảnh vẫn chưa đến công ty. Địa vị của anh ở tập đoàn Nam Hưng có chút khó xử, một núi không thể có hai hổ. Huống hồ, ở tập đoàn Nam Hưng còn có con hổ lớn Diệp Tiến Minh và con hổ nhỏ Diệp Thư Thần.

Khi Lăng Diệc Cảnh rời giường, Dương Tử Hân vẫn đang ngủ. Dáng dấp cô nằm ngủ rất nhu thuận, hàng mi dài vô cùng tinh xảo. Anh ngắm nhìn cô ngủ một lúc mới bắt đầu mặc quần áo.

Lăng Diệc Cảnh làm bữa sáng rất đơn giản, chỉ là bốn quả trứng luộc, tiếp đó nấu ít cháo. Sau khi hoàn thành xong bữa sáng, anh múc cháo vào bát cho nguội, chờ độ nóng vừa miệng mới mang vào giường gọi ai đó dậy.

Trước kia quần áo của cô đều do bà Trương mặc giúp. Mấy hôm nay anh dặn dì Ưông cứ để cô tự mặc. Cô đã biết tự mặc đồ, cũng biết quần áo sau khi bẩn cần phải đem đi giặt.

Bị anh đánh thức, cô tỏ vẻ không vui, dụi mắt một lúc lâu nhưng vẫn chưa có ý định ra khỏi giường.

Anh không có cách nào khác đành trực tiếp kéo cô dậy, sau đó đặt quần áo vào tay cô. Quần áo này đều do anh tự mình đi mua, kiểu dáng mới mẻ độc đáo, mặc lên người cô rất đẹp. Dương Tử Hân ôm quần áo, dẫn đo nhìn sắc mặt anh, thấy vẻ mặt cau có của anh, cô mới chậm rãi mặc quần áo vào.

Lăng Diệc Cảnh bật cười, cô vẫn là một người dễ bị bắt nạt, thói quen xấu này không thể mặc kệ.

“ Nhanh một chút”.

Khóe miệng cô bỗng nhiên nhếch lên, anh cho rằng cô sẽ khóc, lại chứng kiến cô mặc quần áo với tốc độ rất nhanh, điều đó khiến anh chỉ có thể lắc đầu bất lực.

Sau khi cô mặc quần áo xong, anh giúp cô rửa mặt rồi mới dẫn cô đi ăn cơm.

Có lẽ đã đói bụng nên cô liền bắt tay vào bóc trứng. Sau khi ăn xong lòng trắng, cô nhìn lòng đỏ lo lắng, thoáng liếc sang anh.

“ Không được bỏ, tự mình ăn hết đi”. Lăng Diệc Cảnh liếc mắt một cái biết ngay cô đang nghĩ gì.

Cô cầm lòng đỏ trứng, không cho vào miệng nhưng không dám vứt xuống.

Lăng Diệc Cảnh cầm đũa, gõ vào bát mình, ánh mắt chăm chú nhìn cô.

Miệng cô nhếch lên, gắng hết sức đem lòng đỏ trứng gà bỏ vào miệng, gương mặt bỗng trở nên căng tròn. Sau đó vừa nhai vừa uất ức hít thở.

Lăng Diệc Cảnh thu hồi ánh mắt, một thói quen xấu, đúng là không thể xoay chuyển được cô.

Rốt cuộc, sau khi ăn xong trứng, cô lại lấy tiếp quả trứng thứ hai. Có lẽ, lần này đã rút ra bài học, cô trực tiếp đem lòng đỏ ăn luôn.

Anh thấy cô không ăn cháo, vì thế bảo cô uống. Cô cau mày không chịu uống. Lăng Diệc Cảnh nhìn cô nửa ngày, bưng nửa bát cháo tới trước mặt cô, múc hai muỗng cà phê đường trắng vào. Cô rất thích ăn đường, nhất là đường đậu phộng, cô có thể ăn liên tục không ngừng.

Khi anh quay lại thấy cô đang lén lút lấy quả trứng đặt cạnh bát anh. Phát hiện anh quay lại, cô liền rút mạnh tay về, còn nghiêng người quan sát xem anh có thấy động tác vừa rồi của cô không, thấy anh nhìn chằm chằm, cô chợt dạ cúi đầu.

Anh bưng bát cháo trở lại, chiếc đũa đã biến thành chiếc thìa. Cô đã vui vẻ hơn bởi cô thích dùng thìa, không thích dùng đũa. Cô múc một thìa đầy cho vào miệng, hương vị ngọt ngào khiến cô ngạc nhiên mừng rỡ, ánh mắt mở to nhìn anh.

“ Ăn đi”. Lăng Diệc Cảnh nhìn cô, sau đó cầm quả trứng trước mặt mình đặt trước mặt cô.

Nhận thêm được một quả trứng, cô không chỉ bất ngờ, quay về phía anh mỉm cười ngọt ngào, giống như dùng cách thức này để biểu đạt sự cảm ơn.

Cô gật gù đặc ý ngồi bóc trứng, sau đó bỏ vào bát, lấy thìa xắt thành miếng, trộn vài cái, lúc này mới dùng thìa xúc bỏ vào miệng.

Có lẽ cô cảm thấy ngon miệng, nét mặt hiện ý cười.

Anh bị cô lôi kéo, bỗng cảm thấy bát cháo cũng ngon hẳn lên.

9. Chương 9

Ăn sáng xong, anh bảo cô đi súc miệng, còn mình thì thu dọn bát đũa. Sau khi rửa xong bát đũa và lau khô tay, anh vẫn thấy cô cầm bàn chải đánh răng xoắn xoạt, thỉnh thoảng còn hướng về phía gương phun bọt, rồi soi mình phùng mồm trộn mắt làm mặt quỷ cười ngây ngô mất nửa ngày. Như vậy chưa đủ, cô cầm cốc nước súc miệng bên tay trái hắt hết vào gương. Cốc nước quá đầy nên khi hắt đi, một ít nước chảy vào tay áo khiến cô cười khúc khích.

“ Không được nghịch nước”. Lăng Diệc Cảnh hai tay khoanh trước ngực, nhìn vài giây sau mới lên tiếng.

Cô quay đầu nhìn anh, ngay lập tức cúi đầu thu lại nụ cười. Có lẽ cô đã biết mình làm sai nên đứng im không nhúc nhích.

Lăng Diệc Cảnh nhìn cô trong chốc lát, lúc này mới đi tới, cầm lấy chiếc cốc rỗng.

“ Uống vào rồi nhổ ra, biết chưa?”.

Cô im lặng nhưng vẫn làm theo lời anh. Hình như cô biết nếu không nghe theo lời anh, anh sẽ rất tức giận mà cô sợ nhất là bộ dạng của anh khi nổi nóng. Sau khi nhổ nước ra, cô ngoan ngoãn cầm bàn chải đánh răng sạch sẽ. Sau đó quay lại nhìn anh, giống như đang nói – Tôi đã làm theo lời anh, tôi rất ngoan phải không?

Anh vươn tay sờ mặt cô, cô khó chịu nghiêng người, mức độ không mạnh, không hẳn là chống đối. Anh không để ý đến thái độ của cô lúc này, lấy tay lau bọt dính ở mép cô.

“ Hôm nay tôi không phải đi làm nên sẽ dẫn cô đi dạo, được không?”. Anh dùng ngữ khí mềm mỏng hỏi cô.

Nhưng cô chỉ nghiêng đầu im lặng suy nghĩ, không biết có nghĩ ra kết luận hay không. Anh cầm bàn chải đánh răng và chiếc cốc đặt xuống.

Anh có dạy cô cách súc miệng, mặc dù đã làm đi làm lại nhiều lần nhưng cô vẫn không học được, mấy lần còn nuốt nước vào miệng. Anh cứ trừng mắt nhìn cô là cô lại khóc. Bây giờ có vẻ như đã hiệu quả hơn, ít nhất cô cũng đã học được cách đánh răng.

Anh kéo cô vào phòng, lấy ra một bộ quần áo mới bảo cô thay. Có lẽ các cô gái đều thích làm đẹp, cô cầm quần áo nhìn từ trên xuống dưới một lúc lâu, sau cảm thấy thực sự vừa lòng mới tự mình mặc vào.

Thay quần áo đẹp xong, anh và cô mắt to mắt nhỏ nhìn nhau. Quần áo mới xinh xắn cùng một đôi giày đẹp nhưng tóc phải làm sao bây giờ?

Lăng Diệc Cảnh cũng đã nghĩ tới vấn đề này, cau mày nhìn tóc cô. Cuối cùng, anh quyết định mặc kệ. Cô lại đi đến, kéo tay anh sờ vào tóc cô, ý bảo tóc vẫn chưa buộc. Trước kia bà Trương hay chải cho cô nhiều kiểu tóc đẹp khiến cô rất thích.

Thấy anh không có phản ứng gì, cô còn lấy lược chạy đến, nhét vào tay anh.

Lăng Diệc Cảnh cầm lược nhìn nửa ngày, lần đầu tiên cảm thấy sao con gái để tóc dài làm gì, thật khó sửa sang.

Rốt cuộc, anh cầm lược chải vài cái lên đầu cô, sau đó sẽ không có sau đó...

Đối với việc có thể được ra ngoài, Dương Tử Hân cảm thấy rất thích thú. Khi bọn họ vừa bước chân ra khỏi cửa, cô bắt đầu ngâm nga hát, chân bước nhún nhảy đầy sức sống. Lăng Diệc Cảnh nhìn biểu hiện của cô bỗng nhiên nghĩ tới. Nếu ba năm trước mọi chuyện không xảy ra, bộ dạng của cô bây giờ sẽ như thế nào?

Có lẽ cô sẽ trải qua cuộc sống Kim Đồng Ngọc Nữ như trong truyện cổ tích. Cô sẽ tiến thẳng về phía trước với một quỹ đạo ổn định, mà con đường cô đi chắc chắn không thể thiếu một người quan trọng đó là Diệp Thư Tuấn. Anh cũng không nghĩ ngờ, nếu bọn họ ở cùng một chỗ, nhất định sẽ rất hạnh phúc. Bao năm qua, mỗi khi Diệp Thư Tuấn đối mặt với cô, anh chứng kiến cậu em mình bỗng trở nên nhút nhát và thỏa hiệp. Diệp Thư Tuấn nhìn qua rất biết nghe lời và hiền lành nhưng một khi đã kiên quyết làm chuyện gì thì không ai có thể thay đổi được. Đương nhiên, đó là quá khứ, chỉ cần cô làm nũng, toàn bộ nguyên tắc của Diệp Thư Tuấn đều để sau đầu.

Nếu em trai anh không xảy ra chuyện, cô cũng sẽ không biến thành bộ dạng như lúc này?

Anh nhìn cô một lúc lâu, ngay cả cô cũng phát hiện ra có điều bất thường, liền dùng bàn tay nhỏ nhắn ôm lấy tay anh. Lăng Diệc Cảnh cảm thấy sự thay đổi ở bàn tay, cúi đầu nhìn cô.

Nếu Diệp Thư Tuấn còn sống, mối quan hệ giữa anh và cô lúc này sẽ là gì? Cô chính là em dâu của anh, điểm này anh không thể nghi ngờ. Sau đó thì sao, sau đó bọn họ sẽ không có bất kỳ sự xuất hiện nào cùng nhau.

Bọn họ cùng nhau rời khỏi thang máy, cô đi ra, nghiêng đầu nhìn ngó xung quanh. Cô không sợ những thứ xa lạ, ngược lại còn cảm thấy vô cùng hứng thú.

Cô đối với cái gì cũng cảm thấy thích thú. Từ trong tiểu khu đi ra, chỉ trong chốc lát cô đã bị mọi vật xung quanh thu hút. Bên trong tiểu khu có mấy đứa trẻ đang chơi ô tô, cô cũng nhìn chăm chăm vào mô hình chiếc xe nhỏ mất nửa ngày. Sau bị bạn nhỏ đó phát hiện liền cầm lấy đồ chơi đổi chơi chỗ khác.

Lăng Diệc Cảnh đứng cạnh bên, không quá rầy công việc của cô, cô cũng không phải là người chấp nhận. Người ta không cho cô xem, cô sẽ không xem mà chuyển sang xem thứ khác. Có người dắt chó đi qua, cô nhìn một lúc lâu đến nỗi con chó đó cũng phải quay lại nhìn cô vài lần.

Cô bị giữ trong nhà khá lâu còn anh phải ra nước ngoài trong một thời gian dài. Cho dù không phải ra nước ngoài thì anh cũng thi thoảng mới đưa được cô đi đây đó. Cô ít tiếp xúc với mọi người, ít khi nhìn thấy mọi thứ, nên đối với những thứ này liền cảm thấy tò mò cũng là điều bình thường.

Đứng dưới tiểu khu mất khá nhiều thời gian khiến anh bỏ ý định đưa cô đi xa hơn. Anh chỉ muốn đưa cô ra ngoài đi dạo, ngắm những nơi mà trước kia cô chưa từng xem qua, gặp gỡ mọi người nhiều hơn một chút. Thậm chí anh còn nghĩ, phải chăng sau khi chịu kích động, có thể cô đã tốt lên rất nhiều?

Anh đã nhiều lần dẫn cô tới bệnh viện nhưng các bác sĩ đều nói không khác nhau là mấy, họ bảo cô bị kích động dẫn đến não bị tổn thương mà bệnh về thần kinh là một loại bệnh hoàn toàn khác với những căn bệnh về cơ thể. Có lẽ cả đời sẽ như vậy, hoặc bỗng nhiên tốt hơn là điều không thể nói rõ.

Mỗi lần nhìn ánh mắt bối rối của cô, anh đều vội vàng hy vọng cô sẽ khỏe hơn, nhớ lại hết thấy, quay về với cuộc sống của một Dương Tử Hân như trước kia. Nhưng mỗi lần nghĩ như vậy, biết cô nếu thật sự khỏe lại, có lẽ sẽ hận anh đến chết rồi lập tức bỏ đi lại khiến anh do dự.

Hy vọng hay không hy vọng đây? Lựa chọn này quả thực rất khó khăn.

Sau khi thấy cô lộ vẻ mệt mỏi, Lăng Diệc Cảnh liền kéo cô vào siêu thị ngay gần đấy. Sau khi vào siêu thị, cô lại bắt đầu gật gù nhìn ngó, thấy người ta đi lấy giỏ hoặc xe đẩy, cô nhìn qua rồi cũng chạy tới cầm lấy một chiếc giỏ, sau đó nhìn anh cười kiêu ngạo, giống như đã làm được một việc rất giỏi. Lăng Diệc Cảnh lắc đầu, lấy tay xoa đầu cô, ý nói rất hài lòng về việc cô làm.

Đi loang quanh một vòng trong siêu thị, Dương Tử Hân dừng lại ở khu vực bán kẹo, mắt chăm chú nhìn vào gói kẹo lạc. Cô không tiến lên, nhìn người khác đi đằng trước xé một cái túi, gói kẹo lại, cuối cùng mới bỏ vào giữa giỏ. Cô quan sát, phát hiện có mấy người đều làm như vậy. Vì thế, cô cũng đi tới xé một túi to, gói kẹo rồi mang đi thanh toán.

Lăng Diệc Cảnh đứng bên nhìn hành động của cô, xem ra học hỏi khá nhanh.

Mua xong kẹo và mua không ít hoa quả, chuyển đi này mới được tính là kết thúc mỹ mãn. Nhưng sau khi ra khỏi siêu thị, trong lòng cô lại đầy nghi hoặc. Vì sao có người trả tiền, có người lại đưa thẻ ra? Cô rối rắm mất hơn nửa ngày mới kéo tay áo của anh. Anh nghe xong, rốt cuộc cũng đã hiểu, chậm rãi giải thích, không biết cô có hiểu hay không nhưng đã tỏ ra không còn mù mịt nữa.

Ra khỏi siêu thị, anh định dẫn cô về nhà nhưng cô giữ chặt tay anh, không chịu đi. Nguyên do là bên cạnh siêu thị có một cửa hàng văn phòng phẩm, cô cảm thấy hứng thú nên muốn vào xem.

“Giờ muộn rồi, chúng ta phải về nấu cơm trước đã, được không?”.

Lần này, cô trực tiếp lắc đầu, kéo anh đi về phía cửa hàng văn phòng phẩm. Anh không còn cách nào khác, đành cầm theo đồ cùng nhau đi vào cửa hàng đó.

Anh không biết, cô vốn thích sách vở, ao ước mua được mấy quyển vở mang về nhà, còn mang về để làm gì không quan trọng, quan trọng là...Nhìn những quyển vở xinh xắn, nếu không được mang về cô sẽ cảm thấy khó chịu. Lúc này cô đang lật xem, có rất nhiều cuốn vở đẹp, cô nhìn đi nhìn lại, sau đó cầm lấy hai quyển, đưa mắt hỏi ý kiến anh.

Hiện tại cô đã biết, để mua được những thứ này cần phải mất tiền. Nhưng cô không có tiền.

Anh nhìn cô gật đầu, cô liền vui vẻ hẳn lên.

Tiếp theo, cô mua thêm mấy chiếc bút đủ loại, mỗi loại chọn một chiếc. Rốt cuộc cô cũng đã chọn đủ, lúc này mới bằng lòng theo anh về nhà.

Lăng Diệc Cảnh thở dài, anh tự nhận mình không phải là người kiên nhẫn, không biết tại sao khi đối mặt với cô, sự kiên nhẫn lại dường như vô tận.

Cô xách theo giấy bút và kẹo, đi được vài bước lại cúi xuống nhìn kho báu. Anh nhìn bộ dạng của cô, không biết có phải mình bị quỷ ám hay không, nếu không sao lại cứ thế đi theo cô...

Trình độ nấu ăn của Lăng Diệc Cảnh đã được thực tế chứng minh là kém đến mức không có điểm mấu chốt. Trước kia khi ra nước ngoài, anh chỉ ăn nhắm no, về phần thức ăn, chỉ cần có đồ để lót dạ là được. Sau này về nước mới tính toán chuyện ăn uống, anh biết tay nghề của mình, nếu anh không nấu, chẳng lẽ lại để cô làm?

Trên bàn ăn, Dương Tử Hân hiển nhiên không biết được suy nghĩ của anh, cúi đầu ăn cơm. Cô cầm đũa lướt qua món gì đó màu đen, trực tiếp hướng về món dưa muối để bên cạnh.

Anh cho rằng cô sẽ biểu lộ sự chán ghét nhưng không ngờ cô lại vội đầu ăn cơm rất nhanh. Sau khi ăn sạch bát cơm, cô lập tức buông đũa, sau đó rời bàn ăn chạy về phía mấy món đồ vừa mua hôm nay.

Lăng Diệc Cảnh lắc đầu, bây giờ trông cô không khác gì một đứa trẻ, vì thích chơi mà ăn nhanh như rồng cuốn, còn ngon hay không cô chẳng để tâm.

Lăng Diệc Cảnh đi theo sau cô, thấy cô lôi bút vẽ ra, cẩn thận mân mê trong tay. Lúc này anh mới yên tâm xoay người đi thu dọn bát đĩa.

Dương Tử Hân nằm bò ra bàn, cầm bút chật vật suy nghĩ. Sau khi nhìn thấy chiếc bút loại này cô liền đứng im không đi. Cô không nhớ đây là loại cảm giác gì, thật sự xa lạ, giống như chưa từng có trên người cô, cảm giác ấm áp quen thuộc đó khiến cô không thể rời tầm mắt.

Cô nhìn chằm chằm vào tờ giấy trắng đặt trên bàn, cuối cùng vẫn cảm thấy mình nên dùng chiếc bút trong tay vẽ lên đó. Nhưng vẽ gì đây? Cô ngăn người nhìn tờ giấy, không biết mình định vẽ cái gì.

Nửa ngày sau, cô đặt tay sau gáy, cuối cùng cũng cầm tờ giấy lên. Dường như có một sức mạnh ghê gớm khó hiểu nào đó khiến cô cầm bút bắt đầu phác họa, ngay cả tẩy cũng ít dùng đến, chiếc bút trong tay không ngừng di chuyển. Cô vẫn không biết mình đang định vẽ thứ gì và phải vẽ như thế nào...Nhưng cô vẫn tiếp tục không ngừng nghỉ.

Sau khi Lăng Diệc Cảnh thu dọn xong phòng bếp, gọi mấy cuộc điện thoại rồi hướng về phía thư phòng nhỏ của cô đi tới. Khi đến cửa, anh liền tắt điện thoại, đơn giản vì anh nhìn thấy cô đang nghiêm túc vẽ tranh. Hình dáng ấy, giống như anh đã nhìn thấy cô nhiều năm trước, xinh đẹp, thanh thuần, trẻ trung...Cô giống như Dương Tử Hân trong trí nhớ của anh, đẹp đẽ như vậy, sinh động như thế. Nhưng anh không dám lại gần, sợ rằng hình ảnh đẹp đẽ đó sẽ bị phá vỡ.

Cô chăm chú cầm bút không ngừng tô vẽ, thỉnh thoảng cầm lấy cục tẩy xóa đi.

Anh không biết mình đã đứng đó bao lâu, sau mới bước từng bước lại gần.

Anh nhìn thấy cô đang phác họa trên giấy, trong bức tranh là một người có dung nhan tuấn tú, gương mặt rõ ràng...Không hiểu sao anh bỗng tức giận, giật lấy bức tranh cô vẫn đang phác thảo, xé toang trước mặt cô.

Cô sợ hãi nhìn anh, ánh mắt bỗng chốc đỏ lựng.

Lăng Diệc Cảnh xé tan bức tranh thành nhiều mảnh trước mặt cô, mà ánh mắt anh cũng đang hằn đỏ.

Hiện tại, bộ dạng của cô đã biến thành thế này, cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không nhớ. Nhưng sao cô vẫn có thể nhớ được hình dáng của Diệc Thư Tuấn. Có phải bất luận cô bị biến thành bộ dạng như thế nào thì trong lòng cô vĩnh viễn chỉ chiếm giữ một người quan trọng nhất đó là Diệc Thư Tuấn?

10. Chương 10

Sắc mặt Lăng Diệc Cảnh ngày càng u ám dần dần, cùng với mức độ u ám của sắc mặt anh, ánh mắt cô thoáng chốc đã đỏ lên và ngay lập tức một hàng nước mắt bỗng tuôn trào. Cánh tay phải của Lăng Diệc Cảnh nổi đầy gân xanh. Trong lúc đó, ngón trỏ và ngón cái vẫn đang cầm một phần của bức tranh đã bị xé thành từng mảnh nhỏ. Anh chỉ nhìn cô, không có một chút dấu vết nào báo trước sẽ an ủi cô. Ánh mắt anh hơi nheo lại rơi trên mặt cô, giống ngọn nến duy nhất trong bóng đêm bị một ngọn gió nhẹ nhàng thổi tắt khiến ánh nến trở nên lung linh hỗn loạn.

Trong trái tim tựa như có một lỗ hổng lớn không thể nhìn thấy đáy. Giờ phút này, có vật gì đó đang tiến vào chiếc hang lớn ấy, không rơi xuống cuối nhưng có thể cảm nhận được âm thanh va chạm trong không khí, vì bay nhanh mà chuyển động vù vù. Người con gái này, bất luận anh phải trả giá bằng sự kiên nhẫn lớn đến thế nào, cho dù anh phải trao ra bao nhiêu thời gian thì trong lòng người con gái kia vĩnh viễn chỉ có Diệc Thư Tuấn. Cho dù cô đã biến thành hình dáng như hiện tại, không nhớ bất kỳ ai, không biết mình

làm gì nhưng trong lòng cô ấy mãi mãi không thay đổi chỉ có một người đàn ông là Diệp Thư Tuấn, suốt đời không thể biến thành tên anh Lãng Diệc Cảnh.

Anh mỉm cười một cách khó hiểu, từng mảnh giấy nhỏ trong tay rơi xuống nền đất, giống như trái tim anh. Lúc này, anh đang thất vọng, chờ mong điều gì chứ? Chờ mong người con gái đó sẽ đem anh đặt vào trong lòng sao? Lãng Diệc Cảnh người rốt cuộc đang mơ mộng gì thế? Thậm chí anh còn nghĩ rằng, hiện tại cô ấy đã bị điên rồi, vì một người đàn ông khác mà phát điên, cho dù bị điên thì người cô ấy nhớ tới là Diệp Thư Tuấn và khi tỉnh lại, người mà cô ấy nghĩ đến vẫn chỉ là Diệp Thư Tuấn mà thôi.

Quả nhiên, tự gây nghiệt không thể sống, là do anh hy vọng quá xa vời, căn bản không quan tâm không bị thương là điều kiện tiên quyết.

Hình như cô đã biết mình làm sai, vừa nhỏ giọng khóc, vừa quan sát sắc mặt anh, lại không dám nói câu gì, chỉ có thể khe khẽ xì mũi.

“ Cô khóc cái gì?”. Anh rất nhanh liền điều chỉnh tâm trạng. Người con gái này và anh vốn không có vấn đề gì, đương nhiên người trong lòng cô là ai anh cũng không để tâm, vì vậy anh không nên tức giận như thế.

Anh bước một bước lại gần cô, còn cô khi thấy anh đi tới thì từng bước từng bước lùi dần về phía sau.

Khóe miệng anh nhếch lên thành hình vòng cung, không rõ hàm ý. Anh cúi đầu nhìn thoáng qua những mảnh vụn còn sót lại của bức tranh: “ Khóc vì thứ này đã bị tôi xé đi à?”. Anh căn bản không cần câu trả lời, chân giẫm lên những mảnh vụn, mũi chân dùng lực, như muốn đem những mảnh vụn đó giẫm nát bậy.

Cô vì hành động của anh, cơ thể không tự chủ bỗng run rẩy, giống như nhớ lại lúc trước. Cô bị nhốt trong căn phòng ẩm ướt ấy, không có ánh sáng, không có đồ ăn, chờ đợi cô chính là những tiếng chửi rủa và đánh đập tàn nhẫn, cô không thể nhìn thấy bất kỳ thứ ánh sáng nào. Sau đó, anh xuất hiện, khi cô nhìn thấy anh, cũng run rẩy như vậy, sợ bản thân một lần nữa sẽ lại gặp đau đớn.

Cô không biết vì sao anh lại tức giận, cô cũng không biết, vì sao mình lại vẽ ra bức tranh như vậy. Nhưng cô hoảng hốt khi nhìn thấy người kia xuất hiện trong bức tranh của mình. Trong giấc mơ, cô nhìn thấy mình và chàng trai ấy, bọn họ đang cười, một nụ cười hết sức vui vẻ.

Cô đã bị anh bức tới góc tường, khuôn mặt trần ngáp vẻ sợ hãi, như thể chính anh là một ác ma.

Ý cười trên khóe miệng Lãng Diệc Cảnh mở rộng, thì ra cô vẫn thế, làm như anh sẽ gây ra chuyện gì đó đáng sợ. Diệp Tiến Minh không thích anh, coi anh như lũ ruồi bọ ghê tởm, liếc nhìn anh sẽ làm bẩn mắt mình. Lãng Tích Đồng cũng căm ghét anh, hận không thể để anh biến mất ngay trước mắt... Mọi người đều xác định sự tồn tại của anh, giống như người con gái trước mặt này. Người con gái ấy cũng giống những người khác, coi anh như một thứ gì đó khủng khiếp và ghê tởm.

“ Vì sao tôi phải giúp cô?”. Anh nhìn chằm chằm vào cô: “ Lẽ ra nên để cô chết trong tay Lãng Tích Đồng, như vậy cô và Diệp Thư Tuấn mới có thể ở bên nhau...”. Anh giơ tay nhìn tay mình rồi vươn ra chạm vào mặt cô: “ Không phải tôi nên thành toàn cho cô sao?”.

Dương Tử Hân bị anh dọa đến mức này, cuối cùng nhịn không được khóc òa lên, những giọt nước mắt rơi xuống với tốc độ ngày càng nhanh.

Cho dù cô như vậy, anh vẫn im lặng bất động, tay vẽ vòng tròn trên mặt cô: “ Không phải cô đang nghĩ tới nó sao?”.

Không biết cô lấy đâu ra dũng khí mà đẩy anh để chạy thoát ra ngoài. Lãng Diệc Cảnh ngạc nhiên mất nửa ngày. Trong ấn tượng của anh, cô chưa bao giờ phản kháng, ngay cả khi bị Lãng Tích Đồng đánh cho gần chết. Nhưng anh không bức bối, chậm rãi xoay người, đi về phía cô chạy.

Cô đã chạy trốn tới cửa chính nhưng cửa không mở nên cô đứng tựa vào cánh cửa nhìn anh đi đến. Cô trượt người từ cánh cửa xuống dưới đất, ngồi khóc thút thút trên nền nhà.

Cô khóc điên dại, khóc một lúc lại liếc nhìn anh, tiếng khóc khá lớn, sau đó âm thanh lập tức bị khổng chế, giống như sợ chọc giận anh.

Anh đi đến ngồi xổm trước mặt cô: “ Đi đi, cô đi rồi, tôi tuyệt đối sẽ không đuổi theo”.

Cô vẫn khóc, không dám nhìn anh, tiếng khóc khe khẽ vô cùng tủi thân.

“ Cô khóc gì chứ?”. Anh không chút cảm xúc, nói: “ Khóc vì Diệp Thư Tuấn đã chết sao? Nó đã chết ba năm trước rồi, cho dù cô có khóc đổ Trường Thành thì nó cũng không sống lại”.

Cô vẫn cúi đầu nhỏ giọng khóc thút thít, anh dường như bị sự thờ ơ của cô làm cho tức giận, hai tay nắm lấy bả vai cô, lắc không ngừng: “ Cô có biết nó đã chết rồi không, cô có biết không? Cô đã nhìn thấy nó chết...Nhìn thấy nó bị thiêu. Nó đã chết rồi, nó đã chết rồi...”.

Cậu ấy đã chết rồi sao cô vẫn còn nhớ đến nó.

Anh bỗng nhiên buông tay.

Lăng Diệp Cảnh, nếu có một ngày mày chết, sẽ có ai nhớ đến mày như vậy không?

Không thể nào, người khác biết anh chết sẽ vui vẻ không thôi, thậm chí còn nhin không được mà đốt pháo ăn mừng. Đây là sự khác nhau giữa anh và Diệp Thư Tuấn.

Không ai cảm thấy đau xót cho anh, vì thế anh chỉ có thể làm cho tâm địa của mình ngày càng trở nên kiên cường.

Lăng Diệp Cảnh đứng trước cửa sổ sát đất ở văn phòng. Từ nơi này có thể nhìn thấy toàn cảnh thành phố, nhìn kỹ từng nhánh đường và người đi dạo, lại có thể cảm nhận được khoái cảm khi nhìn xuống chúng sinh. Chiếc cửa sổ sát đất trong suốt phản chiếu cái bóng mập mờ của anh. Tay anh chạm vào cửa sổ, một cảm giác lạnh như băng truyền đến, đây mới là nhiệt độ anh cần có.

Anh luôn muốn làm một người tốt, muốn trở thành một người như Diệp Thư Tuấn. Đến tận bây giờ anh chính thức hiểu ra rằng, vai diễn đã được thiết lập rất tốt, anh không muốn cũng không được.

Cửa bị gõ ba tiếng, thư ký đi đến, đứng cung kính ở một khoảng cách nhất định: “ Phó tổng, Tần tiểu thư đến”.

Lăng Diệp Cảnh nghe xong, trầm mặc một lúc lâu, sau đó mới phất tay, ý bảo anh đã biết, thư ký có thể ra ngoài. Anh không xoay người nhưng anh biết, anh đang cười. Anh muốn làm một người quang minh chính đại nhưng người khác lại không cho anh cơ hội, vậy cứ coi anh như một người xấu đi, đừng như Diệp Thư Tuấn trong lòng người khác. Cho rằng anh như thế nào thì anh cứ như vậy đi, là loại người vì lợi ích mà không chuyện xấu xa nào không dám làm.

Khi thư ký rời đi còn trộm nhìn anh một lát. Cả công ty đều lan truyền tin Diệp Thư Thần có khả năng sẽ kết hôn với Tần Ngọc Khả. Khi Tần Ngọc Khả bước vào Nam Hưng, bọn họ đều nghĩ cô ta đến tìm Diệp Thư Thần. Nhưng không ngờ, Tần Ngọc Khả lại đến tìm Lăng Diệp Cảnh.

Trong công ty không người nào là không biết, tuy Diệp Thư Thần và Lăng Diệp Cảnh đều ngồi ở vị trí phó tổng. Nhưng phó tổng Diệp Thư Thần có thực quyền, còn Lăng Diệp Cảnh thì sao, chỉ là một vị trí hữu danh vô thực mà thôi. Chiếm giữ quyền lực lớn nhất công ty là Diệp Tiến Minh, từ lâu ông ta đã tổ thái độ thừa nhận đứa con Diệp Thư Thần này, một chút sĩ diện cũng không để cho Lăng Diệp Cảnh. Nếu không phải Lăng Diệp Cảnh còn có cổ phiếu của công ty, có lẽ ngay cả cửa chính của Nam Hưng anh cũng không được bước vào. Huống hồ, Diệp Tiến Minh đang vụng trộm mua lại cổ phiếu của Nam Hưng, dường như muốn đoạt lấy cả thân phận đại cổ đông.

Rất nhanh, Tần Ngọc Khả đã đi đến, cô ta nhìn Lăng Diệp Cảnh: “ Em có tới sớm quá không?”.

Lăng Diệp Cảnh xoay người, giả vờ xem đồng hồ đeo trên cổ tay: “ Không sớm không muộn, rất vừa vặn”.

Người đàn ông này, chưa cần nói ra những lời ngon ngọt đã có thể nắm bắt được trái tim phụ nữ. Tần Ngọc Khả khẽ che miệng mỉm cười: “ Vậy, đi xem phim nhé?”.

Lăng Diệp Cảnh nhìn cô ta, đến trước bàn làm việc của mình, cầm chiếc áo khoác trên ghế: “ Đi thôi”.

Bọn họ ra khỏi văn phòng, như có hẹn ngầm, Diệp Thư Thần cũng từ văn phòng bước ra. Diệp Thư Thần nhìn thời gian trên đồng hồ, hờ hững mở miệng: “ Tôi có nhìn nhầm giờ không nhỉ? Bây giờ đã đến giờ tan tầm rồi à?”.

Lăng Diệc Cảnh đứng trước Tần Ngọc Khả, như cố ý ngăn cản tầm mắt của Tần Ngọc Khả, thản nhiên mỉm cười với Diệp Thư Thần: “ Một người trăm công nghìn việc như cậu, cho dù tan tành e rằng không thể đi về. Còn tôi là người không có việc gì để làm, bỏ về trước cũng chẳng có gì đáng lo”. Anh thay đổi âm cuối: “ Hay để tôi gánh vác giúp cậu chút chuyện trong tay nhỉ?”.

Diệp Thư Thần sắc mặt âm trầm, hừ lạnh: “ Những hạng mục này gần đây qua tay tôi, tuy rất muốn anh làm giúp nhưng sợ anh xem không hiểu”.

Lăng Diệc Cảnh nhếch môi: “ Vậy không quấy rầy cậu làm việc nữa”.

Những dự án của Nam Hưng bị Diệp Tiến Minh quản lý rất sát sao, căn bản không để Lăng Diệc Cảnh tham gia chút nào, đề phòng anh còn hơn đề phòng kẻ cướp.

Ánh mắt Diệp Thư Thần nhìn Tần Ngọc Khả đứng sau Lăng Diệc Cảnh, tựa như không thể tin nổi việc cô ta lựa chọn đứng cạnh Lăng Diệc Cảnh: “ Thì ra Tần tiểu thư cũng ở đây. Công ty này khá lớn, Tần tiểu thư khi đi nên cẩn thận một chút, kéo làm đường”.

Tần Ngọc Khả từ sau Lăng Diệc Cảnh bước ra, mỉm cười với Diệp Thư Thần: “ Cảm ơn Diệp tổng đã quan tâm, tuy quý công ty rất lớn nhưng tôi không phải là người ngây thơ sẽ không đến mức bị lạc đường”. Tay cô ta khoác tay Lăng Diệc Cảnh: “ Huống hồ, cho dù tôi không biết đường cũng sẽ có người dẫn tôi đi”.

“ Xem ra tôi đã lo lắng quá nhiều rồi”. Diệp Thư Thần thu hồi ánh mắt: “ Không làm phiền hai người nữa, tôi đi làm việc đây”.

Tần Ngọc Khả thấy Diệp Thư Thần đi xa, cánh tay vẫn khoác lấy tay Lăng Diệc Cảnh liền buông xuống.

Lăng Diệc Cảnh nhíu mày: “ Sao lại buông tay ra?”.

“ Sao?”. Tần Ngọc Khả phục hồi lại tinh thần, khước miệng giương lên một nụ cười sung sướng.

11. Chương 11

Tần Ngọc Khả và Lăng Diệc Cảnh cùng nhau bước vào thang máy, nhìn vách tường thang máy phản chiếu hai bóng hình có chút dị thường. Khóe miệng Tần Ngọc Khả giương lên không sao giấu được ý cười. Ban nãy cô ta đã đọc hiểu được hàm ý bóng gió của anh nhưng dường như cô ta vẫn sợ những lời đó là do mình nghe nhầm nên cần phải xác định thêm một lần nữa.

“ Chúng ta đi xem phim thật à?”. Cô ta sợ những biểu hiện vừa rồi của anh chỉ là để cho Diệp Thư Thần xem và lấy cô ta ra làm cái cớ mà thôi. Cô ta không nên coi trọng sự nghiêm túc của anh, cũng không nên giả ngây giả ngô như trước kia nữa. Cho dù người đàn ông này là người vẫn khiến cô ta đặc biệt quan tâm nhưng cô ta không cho phép mình trở nên hèn mọn như vậy.

“ Nếu không thì sao?”. Lăng Diệc Cảnh và Tần Ngọc Khả cùng nhau bước ra khỏi thang máy, có vẻ như anh không hiểu rõ lắm sự rối rắm của cô ta. “ Bây giờ em có phải vội làm việc gì khác không?”.

Tần Ngọc Khả vội vàng lắc đầu: “ Chúng ta xem phim gì nhỉ?”.

Lăng Diệc Cảnh nhìn cô ta: “ Em quyết định là được rồi”.

Tần Ngọc Khả gật đầu.

Bọn họ cùng nhau mua vé xem phim, anh xếp hàng còn cô ta đứng cạnh bên, giống như vô số các đôi tình nhân ở đây. Điều này làm cô ta như trở lại thời gian ở nước ngoài, bọn họ cùng nhau hẹn hò, anh luôn chiều theo mọi ý thích của cô ta, rất phong độ đàn ông. Sau khi bọn họ chia tay, cô ta uống rượu một mình trong quán ăn đêm, dù thế nào cũng không nghĩ ra. Một người đàn ông từng đối tốt với mình như vậy, sao có thể nói chia tay là chia tay luôn. Cô ta ảo tưởng đã có ẩn tình gì khác, giống như diễn biến trong phim truyền hình, diễn viên chính chia tay vì hiểu lầm. Cuối cùng, hiểu lầm được cởi bỏ, kết cục đoàn tụ. Cô ta luôn an ủi mình như vậy. Nhưng trên thực tế, sự thực hết thảy đều do cô ta đã suy nghĩ quá nhiều.

Cô ta không biết nên xem phim gì, nhưng thấy mọi người hình như đều chọn phim này, vì thế cũng thuận tay chỉ một cái.

Thật khéo, đóng vai chính trong bộ phim đó là một cặp vợ chồng, về phần diễn xuất như thế nào, thực ra bọn họ xem không tập trung.

Cuối cùng, khi mọi người ra khỏi rạp chiếu phim, Tần Ngọc Khả suy nghĩ một lát rồi vươn tay nắm lấy cánh tay của Lăng Diệc Cảnh: “ Có phải anh thấy rất nhàm chán đúng không?”. Giống như rất nhiều định lý khác, đàn ông thường thích những bộ phim hành động hoành tráng, nếu không phải thì thuộc loại người không bình thường.

Lăng Diệc Cảnh dường như không chú ý đến việc cô ta đang nắm tay mình, anh trầm mặc hồi lâu, mãi đến khi bọn họ đi khá xa khỏi rạp chiếu phim, anh mới chậm rãi mở miệng: “ Có phải phụ nữ luôn dễ dàng yêu điên cuồng như vậy không?”.

Lời nói của anh khiến Tần Ngọc Khả phải liếc nhìn. Cô ta cứ nghĩ vừa rồi anh chỉ lịch sự cùng cô ta xem phim, không ngờ anh lại thật sự xem hết.

Tần Ngọc Khả muốn nói, ở trên mạng có rất nhiều người cho rằng nữ chính không xứng với nam chính nhưng cô ta lại cảm thấy bọn họ rất xứng đôi, nhất là khi bọn họ cùng nhau chụp ảnh trên phố, đẹp hài hòa. Nhưng cô ta không muốn nói điều đó với anh, những tin đồn như vậy, cô ta không muốn phơi bày trước mặt anh.

“ Có lẽ do không có cảm giác an toàn”. Cô ta cũng có chút thất vọng. Trái tim của phụ nữ luôn mềm yếu, so với đàn ông thì càng khoan dung hơn, càng dễ sa vào chuyện tình cảm, hơn nữa còn khó dứt ra. “ Sau đó, muốn làm chuyện gì đấy khiến đối phương phải chú ý nhưng người đàn ông cho rằng người phụ nữ tranh cãi vô lý. Thực ra, người phụ nữ tranh cãi là để khơi dậy sự chú ý nhiều hơn là để đối phó. Nhưng xem ra mục đích này rất khó thực hiện”.

Lăng Diệc Cảnh dừng bước, hơi cúi đầu: “ Em cũng vậy à?”.

Sao cơ? Cô ta hoàn toàn không hiểu, đúng là cô ta không có cảm giác an toàn nhưng muốn tranh cãi để nhằm mục đích gì chứ?

Lăng Diệc Cảnh thấy ánh mắt bối rối của cô ta liền quay đầu, tiếp tục đi về phía trước: “ Em cũng sẽ yêu điên cuồng như thế à?”.

Vốn dĩ...Tần Ngọc Khả lắc đầu, thì ra bọn họ không hề ăn ý, ngay cả lúc nói chuyện cũng không hiểu phải đối phó với điều gì.

“ Có lẽ...”. Cô ta thừa nhận nhưng cẩn thận giấu đi từ “ sẽ”.

Lăng Diệc Cảnh vươn tay trái, sờ sờ mũi mình, chìm sâu vào suy nghĩ.

Tần Ngọc Khả đứng tại chỗ, nhìn tay mình. Cô ta không rõ vì sao vừa rồi anh lại buông tay, giờ phút này một mình đi về phía trước, ngay cả cô ta bị bỏ lại anh cũng không phát hiện ra.

Chỉ là anh đang nghĩ đến công việc, phiền não vì công việc mà thôi. Cô ta ba lần bảy lượt tự nói với mình như vậy rồi mới đuổi theo. Về buồn bực trên mặt cô ta đã biến mất, thay vào đó là một gương mặt tươi cười. Vừa inh một cái có để buông xuôi, để tự mình có thể chống đỡ.

“ Em hơi đói bụng, chúng ta đi ăn cơm nhé?”.

Lăng Diệc Cảnh nhìn cô ta giây lát: “ Được”.

Trong quá trình ăn cơm, bầu không khí cũng không đến nỗi khó xử. Bọn họ dù sao cũng đã từng bên nhau nên biết rất nhiều sở thích của nhau. Tần Ngọc Khả chủ động nhắc đến một vài chuyện thú vị ở nước ngoài. Khi đó bọn họ có chung bạn bè, cùng nhau đi phiêu lưu, thời gian bọn họ ở bên nhau không tính là ít.

Lăng Diệc Cảnh đang ăn cơm, nghe cô ta nói, bỗng nhận ra, thời gian bên Tần Ngọc Khả, cho dù tâm trạng của anh như thế nào, anh vẫn thấy thực sự nhẹ nhàng, thoải mái.

Ăn cơm xong, Lăng Diệc Cảnh đưa Tần Ngọc Khả về nhà.

Tần Ngọc Khả vừa bước vào cửa chính liền bắt gặp cha mình đang đứng ở đó. Sắc mặt Tần Hoài Trung không được tốt lắm, ánh mắt âm trầm nhìn vào con gái mình, hai tay chấp sau lưng, giống một người thầy nghiêm khắc đang chuẩn bị trừng phạt sai lầm của học trò.

Tần Ngọc Khả đành ngoan ngoãn bước lại: “Ba, ba vẫn chưa đi nghỉ ă?”.

Tần Hoài Trung nhìn con gái nửa ngày, cho đến khi cô ta cúi đầu lo lắng, ông ta mới chậm rãi lên tiếng: “Vừa rồi Lăng Diệc Cảnh đưa con về phải không?”.

Tần Ngọc Khả nghiêng đầu liếc mắt nhìn ba mình rồi lại vội vàng cúi đầu: “Vâng”.

Sắc mặt Tần Hoài Trung càng thêm u ám: “Sau này đừng qua lại với nó nữa”.

Tần Ngọc Khả ngẩng đầu liền thấy ba mình xoay người chuẩn bị rời đi. Lần trước, Tần Hoài Trung và Diệp Tiến Minh nói chuyện với nhau rất ăm ý, nói nếu không có chuyện gì xảy ra thì sẽ cùng nhau hợp tác. Trong mắt Tần Hoài Trung, có lẽ ông ta đã vừa lòng Diệp Thư Thần.

Cô ta lập tức đuổi theo, giữ chặt tay ba mình: “Ba, ba cảm thấy Diệp Thư Thần là người như thế nào?”.

“Sao?”. Sắc mặt Tần Hoài Trung vẫn nghiêm khắc như trước.

“Lần trước giới truyền thông mới đưa tin anh ta qua lại thân mật với một cô gái. Cô gái đó đã mang thai, đến tìm anh ta thì bị báo giới chụp được. Diệp Thư Thần dùng tiền giải quyết, còn Diệp Tiến Minh đã đem mọi chuyện nén xuống”. Tần Ngọc Khả nhìn cha mình: “Một người như vậy, ba cảm thấy anh ta thật sự có thể tiếp nhận Nam Hưng, sau này sẽ hợp tác với Tần thị được sao?”.

Không đợi Tần Hoài Trung mở miệng, Tần Ngọc Khả liền nói tiếp: “Con biết việc một người đàn ông không chung thủy không liên quan gì tới năng lực của anh ta. Thế nhưng ba từng nói, mối quan hệ của một người đàn ông sẽ có ngày ảnh hưởng tới thành công của anh ta. Chuyện kiểu này xảy ra với Diệp Thư Thần không chỉ một hai lần. Diệp Thư Thần giành được phần ngon trong dự án Nam Hưng, nhưng ở các dự án khác, đa số mọi người đều vì nể mặt Diệp Tiến Minh. Đồng thời chính bản thân Diệp Tiến Minh cũng dọn đường trước cho Diệp Thư Thần, bởi vậy, năng lực thực sự của anh ta chỉ đáng giá phân nửa mà thôi”.

Tần Hoài Trung nở nụ cười khó hiểu nhưng không lên tiếng.

Tần Ngọc Khả suy xét không ra ý tứ của cha mình nên chỉ biết im lặng.

Thấy con gái trầm mặc, Tần Hoài Trung mới mở miệng: “Vào đi, nghỉ ngơi sớm một chút”.

“Vâng...”.

“Vào phòng đi”.

Tần Ngọc Khả lúc này mới hiểu, ba mình không cho cô ta tiếp xúc nhiều với Lăng Diệc Cảnh, không phải do ông ta đứng về phía Diệp Thư Thần, mà do ông ta muốn tạm thời trông chờ vào tình hình của Nam Hưng, không cho cô ta sớm để lộ ý đồ.

Mà ông ta vừa mỉm cười là cười con gái đã trưởng thành, khuyên bảo ông ta nên lấy đại cục làm trọng, chứ không khóc suốt suốt nói càn là giao loại đàn ông như thế cho cô ta thì cô ta sẽ không được hạnh phúc.

Tần Hoài Trung không bị trúng kế. Đàn ông hiểu rõ đàn ông nhất. Phụ nữ thay vì tìm kiếm đàn ông “tốt”, không bằng biến mình trở thành một người phụ nữ đối mặt với bất cứ người đàn ông nào cũng không thua thiệt. Ông ta từng dạy con gái mình như thế.

Lăng Diệc Cảnh đã nhiều ngày không về nhà. Anh để xe dưới nhà, xe đỗ đã lâu nhưng anh không có ý định bước xuống, ngồi một mình trong xe hút thuốc. Đèn xe không bật, xe đỗ ở nơi có những tàng cây dày, ánh sáng mờ ảo. Anh nghĩ mình ngồi ở đây, có phải giống như ma quỷ hay không.

Hầu hết phụ nữ đều dễ dàng điên cuồng vì tình yêu, luôn luôn dễ dàng như vậy.

Anh nhắm đi nhắm lại những lời này cho chính mình nghe, không biết thuyết phục bản thân điều gì nữa.

Có kết luận không? Thực ra là có.

Chính mắt anh nhìn thấy Dương Tử Hân và Diệp Thư Tuấn ở bên nhau, hình ảnh đó đã trở nên khắc cốt ghi tâm. Nếu anh chưa từng chính mắt nhìn thấy, cho dù nghe người khác nhắc tới cũng sẽ không có cảm giác như vậy. Kết quả là trong lòng anh đã nhận thua. Dù cho không muốn thừa nhận cũng phải thừa nhận, ngay chính anh cũng không thể sánh bằng Diệp Thư Tuấn.

Cái gì cũng không sánh bằng, bất kể là thân tình hay cái gọi là tình yêu.

Từ bỏ đi, nếu điều cuối cùng đối được chỉ có thể là như vậy.

Từ bỏ đi, dù sao cũng đã biết được kết cục.

Anh ném đầu mẫu thuốc lá, khởi động xe rời đi. Lái xe rời đi một đoạn dài, trong đầu lại chập chờn hiện lên câu nói:

“ Vì sao còn chưa ngủ?”.

“ Chờ anh...”.

Câu nói này giống như một con dao không thể phá hủy, dễ dàng đâm rách trái tim anh vốn được gia cố bởi một lớp băng, lớp băng trong nháy mắt biến thành những viên đá dần dần tan chảy rồi biến mất.

Tay lái nhanh chóng chuyển động, quay xe trở về.

Những người có thói quen lạnh lùng, kỳ thực không dễ bị lạnh chết, chỉ khi nào bọn họ tiếp xúc với một chút ấm áp, liền gắt gao muốn bắt lấy. Hơn nữa, vì sự đối lập giữa ấm áp và lạnh lẽo, dường như càng không chịu được sự lạnh giá như băng. Vì thế, dưới sự tra tấn của hai phương diện, thể xác và tinh thần đều sụp đổ.

Dì Ưông ra mở cửa, sau khi nhìn thấy Lăng Diệc Cảnh, mới đầu là ngạc nhiên, sau đó là vui mừng, để lộ nụ cười trên gương mặt toàn nếp nhăn. Lần trước anh đã nói với bà, trong một thời gian ngắn anh sẽ không quay lại đây. Tuy dì Ưông không thích tính cách lạnh lùng của anh nhưng trong nhà có đông người vẫn tốt hơn, người già cả rất thích nhiều người.

Lăng Diệc Cảnh đi thẳng vào, dì Ưông nở nụ cười yêu thương khiến cho tâm trạng của anh dường như tốt hẳn lên.

Anh vào phòng không thấy Dương Tử Hân đâu liền không khỏi nhíu mày. Thấy anh như vậy, dì Ưông cũng im lặng, chỉ tự nhiên đi dọn dẹp phòng.

Anh tìm thấy cô trong thư phòng đang chăm chú gấp cá, dùng những miếng ghép nhỏ hình chữ nhật có thể xếp thành hình dạng con cá, cô còn rất cẩn thận điểm mắt cho nó.

Bên cạnh cô có rất nhiều giấy vụn đã được xếp từ lâu. Lúc trước cô đã gấp một nghìn con hạc dưới sự trợ giúp của dì Ưông, trong góc thư phòng đã treo vài con. Cô vẫn ham thích chơi mấy trò thủ công này. Mỗi lần học được đều cố gắng tập không nhàm chán, cho đến khi thành một đồng trò chơi nho nhỏ cô mới tìm loại tiếp theo.

Lăng Diệc Cảnh đi đến, anh quên thay giày, tiếng bước chân ma sát với nền nhà vang lên khá lớn.

Dương Tử Hân gác lại việc vẽ mắt cá, ngẩng lên nhìn anh.

Cô muốn đứng lên nhưng do ngồi lâu, chân bị tê dại. Anh vội chạy tới đỡ lấy cô. Cô mở to đôi mắt ngập nước, ôm chặt lấy anh.

Lúc này anh mới nhớ ra mình vừa hút mấy điếu thuốc, người như bị hun bởi khói thuốc. Anh định đẩy cô ra nhưng cô lại vùi người vào ngực anh.

Tay cô chậm rãi túm lấy tay anh.

Lăng Diệc Cảnh một tay ôm cô, nhìn vào lòng bàn tay mình, nơi cô nhét vào đó một viên kẹo, cô thích ăn nhất là loại kẹo này. Cô ăn nhiều không ngừng cho đến khi hết sạch túi kẹo, một viên cũng không để lại. Thỉnh thoảng anh thích dụ dỗ cô nhưng một viên cô cũng không muốn cho anh, liền giống như đứa trẻ cất giấu đồ quý.

Viên kẹo hình như đã bị cô bỏ ra từ lâu nên bắt đầu chảy nước.

Anh từ từ đẩy cô ra, bóc gói giấy, cầm viên kẹo nhét vào mồm cô. Nhưng cô chỉ ngậm viên kẹo mà không nuốt xuống, hai tay vẫn ôm lấy cổ anh, rồi ngửa cổ, đem viên kẹo từ miệng mình nhét vào miệng anh.

12. Chương 12

Anh cảm nhận được vị ngọt đến từ miệng mình. Trong mắt của cô lúc này tràn ngập ý cười như hoa nở. Trong một giây, tâm trạng trống rỗng bỗng nhiên hoàn toàn biến mất, giống như một trận cuồng phong kéo tới, thổi đi mọi phiền muộn và đau khổ trong lòng anh, chỉ còn lại một ít sự sống đẹp đẽ đang không ngừng mở rộng giới hạn tuyệt vời trong cơ thể. Tất cả các giác quan bởi vậy mà vui sướng, mùi vị vui thích đó giống như viên kẹo trong miệng anh.

Dương Tử Hân mở to hai mắt nhìn anh, nét mặt tràn ngập sự kỳ vọng, như chờ đợi anh khích lệ, có lẽ cô muốn hỏi anh mùi vị của viên kẹo này như thế nào.

Về mặt nghiêm túc của anh rất cuộc cũng dịu xuống, mang theo ý cười, tựa như mây đen bị gió thổi tan, xuất hiện ánh mặt trời.

Từ bé đến giờ anh chưa từng ăn kẹo, không phải anh không thích mà không ăn do thói quen, vì thể bản thân có thích hay không anh cũng không biết. Bàn tay anh hướng về phía mặt cô, các ngón tay vuốt ve gương mặt. Bàn tay anh không mềm mại nhẵn nhụi, cũng không có hình dạng đẹp đẽ, chạm lên mặt cô khiến cô có chút khó chịu. Nhưng cô không lẩn tránh, vẫn ngây ngô chăm chú nhìn anh.

Cô nghĩ anh đã lâu như vậy không xuất hiện, hẳn là vì tức giận. Nếu anh trở lại, có lẽ do anh đã muốn tha thứ cho cô, bọn họ có thể giống như trước kia, dù cô không biết vì sao anh lại nổi giận, cho dù cô vẫn chưa hiểu vì sao mình lại vẽ ra một bức tranh kỳ lạ như thế.

“ Muốn nói gì?”. Một lúc sau anh buông tay, ngữ khí ôn hòa, biểu hiện tâm trạng không tồi.

Cô nhìn anh không chớp mắt, giống như làm trò, nửa ngày sau mới nghiêng đầu cười tươi rói: “ Ăn ngon không?”.

Sắc mặt anh càng thêm thoải mái, gật gật đầu.

Bởi vì anh gật đầu mà hai tay cô vồ loạn cả lên.

Lăng Diệc Cảnh lắc đầu, bảo cô đi tắm, còn mình thì đi tìm áo ngủ cho cô. Sau khi cầm đồ ngủ đem đến phòng tắm, anh một mình quay trở lại phòng, không khỏi tự giễu.

Khi bắt đầu tiếp nhận thị trường hải ngoại của Nam Hưng, anh nhất quyết yêu cầu ông ngoại đem thị trường trong nước và nước ngoài tách hẳn nhau ra. Lúc ấy, anh đã sử dụng rất nhiều lý do chính đáng, đơn giản thực hiện là để chuẩn bị cho tương lai. Thực tế cũng đã chứng minh anh làm như vậy là đúng. Nếu thị trường trong và ngoài nước không phụ thuộc vào nhau, chỉ sợ anh thật sự không có nơi để sống yên ổn ở Nam Hưng. Khi anh tự mình xử lý mọi việc, bất luận là ai, chỉ cần phạm sai lầm, sẽ có quyết định kỷ luật, bất luận kẻ nào cũng không được cầu xin. Khi đó, trong công ty không ít người sau lưng đã đặt biệt hiệu cho anh là “ Mặt sắt máu lạnh”, không có tình cảm.

Lúc này, một Lăng Diệc Cảnh không chút tình cảm, đã bị một viên kẹo thu mua, hơn nữa còn vui vẻ chịu đựng.

Cửa phòng tắm bị đẩy ra, anh theo bản năng quay lại nhìn cô. Cô vẫn chưa mặc áo ngủ anh lấy mà quần một chiếc khăn tắm lớn quanh người, chiếc khăn tắm bị cô khóa lại trước ngực, hình dáng tựa như một chiếc váy quây. Trên vai cô còn đọng vài giọt nước li ti, mái tóc ướt sũng xõa trên vai. Cô có một thói quen nhỏ, khi gội đầu tuyệt đối sẽ không chải đầu mà chỉ tùy tiện dùng tay. Hơn nữa, chỉ cần không ra khỏi cửa, cô sẽ không dùng đến lược, mái tóc cũng không rối bù. Giờ phút này cô xinh xắn đứng ở đó, như một mỹ nhân trong chiếc khăn tắm, thanh thuần và gợi cảm, hết lần này đến lần khác làm cho người ta nổi dục vọng.

Anh vẫy tay về phía cô, cô liền vâng lời đi tới.

Dường như có chung sự ảm ỉ, cô ngoan ngoãn ngồi ở mép giường, chờ anh lấy máy sấy để sấy tóc. Bộ dạng nhu thuận của cô làm anh cất tiếng thở dài, cảm giác mình như một người cha, ngồi bên giường con gái. Ý niệm này xuất hiện trong đầu quá mức quý dị, anh vội vàng ngăn cản suy nghĩ ấy tiếp tục lan tràn.

Có đôi khi cô thật sự giống một đứa bé, ví dụ như bây giờ. Khi anh sấy tóc cho cô, cô không ngừng lắc đầu làm bắn những giọt nước lên người anh. Sau khi đạt được ý đồ, cô còn che miệng cười trộm.

Anh nhìn cô. Cô như vậy, khờ khạo xinh xắn phẳng phất chỉ là ảo giác.

Cô ở bên cạnh Diệp Thư Tuấn, chắc hẳn cũng như thế, người đàn ông đó có được quãng tuổi trẻ đẹp nhất của cô, giữ lấy trái tim cô. Anh bỗng buông máy sấy, để mặc chiếc máy vẫn thổi vù vù, một tay ôm lấy cô, mái tóc ướt sũng của cô lúc này đã thật sự thấm ướt quần áo anh.

“ Nếu có một ngày em khỏe lại, em có thể dừng hận anh không?”. Anh tựa cằm trên đầu cô, nói: “ Có thể không?”.

Cô không chống cự nhưng sắc mặt tỏ ra nghi hoặc, không hiểu vì sao anh lại ngừng sấy tóc ỉnh.

Máy sấy vẫn đang chuyển động vù vù, hướng gió thổi vào thất lưng cô, chỉ trong chốc lát làn da liền có cảm giác bỏng rát. Nhưng cô vẫn không động đậy, như thể đã hiểu được sự mất mát của anh, cô quay lại ôm siết lấy anh.

Khi Lăng Diệc Cảnh phát hiện eo cô bị gió nóng làm tổn thương đã là một lúc lâu sau. Sắc mặt anh hiện vẻ xót xa hiềm thấy, định trách cô sao không nói cho anh biết. Nhưng nghĩ đến vẻ nhẵn nhụi của cô khi bị Lăng Tích Đồng đánh chửi trước kia, lời trách mắng rốt cuộc không thể thốt ra.

Cô nhìn anh bôi thuốc cho cô, đáy mắt không có cảm xúc gì khác. Nhưng khi anh bôi thuốc cho cô xong, cô liền ôm lấy anh, chủ động hôn lên môi anh.

Động tác của cô có thể hình dung là không thuần thực hoặc ngây ngô nhưng rất trôi chảy, cũng rất dứt khoát, cánh môi mềm mịn tinh tế khiến anh không dám dùng nhiều lực mà chỉ có thể thật cẩn thận.

Anh nhẹ nhàng hôn cô, phẳng phất coi cô như một món bảo bối quý giá. Ánh mắt cô dần dần mơ màng, bàn tay chủ động cởi bỏ quần áo anh, động tác tuy không vội vàng nhưng đủ để anh ý loạn tình mê. Mọi trống rỗng bức bối, tại thời khắc này đều thuộc về nơi xa xôi. Anh cởi bỏ nút buộc của chiếc khăn tắm trên ngực cô, chiếc khăn từ từ trượt xuống, nhiệt độ nóng rực trong mắt anh nhanh chóng tăng cao. Hai tay cô ôm lấy cổ anh, còn anh rất nhanh liền áp cô xuống giường. Trước động tác mãnh liệt của anh, cô bật cười khanh khách, khiến anh càng muốn mạnh mẽ bắt nạt cô hơn.

Đêm rất dài, trong phòng là hai thân ảnh quấn quít lấy nhau không tách rời, liên kết chặt chẽ như một khối thống nhất.

Khi Lăng Diệc Cảnh rời đi, Dương Tử Hân vẫn đang ngủ. Anh dặn dì Ưông không cần gọi cô dậy sớm, cứ để cô ngủ thêm chút nữa. Sau đó nhìn Dương Tử Hân vẫn ngủ ngon lành trên giường, lúc này anh mới xoay người rời đi.

Sáng sớm anh đã nhận được điện thoại của Lăng Tích Đồng, vì vậy liền vội vàng chạy đến.

Anh lái xe, kỳ thực không cần phải đối mặt với Lăng Tích Đồng, anh có thể đoán được điều Lăng Tích Đồng muốn nói nhất định có liên quan đến Diệp Tiên Minh. Vô số lần anh cho rằng thái độ của Lăng Tích Đồng đối với Diệp Tiên Minh là vô lý. Nhưng lần này, anh biết rõ Lăng Tích Đồng muốn mình làm gì, nhưng vẫn lái xe đến. Tính toán như vậy có được xem là vô lý hay không?

Có lẽ, thật sự vẫn chưa hết hy vọng, bất luận Lăng Tích Đồng là loại người như thế nào, đối với anh, bà ta vẫn là người sinh ra và nuôi dưỡng anh, được xem là người thân duy nhất của anh trên đời.

Duy nhất, chỉ lần này.

Anh trở lại tòa biệt thự có không khí trầm lắng, nhưng chưa cho xe chạy thẳng vào như trước kia mà hiềm khi dừng lại trên đường. Tòa biệt thự từ khi nào đã bị biến thành dạng này. Không có một chút sự sống, giống một cái cây rụng hết lá, hoàn toàn trơ trụi.

Sau khi Diệp Thư Tuấn chết mới bắt đầu biến thành như vậy.

Khóe miệng anh hiện lên ý cười giễu cợt, sau đó mới lái xe đi vào.

Hôm nay tâm trạng của Lăng Tích Đồng rõ ràng trở nên rất tốt. Còn nguyên nhân là do hôm qua Diệp Tiến Minh đã ở lại đây qua đêm, mặc dù sáng sớm ông ta đã bỏ đi nhưng vẫn làm cho Lăng Tích Đồng vui sướng không thôi. Chỉ cần Diệp Tiến Minh cười với Lăng Tích Đồng một cái, Lăng Tích Đồng liền nguyện ý làm mọi việc.

Lăng Diệc Cảnh ngồi đối diện Lăng Tích Đồng. Bà ta thật sự không hiểu vì sao Diệp Tiến Minh lại quay về đây? Bà ta không phải ngu ngốc, chỉ là trong tiềm thức bà ta đã gạt bỏ những chuyện không vui và đau lòng, chỉ để lại những chuyện mà bà ta cảm thấy thoải mái mà thôi.

Tựa như trên thế giới này có rất nhiều người không thể hiểu được những điều tuyệt vời, chỉ cần người kia vui vẻ, có thể gạt bỏ hết mọi vấn đề đạo đức pháp luật ra bên ngoài. Ví dụ như Lăng Tích Đồng bây giờ, chỉ cần Diệp Tiến Minh trở về trò chuyện cùng bà ta, bà ta sẽ tiếp tục nói với bản thân rằng chồng mình vẫn còn yêu thương mình.

“Chuyên của anh, ba anh đã nói cho tôi rồi”. Lăng Tích Đồng mỉm cười, bắt đầu nghịch chiếc nhẫn trên tay, đây là món quà mà Diệp Tiến Minh đã tặng bà ta ngày hôm qua, bà ta càng ngắm càng thấy thích: “Sớm biết anh sẽ biến thành dạng này như ngày hôm nay, tôi đã không tặng anh ra nước ngoài”.

Lăng Diệc Cảnh nghe xong chân mày cau lại.

“Anh xem ở nước ngoài anh đã học những thứ linh tinh gì?”. Cuối cùng, Lăng Tích Đồng không còn nhìn chiếc nhẫn trên tay nữa: “Ngay cả người con gái của em trai mình anh cũng cướp đoạt”.

Lăng Diệc Cảnh mỉm cười, hỏi: “Mẹ nói ai?”.

“Đầu tiên là Thư Tuấn, giờ là Thư Thần, anh một mực không muốn buông tha sao?”.

Lăng Diệc Cảnh trợn mắt nhìn Lăng Tích Đồng: “Mẹ bây giờ vì Diệp Thư Thần mà chất vấn con?”.

“Tôi biết anh tức giận nhưng bây giờ không phải là lúc để tranh hơn thua. Nếu Tần gia và Diệp Thư Thần kết làm thông gia, đối với chúng ta sẽ chỉ có lợi ích. Diệp Thư Thần ư, chẳng qua là do chúng ta gán ghép...”.

Rốt cuộc, ai mới là kẻ khờ khạo đây?

Anh đứng lên, xoay người định rời đi, cảm thấy bản thân đã đủ bị coi thường. Mỗi lần tới đây đều hối hận rằng mình không nên tới, nhưng lần nào cũng sẽ lại đến.

“Đứng lại...”. Lăng Tích Đồng tùm tùm mở miệng: “Dù thế nào đi nữa, chung quy lại thì tôi cũng chỉ có một đứa con, tôi sẽ luôn hướng về phía anh”.

Lăng Diệc Cảnh chậm rãi xoay người, nhìn Lăng Tích Đồng đang tự tin tươi cười, trong lòng có thứ gì đó từ từ biến mất. Nhiều năm như vậy, cuối cùng thì Lăng Tích Đồng cũng đã đạt được ý nguyện, Diệp Tiến Minh đã trở về bên bà ta, cũng không dám đề xuất ly hôn. Anh tưởng Diệp Tiến Minh vốn sợ phiền phức. Nhưng giờ đã có chút sáng tỏ, trên người Lăng Tích Đồng đã có thứ để nắm trong tay, lúc này bà ta mới dám không sợ hãi.

“Có ý gì?”. Anh bình tĩnh dừng lại.

“Tránh xa Tần Ngọc Khả một chút”.

Anh cười cười, từ chối cho ý kiến.

Lăng Tích Đồng thấy anh như vậy, không nhắc lại chủ đề này nữa: “Anh đem đứa con gái đã hại chết em trai anh đi đâu?”.

Bốn mắt nhìn nhau, không ai quay đi.

Lăng Tích Đồng từ từ đứng lên, từng bước đi về phía anh: “Anh đừng quên, đứa con gái đó chính là kẻ thù của chúng ta. Nếu không vì nó, em trai anh vẫn sống tốt, ba anh sẽ hàng ngày ở nhà, chúng ta sẽ có một gia đình hạnh phúc. Nhưng mọi thứ đều đã bị đứa con gái kia phá hủy”.

Lăng Diệc Cảnh vẫn trầm mặc.

Lăng Tích Đồng để lộ vẻ mặt chế giễu: “ Không lẽ anh thật sự quan tâm đến một kẻ điên?”.

Anh vẫn không nói câu gì, sắc mặt Lăng Tích Đồng càng thêm khó coi: “ Đứa con gái đó ngàn vạn lần đáng tội chết, cần cho xuống địa ngục...”.

Lúc này anh mới xốc lại tinh thần, đáp: “ Không được”.

“ Cái gì?”.

“ Mang cô ấy đi là vì thân thể của cô ấy không hề đơn giản như chúng ta nghĩ. Bao năm qua, đều không điều tra ra thân phận của cô ấy. Điều này khiến người ta cảm thấy bất thường. Huống hồ, có tin tức cho hay, vốn có một gia đình quyền thế hình như mấy năm qua đang hỏi thăm về người con gái bị mất tích...”. Anh dừng lại.

“ Dù sao đã mất tích lâu như vậy, biến mất cũng không sao”. Lăng Tích Đồng không trúng kế.

“ Con tự có tính toán”.

Tình mẹ con giữa hai người đã cạn kiệt.

Anh không nói thêm, thật sự xoay người rời đi.

13. Chương 13

Lúc Lăng Diệc Cảnh bước ra khỏi biệt thự liền chăm chú nhìn chiếc đồng hồ bên tay trái. Chiếc đồng hồ hiển thị thời gian anh và Lăng Tích Đồng nói chuyện với nhau ấy vậy mà hơn hai mươi phút. Hai mươi phút này bao gồm cả thời gian anh rời đi, thời gian anh và Lăng Tích Đồng cùng nhau im lặng. Mỗi quan hệ mẫu tử nguội lạnh bạc bẽo đến mức này, thực sự là một chuyện hết sức đáng buồn. Nhất là tình thương của người mẹ mà người ta vẫn luôn phóng đại ngày hôm nay làm cho anh cảm thấy hoài nghi, phải chăng mình chỉ là một đứa trẻ được Lăng Tích Đồng nhận nuôi. Nhưng điều này cũng không an ủi được bản thân. Cho dù là con nuôi thì cũng sẽ nhận được tình yêu thương của người mẹ mới đúng.

Anh bỗng nhiên nhớ lại ngày đó, trong lúc vô tình anh nhìn thấy Diệp Tiến Minh cùng người phụ nữ kia bước vào trong xe, nét mặt bọn họ đều mang theo ý cười, tựa như một đôi vợ chồng ân ái. Đó là một trung tâm mua sắm nổi tiếng của thành phố, mọi người đều vô thức gọi con phố này là con phố của những người giàu. Dù sao với trình độ tiêu tốn vài tháng đến một năm tiền lương vào mấy thứ kia tuyệt đối không phải là cách tiêu dùng của hầu hết mọi người.

Anh nhất thời vô cùng tức giận, sau khi về nhà liền nói ngay cho Lăng Tích Đồng biết. Anh nghĩ nhất định bà ta sẽ tức giận, sau đó cãi nhau với Diệp Tiến Minh. Anh rất muốn mẹ mình ra tay, cắt đứt mối quan hệ của cha mình với người phụ nữ bên ngoài. Nhưng anh đã bị Lăng Tích Đồng đánh đập tàn nhẫn. Lăng Tích Đồng mắng anh nói dối, nói anh nhỏ tuổi không chịu học giỏi, muốn phá hỏng tình cảm của cha mẹ.

Nhiều năm sau, khi chính thức bước vào thương trường, anh mới thực sự hiểu rằng, mình đã hoàn toàn làm chuyện sai lầm. Nơi anh đứng có địa vị cao, chứng kiến đám nhân viên dưới trướng làm công việc cung cấp thông tin. Mặc dù kẻ mặt báo chắc chắn sẽ bị trừng phạt. Nhưng kẻ đưa tin cũng tuyệt đối không thể giữ lại. Thậm chí, anh còn nghĩ nhiều hơn, lựa chọn mặt báo như vậy sẽ có lợi ỉnh hay đắc tội với đối phương?

Và ngày hôm nay, anh cảm thấy mình đã không làm sai. Nếu chuyện phát sinh một lần nữa, anh vẫn sẽ làm như vậy, cho dù hậu quả mang lại là như thế nào. Nhiều người có thói quen lựa chọn nhắm nhin nhưng cũng có những người lựa chọn sự quyết đoán. Mà cảnh ngộ của ngày hôm nay, anh vẫn lựa chọn kết quả như trước kia, anh cam chịu số phận.

Lăng Tích Đồng không phải là kẻ lòng gan dạ sắt. Bà ta yêu Diệp Tiến Minh. Bà ta yêu thương Diệp Thư Tuấn. Chỉ có anh là không được bà ta thương yêu mà thôi.

Anh chậm rãi bước tới chiếc xe của mình. Mặt trời như bị che khuất bởi một tầng mây lớn bao quanh, cả bầu trời là một màu xám tro nhạt có cảm giác ảo mộng, như tỉnh như không. Anh ghét nhất kiểu thời tiết này. Anh thích hoặc là ánh nắng tươi sáng, hoặc là mưa to tầm tã. Còn kiểu thời tiết như lúc này, anh không thấy có gì thú vị.

Xe nghiêng ngang rồi đi, mang theo không ít lá cây nhẹ nhàng nhảy múa trên mặt đất, lắc lư vài cái rồi tiếp tục duy trì dáng điệu ngủ say như trước.

Hội nghị vừa mới kết thúc, đám người nối đuôi nhau bước ra khỏi phòng họp. Khi Lăng Diệc Cảnh đang định đứng dậy, Diệp Thư Thần chậm chậm bước tới trước mặt anh: “Hôm qua ba đã dẫn tôi đi tham gia một bữa tiệc. Anh có muốn biết người mà chúng tôi cùng ăn là ai không?”.

“Diệp Thư Thần, cậu là đứa trẻ lên ba à?”. Ngay cả một bữa cơm cũng phải khoe khoang với người khác. “Nếu tôi và Diệp Tiến Minh cùng nhau ăn chung một bữa cơm, nhất định sẽ rất khó nuốt trôi. Vì vậy cậu không cần phải thể hiện cho tôi biết khẩu vị của cậu đã ngon đến cỡ nào đâu”.

Diệp Thư Thần hiếm khi không tức giận, theo như lời Diệp Tiến Minh nói, căn bản không cần đem Lăng Diệc Cảnh để vào trong mắt. Cho dù thị trường nước ngoài của anh có tác dụng không thể thay thế như thế nào đi chăng nữa, chỉ cần đem Nam Hưng ra đoạt lại quyền hành. Lăng Diệc Cảnh không phải là kẻ làm thuê mà là cổ máy kiếm tiền của hai cha con họ nên hoàn toàn không cần để tâm đến.

Nhưng Diệp Thư Thần rất muốn nhìn thấy dáng vẻ kinh ngạc của Lăng Diệc Cảnh. Bên ngoài hần khua môi múa mép với mọi người, nói Lăng Diệc Cảnh mới là người nối nghiệp chân chính của Nam Hưng nhưng bao năm qua, Lăng Diệc Cảnh đã làm được những gì? Nam Hưng đều do hần và Diệp Tiến Minh gây dựng lên. Có những việc không một ai biết và chưa bao giờ rằng nghĩ cha con bọn họ đã phải cố gắng nỗ lực như thế nào. Chẳng lẽ vì Lăng Diệc Cảnh được sinh ra mà cả đời này chỉ có thể bị hần áp ở dưới chân?

Không, Diệp Thư Thần hần nhất định sẽ đem Lăng Diệc Cảnh đặt dưới chân, chứng minh thế giới này không sinh ra điều gì tốt đẹp, Thượng Đế nhất định sẽ nghiêng về phía mày.

“Vậy anh nên đến bệnh viện xem dạ dày thế nào đi, ngay cả bác Tần dạ dày cũng rất tốt, hôm qua còn ăn khá nhiều”. Diệp Thư Thần nhếch khóe miệng, cho dù Tần Ngọc Khả đứng bên cạnh Lăng Diệc Cảnh, Tần Hoài Trung cũng sẽ không lên tiếng. Hơn nữa, theo như cuộc nói chuyện với nhau ngày hôm qua, Tần Hoài Trung thực sự nể mặt Diệp Tiến Minh, lần này Lăng Diệc Cảnh chắc chắn sẽ công dã tràng.

Lăng Diệc Cảnh bấy giờ mới ngược mắt lên, thì ra đây mới là những lời Diệp Thư Thần chính thức muốn nói.

Diệp Tiến Minh và Diệp Thư Thần quả đúng là cha con, đều am hiểu cách dùng những phương thức trực tiếp nhất để chèn ép người khác. Diệp Tiến Minh cố ý bảo anh đến tham gia cuộc họp ngày hôm nay, trước các giám đốc điều hành, đưa ra dự án hợp tác, hơn nữa còn đem dự án hợp tác đó giao vào tay Diệp Thư Thần. Rõ ràng Diệp Tiến Minh muốn nói cho anh biết, tất cả mọi người trong công ty đều hướng về họ Diệp. Và Diệp Tiến Minh trước sau chỉ biết đứng sau làm chỗ dựa vững chắc cho Diệp Thư Thần, để Lăng Diệc Cảnh biết rõ thân phận của chính mình. Diệp Tiến Minh muốn anh trở nên có cũng được, không có cũng chẳng sao. Mà Lăng Diệc Cảnh anh chính là người có cũng được, không có cũng không sao.

“Thức ăn không ngon, dạ dày có tốt cũng không dùng”. Lăng Diệc Cảnh cười cười: “Ví dụ như tôi và cậu không có khả năng cùng nhau ăn cơm”.

Diệp Thư Thần nhìn bóng dáng Lăng Diệc Cảnh rời đi, ánh mắt thu nhỏ lại, vẫn hết sức ngạo mạn. Một ngày nào đó, Diệp Thư Thần hần sẽ chứng minh, ai mới thật sự là ông hoàng.

Trước khi tan sở, Tần Ngọc Khả gọi điện đến, nói muốn ăn tối với anh.

Bọn họ ăn cơm Tây, trong cả quá trình, nam thanh nữ tú, cho dù không nói lời nào cũng sẽ là một đôi tuấn nam mỹ nữ vô cùng đẹp mắt.

Ăn cơm xong, bọn họ cùng nhau đi ra ngoài.

Đi đến cửa, Tần Ngọc Khả lấy tay vén vài sợi tóc rối xuống trán ra sau tai, trên mặt lộ ý cười: “Vì sao càng gặp anh, em lại càng cảm thấy xa lạ nhỉ?”.

Trước kia, khi bọn họ ở bên nhau, mặc dù cả hai im lặng cũng không cảm thấy xa lạ, không cảm thấy lúng túng. Mà hôm nay, cho dù không thiếu chuyện để nói nhưng cô ta vẫn muốn tìm ra các chủ đề khác nhau nếu không sẽ cảm thấy vô cùng khó xử.

“ Có lẽ chúng ta đều đã thay đổi”.

“ Vậy sao? Mọi người gặp em đều nói em vẫn như trước kia, không thay đổi chút nào”.

Lăng Diệc Cảnh nhìn cô ta: “ Là trước kia, em sẽ không nói những lời như vậy”.

Điều này làm Tần Ngọc Khả á khẩu không thể cất lời.

Nhà hàng nằm đối diện bờ sông, vừa ăn cơm vừa có thể ngắm cảnh đêm trên sông. Không phải xem những ngọn đèn rực rỡ trông như thế nào, mà là trong bóng đêm đang đến gần, ánh đèn bỗng sáng lên trong nháy mắt, ánh đèn bên bờ sông cũng nhấp nháy theo tiết tấu, cùng với hình bóng phản chiếu dưới mặt nước kết hợp thành một bức tranh ánh sáng mang không khí hào hùng, chỉ vài giây đủ để chấn động lòng người.

Huống chi, ánh đèn bắt đầu sáng lên từ các hướng khác nhau, hiện ra những hình ảnh hoàn toàn khác biệt. Sự ngẫu nhiên này trở thành một con đường phong cảnh.

Bọn họ mất mấy giây không nhìn thấy cảnh đẹp ấy, hình ảnh những ngọn đèn rực rỡ. Tần Ngọc Khả để mặc gió đêm thổi tóc mình, nheo mắt nhìn ánh đèn: “ Em vẫn nghĩ, ngày đầu tiên gặp anh, cũng là lúc anh như ánh đèn được bật sáng. Đến bây giờ em mới nhận ra mình đã sai, có lẽ khi gặp anh, anh đã tỏa sáng rồi”.

Khi đó trái tim anh ngang ngạnh, khóa chặt cửa khiến cô ta thật khó để tiến vào. Điều kỳ lạ là, cô ta vẫn cho rằng mình đã chứng kiến toàn bộ nỗi thống khổ của anh, sẵn sàng ở bên anh, đã đủ để trở thành người phụ nữ sát cánh cùng anh.

Lăng Diệc Cảnh đứng sững vai cùng cô ta, gặp nhau thời điểm nào chỉ là một yếu tố, thực sự không quan trọng đến thế. Đối với một vài người mà nói, có thể có thứ tự trước sau. Nhưng với những người khác lại không hề có thứ tự sau trước, thậm chí cũng không có chuyện cần hay kém cỏi, càng nghĩ nhiều càng khiến mình chỉ thêm buồn rầu.

Anh im lặng, Tần Ngọc Khả nở nụ cười tự giễu: “ Trước kia em ghét nhất là xem phim. Nói một người phụ nữ yêu một người đàn ông, vì người đàn ông mà sinh đứa bé, dành cả đời để yêu người đàn ông đó nhưng không nói cho anh ta biết. Đến khi đứa bé chết, người phụ nữ đó cũng chết. Lúc ấy em đã nghĩ, một bộ phim như vậy có ý nghĩa gì. Chính là nói ọi người biết rằng, người phụ nữ như vậy rất vô dụng, vì một người đàn ông đáng ghét mà cả đời hao tâm tổn phí, sau đó rồi bỏ trần thế. Em ghét người phụ nữ như thế, em cũng một mực nhắc nhở mình rằng, em nhất định sẽ không biến thành một người như vậy, loại người mà em khinh bỉ nhất...”.

“ Em nói đúng”.

Tần Ngọc Khả điên cuồng lắc đầu: “ Cho đến khi gặp anh, em mới bắt đầu hiểu một chút, mới bắt đầu hiểu được nữ diễn viên trong bộ phim kia”. Cô ta khịt mũi một cái: “ Em muốn tìm một người đàn ông tốt có thể yêu thương và cưng chiều em, coi em như trái tim quý giá của anh ấy, coi em như người duy nhất của anh ấy. Lăng Diệc Cảnh, vì sao em lại gặp anh, vì sao em lại tìm thấy anh?”.

Cô nhìn thẳng vào mắt anh, không che giấu. Những lời này, cô ta vốn chuẩn bị sau này mới nói. Nhưng hôm nay cô ta đã nói ra vì không khống chế được cảm xúc của bản thân.

Lông mi của Lăng Diệc Cảnh hơi run run: “ Ừ. Nhưng anh không xứng với em”.

Tần Ngọc Khả buồn cười, nụ cười có vẻ dữ dằn: “ Lăng Diệc Cảnh, thành thực quá không phải là thói quen tốt, tại sao anh không nói với em một câu giả dối? Giả sử như hiện tại anh đang rất mệt mỏi, anh bị Diệp Tiển Minh tạo áp lực. Còn sau lưng thì có Diệp Thư Thần lúc nào cũng như hổ rình mồi. Cho nên lúc này anh đang vô cùng chán nản, tạm thời không nghĩ đến chuyện yêu đương. Nếu anh nói như vậy, nhất định em sẽ tin tưởng anh, liều lĩnh trợ giúp anh. Sao anh không lừa em, đến lợi dụng đứa con gái duy nhất của Tần gia này. Anh cũng biết, thân phận của em rất có giá trị để lợi dụng...”.

“ Đừng có ngốc”. Anh nhẹ nhàng thở dài.

“ Em không ngốc”. Cô ta mỉm cười khôi phục lại vẻ đẹp xinh xắn động lòng người: “ Lãng Diệc Cảnh, em cho anh một cơ hội, anh thu lại những lời vừa mới nói, em sẽ chỉ đường cho anh, anh biết hiện tại nên nói câu gì rồi chứ?”.

Nếu như nói lúc này không có chút rung động nào, ngay bản thân anh cũng cho rằng mình đang nói dối. Nhưng cô ta càng làm thế, anh lại càng không muốn. Anh không muốn nợ nần, càng không muốn cô ta chịu thiệt, hay cảm thấy có lỗi: “ Em xứng đáng có được một người đàn ông tốt hơn anh”.

Tần Ngọc Khả lùi từng bước về phía sau: “ Lãng Diệc Cảnh, anh nhất định sẽ hối hận”.

Ánh mắt của cô ta rất kiên định, nhìn anh vài giây, kiên quyết xoay người rời đi, không một lần ngoái đầu lại...

14. Chương 14

Gió sông tấp vào mặt anh, điều thuốc trên khóe miệng bị gió thổi tới khiến tia lửa bùng cháy dữ dội, điều thuốc lập tức cháy hết, mùi khói phảng phất theo chiều gió. Ngày thường, anh không biết mùi thuốc có vị như thế nào, giờ phút này, hương vị như được khuếch đại khiến anh có thể cảm nhận rõ ràng.

@Copyright of Kite |+ & S2 H* o8 l(?) (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)% p! U0 D; x. Q” {1 m5 |

Thì ra, đây là mùi vị mà cô chán ghét.

@Copyright of Kite |6 b* N/ K% A* s8 Y0 L; U (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)4 Z- E7 C! D M1 n3 g! n

Anh lập tức đi đến thùng rác trước mặt, cầm đầu mẩu thuốc lá ném vào thùng. Tần Ngọc Khả nói nhiều với anh như vậy, anh lại không ngốc, đương nhiên hiểu rõ ý nghĩa của nó là gì. Chính anh cũng biết, phải chăng anh đã hành động điên rồ? Nếu không sao có thể vừa hút thuốc vừa nghĩ đến người con gái kia.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)1 A- [; X4 B* }* z7 J- c- i

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)! ~ ~ \$ r- F# j3 m

Nghĩ đến cái nhả mày khó chịu khi nói chuyện, nghĩ đến bộ dạng nheo mắt hờn giận của cô. Sau đó, động tác hút thuốc vì thế mà cứng đờ, hành động đó thật sự rất điên rồ.

@Copyright of Kite |5 P9 }7 f\$ M; T (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)5 }9 Z) k: c3 s- R% E8 m& T

Anh hơi cười cười tự giễu, xoay người đi đến chiếc xe của mình.

- e) B0 {, n6 i! _0 { @Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)! {& v+ A/ g S. {& N# n

Khi anh về nhà, Dương Tử Hân vẫn chưa ngủ. Những cảm xúc căng thẳng trước đó, nhìn cô trong nháy mắt, tất cả đều được thả lỏng. Anh dường như không tự chủ được, đi đến vuốt tóc cô: “ Chưa ngủ sao?”.

3 ^ ‘+ U. J7 b/ s! [/ ~* n @Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)3 f; m8 e4 s& T7 F” a

Dương Tử Hân nhìn anh lắc đầu, kéo anh ngồi xuống như cô, cùng xem tivi.

: a, R(K1 ^! j* R @Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

3 ^/ U! X5 G& z0 _1 @: D @Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Trong tivi đang phát một đoạn quảng cáo, là quảng cáo về một loại dầu gội đầu nào đó, hình như vẫn còn tiếp tục. Đoạn đầu là lúc nam nữ diễn viên mới biết nhau, tiếp theo là gặp lại, sau đó cầu hôn. Cô xem đoạn quảng cáo này về mặt sáng bừng. Khi quảng cáo kết thúc, cô vội vàng quay đầu, nhìn về phía anh cười không dứt: “ Nhìn có đẹp không?”.

& a4 w4 ^+ F8 [- |.]- ‘@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |8 D2 ?+ K- X! u’ [8 ^” M(Do not Copy, pls!!)

Ánh mắt cô ngập nước, trong mắt tràn đầy sự mong chờ, anh hơi nhú mào, không hiểu cô chỉ cụ thể cái gì.

@Copyright of Kite |& U(D” t1 t* E& f(__(Do not Copy, pls!!)

) A; d- G3 G5 I9 x4 j@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Cô đợi một hồi lâu, vì thế mà lo lắng, tay phải nắm lấy tay anh, tay trái chỉ vào ti vi rồi lại chỉ vào mình, sau đó mới mím môi nói: “ Cô ấy đẹp hay là tôi đẹp?”.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)9 }/ E0 H/ E, i8

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)6 ^5 l2 I& Z# x

Lăng Diệc Cảnh suy tư một lúc mới hiểu cô chỉ gì. Cô vừa hỏi nữ diễn viên trong đoạn quảng cáo kia so với cô thì ai đẹp hơn. Anh đã hiểu nhưng không thể không lắc đầu, kéo cánh tay cô ra, nhéo mũi cô một cái: “ Cô xinh nhất, ai cũng thua cô hết”.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)+ _3 E. t. y% j” { . Q* O” E

@Copyright of Kite | O’ w/ n! {5 @9 @(Do not Copy, pls!!)

Nghe được đáp án của anh, mới đầu cô hơi ngẩn người rồi lập tức nở nụ cười thoải mái, gạt mạnh đầu, vẻ như rất hài lòng với câu trả lời của anh.

@Copyright of Kite |+ |1]7 w3 |; u(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |9 S3 W1 v4 C5 v(Do not Copy, pls!!)

Tinh thần của Dương Tử Hân rất tốt, cô kéo tay, tựa đầu vào vai anh, ánh mắt nhìn chăm chú vào tivi. Tâm trạng tốt đều vẽ cả lên mặt.

@Copyright of Kite |, h& ^% i” U5 F* |6 Z(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)6 K. # Z) U1 Z5 G

Anh đặt đầu cô cho ngay ngắn trong sự hoài nghi rồi kéo cô lại gần. Anh cảm thấy cô bị giam giữ đã khá lâu, cần được ra ngoài nhiều hơn. Nhưng nếu anh đi vắng, anh sẽ không yên tâm. Những lời anh từng nói với Lăng Tích Đồng không phải giả vờ. Khi tham gia một bữa tiệc, anh đã nghe đích xác người ta nhắc tới, một gia tộc nào đó vẫn đang đi tìm người con gái bị mất tích. Khi anh muốn nghe thêm nhiều thông tin hơn nữa thì đối phương lại ngậm miệng, không dám tiếp tục đàm luận, thậm chí sau khi khiến người khác chú ý còn nói là mình lỡ lời. Thái độ của người kia càng làm cho Lăng Diệc Cảnh cảm thấy hoài nghi nhưng lại không có đầu mối rõ ràng.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!). f0 }% H4 D: U. M9 c(t

\$ c& U# y(p8 o@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Anh có một chút lo lắng, có lẽ một ngày nào đó khi anh trở về sẽ không nhìn thấy cô đâu, đó không phải là điều mà anh muốn thấy.

@Copyright of Kite |) e3 @9 K& l/ x4 I. l+ N! r: ^1 m: F(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |! I% c8 A3 X4 L2 I(Do not Copy, pls!!)

Anh muốn dẫn cô ra ngoài liền tìm chiếc áo khoác dày mặc vào cho cô. Nhưng cô không vừa ý nên nhất quyết không chịu mặc. Anh hung hăng trừng mắt nhìn, lúc này cô mới oan ức cúi đầu, cũng không dám cầm chiếc áo khoác anh đưa bỏ xuống.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)1 B- T- q r- E% t

‘ o! @8 p, F% I3 ‘9 ‘ ~2 [’ Z@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Anh nắm tay cô bước ra khỏi nhà, cô nghiêng đầu trộm quan sát anh, thấy sắc mặt anh không tệ lắm, quên luôn chuyện không thoải mái vừa rồi mỉm cười với anh.

5 + Z5 _0 r* k& m@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!) S3 |\$ z9 ‘, K. L9 z’ B

Thời gian tuy không sớm không muộn nhưng trong tiểu khu không còn nhiều người, phần lớn bọn họ đều đã trở về nhà. Thời tiết hơi lạnh nhưng ngẩng đầu vẫn có thể nhìn thấy bầu trời đầy sao.

@Copyright of Kite |\$ m C6 d/ ?5 E(_: U(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |4 @\$ A0 g, R8 x(Do not Copy, pls!!)

Dương Tử Hân ngẩng đầu, quả thực nhìn thấy có rất nhiều những vì sao sáng. Mà ánh mắt của cô mang theo tia sáng, phảng phất lấp lánh như những ngôi sao trên bầu trời. Điều này khiến anh không kìm lòng cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên mắt cô.

@Copyright of Kite |+ ‘3 d/ [& ^0 {, M# X’ B7 c(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |# I) {6 _* |+ R’ ?; w(Do not Copy, pls!!)

Trong phút chốc, Dương Tử Hân nhìn thấy một gương mặt phóng đại ngay trước mắt, trong đầu xuất hiện một hình ảnh thật quý dị.

@Copyright of Kite |3 u4 b6 J1 G5 K’ J(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |% K* x5 M) t T& z+ R0 i- |(Do not Copy, pls!!)

“ Tôi không bị cận, cũng ít khi trang điểm. Nếu một ngày anh muốn hôn, tôi sẽ đeo một con mắt ẩn hình trang điểm thật đậm, nhất định sẽ không để anh hôn”.

@Copyright of Kite |0 X3 c\$ a! K6 y- u- }(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |- g/ Z+ q* T9 I1 W; F\$ _ (Do not Copy, pls!!)

Khuôn mặt ấy tươi cười như hoa, đứng bên cạnh là một chàng trai có nụ cười dịu dàng nhất trên đời.

@Copyright of Kite |7 ‘- }- D3 ‘& (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)9 s! j) y, |) l, N3 S

Dương Tử Hân biết rõ nụ cười sáng lạn ấy là của mình, còn chàng trai kia là ai? Cô không hiểu vì sao trong đầu mình lại xuất hiện một hình ảnh lạ kỳ như vậy.

/ d4 s6 S5 q0 x% x8 ‘3 ‘- T@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

’ E8 x a) @# X7 F@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Cô chỉ có thể ngơ ngác nhìn Lăng Diệc Cảnh, siết chặt cánh tay anh. Chàng trai kia, chàng trai kia, cô có cảm giác quen thuộc mãnh liệt, hơn nữa, hình như cô biết, chàng trai đó chính là người trong bức tranh...

! i% G* 8 d% P% F: k1 A6 o! Q- ?@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

& o& y1 v0 b4 [/ I+ b7 G@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Lăng Diệc Cảnh nghĩ cô không thoải mái, liền thể hiện sự quan tâm: “ Sao vậy, không phải khó chịu ở đâu đấy chứ?”.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)6 s# r! Z, u3 s

@Copyright of Kite |; Z\$ J2 Z0 Z+ h0 v(h; j(Do not Copy, pls!!)

Cô nhìn anh nửa ngày, giống như đang suy tư, cuối cùng vươn tay, vuốt ve gương mặt anh.

' O: o9 s/]- '! F@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!) Q2 |2 p/ '2 u Z(z+ 1

Đây là mắt, đây là mũi, còn đây là miệng...

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)- g1 G" h; q4 }# w0 r& K: f- ?

@Copyright of Kite |8 y: V2 n5 w6 n* C(Do not Copy, pls!!)

Cô vuốt ve Lăng Diệc Cảnh, sự khó chịu trong ngực càng ngày càng phát ra. Một nỗi buồn nặng trĩu không tên đặt trong tim cô, giống như cô đã từng làm chuyện như vậy, từng chút từng chút một vuốt ve gương mặt của ai đó, chỉ hy vọng cô có thể cả đời không muốn quên anh...

6 C% S) m0 h- Z9 h@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |' F% h0 I2 |(w(Do not Copy, pls!!)

"Đây là mắt của anh, đây là mũi của anh, đây là miệng của anh, đây là tai của anh". Cô gái nhắm mắt cười rộ lên, biểu cảm trên mặt cũng vô cùng thành kính: "Tôi nhắm mắt lại vẫn có thể biết được hình dáng của anh. Vì vậy, cả đời này tôi nhất định sẽ không quên anh, anh cũng phải đối với tôi như vậy, biết không?".

@Copyright of Kite |9 ?9 |1 ?1 b\$ y* Q7 u2 n6 C' (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |, D7 a* n& e3 y) ^ (Do not Copy, pls!!)

Lăng Diệc Cảnh phát hiện cô có chút bất thường, cô như bước vào một cơn ác mộng không thể bước ra. Anh bỗng hoảng hốt, một tay nắm lấy tay cô, không cho cô tiếp tục vuốt ve mặt mình.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!); L; n. F b\$ w- [q7 a, L1 r! e

' ?" W# C4 v! {\$ O@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Dương Tử Hân sững sốt hai giây, lúc này mới nhìn vào vẻ mặt có chút nghiêm túc của anh, không khỏi mỉm cười nhưng nụ cười ấy tái nhợt gương gao.

- |6]! }# ~ t T@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)% ~% T: U\$ I. e(y

"Có phải cô rất không thoải mái đúng không?". Anh đưa tay lên trán cô.

@Copyright of Kite |9 T, I2 K+ n/ E) K% q(Do not Copy, pls!!)

: X3 H(p- |& 1/ p!]@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

"Không có". Cô kiên quyết lắc đầu, sau đó tiếp tục kéo anh đi trước.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)\$?+ ?/ M1 F- J" t) Y

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)0 @# ?0 j\$ N\$ K

Lăng Diệc Cảnh nắm tay cô, cảm nhận được hơi ấm trên tay cô, nơi trống rỗng nào đó trong lòng chậm rãi được lấp đầy. Rất cuộc, anh cũng hiểu được ý nghĩa của mình đối với cô, cứ im lặng như vậy, bình yên như vậy và ấm áp như vậy.

2 __/ d, P, ^\$ C; K4 l" q% g. k@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |. j+ W0 X# M' T(Do not Copy, pls!!)

Tần Ngọc Khả có thể nói, hiện tại bọn họ chỉ cần ở cùng một chỗ, chỉ cần không nói lời nào sẽ cảm thấy lúng túng.

) V8 [0 z; z7 '@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |& b9 E6 __: B2 A/ |9 J; ~(Do not Copy, pls!!)

Nhưng anh nắm tay Dương Tử Hàn, cho dù cái gì cũng không nói, cho dù cái gì cũng không làm. Nhưng anh cảm thấy trong lòng mình như có một dòng nước ấm đang từ từ chuyển động.

@Copyright of Kite |1 S J6 W& _3 u) I# I(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite | Y) I* f* F]/ s) r+ u! t(Do not Copy, pls!!)

Đúng là dần dần có chút bất an, anh nhìn dáng vẻ hiện tại mê man của cô, thực sự hy vọng cô có thể khôi phục lại bình thường, biến thành một cô gái bình thường, sau đó hưởng thụ vẻ đẹp khiến người ta sinh ghen ghét của cô. Nhưng chỉ cần anh nghĩ đến, một khi cô khôi phục lại như bình thường, chuyện đầu tiên chính là cô chắc chắn sẽ rời bỏ anh. Anh đã nhiều lần tự an ủi bản thân, cô như vậy cũng tốt, sẽ không phiền não, sẽ không buồn rầu, sẽ không thống khổ, anh cũng sẽ gắng gượng hết mọi thứ của mình cho cô.

1 q2 Y: X5 m- h7 h@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

& z6 s4 x: f, A@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Trong lúc vô tình, bước chân của anh càng ngày càng chậm. Sau đó, anh dừng hẳn, vươn tay kéo cô tới trước ngực mình: “ Em có thể dừng nghĩ tới việc rời bỏ anh không?”.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)1 G5 G4 u” F; t/ [; H* K, l

; c9 {4 L: p, c(} H@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Ánh mắt của cô đầu tiên là nghi hoặc, sau đó là bối rối.

4 X” k: J8 l9 ‘; M@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)) N) H” C8 w2 M3 ~0 @

“ Nếu em khôi phục lại bình thường, em nhất định sẽ bỏ đi phải không?”.

5 d/ V: I4 f(E@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |% R3 l: H’ g9 C0 x(Do not Copy, pls!!)

Anh bỗng nhiên cảm thấy Lăng Tích Đồng nói quả không sai, có lẽ anh đã thật sự chiếm đoạt người con gái của em trai. Chỉ vì cô không tỉnh táo mà bị anh chiếm giữ. Hiện tại anh đem cô bắt nhốt, không có khả năng để bay đi, đến ngày nào cô mới có thể khôi phục bình thường đây?

@Copyright of Kite |7 ‘(G7 j, I) v9 g3 R/ [, X(Do not Copy, pls!!)

z\$ L: Q/ H! [1 H@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Trước kia, anh và đám bạn từng tán gẫu trong bữa cơm xem làm thế nào để nuôi chim. Trong đó có một người đã nói: cậu cứ đối xử với con chim nhỏ đó thật tốt, không được để nó đói. Nuôi nó một thời gian dài như vậy, thậm chí có một ngày cửa lồng mở, nó sẽ không nở bay đi, hay dù có bay đi, nó nhất định sẽ bay trở lại.

. [x(m, g\$ ~! r& e@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |& y3 }- k- a! K, w’ _8 (Do not Copy, pls!!)

Một người bạn khác lại nói, đây chẳng qua chỉ là lý thuyết. Cậu ấy từng nuôi một con chim, đối xử với nó rất tốt nhưng nó vẫn bay đi và không bao giờ trở về. Ngay cả khi cậu ấy đối xử với nó tốt hơn nữa, đối mặt với sự hấp dẫn của bầu trời, nó vẫn không do dự mà bay đi.

@Copyright of Kite |1 c2 O1 ‘. B; ‘# Y% }9 M8 q(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!): i. H0 n\$ S5 M& ~5 |% W

Anh từ từ nhắm mắt lại.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)& C” K [] ~8 |

@Copyright of Kite | ‘4 i\$ n7 N3 x7 w) T(Do not Copy, pls!!)

Anh biết, cô nhất định sẽ bay đi. Đơn giản vì ở đây, cho tới bây giờ, nơi này không phải là nơi cô nhưng nhớ, trái tim cô chưa bao giờ nằm ở đó.

@Copyright of Kite | / T* G T ?. w2 Z! E/ L(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)9]& f/ r# R7 G- ‘

Đám bạn nuôi chim còn có thể đánh cuộc nếu mở cửa lồng thì con chim có bay đi hay không.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!) ?- k9 i3 h& P

@Copyright of Kite |+ Q0 t0 v\$ q! d6 n0 g6 Q; |4 j: c(Do not Copy, pls!!)

Còn anh, anh biết, sau khi cánh cửa được mở ra, cô sẽ không do dự mà bay thẳng.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)0 n+ m8 h/ a2 B7 T

: _” R, r” X7 b1 J, U@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Anh khó chịu như mang một căn bệnh truyền nhiễm, nhanh chóng lan khắp cơ thể. Dương Tử Hân bình tĩnh nhìn anh, trái tim lo lắng bỗng chốc biến thành một mảnh mềm mại. Cô không biết anh đang suy nghĩ điều gì, thậm chí không hiểu vì sao anh bỗng biến thành dạng này. Nhưng dường như cô cũng trở nên không được thoải mái, đơn giản bởi tất cả đều là vì anh.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)’ I+ }/ l# G4 N, B” P

@Copyright of Kite |1 d(g; g& P0 }* y, f% {(Do not Copy, pls!!)

Cô kiểm soát mũi chân, hôn lên môi anh.

@Copyright of Kite |) Z1 r9 c1 l& a(w/ ?5 L! w+ X. O9 H(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |1 U(e” O5 ^9 O; O+ B. F(Do not Copy, pls!!)

Cảm nhận được sự mềm mại đến từ trong miệng cô, anh nhắm mắt lại, không tự chủ mà đáp trả.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)9 b% t4 P5 N) e# S- A

@Copyright of Kite |# s; w, v\$ C& M) b2 M! Q7 M(Do not Copy, pls!!)

Từ động tác gia tăng của anh, Dương Tử Hân vốn đang nhắm mắt, bỗng nhiên mở mắt, bàn tay đang chuẩn bị đẩy anh ra nhưng vừa chạm vào, động tác định đẩy ra lại biến thành hành động ôm lấy anh.

- u6 T; O/ ~/ ?7 @Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!); C7 D9 S, R M

Vừa rồi, trong đầu cô thoáng hiện lên một đoạn hình ảnh ngắn.

1 V0]” e. }* B@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

7) D& @(u4 ‘& ?\$ l3 H2 d” V2]/ Q@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Cô gái và chàng trai, trong bóng đêm mật mờ, ngồi im lặng bên con đường nhỏ. Hai bên đường là những hàng cây cao lớn, ánh đèn hắt bóng cây lên người họ, tạo thành một góc tăm tối. Họ nhìn nhau, từ từ lại gần, từ từ ôm lấy nhau, sau đó bọn họ hôn nhau. Nhưng không biết từ đâu bỗng xuất hiện tiếng động – Á, đã bảo không đi đường này rồi, làm phiền người khác làm chuyện tốt, nhanh lên thôi. Bọn họ nghe thấy vậy, lập tức buông nhau ra, nhìn nhau mỉm cười, gương mặt cô gái bỗng ửng đỏ lên.

@Copyright of Kite |; v+ p) l& O1]\$ Q(Do not Copy, pls!!)

) } D2 d! W0 h. o- v@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Dương Tử Hân níu áo anh, muốn nhanh chóng gạt bỏ những hình ảnh đó ra khỏi đầu. Nhưng loại cảm giác này lại cổ tình như bóng với hình khiến cô chỉ có thể dờ dẫm, để mặc Lăng Diệc Cảnh không ngừng hôn môi cô. Cho đến khi cô cảm thấy cơ thể mình mềm nhũn, khi bị anh điều động tất cả các cảm quan, hình ảnh này mới chậm rãi biến mất như không còn.

2 v5 J! j& d\$ a! m6 |@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)+ I; w! l% Q- M

Sau một hồi, nụ hôn mới chấm dứt, cô như mất đi toàn bộ khí lực, tựa vào vòm ngực anh.

15. Chương 15

Lúc này đây, anh đang thực sự triền miên. Mặc dù Dương Tử Hân đã buồn ngủ nhưng anh vẫn không sao ngủ được. Cuối cùng, trước khi nửa tỉnh nửa mê, anh đã có một giấc mộng.

Trong giấc mơ, anh đưa Dương Tử Hân ra ngoài du lịch. Trong suốt quá trình du lịch, bọn họ đều rất vui vẻ, trong mắt người khác, bọn họ là một đôi vợ chồng hạnh phúc. Anh đã nghĩ bọn họ cả đời này cứ hạnh phúc sống như thế. Cho đến khi anh bị tai nạn ô tô, ngã trong vũng máu. Anh nhìn thấy Dương Tử Hân lộ vẻ mặt dữ tợn, không ngừng kêu gào. Anh được đưa đến bệnh viện, tiếp nhận điều trị. Đến lúc tỉnh lại, người đầu tiên anh muốn gặp chính là cô. Nhưng cô không hề xuất hiện, thậm chí sau khi anh nằm viện, cô cũng chưa từng đến thăm anh. Sau đó, anh cũng tìm được cô, nhưng cô chỉ lạnh lùng nhìn anh: “Lăng Diệc Cảnh, anh tưởng tôi là kẻ ngốc sao? Dương Tử Hân tôi bây giờ là Dương Tử Hân thuộc về Diệp Thư Tuấn”. Tiếp theo, anh nhìn thấy bóng dáng vội vàng rời đi của cô...

Hình ảnh trong mơ vô cùng chân thật, giống như tương lai đã được báo trước.

Anh nhìn thời gian trên di động, cũng không quá lâu, giấc ngủ vừa rồi phẳng phất như một giấc mơ. Anh nhìn sang người nằm bên, cô dường như ngủ rất ngon, không có bất kỳ lo lắng nào.

Anh khẽ thở dài, ôm cô vào trong lòng mình.

Mấy ngày gần đây, truyền thông bắt đầu đưa tin, Diệp Thư Thần và Tần Ngọc Khả đang lén lút gặp nhau. Hình ảnh bọn họ đi ăn cơm và xem phim cùng nhau đã bị giới truyền thông chụp được và ngay lập tức kết luận bọn họ đang hẹn hò.

Lăng Diệc Cảnh đặt tờ báo sang một bên, tiếp tục làm việc.

Cánh cửa bị đẩy ra, Lăng Diệc Cảnh cau mày, đưa mắt nhìn bất mãn. Diệp Thư Thần đứng ở cửa, cười như không cười với anh. Động tác này của Diệp Thư Thần, trực tiếp đẩy cửa vào, như thể hoàn toàn không để anh vào mắt, ngạo mạn không tưởng tượng nổi.

“Ngại quá, quấy rầy anh rồi”. Diệp Thư Thần đi thẳng tới, ánh mắt liếc lên tờ báo đặt trên bàn, khóe miệng cười dày thêm vài phần: “Định không làm phiền anh, mặc dù anh không coi tôi là em trai nhưng trong lòng tôi, anh vẫn là anh trai của tôi. Vì vậy, có một số điều vẫn nên nói với anh”.

Lăng Diệc Cảnh nhìn về phía Diệp Thư Thần. Con người này luôn coi anh là đối thủ cạnh tranh lớn nhất, nhưng hẳn không biết, từ trước tới nay anh chưa bao giờ coi Diệp Thư Thần như vậy.

Đã nhiều năm qua anh không còn quan tâm đến chuyện của Nam Hưng. Không phải anh không có năng lực mà là anh không hề muốn.

Diệp Thư Thần nhìn vào tờ báo đang mở ra: “Chuyện của tôi và Tần Ngọc Khả, chắc anh biết rồi phải không?”.

Anh cũng nhìn Diệp Thư Thần, muốn biết Diệp Thư Thần còn có thể nói ra điều gì. Thư ký cố ý đem tờ báo đặt lên bàn anh, không phải muốn anh nhìn thấy sao. Còn vì sao thư ký làm như vậy, chẳng phải do Diệp Thư Thần dận dò?

“Chúc mừng”. Lăng Diệc Cảnh nhếch miệng.

“Anh hai đừng dùng nụ cười chúc phúc gương gạo như thế. Dù sao anh cũng là anh trai của tôi, vẫn phải nhắc nhở anh một lời. Theo đuổi phụ nữ cần phải biết dở ngon dở ngọt, không nên áp dụng cách thức cứng

nhắc. Ngọc Khả hình như rất bất mãn với anh hai. Sau này, đối với phụ nữ tuyệt đối không được làm như vậy”.

Ý cười của Diệp Thư Thần càng tỏ ra sâu hơn, tựa như một cậu em tốt, nhắc nhở anh trai mình.

Lăng Diệc Cảnh hiểu rõ những lời Diệp Thư Thần nói, rằng anh không theo đuổi được phụ nữ nhưng Diệp Thư Thần hẳn có thể theo đuổi được. Vì thế, Lăng Diệc Cảnh anh chỉ là một kẻ không tài cán.

Đúng là một đứa trẻ ba tuổi, chơi trò này, quả thật là di truyền từ Diệp Tiến Minh. Cái gì có lợi quyết không nương tay. Diệp Thư Thần và Tần Ngọc Khả bị chụp ảnh cùng nhau, trăm phần trăm là do Diệp Tiến Minh bày mưu tính kế. Dự án hợp tác mới nằm trong tay Diệp Thư Thần, hình như có liên quan đến phía Tần gia. Chuyện của Diệp Thư Thần và Tần Ngọc Khả bị giới truyền thông tung ra, đối phương nhất định sẽ đem chuyện này ra để cân nhắc. Về phần dự án hợp tác kia, đương nhiên sẽ kết thúc thành công.

Diệp Tiến Minh luôn nghĩ đến việc lót đường cho Diệp Thư Thần.

“ Tôi cười sao?”. Sắc mặt anh trở nên lạnh lùng.

Diệp Thư Thần làm ra vẻ hiểu rõ, đem biểu hiện của Lăng Diệc Cảnh lúc này xem như khó chịu, vì vậy mới hài lòng thỏa mãn bỏ ra ngoài. Đối với hắn mà nói, cũng coi như đã đạt được mục đích.

Sau khi nghe tiếng cửa đóng lại, Lăng Diệc Cảnh mới thu hồi tầm mắt.

Cũng may mà Diệp Tiến Minh không chịu để anh tiếp xúc với công việc của Nam Hưng nên anh mới có thời gian làm chuyện của mình.

Sau khi Lăng Diệc Cảnh nhận mấy cuộc điện thoại, ánh mắt lại liếc lên tờ báo đặt trên bàn. Anh không chắc chắn chuyện này do Diệp Tiến Minh thả đạn khói, hay là Tần Ngọc Khả thật sự có ý định ở cùng một chỗ với Diệp Thư Thần. Giữa hai người này, anh đương nhiên có thiên hướng nghĩ về phía Tần Ngọc Khả*. Nhưng cũng không thể hoàn toàn xác định, một khi phụ nữ đã cố chấp đến cực điểm, không ai biết điều gì sẽ xảy ra.

Anh ngẫm nghĩ, tay bắt đầu lấy điện thoại.

Suy tư vài giây, cuối cùng vẫn ấn phím gọi.

Tần Ngọc Khả gần như ngay lập tức nhấn nút nghe. Nhưng điện thoại vừa chuyển, cô ta liền trách bản thân. Lẽ ra nên để chậm vài giây, như vậy mới chứng tỏ không phải cô ta đang chờ cuộc gọi này. Cô ta nghĩ rằng, sau khi anh đọc được tờ báo kia, sẽ rất lâu mới gọi điện tới. Không ngờ thời gian so với dự đoán của cô ta lại nhanh hơn rất nhiều.

Nhưng sau khi cuộc gọi được kết nối, tay trái Lăng Diệc Cảnh cầm di động, tay phải gõ lên bàn, trầm mặc không nói.

Tần Ngọc Khả bỗng mỉm cười, cô ta đã từng chủ động nhiều lần như vậy, sẽ không để ý nếu có thêm một lần nữa, vì thế liền lên tiếng trước: “ Đã xem báo rồi phải không?”.

“ Ừ”.

Giọng nói của anh vẫn điềm tĩnh như trước khiến Tần Ngọc Khả hoài nghi tâm trạng phức tạp rắc rối của mình chỉ là một trò cười.

“ Có gì muốn nói à?”.

Lăng Diệc Cảnh cầm di động bên tay trái chuyển sang tay phải, thần sắc nghiêm túc chưa từng có: “ Diệp Thư Thần không hợp với cô”.

Giọng nói của cô ta bỗng nhiên trở nên cao vút: “ Anh chỉ muốn nói với em lời này thôi à?”.

“ Phải”.

Anh trả lời, không một chút do dự.

Tần Ngọc Khả đứng trên ban công, mắt bỗng đỏ, sau đó cúi đầu nhìn xuống chiếc dép lê của mình, lập tức ngửa đầu cười gượng – Tần Ngọc Khả, mày đang chờ mong điều gì chứ?

Cho dù là đàn ông hay đàn bà, trong phương diện tình cảm nhất định sẽ có ham muốn chiếm giữ. Cô ta chỉ muốn thử anh một lần, nhưng anh cùng lắm chỉ lấy chủ nghĩa nhân đạo ra để cảnh tỉnh cô ta mà thôi.

Tần Ngọc Khả, cuối cùng thì mày cũng chỉ có thể sống thất bại như thế sao?

“ Một khi đã như vậy”. Giọng nói của cô ta càng lúc càng nhỏ đi: “ Anh không có tư cách nói bất kỳ điều gì với tôi”.

Nói xong câu đó, cô ta liền tắt điện thoại. Mặc dù rất nhiều người thích sử dụng di động có màn hình lớn nhưng cô ta chỉ có tình yêu duy nhất với chiếc điện thoại gập. Cô ta cảm thấy điện thoại gập, chỉ cần gập nắp lại lập tức sẽ kết thúc cuộc gọi. Động tác dù bậc bội đẹp đẽ đến cỡ nào, lúc này, hành động tức giận đẹp đẽ ấy, chẳng qua cũng là lưu lại sự thương cảm mà thôi.

Cô ta dựa vào lan can, từ từ trượt xuống, ngồi xổm một góc, cúi đầu vào đầu gối mà khóc.

Ngay cả tia hy vọng cuối cùng cô ta cũng không có. Cô ta nghĩ, cô ta qua lại với Diệp Thư Thần, Lăng Diệc Cảnh chắc chắn sẽ ngăn cản mình. Cho dù không lấy danh nghĩa yêu đương, cô ta và Diệp Thư Thần ở bên nhau, nhất định sẽ có ảnh hưởng tới Lăng Diệc Cảnh. Cô ta vốn tưởng, cho dù vì tranh đoạt quyền lực của tập đoàn Nam Hưng, anh nhất định sẽ quay về bên mình, nhưng anh không có, vẫn là không có.

Sự hy vọng cuối cùng trong lòng cũng dần dần biến mất.

Lúc tan tầm, Lăng Diệc Cảnh cầm chìa khóa xe rời khỏi văn phòng, cùng lúc cánh cửa phòng họp phía bên kia bật mở. Diệp Thư Thần đi ra, vẻ như vừa kết thúc một cuộc tranh luận kịch liệt. Sau khi Diệp Thư Thần nhìn thấy Lăng Diệc Cảnh, khóe miệng tăng thêm ý cười. Lăng Diệc Cảnh không quan tâm, cũng không muốn Diệp Thư Thần tiến lên giả mù sa mưa biểu diễn tiết mục anh em thân tình. Anh căn bản không ngại tất cả mọi người biết được bọn họ sớm có xích mích.

Tối nay anh còn có việc, mấy cậu bạn cũ hẹn anh ra ngoài uống rượu. Anh đã từ chối mấy lần, từ chối nữa e rằng không thể. Hơn nữa, lần này, Trần Vĩ Minh từ nước ngoài trở về nên mọi người chuẩn bị đón gió tẩy trần**.

Anh vừa ngược mắt chuẩn bị bước ra liền thấy Diệp Tiến Minh đứng ở cửa, dường như đang chờ thang máy.

Anh ra khỏi thang máy, bước qua người Diệp Tiến Minh.

Diệp Tiến Minh thấy thái độ của anh, lông mày không khỏi giương cao: “ Còn có gia giáo hay không”.

Lăng Diệc Cảnh dừng bước nhưng không quay đầu lại: “ Người có mẹ sinh nhưng không có cha dạy, ông trông mong vào điều gì để có gia giáo?”.

Nói xong anh bước đi thẳng, hoàn toàn không để ý đến người kia đang có vẻ mặt và tâm trạng như thế nào.

Ba ư, đối với anh mà nói, chẳng qua chỉ là một câu chuyện cười.

Anh lái xe đi tham gia cuộc gặp mặt bạn bè. Lái vào giữa dòng xe, anh tập trung tinh thần nhìn con đường phía trước, suy nghĩ của anh lại bắt đầu phức tạp. Anh nghĩ tới giấc mộng sáng nay. Tuy chỉ là một giấc mơ nhưng hình ảnh quá mức chân thật, khiến anh không thể bỏ qua.

Giấc mộng ấy như được báo trước, nếu Dương Tử Hân khôi phục lại bộ dạng ngày trước, nhất định cô ấy sẽ rời anh mà đi. Loại cảm giác này, giống như đã sẵn sàng để thực hiện nhưng lập tức có người đưa ra kết quả tồi tệ nhất, sau đó tiếp tục ngăn cản bạn. Anh chẳng qua đã quá hy vọng Dương Tử Hân trở về như trước kia. Anh hy vọng cô có thể trở về một Dương Tử Hân xinh đẹp động lòng người mà không phải với dáng dấp như bây giờ. Cô không thể lựa chọn nhưng anh vẫn hy vọng rằng cô có cơ hội để lựa chọn.

Ý niệm ấy vừa xuất hiện trong đầu liền có ngay một giấc mộng.

Nhưng cho dù giấc mộng ấy có kết quả tồi tệ như thế nào thì anh vẫn muốn thử một lần.

Có một bộ phim điện ảnh từng nói như thế này, một đoạn sai lầm đã mang đến hậu quả nghiêm trọng. Vì thế nhân vật chính xuyên về quá khứ, đem đoạn sai lầm đó sửa lại. Nhân vật chính quay lại hiện tại, phát hiện kết quả vẫn không thay đổi. Nguyên nhân do đoạn sai lầm kia, tuy rằng đã được sửa lại nhưng lại tạo ra một kết quả sai lầm khác. Nhân vật chính lại xuyên về. Cứ như thế quay đi quay lại vài lần, kết quả này

không bao giờ thay đổi. Hóa ra, sau khi thay đổi đoạn đó, sẽ có vô số đoạn tiếp theo có kết quả giống như thế. Có nhiều thứ không cách nào tránh khỏi, cho dù muốn tránh né phân đoạn do kết quả kia mang lại.

Nếu đã vậy, anh chỉ có một lựa chọn, anh không muốn tiếp tục đem Dương Tử Hân giấu đi, anh muốn cô quay về cuộc sống của người bình thường.

Tại một ngã tư đường, anh nhanh chóng ngoặt tay lái, đi về phía căn hộ.

16. Chương 17: Chương 17

Lăng Diệc Cảnh quay lại phòng bao thì không nhìn thấy bóng dáng của Dương Tử Hân đâu nữa. Anh hơi nheo mày, sắc mặt không quá khó nhìn. Đây là thói quen anh đã nuôi dưỡng nhiều năm qua, cho dù chuyện xấu có xảy ra không báo trước, trước tiên anh sẽ xác định xem vấn đề đã phát triển đến mức độ nào. Anh trò chuyện hỏi thăm mấy cô gái, bọn họ hết tới nhìn anh lại anh nhìn tới, sắc mặt nhìn như có chút mờ mịt. Đề tài của nữ giới một khi bắt đầu liền như thể nước sông mở cửa, không thể kiểm soát. Bọn họ đều hứng thú khi nói về mỹ phẩm và thời trang, đương nhiên không ai để ý đến việc Dương Tử Hân bỏ đi, đã bao lâu không quay lại. Hơn nửa ngày sau mới có một cô gái ấp úng nói, có lẽ Dương Tử Hân đi vệ sinh.

Về mặt của Lăng Diệc Cảnh tỏ ra thất vọng, thậm chí không kịp che dấu tâm trạng trước mặt mọi người, liền vội vã rời khỏi phòng bao. Cũng trong khoảnh khắc này, nhìn Lăng Diệc Cảnh không hề giả vờ lo lắng bỏ đi, Trần Vĩ Minh mới thật sự tin tưởng, người con gái kia đối với Lăng Diệc Cảnh có một sự tồn tại đặc biệt. Vì thế cậu ta cũng không chần chừ, chạy theo ra ngoài.

Bọn họ không tìm thấy Dương Tử Hân trên đường vào toilet. Theo như lời cô gái trong phòng bao thì Dương Tử Hân đã đi rất lâu, có thể đã xảy ra chuyện gì đó. Nhưng Trần Vĩ Minh không dám nói ra, chỉ có thể bảo nhân viên phục vụ vào toilet tìm người. Cuối cùng, vẫn không có kết quả.

Trần Vĩ Minh nhìn sắc mặt âm trầm của Lăng Diệc Cảnh, phá lên cười: “Sao ngu thế nhỉ, gọi điện cho cô ấy đi”.

Nhìn vẻ mặt Lăng Diệc Cảnh càng lúc càng khó coi, Trần Vĩ Minh có lẽ đã hiểu ra: “Cô ấy không cầm theo điện thoại à?”.

Lăng Diệc Cảnh không lắc không gật nhưng không nói cũng biết, nếu cô ấy cầm theo điện thoại thì Lăng Diệc Cảnh sẽ không sốt ruột đến như thế.

Lăng Diệc Cảnh nhíu mày sâu hơn, do dự trong chốc lát, rồi bảo quản lý sai người vào toilet tìm người. Anh hy vọng cô chỉ đi nhầm đường hoặc cùng lắm là đang ở trong nhà vệ sinh.

Viên quản lý không dám chậm trễ, lập tức phái nhân viên theo như mô tả của Lăng Diệc Cảnh vào các toilet tìm người. Còn quản lý tự theo sau Lăng Diệc Cảnh, điều bộ tổ ý mặc anh sai khiến. Không đợi viên quản lý thở phào nhẹ nhõm thì có một cuộc điện thoại gọi tới. Đại tiểu thư của Nhậm gia là Nhậm Tuyết Hề hiện đang gây chuyện, cãi vã ở đó, ai khuyên cũng không được. Quản lý nghe xong, đầu như muốn to hơn, ngay cả tiểu thư của nhà quyền quý cũng đến gây chuyện.

“Các người đến khuyên Nhậm tiểu thư trước đi, tôi sẽ đến ngay...”. Quản lý nói xong, nhìn về phía Lăng Diệc Cảnh lấy lòng. “Lăng thiếu gia, ngài xem...”.

Cái nhìn của Lăng Diệc Cảnh phát ra càng thêm thâm thúy. Ánh mắt anh nhìn viên quản lý khiến người ta nghĩ đến thâm cốc băng tuyết, lạnh lẽo vô cùng.

“Ông vừa nói đến ai?”.

Viên quản lý bị ánh mắt anh hù dọa, một hồi lâu sau mới do dự mở miệng: “Nhậm đại tiểu thư, Nhậm Tuyết Hề”.

“Dẫn tôi đến đó”.

Viên quản lý ngân người, đồng tử lóe lên, bỗng nghĩ Lăng gia và Nhậm gia từng có mối quan hệ giao hảo. Có lần tin tức về đám hỏi của Lăng gia và Nhậm gia đã bị truyền ra. Ông ta nghĩ vậy, liền vội vàng dẫn Lăng Diệc Cảnh đi theo.

Khi bọn họ tới tầng kế tiếp, đám người ở đó đã quây thành vòng tròn.

Đường như có linh cảm, Lăng Diệc Cảnh bước nhanh, vội vã đi đến. Quả nhiên, khi anh tới gần thì nghe thấy giọng cô.

Khi anh bước đến, Dương Tử Hân cũng nhìn thấy, cô không nghĩ ngợi nhiều định lao về phía anh. Nhưng Nhậm Tuyết Hề đứng đằng sau liền túm chặt tay cô. Dương Tử Hân về mặt bối rối, nhìn Lăng Diệc Cảnh bộ dạng như sắp khóc.

Lăng Diệc Cảnh không nhìn cô, tiến lên phía trước, cướp lấy tay Dương Tử Hân từ tay Nhậm Tuyết Hề.

Nhậm Tuyết Hề lúc này uống rượu, giờ bàn tay lại bị Lăng Diệc Cảnh giật mạnh, cảm thấy vô cùng đau đớn, rượu tỉnh hơn phân nửa, sau đó nhìn chằm chằm vào Dương Tử Hân đang được Lăng Diệc Cảnh ôm lấy.

Vừa rồi, Nhậm Tuyết Hề cùng đám bạn ngồi uống rượu trong phòng bao, một đám con gái tranh cãi huyên náo. Nhậm Tuyết Hề bị chuốc không ít rượu, sau khi chén choáng, cô ta định đi vệ sinh. Đã thế cô ta sống chết không chịu thừa nhận mình say, kiên quyết muốn tự đi toilet.

Nhậm Tuyết Hề gặp Dương Tử Hân ở cửa toilet. Vừa nhìn thấy Dương Tử Hân, Nhậm Tuyết Hề lập tức chạy lại.

“Dương Tử Hân...Cô là Dương Tử Hân”. Nhậm Tuyết Hề thoáng thấy Dương Tử Hân, đồng tử bỗng chốc đỏ lên: “Sao cô vẫn còn sống, sao cô vẫn còn sống cơ chứ...Tôi nghĩ cô đã đi theo anh ấy, hóa ra cô vẫn sống rất tốt”.

Dương Tử Hân ngơ ngác nhìn người phụ nữ say. Đối phương khí lực quá lớn, vừa kéo vừa hướng về phía cô la hét.

“Dương Tử Hân, không phải cô hận tôi sao? Không phải cô chán ghét tôi sao? Sao cô lại chạy trốn như vậy? Cô nhìn tôi đi, tôi chính là người mà cô ghét nhất đấy”. Nhậm Tuyết Hề khi nói ra những lời này, vừa cười vừa âm ỉ, cảm giác giống như phụ nữ bị tổn thương.

Nhậm Tuyết Hề còn nhớ Dương Tử Hân trước kia vẫn coi mình là tình địch lớn nhất. Dù người con gái đó vô lý thế nào đi chăng nữa thì Diệp Thư Tuấn vẫn chỉ yêu mình người con gái vô lý ấy.

Người ta thường nói, tình yêu cũng cần có thiên thời địa lợi nhân hòa. Nhậm Tuyết Hề tự nhận mình có thiên thời địa lợi, thậm chí còn có cả nhân hòa, nhưng cô ta vẫn thua hoàn toàn. Lăng gia và Nhậm gia có mối quan hệ thân thiết, quan hệ giữa những người lớn với nhau rất tốt. Với mối quan hệ này, Nhậm Tuyết Hề và Diệp Thư Tuấn lại cùng lứa tuổi nên càng thêm gần gũi.

Hồi Nhậm Tuyết Hề còn bé, có người từng nói, chắc chắn sau này lớn lên, bọn họ sẽ lấy nhau. Do còn nhỏ nên khi người lớn nói đùa với nhau như vậy, cô ta chỉ thấy đỏ mặt.

Thực ra, cô ta đã từng bước đi theo Diệp Thư Tuấn. Diệp Thư Tuấn đi hướng đông, cô ta liền theo hướng đông. Diệp Thư Tuấn đi đằng tây, cô ta sẽ theo đằng tây. Cô ta luôn nghĩ, nhất định là Thượng Đế đã chiếu cố để cô ta được học cùng lớp cùng trường với Diệp Thư Tuấn. Nhưng khi Dương Tử Hân xuất hiện, Nhậm Tuyết Hề mới biết, tất cả chỉ là trò đùa của Thượng Đế.

Nhưng cô ta không phục, toàn bộ tình cảm đẹp đẽ ban đầu chính là điều kiện tiên quyết cô ta có. Là thanh mai trúc mã, là hai đứa trẻ hồn nhiên vô tư, nhưng Diệp Thư Tuấn vẫn cố tình không thích cô ta.

Cho đến một ngày, Diệp Thư Tuấn rời xa, không ai trong bọn họ có được Diệp Thư Tuấn đẹp đẽ ấy. Khi cô ta tưởng vết thương nằm sâu trong lòng mình đã không còn bị ai vạch trần nữa thì cô ta lại gặp Dương Tử Hân, mà Dương Tử Hân thì không còn nhớ gì đến cô ta.

Trong ánh mắt của Dương Tử Hân chỉ là một sự ngơ ngác, điều này càng làm cho Nhậm Tuyết Hề tức giận: “Cô không nhớ tôi cũng được, còn Diệp Thư Tuấn, cô cũng quên anh ấy sao?”.

Sắc mặt Dương Tử Hân từ ngơ ngác không hiểu chuyển sang sợ hãi, chỉ muốn chạy trốn, khiến Nhậm Tuyết Hề tức giận không tả nổi: “ Tại sao cô có thể quên anh ấy, sao cô có tư cách để quên anh ấy chứ...Trên đời này, cô là người không đủ tư cách nhất”.

Sao có thể, sao có thể.

Nhậm Tuyết Hề rất muốn cười. Diệp Thư Tuấn, anh xem đi, mắt nhìn của anh tốt thật, đây là người con gái anh yêu đấy.

Tức giận mãnh liệt khiến Nhậm Tuyết Hề càng nắm chặt tay cô hơn.

Vì vậy, lúc Lăng Diệc Cảnh đến liền nhìn thấy một màn này.

Lăng Diệc Cảnh ôm Dương Tử Hân vào trong lòng, dường như cô thật sự đã bị Nhậm Tuyết Hề dọa cho sợ, vì vậy càng ra sức vùi người vào trong lòng Lăng Diệc Cảnh. Lăng Diệc Cảnh đành lấy tay vỗ lưng cô, dùng phương thức này trấn an tâm trạng của cô. Lăng Diệc Cảnh lạnh lùng nhìn đám người đang chỉ trỏ xung quanh, nói: “ Còn chưa xem đủ à?”.

Lời anh vừa thốt ra, đám người đang định tiếp tục xem trò đều kéo nhau bỏ đi. Chỉ còn lại Nhậm Tuyết Hề đã tỉnh rượu hơn phân nửa đang gắt gao nhìn bọn họ. Nụ cười trên mặt Nhậm Tuyết Hề chứa vài phần quỷ dị. Cặp đôi trước mắt này nhìn mới xứng làm sao, tưởng là một đôi trai gái yêu nhau tha thiết. Nhưng chỉ có cô ta mới biết nội tình, mới biết cặp đôi này hèn hạ đến mức nào.

Nhậm Tuyết Hề chăm chú nhìn bọn họ, sau đó bước từng bước đi qua.

Đôi trai gái này thoảng nhìn qua trông thật thắm thiết, nam anh tuấn, nữ xinh đẹp, một cặp đôi rất bắt mắt. Nhậm Tuyết Hề đi qua, nụ cười trên mặt trở nên vô cùng giễu cợt.

17. Chương 18: Chương 18

Ngày hôm ấy, sau khi Nhậm Tuyết Hề tốt nghiệp đại học, ngồi một mình trên chiếc ghế dài ở quảng trường, bên trái cô ta là hai cô gái mặc đồng phục nữ sinh. Cô gái ngồi đối diện nói: “Mình đọc tiểu thuyết ghét nhất là loại thanh mai trúc mã. Cậu nghĩ mà xem, nếu như nhân vật nữ chính gặp được định mệnh đời mình ở tương lai thì sẽ khiến mình thấy mình cũng có khả năng may mắn như cô ấy. Nhưng nếu là loại thanh mai trúc mã thì lại liên quan đến cả vị trí địa lý và bố mẹ, khiến người ta biết mình không có cơ hội ngay từ đầu. Ghét nhất là mấy loại thanh mai trúc mã này”.

Nhậm Tuyết Hề nghe vậy, khóe miệng ẩn chứa tia cười khổ, hốc mắt từ từ đỏ lên. Cô ta muốn nói, điều khiến người ta buồn nhất không phải là ngay từ đầu đã không có thanh mai trúc mã, mà rõ ràng ràng là có sự giúp đỡ thiên thời địa lợi nhân hòa, có đối tượng thanh mai trúc mã khiến người ta hâm mộ nhất kia, nhưng người đó, lại chưa bao giờ thuộc về bạn.

Từ lúc còn rất nhỏ, Nhậm Tuyết Hề đã biết, Diệp Thư Tuấn chính là người trong lòng cô ta muốn nhất. Vì vậy, cô ta ném cả đạo lý để đi theo anh. Cô ta đã từng làm rất nhiều chuyện ngớ ngẩn. Ví dụ như cô ta thường tự ngắm mình trong gương, trong đầu tưởng tượng ra hình ảnh của Diệp Thư Tuấn, mừng tượng bọn họ ở bên nhau sẽ xứng đôi đến thế nào. Hay là khi trên trán mọc rất nhiều trứng cá, cô ta sẽ vô cùng nghi ngờ, mình không đẹp như vậy, có phải sẽ không xứng đáng ở bên Diệp Thư Tuấn.

Bánh xe vận mệnh không biết bắt đầu thay đổi từ đâu, làm cô ta không hề chuẩn bị, chỉ có thể chấp nhận Diệp Thư Tuấn không thuộc về mình.

Năm mười bảy tuổi, vào mỗi cuối tuần, Diệp Thư Tuấn cùng cô ta về nhà. Cô ta là người khác phái duy nhất ở bên cạnh anh. Không ít người trong lớp bàn tán sau lưng, nói bọn họ là một đôi, cho dù cả hai chưa từng thừa nhận. Nghe những tin đồn như vậy, mới đầu cô ta đỏ mặt, ngoài miệng bảo người ta không được nói bậy nhưng trong lòng lại thấy vô cùng ngọt ngào. Nhậm Tuyết Hề và Diệp Thư Tuấn ở cùng nhau, những lời này tuyệt vời biết bao nhiêu.

Nhiều năm sau, tất cả mọi người đều biết Diệp Thư Tuấn yêu Dương Tử Hân. Còn về Nhậm Tuyết Hề, không ai hỏi han đến, không ai biết Nhậm Tuyết Hề là thanh mai trúc mã của Diệp Thư Tuấn, cũng không

ai biết có một cô gái vẫn luôn yêu Diệp Thư Tuấn, yêu sâu sắc hơn Dương Tử Hân và yêu sớm hơn cả Dương Tử Hân.

Năm ấy, bầu trời rất xanh, mây rất trắng, ánh mặt trời rạng rỡ. Diệp Thư Tuấn cùng nhóm bạn chơi bóng rổ trên sân. Diệp Thư Tuấn là một thiếu niên rất thích chơi bóng rổ, mặc dù tính cách của anh có thiên hướng nhơ nhĩa nhưng điều này không gây cản trở anh chạy như bay trên sân bóng. Chỉ cần có Diệp Thư Tuấn trong trận đấu thì số nữ sinh trong trận bóng đó sẽ đông chưa từng thấy. Thậm chí đôi lúc, nhiều nữ sinh đã không kiềm chế được la hét chói tai gọi tên Diệp Thư Tuấn, cổ vũ cho anh.

Nhậm Tuyết Hề nhớ, hôm ấy là một trận đấu rất quan trọng, thành viên của hai đội đều là những kiện tướng bóng rổ nổi tiếng của trường. Tuy chưa bắt đầu nhưng có thể tưởng tượng trận đấu này sẽ vô cùng kịch liệt. Vì thế, trước khi vào trận, trên sân đã có không ít người.

Ngay khi trận đấu vừa diễn ra, cả hai đội liền lao vào quyết đấu. Bởi vì thực lực tương đương nên điểm số đạt được rơi vào tình trạng khá sát sao. Sở trường của Diệp Thư Tuấn là ném bóng ba điểm. Khi trận đấu sắp kết thúc, đồng đội ném bóng cho Diệp Thư Tuấn, vị trí của anh đang rất tốt, anh vươn tay nhận bóng, ném vào giỏ trước khi trọng tài đưa còi lên miệng thổi.

Khả năng Diệp Thư Tuấn ném bóng trúng mục tiêu đạt ba điểm là rất cao. Có thể tấn công trong tình huống hết sức khó khăn, vị trí hiện tại rất tốt, anh chắc chắn có thể ném bóng vào giỏ, sau đó đưa bọn họ trực tiếp đến chiến thắng, tất cả mọi người đều nghĩ như vậy.

Sự thật thì tay Diệp Thư Tuấn có run một chút, khiến quả bóng bị ném ra ngoài, chạm vào khuôn giỏ, nảy thẳng ra.

Bởi ngay sau khi Diệp Thư Tuấn bắt được bóng, đang chuẩn bị nhảy lên thì trên sân bỗng có người hét âm ỉ: “Diệp Thư Tuấn, em thích anh”.

Cô gái hét vang câu này nhanh chóng thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Có người nhận ra ngay, à, đây chính là Dương Tử Hân “hoa khôi giảng đường” của trường chúng ta, là nữ thần trong lòng rất nhiều nam sinh. Lúc này, nữ thần công khai thổ lộ, ngay lập tức làm dậy lên tâm lý đồn thổi của đám đông.

Nhậm Tuyết Hề đứng bên sân bóng, cùng bọn bạn nhìn về phía Dương Tử Hân. Dương Tử Hân đứng lẫn trong đám đông, nụ cười rạng rỡ như vì sao hiện giữa trời đêm, dễ dàng thu hút ánh nhìn của mọi người, khiến đám người bên cạnh trở thành phông nền cho cô. Có người may mắn như vậy, đẹp tuyệt trần, làm người khác liếc mắt một cái không muốn rời đi, nguyện ý bị mê hoặc trong sắc đẹp của cô.

Bởi vì Diệp Thư Tuấn ném bóng không trúng nên bọn họ bị thua trận. Nhậm Tuyết Hề rất muốn an ủi người bạn cùng lớp đã rất cố gắng nỗ lực trên sân bóng. Nhưng sau đó, cô ta phát hiện, trọng điểm của trận tranh tài này đã bị tất cả bọn họ biến thành Dương Tử Hân thích Diệp Thư Tuấn. Nhiều người còn chạy tới hỏi Diệp Thư Tuấn làm thế nào mà lừa giành được Dương Tử Hân. Ai cũng biết có một nhân vật năm ba được xưng là kẻ làm mưa làm gió, là đội trưởng bóng đá của trường theo đuổi Dương Tử Hân hơn một năm nay, nhưng Dương Tử Hân không thêm để ý đến anh ta.

Cuối tuần, Nhậm Tuyết Hề cùng Diệp Thư Tuấn trở về nhà. Bọn họ trên đường đi đến trạm xe buýt, Nhậm Tuyết Hề nhìn bóng dáng Diệp Thư Tuấn dưới ánh mặt trời, hỏi: “À, mình nghe nói sở dĩ Dương Tử Hân thổ lộ với cậu trên sân bóng là vì cô ấy hy vọng cậu ném bóng không trúng ngay ở quả đầu tiên. Như vậy lớp cô ấy mới có thể thắng trận”.

Khi nói những lời này, Nhậm Tuyết Hề bước nhanh hơn, đi đến bên cạnh Diệp Thư Tuấn, muốn xem biểu hiện của anh lúc này như thế nào. Nhưng cô ta nhận ra, ánh mắt của anh có chút dờ dẩn, tựa như đang suy nghĩ một vấn đề gì đó.

Diệp Thư Tuấn nhận thấy cái nhìn dò xét của Nhậm Tuyết Hề, một lúc lâu sau anh mới bối rối nhìn cô ta, hỏi: “Gì cơ?”.

“Cậu...Cậu không nghe lúc nãy mình nói gì à?”.

“Vừa rồi cậu nói gì?”.

Cô ta không biết, lúc này Diệp Thư Tuấn liên tục ngẩn ngơ, trong đầu đúng là đang nghĩ đến Dương Tử Hân.

Bởi vì Diệp Thư Tuấn ném bóng không trúng rổ cho nên lớp của Dương Tử Hân mới thắng cuộc. Dương Tử Hân thầm suy xét đã lâu. Cô vốn nghĩ, cho dù mình không nói ra câu đó, Diệp Thư Tuấn cũng có thể sẽ không ném bóng vào rổ. Nhưng tất cả mọi người đều nói Diệp Thư Tuấn đã bị cô làm ảnh hưởng. Cô có hỏi thăm thành tích chơi bóng của Diệp Thư Tuấn. Cuối cùng đưa ra kết luận, có lẽ cô thật sự đã làm ảnh hưởng đến Diệp Thư Tuấn. Vì thế trong lòng Dương Tử Hân nảy sinh một chút áy náy.

Ngày hôm sau, sau khi kết thúc buổi tự học, Dương Tử Hân liền hẹn gặp Diệp Thư Tuấn.

Khi Diệp Thư Tuấn nhận được tờ giấy nhỏ ấy, trong lòng cũng do dự hồi lâu. Đây không phải là lần đầu tiên anh nhận được lời hẹn của các nữ sinh. Nhưng cảm giác lần này của anh thật khó hiểu. Chữ viết trên tờ giấy không được xem là đẹp lắm, có điểm giống nét chữ của học sinh tiểu học, từng nét từng nét một, có thể nhìn ra vẻ nghiêm túc thật sự của người viết. Không hiểu sao, anh liền đi đến nơi hẹn.

Trong trường bọn họ có một rừng cây nhỏ, đó là nơi mà rất nhiều đôi trẻ yêu thích. Dương Tử Hân hẹn gặp anh chính ở đó.

Lúc anh đến nơi, Dương Tử Hân đang dùng chân đá thân cây, vẻ mặt có chút hờ hững.

Anh bỗng nhiên nhớ tới lời cậu bạn cùng lớp hình dung về cô. Đó là giờ nghỉ trưa hết sức buồn tẻ, mấy cậu bạn vây quanh cạnh cửa sổ. Nam sinh đến tuổi này, rất thích đánh giá nữ sinh. Có một nam sinh đột nhiên cười nói: “ Hoa khôi giảng đường của chúng ta thật sự càng ngắm càng đẹp, nhìn thấy tâm trạng sẽ rất tốt...”.

“ Ai là hoa khôi giảng đường của trường chúng ta vậy?”. Lớp phó học tập có biệt danh học không cần sống vô tình hỏi một câu.

“ Dương Tử Hân, cô ấy mà cậu cũng không biết”.

Lập tức, có một nam sinh tiếp nhận chủ đề: “ Thực ra không cần biết, chỉ cần cậu nhìn thấy cô ấy, sẽ biết chắc cô ấy chính là Dương Tử Hân”.

Đúng vậy, Diệp Thư Tuấn không biết Dương Tử Hân, nhưng khi anh nhìn thấy cô, anh chắc chắn cô chính là Dương Tử Hân, hoa khôi giảng đường không ai sánh bằng trong lời nói của mọi người.

Ngôi trường này thực sự rất coi trọng chuyện học hành, mọi vấn đề liên quan cũng được đánh giá cao. Như việc bình chọn hoa khôi giảng đường, bình chọn nữ sinh có thành tích học tập nổi trội nhất. Nhưng Dương Tử Hân xuất hiện đã làm thay đổi điều này. Ai cũng biết cô chính là hoa khôi, mặc dù có một số nữ sinh nói bọn họ chỉ thừa nhận Mạnh Hiểu Lâm mới xứng đáng là hoa khôi giảng đường. Muốn hình dáng có hình dáng, muốn khí chất có khí chất, muốn thành tích có thành tích.

Diệp Thư Tuấn đi về phía cô, khi còn cách ba mét, cô nghiêng đầu nhìn anh.

Bốn mắt nhìn nhau, không khí dường như nhất thời ngừng di chuyển.

Dương Tử Hân quan sát hồi lâu mới chớp mắt hỏi: “ Anh thực sự chịu ảnh hưởng bởi em nên mới ném bóng không trúng phải không?”.

Cảm giác duy nhất của anh chính là đôi mắt cô rất sáng.

“Không phải”. Diệp Thư Tuấn không trốn tránh cái nhìn của cô: “ Trước trận đấu một ngày, tay tôi đã bị thương bởi vậy mới không thể ném bóng vào rổ”.

Nghe anh nói vậy, sắc mặt cô thoáng chốc bỗng thay đổi, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn tươi cười như hoa liền trở nên trầm trầm: “ Anh có ý gì? Nói em không đủ hấp dẫn làm anh bị ảnh hưởng sao?”.

Diệp Thư Tuấn lắc đầu thở dài: “ Có bảo tôi tới là để thảo luận về mức độ quyến rũ của cô à?”.

Ánh mắt anh hết sức thuần khiết, không có nam sinh nào khi nhìn cô ánh mắt không lộ ra dục niệm, điều này khiến cô không thể không tức giận.

Trước kia, Dương Tử Hân có nghe qua cái tên Diệp Thư Tuấn. Cô rất thích được Mạnh Hiểu Lâm mời đi ăn cơm, mỗi lần đều lấy lý do giống nhau: “Lần này cậu đứng nhất cả năm, nhất định phải đãi mình một châu thật lớn”.

Hồi học phổ thông, Dương Tử Hân rất vui vì hàng tháng đều được Mạnh Hiểu Lâm mời đi ăn một bữa ra trò. Nhưng sau khi học hết cấp ba, Dương Tử Hân vốn mang hy vọng tiếp tục dự đỗ được bạn thân đãi đi ăn bỗng không thể thực hiện được. Nguyên nhân do một kẻ tên là Diệp Thư Tuấn luôn đứng trong bảng thành tích cao hơn Mạnh Hiểu Lâm. Điều này khiến Dương Tử Hân chán ghét cái tên Diệp Thư Tuấn. Lúc tức giận, cô mở miệng nói độc ngay trước mặt Mạnh Hiểu Lâm: “Mình phải về vẽ một cái vòng tròn nguyên rửa hân ta mới được”.

Mạnh Hiểu Lâm nghe vậy buồn cười: “Đừng, người này không tôi đâu. Không chỉ học giỏi, các phương diện khác cũng rất được. Nhiều nữ sinh trong khoa bọn mình đều yêu thầm anh ta đấy”.

“Cậu lắm nhảm cái gì thế? Mình mặc kệ. Cậu nhất định phải đánh bại hân ta, sau đó mời mình ăn một châu thật lớn”.

Sau đấy thì sao? Sẽ không có sau đấy vì một châu thật lớn mãi vẫn không có tin tức.

Hôm ấy không biết ma xui quỷ khiến thế nào, cô lại cùng đám bạn học rủ nhau đi xem thi đấu bóng rổ. Cô xem không hiểu nên cúi đầu nghịch điện thoại. Sau nghe thấy có ai đó nói ra cái tên Diệp Thư Tuấn, rất nhiều tính từ, tất cả đều là những lời khen ngợi. Nghe vậy, tâm trí Dương Tử Hân lập tức nổi loạn, trực tiếp hỏi lại – Tốt là tốt như thế nào?

Đám nữ sinh bên cạnh nhìn Dương Tử Hân nói về những thành tích của Diệp Thư Tuấn. Ví dụ như tham gia bất kỳ cuộc thi nào cũng là người chiến thắng, thành tích rất suất sắc, chơi bóng rổ cũng cực giỏi.

Dương Tử Hân thu di động, liền hỏi người nào là Diệp Thư Tuấn.

Cô nhìn lên sân thấy Diệp Thư Tuấn đang nhận bóng, ý thức đoàn kết ngay tức khắc được truyền cảm hứng. Cô cảm thấy mình cần phải làm gì đấy cho lớp mình. Vì thế, cô nghĩ ra một cách, thu hút sự chú ý của Diệp Thư Tuấn...

Do vậy, trên sân bóng mới diễn ra một màn đó.

18. Chương 19: Chương 19

“Nếu không có chuyện gì khác thì tôi đi trước đây”.

Khi Diệp Thư Tuấn nói ra những lời này, nét mặt mang theo sự bình dị, gần gũi và khiêm tốn, hướng về phía cô khẽ gật đầu. Động tác đó của anh làm cho Dương Tử Hân cắn chặt môi. Người đàn ông này nhìn qua rất có giáo dục, trên thực tế dường như cũng biết cách kiềm chế. Cô không bảo anh đến để xem mình tức giận, mà cho rằng anh không ném bóng trúng vào rổ nguyên nhân là do cô. Cô định đến để giải thích, nhưng không hiểu sao, nhìn bộ dạng không ngờ của anh, cô có cảm giác bản thân đã bị anh coi thường. Loại cảm giác ấy, thật sự không dễ chịu gì.

“Anh còn nợ em mấy bữa cơm. Bây giờ đi luôn được không?”. Cô nhìn anh đang chuẩn bị xoay người rời đi, lập tức sốt ruột mở miệng, bước nhanh tới trước mặt anh, mắng anh đã làm cô bị thiếu mất mấy châu lớn, gây ra bao nhiêu phiền toái, mắc nợ cô nhiều thứ.

Diệp Thư Tuấn nhìn đôi môi cô không ngừng chuyển động, nói những gì, anh hoàn toàn nghe không hiểu. Vì thế, kết quả của cuộc trò chuyện là Diệp Thư Tuấn nợ cô một bữa cơm, phải tìm thời gian mời cô đi ăn.

Bữa cơm diễn ra vào ngày hôm sau, địa điểm là nơi cách trường học không xa. Đồ ăn do Dương Tử Hân chọn lựa, hoặc là những món ngọt ngọt chua chua, hoặc là những món ớt phủ kín đĩa. Diệp Thư Tuấn nghe cô nói tên món ăn, khóe miệng không nhịn được khẽ run run. Dương Tử Hân cố tình coi như không có

chuyện gì, hết sức trịnh trọng nhìn Diệp Thư Tuấn: “ Ấy dà, anh nói thử xem, những người có thành tích tốt như anh trong đầu chứa cái gì thế nhỉ?”.

Với những đề thi khó, cô đều cảm thấy rắc rối khó hiểu nhưng những người này hoàn toàn có thể trả lời, sau đó làm xong hết cả. Trước kia, cô cho rằng Mạnh Hiểu Lâm là một sinh vật hoàn toàn khác biệt. Bây giờ, cô mới nhận ra Mạnh Hiểu Lâm cũng giống những người kia. Bọn họ không như trong tưởng tượng của cô, hàng ngày chết vì học, ôm sách không buông, bọn họ còn có những thú vui sau giờ học, hơn nữa những thú vui ấy cũng có thể làm rất tốt.

Thật ra, thành tích hồi tiểu học của Dương Tử Hân cũng không tồi lắm. Khi đó cô nghĩ, trường trung học trọng điểm nào, chỉ cần cô muốn sẽ không là vấn đề. Sau này, trường đại học trọng điểm nào, muốn thi vào đại học Thanh Hoa Bắc Đại thì phải lên trung học mới biết được. Khi ấy, suy nghĩ tự phụ của cô mới buồn cười làm sao. Ngay cả những đề thi này cô cũng không làm được, vì vậy cô dứt khoát không thêm học. Dù sao cũng không phải học sinh suất sắc cần dùng đến quá nhiều thời gian, chỉ bằng tự mình nghĩ ra cách để mà sống.

Diệp Thư Tuấn mỉm cười: “ Chắc chắn cô không giống với loại người đó”.

Dương Tử Hân ngẩn người, đột nhiên nhớ ra, đây là lời thoại trong bộ phim “ Thơ ngây”. Hồi học cấp hai, cô rất thích bộ phim thần tượng này, mua đĩa về nhà, cuối tuần cùng Mạnh Hiểu Lâm trốn trong phòng xem trộm. Trong ấn tượng của cô, đó là lần đầu tiên cô thức cả đêm để xem một bộ phim nhưng lại vừa xem vừa khóc. Lúc ấy cô nghĩ, sau này cô cũng phải tìm một nam sinh giống như Giang Trục Thụ, có thể thi được điểm cao nhất khiến cô sùng bái.

Về sau, đạt điểm cao chỉ là truyền thuyết. Hơn nữa, chính thành tích của cô lại càng ngày càng tệ. Cô bắt đầu chán ghét những người có thành tích tốt, à, ngoại trừ Mạnh Hiểu Lâm ra.

Vừa rồi, câu trả lời của Diệp Thư Tuấn giống như một mồi lửa, quăng vào lòng cô, làm cho tâm trạng nào đó vừa tắt ngúm của cô bỗng nhiên bùng lên.

“ Anh...anh cười nhạo em à?”.

Hai mắt cô mở thật to nhìn anh, ngược lại làm Diệp Thư Tuấn khẽ ho khan: “ Không phải”. Anh ngẫm nghĩ sắp xếp từ ngữ: “ Mỗi người đều có sở trường đặc biệt”.

“ Sở trường đặc biệt của em là gì?”

Về mặt của cô có chút bướng bỉnh, dường như nhất định bắt anh phải trả lời.

“ Cần thận tìm kiếm, chắc chắn sẽ có”.

Cô bỗng vui vẻ hẳn lên: “ Được, vậy anh giúp em tìm ra đi”.

Kể từ đó, ai cũng biết, Dương Tử Hân lớp 11.7 thường xuyên chạy đến lớp 11.3 để chờ Diệp Thư Tuấn. Sự xuất hiện thường xuyên của cô khiến Diệp Thư Tuấn vô cùng bất lực nhưng không có cách nào để từ chối. Sau này, ngay cả thầy chủ nhiệm của Diệp Thư Tuấn cũng nói đùa bạn học Diệp Thư Tuấn của lớp họ rất có mị lực, đến cả bạn học Dương cũng bị thu hút tới.

Khi Dương Tử Hân thường xuyên xuất hiện ở cửa lớp 11.3, Nhậm Tuyết Hề đều mong Diệp Thư Tuấn không bước ra, tốt nhất coi như không nhìn thấy Dương Tử Hân. Nhưng lần nào cô ta cũng bị thất vọng. Diệp Thư Tuấn ngay lần đầu nhìn thấy Dương Tử Hân đứng ở đó, đúng là anh đã không lại gần. Nhưng chỉ cần Dương Tử Hân đứng ở cửa, không để ý đến ánh mắt của những người khác, oan ức nhìn chằm chằm vào Diệp Thư Tuấn, Diệp Thư Tuấn sẽ đi về phía Dương Tử Hân.

Mỗi khi chuyện như vậy xảy ra, Nhậm Tuyết Hề đều nói với mình, là do Diệp Thư Tuấn tốt bụng, còn Dương Tử Hân là người có tâm cơ, biết lợi dụng lòng tốt của Diệp Thư Tuấn.

Sau buổi học ngày thứ sáu, Nhậm Tuyết Hề chờ Diệp Thư Tuấn cùng về nhưng Diệp Thư Tuấn lại dặn cô ta về trước. Cô ta thu dọn xong xuôi, bước ra khỏi lớp. Khi đến cổng trường, cô ta kim lòng không được dừng bước, quay lại đằng sau thì thấy Diệp Thư Tuấn, mà người đi bên cạnh anh chính là Dương Tử Hân.

Nhậm Tuyết Hề đứng nguyên tại chỗ, nơi cô ta đang đứng không có gì che đậy, vậy mà Diệp Thư Tuấn vẫn không nhìn thấy cô ta.

Dương Tử Hân không ngừng nói gì đó, còn Diệp Thư Tuấn im lặng như không tập trung. Dương Tử Hân liền bĩu môi, ngữ khí có chút tủi thân: “ Sao có thể nóng vậy chứ, em cảm thấy mình như một cây que đang chảy mồ hôi vậy”. Cô quạt chiếc quạt trên tay mình, nhìn Diệp Thư Tuấn chăm chú không rời.

Vài phút sau, Diệp Thư Tuấn chạy tới cửa hàng mua cho cô hai cây kem. Dương Tử Hân mỉm cười nhận lấy, mỗi tay cầm một cái, sắc mặt vô cùng hài lòng.

Nhậm Tuyết Hề đuổi kịp bọn họ, phát hiện bọn họ đi vào một quán cà phê cách trường không xa. Quán cà phê này thu phí không cao, một số sinh viên rất thích vào mạng miễn phí trong quán đó. Nhậm Tuyết Hề từng bị đám bạn kéo tới hai lần.

Dương Tử Hân và Diệp Thư Tuấn cùng nhau bước vào quán cà phê. Bọn họ chọn địa điểm tương đối yên tĩnh. Diệp Thư Tuấn quy củ lôi sách vở bài thi cùng với bút trong cặp ra. Dương Tử Hân đang hứng thú xem nên chọn cà phê nào thì ngon hơn. Hình như cô còn hỏi ý kiến của Diệp Thư Tuấn. Diệp Thư Tuấn thấy cô hào hứng với đồ uống hơn cả sách vở, không biết nói gì cho phải, chỉ có thể lắc đầu bất đắc dĩ.

Diệp Thư Tuấn không thật lòng muốn dạy thêm cho Dương Tử Hân mà là bị Dương Tử Hân cứ quẩn lấy hết sức vướng víu. Diệp Thư Tuấn chờ Dương Tử Hân uống cà phê, cho đến khi cô định uống tiếp cốc nữa, mới uốn cong ngón tay phải gõ xuống mặt bàn: “ Bây giờ có thể bắt đầu được chưa?”.

Dương Tử Hân lập tức ỉu xiu, quệt miệng như vô cùng ủy khuất.

Diệp Thư Tuấn thấy cô như vậy thì không khỏi thở dài.

Cô nhìn anh hồi lâu: “ Không hề có động lực, em không có động lực để học, nên không xứng đáng với người như anh”.

Diệp Thư Tuấn nhìn cô không đáp, biết lời cô vừa nói nhất định sẽ còn có đoạn sau, anh chỉ cần chờ là được. Vì thế, anh bưng tách cà phê lên trước mặt, chuẩn bị uống một ngụm.

“ Hay là như thế này đi, nếu em thi đạt điểm chuẩn vào đại học thì anh phải coi em là bạn gái của anh”.

Diệp Thư Tuấn bị sặc cà phê khi nhận được lời giải đáp của Dương Tử Hân, đã thế anh không ngừng ho khan. Cô còn cố tình tỏ ra thuần khiết nháy mắt với đương sự: “ Có phải anh cũng cảm thấy lời đề nghị này rất hay đúng không?”. Cô đứng lên reo hò, làm mọi người trong quán cà phê đều quay sang nhìn bọn họ. Cô không thèm để ý: “ Tuyệt quá, cứ quyết định vậy đi”.

Diệp Thư Tuấn ngồi đối diện Dương Tử Hân, mang tai dần dần đổ lựng lên.

Nhậm Tuyết Hề ngồi cách đó không xa, nhìn Dương Tử Hân cười khôn khéo giảo hoạt cùng với Diệp Thư Tuấn vẫn nghiêm túc như cũ, bỗng cảm thấy mình thật sự là kẻ ngoài cuộc. Đó là chuyện của đôi họ còn cô ta chỉ là khán giả mà thôi. Cô ta từng xem rất nhiều phim truyền hình, chỉ cần là nhân vật chính, bình thường đều được nam chính nhìn thấy. Nếu là vai phụ, thật sự sẽ chỉ là vai phụ. Loại cảm giác này tới một cách bất ngờ, cô ta cảm nhận được điều đó hết sức chân thật.

Thứ sáu, Dương Tử Hân vẫn chưa xuất hiện trước cửa lớp như mọi khi. Nhậm Tuyết Hề cố ý kéo dài tốc độ thu dọn cặp sách, đi tới trước mặt Diệp Thư Tuấn: “ Cùng nhau về không?”.

Diệp Thư Tuấn đưa mắt nhìn ra cửa lớp, nét mặt không phải là chán nản thoải mái mà mang theo một chút lo lắng. Một lúc sau, anh vẫn gật đầu: “ Ừ”.

Nghe anh trả lời, Nhậm Tuyết Hề mới thở dài nhẹ nhõm.

Sau khi bọn họ bước ra khỏi lớp học, Diệp Thư Tuấn còn quay lại đằng sau nhìn xung quanh vài lần, xác định lần cuối, mới cùng Nhậm Tuyết Hề bước ra khỏi cổng trường.

Nhậm Tuyết Hề cảm xúc ngổn ngang trăm mối, rốt cuộc vẫn làm bộ như vô tình, hỏi: “ Giờ tự học không thấy cậu tới. Cậu đi đâu vậy?”.

Diệp Thư Tuấn dường như không cảm thấy có gì bất ổn: “ Sao cơ, cậu tìm mình có việc à?”.

“ Có vài bài khó hiểu định hỏi cậu thôi nhưng lần nào cũng không tìm thấy cậu, cho nên phải hỏi bạn học khác”. Giọng nói của Nhậm Tuyết Hề vẫn làm bộ nhẹ nhàng.

Diệp Thư Tuấn gật gật đầu: “ Có một chút việc nên mình không ở đó”.

Nhậm Tuyết Hề cắn môi: “ Mình nghe nói...Là mọi người nói, thường xuyên thấy cậu và Dương Tử Hân đi cùng nhau, còn nói các cậu lén lút kết giao”.

Nhậm Tuyết Hề quan sát sắc mặt của Diệp Thư Tuấn, hy vọng anh có thể nhanh chóng phản bác.

“ Đạo này mình dạy kèm cô ấy, cho nên mới ở cùng một chỗ với cô ấy”.

Nhậm Tuyết Hề không hỏi tiếp. Anh thẳng thắn trả lời nhưng sau sự thẳng thắn ấy có ý nghĩa sâu xa. Cô ta cũng không muốn biết. Rất nhiều người hy vọng được Diệp Thư Tuấn dạy kèm nhưng Diệp Thư Tuấn đều lấy đủ mọi lý do để từ chối, riêng Dương Tử Hân là ngoại lệ. Nhậm Tuyết Hề không biết đọc ở đâu đó một câu: Mọi vật đều có dấu tích của sự phát triển, chỉ là do bạn không nhìn thấy, hoặc do bạn không để tâm hay không muốn tìm kiếm mà thôi.

Thứ hai, Diệp Thư Tuấn bị Dương Tử Hân khởi binh vấn tội.

Ngay đầu giờ tự học, Dương Tử Hân đã trực tiếp đứng trước cửa lớp 11.3: “ Diệp Thư Tuấn, anh ra đây”.

Vốn là giờ học sinh học Anh ngữ, im lặng trong nháy mắt, tất cả đều nhìn về phía Dương Tử Hân đang đứng trước cửa, còn Diệp Thư Tuấn thì đang chật vật đi tới.

Diệp Thư Tuấn vừa đi ra ngoài, Dương Tử Hân lập tức thu hồi vẻ vênh váo hung hăng vừa rồi, vẻ mặt trở nên hết sức oan ức: “ Sao hôm thứ sáu anh lại đi trước? Không phải nói sẽ dạy kèm em sao? Anh nói không tính toán kẻ tiểu nhân cơ mà”.

Đối mặt với sự chỉ trích của cô, Diệp Thư Tuấn đành chịu trận.

Dương Tử Hân vẫn lảm nhảm: “ Đối với anh đương nhiên không có gì, người chịu thiệt không phải anh. Là do em không có kiến thức, do không có kiến thức nên không có được thành tích tốt. Không có thành tích tốt nên sẽ không thi được đại học, đời em coi như vất đi. Không đúng, Diệp Thư Tuấn, anh cũng là người bị thiệt. Nếu em không thi được đại học, không phải anh cũng không thể có được người bạn gái như hoa như ngọc như em sao?”.

Diệp Thư Tuấn nhượng trán: “ Em về trước đi học đi”.

“ Không được”.

Diệp Thư Tuấn thấy có người đang liên tục dò xét bọn họ, đành khuyên cô: “ Về trước đi học đi”.

“ Không được, anh phải nói không có lần sau nữa, để xem anh còn dám để em lại không”.

“ Quay về đi học đi, để anh đưa em về”. Diệp Thư Tuấn lắc đầu, bộ dạng vô cùng bất lực.

Dương Tử Hân nghe anh nói muốn đưa cô về, ngấm ngấm cảm thấy không tồi, vì thế liền vui vẻ đồng ý.

19. Chương 20: Chương 20

Mâu thuẫn của Dương Tử Hân và Nhậm Tuyết Hề bắt đầu từ một chai nước khoáng.

Kết thúc giờ học buổi chiều và trước khi bước vào giờ tự học buổi tối thường có một khoảng thời gian, không ít nam sinh đã tận dụng khoảng thời gian này để thi đấu bóng rổ. Diệp Thư Tuấn là một trong nhóm những nam sinh đó. Tính cách của Diệp Thư Tuấn không tồi nên thường xuyên có người đến rủ chơi bóng. Bình thường, chỉ cần khi ấy không có việc gì khác, anh sẽ không từ chối, ngày hôm đó cũng không phải ngoại lệ.

Khi Diệp Thư Tuấn ở trên sân bóng mồ hôi túa ra như mưa. Dương Tử Hân ôm chai nước ngồi trên bậc thang cạnh sân bóng, vẻ mặt có chút háo sắc, khiến Mạnh Hiểu Lâm ngồi bên không kiềm chế được nhìn

cô dò xét. Mạnh Hiểu Lâm hết than lại thở, lấy tay giặt nhẹ ống tay áo của Dương Tử Hân: “ Lần này cậu nghiêm túc thật đấy à?”.

Mặc cho người khác tung tin đồn nhảm về chuyện của Diệp Thư Tuấn và Dương Tử Hân, thậm chí bọn họ nói chuẩn xác thế nào đi chăng nữa, Mạnh Hiểu Lâm đều không để tâm đến. Trong mắt cô nàng, có thể nói Dương Tử Hân thích nhiều thứ, những món đồ không thích cũng rất nhiều. Bởi vì giá trị của những món đồ mà Dương Tử Hân hứng thú đều không cao, cô luôn có thái độ có cũng được, không có cũng chẳng sao. Nhưng nhìn biểu hiện của Dương Tử Hân bây giờ, Mạnh Hiểu Lâm bắt đầu nghi ngờ lần này mình đã nghĩ sai.

“ Hả?”. Dương Tử Hân không chú ý lắng nghe quay đầu ngờ vực nhìn chằm chằm Mạnh Hiểu Lâm.

Thái độ này của cô làm cho Mạnh Hiểu Lâm chỉ biết lắc đầu: “ Mình hỏi cậu, cậu thật sự nghiêm túc với Diệp Thư Tuấn phải không?”.

“ Mình không nghiêm túc khi nào chứ?”. Dương Tử Hân hiển nhiên không hài lòng trước sự nghi ngờ của Mạnh Hiểu Lâm. Cô khẽ lắc đầu, mang theo vẻ bối rối đặc biệt trẻ con, miệng hơi cong lên, ngay cả thể hiện sự bất mãn cũng giống như đang làm nũng.

Mạnh Hiểu Lâm thấy bộ dạng đó của cô, không nói gì nữa, đành ngồi xem bóng cùng cô.

Diệp Thư Tuấn thực sự không phải người nổi danh nhất trên sân bóng. Anh không ham công nên chỉ đóng vai trò là người chuyển bóng bình thường, dành cơ hội cho cầu thủ khác. Nhưng khi điểm số của đội họ chênh lệch như lòng sông so với mặt nước biển, anh cũng sẽ hơi lo lắng, sau đó ném vài quả. Còn những người khác, ở một hai giây cuối cùng của trận đấu sẽ kết hợp với anh, anh liền sắm vai người tuyệt sát.

Diệp Thư Tuấn như vậy không chỉ làm cho đồng đội vô cùng yêu mến, đồng thời còn thu hút một lượng lớn fan hâm mộ.

Trận đấu vừa chấm dứt, không ít nữ sinh nhận việc đi đưa nước. Đám nữ sinh này, một số là bạn gái của các thành viên, một số là người trong đội cổ vũ đã được sắp xếp từ trước. Còn lại là người hâm mộ tình nguyện chạy tới.

Tiếng còi của trọng tài vừa nổi, Dương Tử Hân lập tức đứng lên, tư thế đứng dậy quá đột ngột khiến Mạnh Hiểu Lâm giật mình. Chỉ thấy Dương Tử Hân hăng hái tới gần, định đưa chai nước cho Diệp Thư Tuấn đang vã mồ hôi trán. Nhưng cô mới chạy được một đoạn, bước chân bỗng nhiên ngừng lại. Bởi vì lúc này cô chạy quá nhanh rồi dừng đột ngột nên cơ thể như lao về phía trước.

Nhậm Tuyết Hề nhanh hơn Dương Tử Hân vài bước, đã tiến lên đưa chai nước cho Diệp Thư Tuấn. Trước kia, mỗi khi trận đấu kết thúc, đều là Dương Tử Hân đưa nước cho Diệp Thư Tuấn. Nhậm Tuyết Hề không cảm thấy có gì sai, Diệp Thư Tuấn cũng không cảm thấy có gì không đúng. Sau khi Diệp Thư Tuấn nhận lấy chai nước Nhậm Tuyết Hề đưa cho, anh liền mở nắp bình, ngửa cổ ra tu.

Nhậm Tuyết Hề cầm chiếc khăn tay đưa cho anh, ý bảo anh lau mồ hôi trên trán.

Dương Tử Hân đứng bên nhìn bọn họ. Khuôn mặt tuấn tú của Diệp Thư Tuấn dính một lớp mồ hôi mỏng, phản chiếu ánh mặt trời sáng rực. Giờ phút này, làm cho cô cảm nhận đó không phải là vẻ đẹp mê hoặc mà rạng rỡ như lửa đốt khiến trái tim bỗng rất khó chịu. Cô mím môi, không lựa chọn rời bỏ hình ảnh ấy mà hướng về Diệp Thư Tuấn và Nhậm Tuyết Hề đi đến.

Mọi người xung quanh vốn đang chuẩn bị rời đi, sau khi nhìn thấy Dương Tử Hân lại gần, cả đám liền dừng bước đứng im tại chỗ, giống như sắp chứng kiến màn kịch chuyển tình tay ba cầu huyết chân thật diễn ra ngay bên cạnh.

Diệp Thư Tuấn nhìn Dương Tử Hân, lông mày vô thức nhíu lại. Theo bản năng, anh cảm thấy cô sẽ là rắc rối cực kỳ lớn.

Dương Tử Hân cầm chai nước khoáng trong tay nhét vào tay Diệp Thư Tuấn, ánh mắt sáng rực, dứt khoát chống lại tầm mắt của Diệp Thư Tuấn: “ Về sau sẽ do em mang nước cho anh”.

Nhậm Tuyết Hề cảm thấy mình đã bị nữ sinh trước mắt hoàn toàn phớt lờ, hoàn toàn coi thường. Cô ta rất muốn nói gì đó, làm mình trông thật mạnh mẽ, miệng có thể chuyển động nhưng vẫn không cất ra lời. Dù

sao, hiện tại cô ta không có thân phận gì thuộc về Diệp Thư Tuấn. Vì vậy, cô ta hy vọng Diệp Thư Tuấn có thể nói vài câu để đả kích lại Dương Tử Hân đáng vẻ đang tỏ ra kiêu căng vênh váo. Tốt nhất là làm cho Dương Tử Hân đời này không thể xuất hiện trước mặt bọn họ.

Diệp Thư Tuấn nhìn bình nước trong tay, theo bản năng mở miệng hỏi: “ Vì sao?”.

Dương Tử Hân nghe Diệp Thư Tuấn hỏi, liền tiến mấy bước lên phía trước, lại gần Diệp Thư Tuấn, khoảng cách gần như thân mật, làm cho Diệp Thư Tuấn có chút khó chịu, không khỏi cau mày lui về phía sau vài bước.

“ Bởi vì, tương lai em sẽ là bạn gái của anh. Cho nên anh thuộc về em”. Lời nói của cô tỏ ra thản nhiên, hoàn toàn không biết những lời này của mình có gì không ổn.

Tuyên bố bá đạo của cô khiến Diệp Thư Tuấn hơi buồn cười, anh sao lại trở thành người khác. Nhưng vẻ mặt của cô rất chân thành, tựa như một câu nói rất nghiêm túc.

“ Đừng nói đùa”. Diệp Thư Tuấn lắc đầu, thấy nhiều người vây xung quanh bọn họ, muốn dò la tin tức, anh không khỏi muốn chạy nhanh ra khỏi nơi đây. Anh nhắc bình nước trong tay lên, hướng về phía cô ý bảo: “ Cảm ơn bình nước của cô”.

Nhậm Tuyết Hề thấy thái độ của Diệp Thư Tuấn thì thở phào nhẹ nhõm. May quá, hình như anh ấy không có hứng thú gì với Dương Tử Hân.

Diệp Thư Tuấn cầm chai nước chuẩn bị rời đi. Lúc này, người anh đầy mồ hôi, phải nhanh chóng đi rửa sang bồn tắm một chút. Nhậm Tuyết Hề bước nhanh theo sau Diệp Thư Tuấn, giống một đôi tình nhân đến và đi cùng nhau.

Dương Tử Hân cắn môi nhìn bóng dáng Diệp Thư Tuấn, lập tức giơ hai tay lên miệng bắc loa: “ Diệp Thư Tuấn, em thích anh. Còn anh, anh có thích em không?”.

Giọng của cô rất lớn, đủ cho tất cả mọi người ở đây có thể nghe thấy.

Diệp Thư Tuấn dừng lại, anh từ từ xoay người, ánh mắt rơi trên gương mặt bừng bừng của Dương Tử Hân. Anh không muốn yêu đương khi đang học trung học, ngoài ra anh không có cảm giác gì với chuyện tình cảm, cũng không có bất kỳ ảo tưởng gì với đối phương. Anh chỉ muốn làm tốt mọi thứ trong cuộc sống, bất kể là phương diện học hành hay phương diện công việc.

Còn Dương Tử Hân thì sao, cô xuất hiện bất ngờ trong cuộc sống của anh, một người hoàn toàn không ngờ tới.

Cô làm trò trước mặt bao người để tỏ lộ với anh, hơn nữa còn mặc những người khác lúc này đang xì xào điều gì. Cười nhạo hành động của cô hay khích lệ sự can đảm của cô, cô chỉ nhìn thấy mình anh mà thôi. Đường như, trong mắt cô chỉ có anh, anh là người duy nhất trong thế giới của cô. Diệp Thư Tuấn có một loại cảm giác, có lẽ, nếu như anh cứ thế xoay người rời đi, cô nhất định sẽ không xuất hiện trước mặt mình nữa. Cho dù đây là lần duy nhất anh muốn quay lưng bỏ đi. Số lượng nữ sinh tỏ lộ với anh tương đối nhiều, anh đều khéo léo từ chối. Về sau anh nhận ra, chỉ cần không đưa ra bất kỳ hi vọng nào thì mới khiến đối phương hết hy vọng.

Anh đi về phía Dương Tử Hân, đứng trước mặt cô, vươn tay phải sờ đầu cô, tựa như vuốt ve một con vật bé nhỏ, trên mặt anh là nụ cười ấm áp. Hơn nửa ngày sau, anh thở dài: “ Lúc này, toàn thân tôi đều là mồ hôi, có ghét không?”.

Cô mở to hai mắt nhìn anh, không hiểu vì sao anh lại hỏi mình như vậy.

Nụ cười của Diệp Thư Tuấn trở nên bất lực. Sau đó, anh cúi đầu, hôn nhẹ lên trán cô.

Đây là câu trả lời của anh về vấn đề vừa rồi.

Trước biểu hiện cố chấp ngang ngược vừa nãy của cô, anh bỗng có chút sợ hãi. Nếu sau này cô thật sự không xuất hiện nữa thì anh phải làm thế nào đây? Anh thật sự rất bài xích điều không ngờ đó. Nhưng khi điều bất ngờ ấy đến, anh ngoài việc cảm thấy bản thân liên tục thở dài, dường như cũng không thấy có gì phản cảm, ngược lại còn rất chờ mong.

Vậy, sao không chấp nhận điều ngoài ý muốn đó đi.

Cùng nụ hôn hơi hột của Diệp Thư Tuấn, Dương Tử Hân mỉm cười nhìn thẳng vào anh, sau đó ôm ghì lấy, dùng thanh âm chỉ anh mới có thể nghe thấy: “ Em sẽ không ghét anh, sau này anh cũng không thể ghét bỏ em”.

Vì vậy, cô không cần phải thi đỗ đại học trước cũng thành công biến thành người có thể ở bên cạnh Diệp Thư Tuấn.

Hoàng hôn tuyệt đẹp, một cặp đôi cũng đẹp như thế dưới trời chiều. Nhậm Tuyết Hề bỗng phát hiện, bản thân đang chìm giữa bao nhiêu người, trở thành nhân chứng cho cặp đôi này.

Những ngày sau, Diệp Thư Tuấn và Dương Tử Hân gặp nhau với tần suất cao. Nhất là khi Diệp Thư Tuấn phát hiện ra Dương Tử Hân không có thói quen ăn sáng, anh liền gay gắt yêu cầu Dương Tử Hân sửa lại thói quen này. Dương Tử Hân cố tình gạt đầu nhưng không làm, không để tâm đến lời của Diệp Thư Tuấn. Vì vậy, Diệp Thư Tuấn chỉ có thể dùng hành động thực tế đến sửa thói quen đó của Dương Tử Hân.

Diệp Thư Tuấn sẽ đứng giờ gọi điện cho Dương Tử Hân, một cuộc không được thì gọi vài cuộc, buộc cô ra khỏi phòng rồi dẫn cô đi tản bộ. Dương Tử Hân đương nhiên muốn trực tiếp giấu điện thoại của Diệp Thư Tuấn đi nhưng lại sợ anh nổi giận, nên cứ để như vậy. Nhưng để điện thoại kêu nhiều, đám bạn cùng phòng sẽ ý kiến, vì thế cô đành mặc quần áo rời giường.

Dương Tử Hân từ trên phòng chậm rãi đi xuống, dùng giọng điệu khâm phục để nói chuyện với Diệp Thư Tuấn: “ Sao anh có thể dậy sớm như vậy được nhỉ? Anh không biết chuyện hạnh phúc nhất trong cuộc sống chính là ngủ à?”.

Diệp Thư Tuấn thường cốc nhẹ lên trán cô, sau đó xoa xoa mái tóc của cô.

Dương Tử Hân bĩu môi: “ Đứng như vậy, không người ta sẽ nghĩ em là con cún nhỏ”.

“ Đây chính là em nói nhé”. Khóe miệng anh mang theo ý cười.

“ Hừ”. Cô lè lưỡi về phía anh.

Diệp Thư Tuấn đưa cô ra sân thể dục, cùng nhau chạy bộ, một lúc sau thì đi ăn sáng.

Sau này, ăn sáng được hình thành thành thói quen, ngay cả Mạnh Hiểu Lâm cũng phải cảm thán: “ Vẫn là bạn trai có lực hấp dẫn lớn. Mình đốc thúc mấy năm không có hiệu quả. Nay bạn trai mới lên đảm nhiệm chưa được bao lâu...Chẹp chẹp”.

Dương Tử Hân không biết làm sao đành cười khúc khích, chính mình cũng cảm thấy xấu hổ.

Sau khi Mạnh Hiểu Lâm nhắc đến đề tài này, hai bạn khác trong phòng cũng tham gia, đều nói Dương Tử Hân không có tính người như thế nào.

“ Đúng rồi Tử Hân, nghe nói Nhậm Tuyết Hề và Diệp Thư Tuấn có quan hệ gần gũi, cậu lưu ý một chút”. Một người bạn cùng phòng thiện ý nhắc nhở, thậm chí còn lấy chính chị bạn học của mình ra làm ví dụ chứng minh. Nói ngày trước bọn họ tình cảm ra sao, sau đó thì chia tay thế nào. Nam sinh kia cùng với người bạn gái thanh mai trúc mã ngày xưa từng để ý đến nam sinh đó ở cùng một chỗ, làm cho người ngoài nghe mà sứt sứt mãi.

Mạnh Hiểu Lâm trừng mắt liếc nhìn người bạn cùng phòng. Lúc này, nói như vậy, e là thiên hạ bất loạn.

Nhưng Dương Tử Hân lại để tâm.

20. Chương 21

Dương Tử Hân không phải là người nhạy cảm nhưng không hiểu vì sao cô lại để tâm đến câu nói của người bạn cùng phòng, mặc dù Mạnh Hiểu Lâm đã nhắc cô đừng để ý đến lời của người bạn ấy. Mạnh Hiểu Lâm không có thiện cảm với hai bạn nữ cùng phòng. Hai nữ sinh kia hàng ngày trước mặt nói nói cười cười nhưng đến lớp quay lưng sẽ nói xấu bọn cô. Ví dụ như nói bọn cô cậy gia đình có tiền nên không coi ai ra gì, nói Mạnh Hiểu Lâm và Dương Tử Hân phung phí không biết tiết kiệm. Thậm chí còn bóng gió xa gần

nói tiền của bọn cô có nguồn gốc bất chính. Mạnh Hiểu Lâm biết việc này, nhưng không nhỏ nhen tranh cãi với bọn họ. Còn Dương Tử Hân hoàn toàn không biết gì cả, cũng không mấy bận tâm để ý đến.

Mạnh Hiểu Lâm bảo Dương Tử Hân đừng để tâm, hai bạn tốt cùng phòng chỉ muốn các cô khó chịu mà thôi. Như thế một khi bọn cô gặp phải xui xẻo, thế giới này sẽ lập tức trở nên tốt đẹp hơn.

Hồi học cấp hai, Dương Tử Hân và Mạnh Hiểu Lâm nổi danh là những người đẹp. Hơn nữa, hai người còn phá vỡ lời nguyện liên quan đến mỹ nữ, ở chung hết sức thân thiết, tính cách bù đắp cho nhau. Cuộc sống của Dương Tử Hân thì thoải mái, phóng túng, không câu nệ tiểu tiết. Còn Mạnh Hiểu Lâm thì cực kỳ cẩn thận, đối với Dương Tử Hân vô cùng bao dung. Thành tích học tập của Dương Tử Hân như một mớ bòng bong. Thành tích của cô tệ hại bao nhiêu thì thành tích của Mạnh Hiểu Lâm lại tốt bấy nhiêu. Đám nam sinh trong trường thường cười nói, Dương Tử Hân và Mạnh Hiểu Lâm chính là điển hình cho hoa hồng đỏ và hoa hồng trắng.

Tình bạn cách mạng của Dương Tử Hân và Mạnh Hiểu Lâm xem như được thiết lập từ lúc còn rất nhỏ. Đồng thời, tình bạn này cũng làm cho các cô hiểu nhau không cần nói ra, hết mực quý trọng đối phương.

Trước đây, Dương Tử Hân biết trong lớp có rất nhiều nữ sinh tỏ ý ghen ghét, cô liền kéo tay Mạnh Hiểu Lâm mà cảm thán. Bọn cô trời sinh là bằng hữu, không ghen tị với dung mạo của đối phương, cũng không vì một câu nói mà trối huộc làm tổn thương đối phương. Yếu tố then chốt nhất chính là, hoàn cảnh gia đình các cô tương đương nhau, hoàn toàn không tồn tại sự hâm mộ hay ganh ghét.

Nhưng đối với lời khuyên nhủ lần này của bạn tốt Mạnh Hiểu Lâm, Dương Tử Hân vẫn canh cánh trong lòng về mối quan hệ của Diệp Thư Tuấn và Nhậm Tuyết Hề. Nhất là từ người khác cô mới biết, mối quan hệ của Diệp Thư Tuấn và Nhậm Tuyết Hề bắt nguồn từ thế hệ trước nên nổi lòng liền nhanh chóng tăng lên.

Trường Dương Tử Hân có hai căng tin. Căng tin lớn bán cơm xuất, còn căng tin nhỏ có thể tự do gọi món, giá cả cao hơn một chút.

Sau giờ học buổi trưa, Diệp Thư Tuấn và Dương Tử Hân cùng nhau đến căng tin nhỏ. Diệp Thư Tuấn không cầu kỳ ăn uống, trước nay đều ăn cơm ở căng tin lớn. Sau khi ở bên Dương Tử Hân, anh liền chọn cùng Dương Tử Hân đến ăn cơm ở căng tin nhỏ. Dọc đường đi, Dương Tử Hân không nói chuyện, đối với con người Nhậm Tuyết Hề cô vẫn cảm thấy không thoải mái. Nhất là khi cô tới sân bóng rổ, lúc Nhậm Tuyết Hề đưa chai nước cho Diệp Thư Tuấn, Diệp Thư Tuấn đã không từ chối. Chuyện này đúng như người bạn cùng phòng đã phỏng đoán, mối quan hệ giữa Diệp Thư Tuấn và Nhậm Tuyết Hề quả thực không đơn giản.

“Chim nhỏ” ngày thường ríu rít bỗng nhiên im lặng khiến Diệp Thư Tuấn cảm thấy hết sức kỳ lạ. Vì thế, anh nghi hoặc nhìn cô, phát hiện sắc mặt cô đang rất rối rắm, điều này khiến anh không nhận được cảm thán: “Làm sao vậy? Em gặp chuyện gì khó chịu phải không?”.

Dương Tử Hân lập tức xoay người, ánh mắt mở to nhìn Diệp Thư Tuấn, cô nghĩ thầm: “Còn hỏi làm sao. Đều tại anh, đều tại anh đấy”.

Cô nhìn anh không nói, làm cho Diệp Thư Tuấn thấy bối rối, không hiểu mình đã chọc gì tới cô.

Khi bọn họ đến căng tin nhỏ, bên trong đã kín chỗ từ lâu, người ăn cơm trưa vốn đông, bọn họ lại nán lại mất vài phút, lúc này người đến càng lúc càng nhiều. Ngày trước, Dương Tử Hân thấy đông người sẽ lập tức xoay người rời đi ngay, không chịu xếp hàng. Nhưng không ngờ lần này, cô lại đến căng tin nhỏ, bảo Diệp Thư Tuấn đi gọi món, còn cô thì tìm chỗ để ngồi.

Lúc Diệp Thư Tuấn mang đồ ăn trở về đã hơi muộn. Trong lúc ăn cơm, Dương Tử Hân vẫn không nói một lời, vẻ thờ ơ của Dương Tử Hân khiến Diệp Thư Tuấn nghi ngờ, ăn một chút cơm cũng cảm thấy vô vị.

Mọi người xung quanh lục tục rời đi, Diệp Thư Tuấn buông đũa, chăm chú nhìn về phía cô: “Nói đi, em làm sao vậy?”.

Dương Tử Hân rất muốn hét lên một câu nghiêm trị. Nhưng nghe nói, bất kể nam sinh nào đều thích bạn gái dịu dàng. Lúc này, cô lại đang học cách trở thành thực nữ, cô không thể biểu hiện một cách mạnh mẽ như thế.

Cô ngồi nghiêm chỉnh, ho khan một tiếng, chậm rãi mở miệng: “ Em muốn nghe chuyện của anh”. Cô suy nghĩ một chút rồi tiếp tục: “ Không phải em không tin anh, chỉ là có một số việc, chúng ta nên nói cho rõ ràng”.

Biểu hiện của cô thật sự rất nghiêm túc, ngược lại làm cho tâm trạng của Diệp Thư Tuấn thoải mái hẳn lên, anh muốn biết cô định nói gì.

“ Anh nghe đây”.

Về mặt của anh vốn không để tâm, điều này làm cho Dương Tử Hân buồn bực không thôi.

“ Anh...và Nhậm Tuyết Hề rốt cuộc có quan hệ gì?”. Lời đã nói ra, câu tiếp theo cũng dễ dàng hơn: “ Vì sao trước kia hai người đi về cùng nhau, lại còn ăn cơm cùng nhau?”.

Diệp Thư Tuấn tay trái chống cằm tỏ ý suy tư, sau đó trả lời: “ Thứ nhất, khẳng định với em là bọn anh không có quan hệ gì cả. Thứ hai, vì nhà bọn anh khá gần nhau, cho nên mới đi học và đi về cùng nhau. Thứ ba, vì bọn anh học cùng lớp nên mới ăn cơm cùng nhau”.

Anh cười thản nhiên khiến Dương Tử Hân cảm thấy ngượng ngùng, giống như cô vừa cố tình gây sự, cảm giác này vô cùng khó chịu. Cô cau mày, không biết nên nói như thế nào.

“ Câu trả lời này có làm vừa lòng em không?”. Diệp Thư Tuấn lắc đầu, vươn tay捏 mũi cô: “ Đồ ngốc, nếu anh và cô ấy có gì thì còn đến lượt em sao?”.

Mặt mày Dương Tử Hân dần ra. Diệp Thư Tuấn biết Nhậm Tuyết Hề nhiều năm như vậy, nếu như giữa bọn họ có vấn đề thì đã sớm cùng một chỗ, nào có bọn cô như bây giờ.

“ Được rồi, tạm thời cho qua”. Dương Tử Hân làm bộ tạm tha cho anh lần này.

Diệp Thư Tuấn không so đo, đem bát đĩa trên bàn thu dọn, lúc này mới cường chế kéo Dương Tử Hân ra sân thể dục đi dạo. Vừa ăn cơm xong, đi dạo một chút vẫn tốt hơn.

Nhiều năm về sau, trong tâm trí của Nhậm Tuyết Hề vẫn phát ra hình ảnh ngày đó, trên sân thể dục, một đôi nam nữ bình thường đi tới, tư thế không mấy thân mật nhưng bọn họ lại nói rất nhiều, cố tình khiến cho người ta nhớ tới hình ảnh vĩnh viễn sánh cùng trời đất. Đối với những chuyện tốt đẹp, mọi người vẫn duy trì tư tưởng chúc phúc, ngay cả khi đó không phải là chuyện của riêng mình.

Hình như cô ta có nghe một câu nói, bạn cho rằng người này là như vậy nhưng thực ra do bạn cư xử đặc biệt với anh ta nên anh ta mới như thế. Cô ta nghĩ Diệp Thư Tuấn vốn là một nam sinh trầm mặc ít nói, nhưng đối với những người xung quanh anh có thể nói cười vui vẻ, trong ánh mắt ngập tràn vẻ ưu ái.

Đương nhiên, sự chúc phúc trong lòng Nhậm Tuyết Hề vốn đã ít ỏi còn bị Dương Tử Hân làm cho tiêu hao gần hết. Bởi vì không bao lâu sau, Dương Tử Hân liền tự tìm đến Nhậm Tuyết Hề.

Dương Tử Hân tìm đến Nhậm Tuyết Hề, là người đi châm ngòi mối quan hệ. Lòng người thật lạ lùng, rõ ràng biết đối phương không có ý tốt, đối với sự việc kia vẫn canh cánh trong lòng.

Diệp Thư Tuấn đúng là không có ý gì với Nhậm Tuyết Hề nhưng Nhậm Tuyết Hề thì sao, cô ta có gì hay không?

Bạn cùng phòng kể cô nghe câu chuyện của cô ấy . Nữ chính và nam chính vốn là thanh mai trúc mã. Nữ chính thâm mến nam chính đã nhiều năm. Hồi trung học, nam chính đã kết giao với cô ấy. Nhưng cuối cùng, sau nhiều năm yêu thâm, nam chính đã quay ra yêu nữ chính và sống hạnh phúc cùng nữ chính.

Loại tiểu thuyết cầu huyết như vậy Dương Tử Hân cũng thích xem nhưng khi nghe người khác kể, cô lại không tiếp nhận được. Bây giờ Diệp Thư Tuấn không thích Nhậm Tuyết Hề, nhưng sau này hoặc trong tương lai, Nhậm Tuyết Hề vẫn thích, liệu Diệp Thư Tuấn còn đủ ý chí sắt đá hay không?

Dương Tử Hân càng suy nghĩ, trong lòng càng không thoải mái.

Cuối cùng, chính Dương Tử Hân đã tìm đến Nhậm Tuyết Hề.

Địa điểm bọn cô gặp mặt là một quán trà sữa cách trường không xa. Dương Tử Hân đánh giá sơ qua về Nhậm Tuyết Hề, rất xinh xắn, cũng rất có phong cách. Cuối cùng, cô kết luận: Bản thân mình cũng không kém.

Trước khi đến, Dương Tử Hân đã mấy lần biểu diễn trước Mạnh Hiểu Lâm xem phải nói những gì, không thể hành xử một cách vô lý mà phải biết cách tận dụng lời nói uyển chuyển khiến người ta thấy khó mà lui. Nhưng khi vừa nhìn thấy Nhậm Tuyết Hề, Dương Tử Hân đã đem toàn bộ lời nói của Mạnh Hiểu Lâm chạy sau đầu.

“ Diệp Thư Tuấn là của tôi”. Dương Tử Hân chỉ muốn nói ra những lời đó.

Kể từ khi Dương Tử Hân coi Nhậm Tuyết Hề là đối thủ tiềm năng, cô liền để ý đến Nhậm Tuyết Hề nhiều hơn. Sự quan tâm này mang đến sự khó chịu. Bởi vì Dương Tử Hân cảm thấy Nhậm Tuyết Hề nhìn mình bằng ánh mắt không mấy tử tế. Khi cô ta và Diệp Thư Tuấn ở cùng một chỗ, Nhậm Tuyết Hề dường như rất đắc chí, cảm giác đó vô cùng tồi tệ.

Dương Tử Hân nói ra những lời này không làm cho Nhậm Tuyết Hề cảm thấy khó chịu, ngược lại càng khiến cô ta thêm thèm muốn. Nhậm Tuyết Hề biết Diệp Thư Tuấn đã nhiều năm nhưng chưa bao giờ đủ tư cách để có thể nói ra những lời đó, dám nói Diệp Thư Tuấn là của cô ta, dám tự nhiên chiếm lấy quyền coi Diệp Thư Tuấn là của mình. Khi người khác nói Diệp Thư Tuấn cũng không hơn gì, thích những nữ sinh có dáng dấp xinh đẹp, Nhậm Tuyết Hề rất muốn phản bác nói Diệp Thư Tuấn không phải loại người như vậy. Nhưng cô ta không tìm thấy ưu điểm trên người Dương Tử Hân để giải vây cho Diệp Thư Tuấn. Lúc này, Nhậm Tuyết Hề dường như đã hiểu, Diệp Thư Tuấn thích cô gái này không hẳn vì cô gái ấy có tính cách rất tốt. Anh thích chỉ vì cô gái ấy không giống những người thường, có thể không kiêng nể gì mà lú lo trước mặt anh.

Nhậm Tuyết Hề nhẹ nhàng cảm thán: “ Một cô gái thực sự tự tin sẽ không nói những lời như vậy”.

Người tự tin, sẽ trực tiếp dùng hành động để đáp trả đối phương.

Nhậm Tuyết Hề rất bình tĩnh, đó là kết luận của Dương Tử Hân. Dương Tử Hân muốn Nhậm Tuyết Hề đừng hy vọng hảo huyền, lời đã dạo một vòng quanh miệng, vẫn không nói ra, nếu nói như vậy có hơi buồn cười. Cô gọi nhân viên phục vụ tới, gọi hai cốc trà sữa, mỉm cười nhìn Nhậm Tuyết Hề: “ Diệp Thư Tuấn đang chờ tôi, tôi sẽ không nhiều lời với cô nữa. À, tôi thích uống nhất loại trà sữa vị vani, anh ấy cũng có chung sở thích với tôi”.

Về thờ ơ lãnh đạm mới có thể khiến người khác bị kích động, đây là lời Mạnh Hiểu Lâm từng nói.

Cho đến khi Dương Tử Hân đã đi xa, Nhậm Tuyết Hề vẫn ngồi nguyên một chỗ.

Chúc phúc ư?

Nhậm Tuyết Hề không biết hình dung tâm trạng của mình như thế nào. Đối với Dương Tử Hân, cô ta không ghen tị cũng chẳng hăm dọa, cho dù một chút cũng không. Điều cô ta cảm thấy khổ sở nhất chính là thái độ của Diệp Thư Tuấn. Chuyện thắng thua của phụ nữ vốn không quan trọng, quan trọng là người đàn ông ấy sẽ lựa chọn ai, thái độ của người đàn ông mới quyết định hết thảy.

Sau đó thì sao chứ? Rất nhiều rất nhiều người muốn biết về mối tình thanh xuân vườn trường của Diệp Thư Tuấn và Dương Tử Hân. Mọi người đều loan truyền chuyện Dương Tử Hân tỏ tình trên sân bóng rổ, giống như mở màn ột câu chuyện cổ tích. Theo như lời đồn đại, Dương Tử Hân đã để lại một câu nói nổi tiếng, nhất định muốn thi đậu vào trường đại học của Diệp Thư Tuấn. Nếu không, Diệp Thư Tuấn học đại học, gặp nhiều học tỷ học muội xinh xắn rồi động lòng thì biết làm sao. Vì vậy, cô phải học hành thật chăm chỉ để đi theo quản lý anh. Thực tế, năm đó, dưới sự kèm cặp của Diệp Thư Tuấn, Dương Tử Hân đã thi đạt được kết quả xuất sắc.

Sau này, chuyện cổ tích đi đến kết cục, cô gái vì chàng trai mà thi đậu vào một ngôi trường lý tưởng. Và họ tiếp tục trình diễn một câu chuyện tốt đẹp.

Nhậm Tuyết Hề cũng hi vọng đây là kết cục của câu chuyện.

Nhậm Tuyết Hề đến bên cạnh Lăng Diệp Cảnh, ánh mắt lạnh nhạt như không nhìn thấy anh nhưng lại chăm chú nhìn Dương Tử Hân đang ở trong lòng Lăng Diệp Cảnh. Thật kỳ lạ, trước kia cô ta cảm thấy khó chịu khi nhìn Dương Tử Hân tựa vào lòng Diệp Thư Tuấn. Nhưng bây giờ, khi Dương Tử Hân dựa vào lòng một người đàn ông khác, cô ta vẫn cảm thấy khó chịu như vậy.

“Lăng Diệp Cảnh, anh đối xử với em trai mình như vậy sao? Sau khi anh ấy chết, anh đã giấu người con gái mà anh ấy yêu. Anh đúng là một người anh tốt, vô cùng tốt”. Nhậm Tuyết Hề nhin không được võ tay: “Quả nhiên là con trai của Diệp Tiến Minh”.

21. Chương 22

Lăng Diệp Cảnh hoàn toàn coi như không nghe thấy những lời Nhậm Tuyết Hề nói, anh vươn tay vuốt tóc Dương Tử Hân đang ở trong lòng mình, dùng hành động để trấn an nỗi sợ hãi của cô. Động tác của anh dịu dàng đến tận cùng, làm cho Trần Vĩ Minh đứng bên mắt nửa ngày quả thực không thể tin nổi Lăng Diệp Cảnh cũng có vẻ mặt như vậy. Trong mắt bạn bè, Lăng Diệp Cảnh tuyệt đối là người có tính tình lãnh đạm ít nói, lúc này lại có những hành động cương chiều, hài hòa đến không ngờ, khác xa với tính cách của anh.

Tâm trạng của Dương Tử Hân dường như đã tốt hơn, cô chậm rãi ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt tràn ngập sự nghi hoặc và khó hiểu. Hình như cô không rõ vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, cô gái kia nói gì đó mà cô nghe không hiểu. Cô cũng không biết vì sao cô gái ấy không ngừng gào thét lôi kéo cô.

Lăng Diệp Cảnh vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ý bảo không có gì phải sợ.

Nhậm Tuyết Hề nhìn dáng vẻ thân mật của bọn cô, cơn tức hừng hực như bốc hỏa. Cô ta không tin Dương Tử Hân nghe không hiểu lời cô ta nói. Lúc này, nhìn dáng dấp của Dương Tử Hân và Lăng Diệp Cảnh, có lẽ Dương Tử Hân đã giả bộ. Cũng đúng, Diệp Thư Tuấn mất lâu như vậy, Dương Tử Hân cũng nên tìm người khác. Vì để có được cuộc sống tốt đẹp như hiện tại, đương nhiên phải xóa bỏ toàn bộ quá khứ. Không phải thời nay hầu hết mọi người đều lựa chọn cuộc sống như thế ư?

Nhưng Diệp Thư Tuấn thì sao? Một Diệp Thư Tuấn tốt đẹp như vậy không nên xuất hiện trong xã hội dơ bẩn, vì thế mà anh chết. Nhưng người con gái hại chết anh ấy lại điềm nhiên sống, thậm chí còn có thể hạnh phúc thì có công bằng không? Đối với Diệp Thư Tuấn có công bằng không?

Sắc mặt Nhậm Tuyết Hề vì cảm phẫn mà trở nên đỏ bừng.

Lúc này, Lăng Diệp Cảnh mới chậm rãi nhìn về phía Nhậm Tuyết Hề, tựa như xem thường cô ta. “Diệp Thư Tuấn cũng là con trai của Diệp Tiến Minh”. Giọng nói của anh vô cùng bình thản, không một chút phần nộ. Cùng là con của Diệp Tiến Minh, Diệp Thư Tuấn chính là một viên dạ minh châu đẹp đẽ không chứa tạp chất. Còn Lăng Diệp Cảnh là một chiếc cống thoát nước bẩn. Cha mẹ anh cho là như vậy, người khác cũng cho là như vậy đều đã trở thành thói quen. Vì thế, khi người khác một lần nữa nhắc tới, anh chỉ cảm thấy quen thuộc mà thôi.

Nhậm Tuyết Hề cắn chặt môi, ánh mắt hung hăng nhìn Lăng Diệp Cảnh. “Anh không...phụ lòng Diệp Thư Tuấn ư? Rõ ràng anh biết bạn gái của Diệp Thư Tuấn, rõ ràng anh biết cô ta là bạn gái của em trai mình. Thế nhưng anh vẫn ở cùng một chỗ với cô ta. Anh không phụ lòng Diệp Thư Tuấn ư? Anh có còn coi anh ấy là em trai không? Thiệt thòi cho anh ấy đã coi anh là người thân thiết nhất, còn anh lại cư xử với anh ấy như vậy”.

“Như thế nào mới coi là không phụ lòng?” Khóe miệng Lăng Diệp Cảnh hơi có ý cười, không ản chứa mỉa mai mà chỉ có sự hờ hững: “Để cô ấy chôn cùng Diệp Thư Tuấn cả đời này không lấy chồng à?”.

“Hừ, Lăng Diệp Cảnh, có lẽ tôi nói sai rồi. Anh và Dương Tử Hân thật là một cặp trời sinh. Một người bạn trai vừa mới mất liền đi quyến rũ người anh. Còn một người, em trai vừa mất liền dụ dỗ bạn gái của anh ấy. Quả nhiên rất xứng đôi”. Giọng nói của Nhậm Tuyết Hề sang sảng, ánh mắt hùng hổ dọa người.

Lăng Diệc Cảnh vươn tay kéo Dương Tử Hân đang ở trong lòng ra, để cô đứng đối diện với Nhậm Tuyết Hề, anh chỉ vào cô rồi mỉm cười châm biếm: “ Ngay cả cô cũng không xứng với Diệp Thư Tuấn. Khi cô đang nức nở khóc lóc vì cái chết của Diệp Thư Tuấn thì cô ấy vì quá kích động bởi cái chết của Diệp Thư Tuấn mà ngất xỉu, sau khi tỉnh lại thì quên hết mọi chuyện, không nhớ một ai. Khi cô đang sống phóng túng thì cô ấy bị nhốt ở nơi tối tăm chịu đòn roi và đói khát. Khi cô mua sắm quần áo mới thì cô ấy chỉ có một manh áo rách không đủ che thân suốt mấy tháng trời. Nhậm Tuyết Hề, đây là cái mà cô gọi là xin lỗi Diệp Thư Tuấn sao?”.

Nhậm Tuyết Hề mở to hai mắt nhìn Dương Tử Hân. Cô ta không tin, nhất định là Dương Tử Hân vừa giả vờ, vì đi cùng với Lăng Diệc Cảnh nên mới làm bộ như không biết mình, làm bộ như nghe không hiểu lời mình nói.

Nhậm Tuyết Hề liên tục lắc đầu: “ Tôi không tin, tôi không tin”.

“ Cô tin hay không không quan trọng”.

Đối với anh mà nói, Dương Tử Hân đã chịu đủ đau khổ, không có ai vì một người đã mất mà thống khổ cả đời. Cho dù lúc đầu, anh cho rằng, Diệp Thư Tuấn bị Dương Tử Hân hại chết, dù không phải trực tiếp nhưng cũng coi là gián tiếp.

Lăng Diệc Cảnh định kéo Dương Tử Hân bỏ đi, Dương Tử Hân bị Lăng Diệc Cảnh kéo tay, nhịn không được quay đầu nhìn Nhậm Tuyết Hề lần nữa. Người này, cô có cảm giác hơi quen, trong đầu như hồi tưởng lại một vài hình ảnh. Hình ảnh ấy có chút hỗn loạn, nơi ấy có rất nhiều người. Cô thấy mình từ cửa chính đi vào, rất đông người đang khiêu vũ, âm thanh rất lớn, bọn họ đang gào thét âm ỉ. Cô không hiểu vì sao mình lại xuất hiện ở đây, nhưng cô biết, mình đang tìm một người. Sau đó cô đã tìm được, cô đứng ở nơi ồn ào ấy, trở mắt nhìn một người đàn ông và một người phụ nữ ở cạnh nhau.

Người đàn ông ấy, đúng là đã xuất hiện rất nhiều lần trong tâm trí của cô. Còn đối tượng được người đàn ông ôm đúng là người phụ nữ này

Dương Tử Hân bỗng vùng mạnh khỏi tay Lăng Diệc Cảnh, Lăng Diệc Cảnh nhất thời không giữ chặt nên cô dễ dàng thoát khỏi tay anh rồi chạy tới chỗ Nhậm Tuyết Hề vẫn đang đứng ngơ ngác.

Cô đứng trước mặt Nhậm Tuyết Hề, kéo tay cô ta: “ Cô...cô biết tôi là ai phải không?”.

Cô là ai? Cô đến từ đâu? Trước kia cô đã xảy ra chuyện gì? Lúc này bọn họ đều nói chuyện về cô sao? Cuộc sống của cô dường như trống rỗng, sau đó bị người ta liên tục vẽ mọi thứ lên trên.

Nhậm Tuyết Hề xác định lại vẻ mặt của Dương Tử Hân, muốn chứng minh tất cả đều do Dương Tử Hân ngụy trang. Nhưng sự thật đã chứng nhận, Dương Tử Hân hoàn toàn không phải làm bộ.

Cô ta là ai ư?

Nhậm Tuyết Hề bỗng phát hiện, ngoài việc cô ấy được gọi là Dương Tử Hân ra thì không có bất kỳ thông tin nào khác nữa. Hồi trung học, không ít người loan truyền điều kiện gia đình của Dương Tử Hân và Mạnh Hiểu Lâm rất tốt. Nhưng cụ thể tốt đến mức nào thì không ai biết, cũng không ai hay gia thế của Dương Tử Hân ra sao.

Nhậm Tuyết Hề đang định hất tay Dương Tử Hân ra thì Lăng Diệc Cảnh đã tiến lên, kéo Dương Tử Hân vào trong lòng: “ Chúng ta đi thôi”.

Vừa rồi, Dương Tử Hân trong nháy mắt thoát khỏi tay anh, anh bỗng nhiên sợ hãi, giống như cảnh anh đã làm trong giấc mơ trước đó. Cô đã nhớ lại toàn bộ, khôi phục như trước và hoàn toàn rời xa anh. Thời điểm ấy, anh đã sợ hãi đến căng thẳng.

Dương Tử Hân lại nhìn Nhậm Tuyết Hề, Nhậm Tuyết Hề cũng nhìn cô không nói một câu. Dương Tử Hân không dây dưa nhiều, theo Lăng Diệc Cảnh rời đi.

Sau khi nhìn Dương Tử Hân theo Lăng Diệc Cảnh bỏ đi, Trần Vĩ Minh vẫn đứng bên trầm mặc cúi đầu trầm tư vài giây, ánh mắt dừng lại trên gương mặt Nhậm Tuyết Hề. Trần Vĩ Minh đi đến trước mặt cô ta: “ Cô quen cô ấy à?”.

Tâm trạng Nhậm Tuyết Hề không tốt, dùng ánh mắt đề phòng nhìn anh ta.

“ Tôi chỉ muốn hỏi, cô ấy có phải họ Giang không?”. Trần Vĩ Minh ho khan vài cái, có lẽ cũng cảm thấy câu hỏi này khó hiểu.

Nhậm Tuyết Hề lắc đầu: “ Không phải, cô ta họ Dương”.

Trần Vĩ Minh bấy giờ mới thở dài nhẹ nhõm, may mà không phải họ Giang. Bởi vì vài nguyên nhân, có lần anh ta từng tham gia một bữa tiệc cùng với Giang Dực là người cầm quyền hiện tại của Giang gia. Trong bữa tiệc, hình như Giang Dực có đề cập qua, anh ta đang tìm em gái mình. Nếu cô em gái này và người con gái trong lòng Lăng Diệc Cảnh có quan hệ với nhau thì Lăng Diệc Cảnh sẽ gặp phiền toái lớn, dám giam giữ em gái của Giang Dực lâu như vậy, Giang gia chắc chắn sẽ không bỏ qua cho anh.

May mà cô gái ấy họ Dương.

Nhậm Tuyết Hề không hiểu vì sao người đàn ông trước mặt lại hỏi mình về họ của Dương Tử Hân, nhưng cô ta không cảm thấy hứng thú vì thế liền xoay người rời đi.

Ngồi trong xe, Dương Tử dường như mang tâm sự nặng nề, không cười, cũng không nói, như thể đang trầm tư suy nghĩ điều gì đó. Lăng Diệc Cảnh lái xe, cứ vài giây lại liếc nhìn cô một cái. Thần sắc của cô như để lộ một chút ưu sầu, tuyệt nhiên không còn đáng vẻ ngây thơ như lúc ở nhà, mà giống một cô gái bình thường mang tâm sự. Cảm giác có phần xa lạ này khiến anh rất không vui.

Anh nhiều lần nói với bản thân, muốn cô khôi phục như trước, cho dù cuối cùng cô sẽ rời xa mình nhưng anh vẫn hy vọng cuộc sống của cô sẽ do chính cô lựa chọn. Thật sự là sau những dấu hiệu này, anh mới phát hiện sâu trong lòng mình, anh đã cự tuyệt, cự tuyệt một ngày nào đó cô sẽ rời đi, cự tuyệt cô bất cứ lúc nào cũng có thể thoát khỏi anh để đến bên người khác.

Khi ý tưởng đem cô tiếp xúc với thế giới được chuẩn bị mở ra, ngay giây phút đó, cánh cửa ấy lại một lần nữa đóng lại. Anh không muốn, nếu chuyện xấu xảy ra thì nó nên đến chậm một chút sẽ tốt hơn.

Đang định quay trở về nhà nhưng khi xe chạy được nửa đường thì anh lại thay đổi.

Anh không muốn đến chỗ đông người, hôm nay dẫn cô tới nơi này chủ yếu vì nhìn bộ dạng mang đầy tâm sự của cô, anh hy vọng có thứ gì đó có thể chuyển hướng sự chú ý của cô.

Dừng xe xong, anh dẫn cô bước xuống.

Nơi này rất xa lạ, sau khi Dương Tử Hân xuống xe thì không ngừng xoay người nhìn ngó. Mới đầu cô có chút lạ lẫm, sau thì tò mò muốn hỏi thêm.

“ Chúng ta qua đây”.

Dương Tử Hân không nhịn được kéo tay Lăng Diệc Cảnh, đồng thời gạt đầu, cô rất thích nơi này. Khi Lăng Diệc Cảnh dẫn cô đi được một đoạn, cô nhìn thấy rất đông người qua lại, không ít người là những đôi tình nhân đang nắm tay nhau đi tới. Dương Tử Hân tò mò nhìn người khác nắm tay, rồi lại nhìn mình và Lăng Diệc Cảnh cũng đang nắm tay, cuối cùng cũng để lộ một nụ cười hết sức ngây thơ.

Nụ cười của cô đã phân tán tâm trạng khó chịu của anh hôm nay.

Rất nhiều người đứng trên con đường nhỏ giống như một chiếc cầu, hai bên xếp đầy những tảng đá cao nửa mét, trên tảng đá có một tầng rào chắn, có thể coi những tảng đá đó như những chiếc ghế dựa để nghỉ ngơi. Ngồi trên con đường độc đáo này có thể nhìn thấy rất đông người già đang khiêu vũ dưới quảng trường rộng lớn. Động tác thực ra rất đơn giản nhưng vì đông người nên tương đối ngay ngắn, bày ra một hình ảnh đầy khí thế khoáng đạt.

Dương Tử Hân chỉ tay vào đám người trên quảng trường, không ngừng cười: “ Em đã nhìn thấy rồi, nhìn thấy rồi”.

Cô giải thích cho anh nghe, như sợ anh không hiểu, cô còn liên tục khoa tay múa chân: “ Phát trên ti vi đó...có rất nhiều, rất nhiều người”.

Lăng Diệc Cảnh xoa đầu cô, chớp mắt, khẽ gật, ý bảo anh đã biết cô đang nói đến cái gì. Lần trước xem tin tức địa phương, cô đã nhìn thấy hình ảnh tương tự. Khi đó, một một ca khúc rất nổi tiếng của nước ngoài được phát ra, các ông các bà đã tụ tập ở quảng trường rộng lớn để nhảy theo bản nhạc đó. Đoạn video khiêu vũ được chia sẻ rộng rãi, ngay cả thời sự cũng đưa tin.

Biết anh đã hiểu, cô cười vui vẻ, kiễng mũi chân, bản thân cũng tùy tiện múa vài động tác, tư thế như không nhìn thấy ai, khiến không ít người dừng lại nhìn cô.

Cô mỉm cười sung sướng, điệu bộ nhảy múa giống như một ngôi sao băng xuyên qua đêm tối, thu hút mọi ánh mắt. Cô rực rỡ như vậy, chỉ nên thuộc về anh, ham muốn chiếm giữ mãnh liệt trong anh từ từ nổi lên.

Thấy người nhìn cô càng lúc càng nhiều, Lăng Diệc Cảnh tiến lên giữ chặt lấy cô. Anh đã quấy rầy sự hào hứng của cô nên cô không mấy vui vẻ nhưng khi Lăng Diệc Cảnh bảo sẽ dẫn cô đi dạo phía dưới cô lập tức đồng ý ngay.

Xuống quảng trường phía dưới phải đi ngang qua một quảng trường nhỏ ngay bên cạnh. Trên quảng trường nhỏ không ít người cao tuổi đang học vũ điệu Latin, giơ tay nhấc chân rất đúng kiểu.

Dương Tử Hân sau khi thấy các ông các bà học vũ điệu Latin thì dừng bước không chịu đi nữa. Cô đứng nghiêng đầu một lúc, sau đó hào hứng tiến lên phía trước cùng học nhảy với họ. Đã thế, cô không chỉ đứng học, sau khi nhảy theo các ông các bà, cô liền có thể nhảy được hết cả bài.

Lăng Diệc Cảnh đứng bên thở dài bất đắc dĩ, cô tựa như một đứa trẻ, còn anh đóng vai làm cha của đứa bé. Nhưng đứng một lúc xem dáng vẻ cô khiêu vũ, anh thực sự hiểu ra rằng, trước kia cô đã từng học qua điệu nhảy này nên mới có thể chuyên nghiệp như vậy, kỹ thuật nhảy rất duyên dáng, tiết tấu nhẹ nhàng.

Nhìn người khác khiêu vũ, cô có thể tự mình nhảy được.

Như vậy, những gì cô đã từng quên, có phải trong phút chốc lơ đãng sẽ lập tức hồi tưởng lại?

Dương Tử Hân nhảy rất hưng phấn, khiến những người già học khiêu vũ đều cười vỗ tay, khen cô nhảy không tồi. Sau khi dừng lại, có lẽ cô cũng biết mọi người đang khích lệ mình nên mỉm cười rạng rỡ. Cô đợi một lúc lâu mới quay lại nhìn anh, phát hiện anh vẫn đang đứng bên, cô liền chạy tới, nhìn về phía anh cười suốt.

Lăng Diệc Cảnh sửa sang mái tóc đang bay lung tung của cô rồi dịu dàng hỏi thăm: “ Nhảy có mệt không?”.

Cô lắc đầu, hiển nhiên cô còn đang bị vây trong trạng thái hưng phấn.

Cô cầm tay anh sau đó vẫy tay chào các cụ già vừa mới được thiết lập quan hệ.

Bên cạnh quảng trường có một đài phun nước, mọi người vây xung quanh đài phun nước, cầm di động chụp ảnh liên tục. Vô số tia nước không ngừng lác lác theo tiếng nhạc, giống như đang nhảy múa.

Đứng trước bọn họ là một đôi tình nhân, chàng trai mỉm cười nói với cô gái: “ Anh thích họ phát bài Cổ xanh trên thảo nguyên nhất”.

Cô gái mỉm cười gật đầu: “ Vâng, em cũng thích”.

Dương Tử Hân nghe thấy, nhú mày mất hơn nửa ngày. Cô đã nghe qua bài hát ấy nhưng cô không cảm thấy hay chút nào, vì sao người khác lại thích như vậy chứ?

Lăng Diệc Cảnh cảm thấy mình rất nhanh nhẹn như con giun trong bụng cô. Anh cười lắc đầu, thấy cô nhìn mình nghi hoặc, đành chỉ vào đài phun nước: “ Độ cao của đài phun nước là dựa theo sự thay đổi cao độ của âm nhạc. Tiếng nhạc càng lớn, độ cao của tia nước càng cao”.

Cô suy nghĩ một lúc, tựa như đã hiểu. Đúng lúc này, đài phun nước trung tâm phụt lên cao, tia nước vươn hẳn lên không trung rồi lại lập tức hạ xuống. Những giọt nước nhỏ li ti tạo thành một màn sương trắng, giống như một lớp mây mỏng, xuất hiện vài giây giữa không gian rồi biến mất.

Cô nhìn xung quanh đài phun nước đang phụt lên cao. Bởi vì quá cao nên cô phải ngửa cổ, chân bước từng bước về phía trước, dẫm lên các bậc cầu thang. Lăng Diệc Cảnh nắm ngay lấy cơ thể đang chao đảo của cô. Cô nhìn nhập tâm, không để ý xuống dưới chân, nên ngưỡng ngừng nhìn anh mỉm cười.

Cô không còn tâm sự mà biến trở lại thành một Dương Tử Hân vui vẻ ngây thơ, đây đúng là điều anh hy vọng sẽ xảy ra. Vì thế, trong khoảnh khắc giữ cô, anh kéo cô vào trong lòng mình, coi cô như báu vật ôm trong tay.

Bên cạnh có người chụp ảnh, người đó đang định chụp đài phun nước thì nhìn thấy hình ảnh một đôi tuổi nam nữ đang ôm nhau, kiềm chế không được liền chụp. Đài phun nước rục rỏ nhảy múa, tựa như chỉ vì đôi tình nhân này mà thôi.

Đài phun nước kết thúc màn nhảy múa, tất cả các cột nước đều trở trụ, không nổi trên mặt nước. Dương Tử Hân vốn không mong chờ bài hát tiếp theo mà đợi bài hát “ Cỏ xanh trên thảo nguyên” người kia vừa nói nhưng cô không ngờ lại chấm dứt nhanh như vậy, nét mặt cảm thấy mất mát. Đám người đứng bên đài phun nước cũng dần dần tản đi.

“ Đi thôi”.

Dương Tử Hân gật đầu, bước đi rồi nhưng dường như vẫn hy vọng phép lạ xuất hiện, đài phun nước lại có thể nhảy múa. Nhưng đài phun nước vẫn ảm đạm, đám người cũng đã giải tán.

Nhìn dáng vẻ vô cùng mất mát của cô, suy nghĩ đầu tiên trong đầu anh chính là ngôi nhà của bọn họ sau này, anh nhất định sẽ vì cô xây dựng một đài phun nước thật lớn, có thể để cô điều chỉnh đài phun nước nhảy múa như thế nào. Anh tưởng tượng dáng điệu vui vẻ của cô đứng bên đài phun nước, trong lòng liền ngập tràn hạnh phúc. Anh thích nhìn cô cười, đó chính là nơi ấm áp đẹp đẽ nhất trong lòng anh.

Đi được một đoạn anh mới nói với cô: “ Sau này, anh sẽ cho người xây dựng một đài phun nước như vậy, được không?”.

Dương Tử Hân mở to mắt nhìn anh, gật mạnh đầu: ‘ Em thích, em thích lắm”.

“ Thích là tốt rồi, nhưng em nhất định phải nghe lời, biết chưa?”.

Biểu hiện của cô nghiêm túc hẳn lên, sau đó gật đầu: “ Em nhất định sẽ rất rất nghe lời”.

Cô làm ra vẻ cam đoan, đáng yêu hết sức, làm anh không nhịn được vội hôn một cái lên trán cô. Dương Tử Hân vô cùng ngây thơ ngửa đầu nhìn anh, như đang hỏi: “ Sao anh lại hôn trộm em”. Đối diện với ánh mắt trần trụi của cô, anh không biết mình phải biểu lộ dáng vẻ gì cho đúng.

Mỗi lần nhìn vẻ đơn thuần này của cô, anh lại tiếc nuối bản thân không có được tuổi thơ vô tư lự. Sự xuất hiện của cô đã tạo nên những khát vọng tốt đẹp nhất sâu trong trái tim anh.

Rất nhiều lần anh nghĩ, cô là món quà trời xanh đưa tới, như một món nợ của cuộc đời mình.

“ Nhìn gì vậy?”. Anh nâng cằm cô lên.

Cô bĩu môi sau đó rời tầm mắt, vươn tay sờ lên trán nơi vừa bị anh hôn. Động tác này của cô, không ngờ lại làm anh thoải mái hẳn.

Tay anh đặt lên vai cô: “ Sau này không được giẫy khỏi tay anh, biết không?”. Anh canh cánh trong lòng về hành động cô thoát khỏi tay mình.

Dương Tử Hân nghiêm túc nhìn anh, cúi đầu, không biết đang nghĩ gì.

Lăng Diệc Cảnh nhìn cô mất nửa ngày, không ép buộc cô nữa. Anh bảo cô lên xe, còn mình ngồi vào ghế lái. Anh bật nhạc nho nhỏ, còn cô chăm chú lắng nghe, thậm chí đọc nhầm lời bài hát:

Giữ lại tình yêu cho người muốn yêu nhất

Xoay người thành cánh diều đứt dây

Bay bổng nhẹ nhàng khi còn sống

Chỉ vì cầu xin không bị tổn thương

Giữ lại tình yêu cho người muốn yêu nhất

Xoay người khuôn mặt rơi đầy nước mắt

Nỗi đau từng khóa lại trong lòng không giải được

Thì ra càng yêu sâu đậm

Càng dễ bị tổn thương

Cô thầm nhắm lời bài hát, khi bài hát kết thúc, cô vươn tay nhấn tiếp, chủ động ấn lại bản nhạc. Giai điệu quen thuộc ấy chạm vào một nơi quen thuộc sâu trong lòng cô. Lăng Diệc Cảnh nhìn đáng vẻ vội vàng của cô liền giúp cô một tay.

Cô gái và chàng trai đang ngồi trên bãi cỏ ở sân trường. Cô gái đeo tai nghe, hồi đó MP3 là một thứ gì đó rất mới, không ít học sinh thích mang theo người. Chiếc máy trong tay cô gái có hình dáng rất đẹp, là hình của chiếc lá phong. Cô gái tựa trong vòng tay chàng trai, tai nghe truyền ra giai điệu bài hát.

“ Anh có biết vì sao em lại download bài hát này không?”. Cô gái hồn nhiên hỏi.

Chàng trai phối hợp hỏi: “ Vì sao?”.

“ Bởi vì em rất thích tên gọi của nó. Em vừa nhìn thấy cái tên này liền nhớ tới anh. Diệp Thư Tuấn, anh nói xem, trước khi gặp anh, em từ chối nhiều người như vậy, có phải tất cả tình cảm đều giữ lại cho anh không?”.

Cô gái cười khờ khạo, chàng trai nhìn không được ôm cô vào lòng, hôn nhẹ lên trán cô. Cô không biết, trái tim anh cũng kiên định muốn đem tất cả tình cảm không hề giữ lại trao cho cô.

Lăng Diệc Cảnh thấy biểu hiện khác lạ của cô, lập tức đem nhạc tắt đi, hơn nữa còn dừng xe lại. Anh vừa bối rối vừa vội vàng dùng hai tay nắm lấy bả vai cô, thần sắc thật sự nghiêm túc: “ Em hãy nói cho anh biết, có phải em đã nhớ tới điều gì không?”.

Cô có thể nhớ mình từng học khiêu vũ, cũng có thể nhảy múa thành thạo. Có khả năng cô đã nhớ lại những gì xảy ra trước đây, nhớ rõ toàn bộ quá khứ của mình? Suy nghĩ này, khiến anh không thể kiểm soát nổi cơn điên.

22. Chương 23

Anh lắc mạnh bả vai cô, cơ thể bắt đầu không ngừng run lên, toàn thân cũng không thoải mái. Gương mặt nhỏ nhắn của cô cau lại nhìn anh, nét mặt có chút bướng bỉnh. Anh bỗng nhớ lại ngày trước, khi cô bị Lăng Tích Đồng đánh đập nhốt trong căn hầm ẩm ướt, cô cũng nhìn Lăng Tích Đồng bằng ánh mắt như vậy, vừa sợ hãi vừa quật cường. Anh từng hỏi bác sĩ ánh mắt ấy thể hiện điều gì. Bác sĩ nói cho anh hay, biểu hiện đó đại diện cho người vì bản thân mà xây dựng một bức tường bảo vệ chính mình. Cô làm như vậy đồng thời còn có hàm ý im lặng kháng nghị và cự tuyệt. Anh thật sự vất vả mới thân mật với cô được một chút, bây giờ lại muốn đẩy cô trở về sao?

Không, không được, không thể như thế được. Anh vội vàng thu người, nhắm chặt mắt lại, đè nén cảm giác khó chịu kia xuống.

Anh sợ, rất sợ, sợ ngày nào đó cô khôi phục bình thường, sợ đột nhiên một ngày có ai đó nhận là người thân của cô rồi mang cô đi, sợ cô cho dù đã quên hết tất cả nhưng vẫn nhớ tới Diệp Thư Tuấn. Anh sợ bất luận anh làm gì đi nữa thì cô cũng chỉ coi anh như thứ không quan trọng trong cuộc sống.

Dương Tử Hân bị anh lắc đến choáng váng đầu óc, rất vất vả mới ổn định trở lại. Cô không biết lý do vì sao anh lại mất kiểm soát nên chỉ có thể ngây ngốc nhìn anh. Sau đó, cô rời khỏi chỗ, tới gần ôm lấy anh, nói: “ Em sẽ không bỏ anh đi”.

Giọng nói của cô rất nhỏ nhưng anh vẫn nghe rõ. Không ai biết, người đàn ông máu lạnh này vì câu nói đó mà hốc mắt hơi đỏ lên. Cô nói cô sẽ không rời khỏi anh, sẽ không bỏ anh mà đi.

Anh ôm cô vào lòng, lực ôm mạnh khác thường nhưng cô không biểu lộ vẻ không thoải mái. Cô dường như đọc được tâm tư của anh vì thế mới an ủi anh.

Anh quả thực rất muốn thu cơ thể cô vào trong người mình, khiến cơ thể cô và anh hòa làm một, có như vậy cô mới không thể rời đi.

Một ý nghĩ thực sự điên rồ xuất hiện trong đầu anh, hơn nữa không ngừng tăng trưởng. Nếu cô có con của anh, có phải cô sẽ không thể rời khỏi anh? Cho dù một ngày nào đó cô khôi phục bình thường, vì nể mặt đứa bé mà cô sẽ ở lại?

Không phải bây giờ ý tưởng này mới xuất hiện trong đầu anh mà đã có từ lâu nhưng khi đó anh đã ngay lập tức phủ định.

Anh từng mơ, trong giấc mơ, bọn họ là vợ chồng. Hàng ngày, anh đi làm từ sáng đến tối, còn cô ở lại tòa thành nơi anh xây lên vì cô. Trong mơ, cô đang mang thai đứa con của anh. Đã thế, cô còn học hỏi người khác cách đan áo như thế nào. Cô học rất lâu, rất lâu và cuối cùng cũng học xong cách đan. Vì thế, hàng ngày cô đều ở trong nhà đan quần áo mới cho con của họ. Một ngày kia, anh từ công ty trở về, thấy cô vẫn đang đan áo nhưng mũi đan được xếp rất dài, hoàn toàn không phù hợp với đứa nhỏ. Vì vậy, anh nhắc nhở cô, cái này không hợp với đứa con chưa sinh. Nhưng cô lại cười nhìn về phía anh, giải thích rằng, không phải cô đan cho đứa bé mà là cô đan cho anh.

Tỉnh mộng, anh hối tiếc vì sao mình không mơ lâu thêm một chút, nhất định anh sẽ rất cảm động vì câu nói của cô trong giấc mơ.

Suy nghĩ này thật sự điên rồ nhưng anh nhận không được mà suy nghĩ như vậy. Rốt cuộc, anh cũng buông cô ra nhưng không bảo cô rời đi mà hôn lên trán cô. Cô cũng không có ý định chống đối cho đến khi nụ hôn từ từ rơi lên trán cô, cô mới nhận ra, đây không chỉ là một nụ hôn lướt qua.

Ánh mắt cô mở to, tựa như không thể tin nổi anh làm chuyện đó ở trong này. Không phải do cô cảm thấy hổ thẹn, mà do anh chưa bao giờ làm chuyện ấy ngoài giường, khiến cô trải qua một thời gian dài hình thành tư duy cố định, loại chuyện này chỉ có thể làm trên giường lúc ở nhà mà thôi.

Đây không phải là nơi an toàn, thỉnh thoảng có xe đậu sát họ, đèn xe nhấp nháy lướt qua, có thể nhìn rõ người bên trong đang làm gì. Anh hoàn toàn như không nghĩ tới tình huống bất lợi này, không ngừng xé rách quần áo cô, hận không thể lập tức lột cô ra để thưởng thức.

Sau vài giây sửng sốt, cô bắt đầu đáp lại.

Lăng Diệc Cảnh để cô dán trước ngực mình rồi vắt vả dùng tư thế ấy đánh xe ra xa một chút, đến khi tin rằng vị trí đỗ xe đó không tồi mới tiếp tục động tác vừa rồi.

Bọn họ chặt vật hôn nhau, dây dưa trong một không gian nhỏ hẹp.

Trong một chiếc xe cách đó không xa, có người lái máy ảnh ra, rất nhanh ấn cửa xuống.

Trong khoảng thời gian này, đường quan lộ của Diệp Thư Thần dường như rộng mở, việc hắn ta kết giao với Tần Ngọc Khả vô cùng thuận lợi. Hắn ta vốn nghĩ Tần Ngọc Khả là người phụ nữ khó theo đuổi, nhưng trên thực tế lại hoàn toàn không tốn nhiều công sức. Hơn nữa, hắn ta thiết tưởng Lăng Diệc Cảnh cũng sẽ theo đuổi Tần Ngọc Khả, ai dè Lăng Diệc Cảnh lại không có một chút động tĩnh nào. Điều đó làm cho Diệp Thư Thần có vài phần tiếc nuối. Hắn ta thật sự muốn một lần cùng Lăng Diệc Cảnh, xem cuối cùng ai là người có sức hấp dẫn hơn.

Khi Diệp Tiến Minh đẩy cửa bước vào, Diệp Thư Thần đang cười rạng rỡ.

“ Cuộc sống riêng tư, sau này bớt phóng túng cho ta”. Diệp Tiến Minh không thể không tự mình nhắc nhở con mình: “ Ngoài Ngọc Khả có thể thêm nhiều món ăn nhẹ. Con cưới cô ấy có ích lợi như thế nào, trong lòng con đã biết, đừng để ta thấy có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra”.

“ Ba cứ yên tâm, Ngọc Khả nhất định sẽ trở thành con dâu của ba”.

Diệp Tiến Minh gật gật đầu: “ Dự án thế nào rồi?”.

“ Mọi thứ đang tiến triển rất thuận lợi”.

Diệp Tiến Minh gật đầu, lại nhắc nhở Diệp Thư Thần làm cho tốt dự án này. Đây là thời điểm chứng minh năng lực cho nhóm cổ đông biết. Hiện tại, số người ủng hộ Lăng gia không được ổn định như trước, chỉ cần Diệp Thư Thần có thể chứng tỏ khả năng tiếp nhận Nam Hưng, tin rằng bọn họ không thể lấy cớ để phản đối.

Ba giờ chiều cuộc họp bắt đầu, đối với Lăng Diệc Cảnh mà nói, cuộc họp này chẳng qua là màn biểu diễn cá nhân của Diệp Thư Thần. Vì thế, anh im lặng bước vào công ty. Mặc dù vậy, không ít người trong công ty vẫn nhìn anh bằng ánh mắt lạ. Lăng Diệc Cảnh đoán thăm, có lẽ bọn họ cảm thấy anh thật đáng thương, vốn là người thừa kế duy nhất của Lăng gia, bây giờ thành ra chật vật như vậy, không được cha cưng chiều, cũng không được mẹ yêu mến.

Lăng Diệc Cảnh cũng cảm thấy buồn cười nhưng rất nhiều lần, anh thực sự nhụt chí, vì cái gì khiến anh mệt mỏi như vậy. Nếu mẹ anh có thể coi như không thấy mọi hành vi của Diệp Tiến Minh thì anh cần gì phải tiêu tốn nhiều tâm sức để đối phó với con trai của kẻ thù. Suy nghĩ đó chỉ để ngẫm mà thôi.

Cuộc họp chính thức được triệu tập.

Lăng Diệc Cảnh ngồi ở vị trí không nhìn thấy được, dù sao anh không phải diễn viên để lấy lòng mọi người. Trước kia, Diệp Tiến Minh và Diệp Thư Thần vẫn lấy lòng Tần gia, nguyên nhân hầu hết cũng bởi dự án này. Chỉ cần Diệp Thư Thần có thể kết hôn với Tần Ngọc Khả, dự án đó coi như thành công. Ai cũng biết, vừa là hợp tác vừa là thắt chặt mối quan hệ với Tần gia.

Ai cũng coi dự án của Nam Hưng là vật đã nắm chắc trong tay. Nhưng đám người tham gia cuộc họp không ngờ đại diện trực tiếp của đối phương lại không chút lưu tình tỏ vẻ không muốn hợp tác với Nam Hưng. Họ còn ám chỉ Nam Hưng không đủ thành ý, để ột người có tác phong tầm thường xử lý việc hợp tác dự án. Điều đó quả thực khiến Diệp Thư Thần thấy khó xử trước mặt mọi người.

Cuộc họp lần này hết sức hiệu quả.

Vài giờ trước, một kênh truyền thông đã phát clip phỏng vấn Tần Ngọc Khả. Người dẫn chương trình hỏi về những tai tiếng của Tần Ngọc Khả và Diệp Thư Thần. Tần Ngọc Khả cười và nói rằng đó đều là những tin đồn thất thiệt, sao cô ta có thể ở cùng một chỗ với Diệp Thư Thần. Khi phóng viên hỏi nguyên nhân, Tần Ngọc Khả uyển chuyển nói ra thân phận không vẻ vang gì của Diệp Thư Thần. Hơn nữa lối sống cá nhân của Diệp Thư Thần rất có vấn đề, đủ loại nhân tố làm cho cô ta sẽ không cân nhắc đến một người như Diệp Thư Thần.

Diệp Thư Thần sớm bày dáng vẻ tự tin về dự án lần này. Hiện giờ, chính hắn lại phá vỡ nó, khiến cho không ít người cảm thấy bất mãn.

Diệp Tiến Minh tức giận gọi Diệp Thư Thần vào văn phòng: “ Cuối cùng thì chuyện gì đã xảy ra?”.

Trước đó, đối tác vẫn tỏ thái độ rất tốt. Đây cũng là nguyên nhân khiến Diệp Thư Thần tự tin.

“ Con cũng không biết vì sao lại như vậy, rõ ràng mọi thứ đều rất hoàn hảo”.

Diệp Tiến Minh trừng mắt liếc nhìn hắn ta. Nếu không có Tần gia bày mưu tính kế thì đối phương sao có thể dùng hắn kế hoạch hợp tác.

“ Lần sau mở to hai mắt mà nhìn, đừng để phụ nữ đùa giỡn”. Diệp Tiến Minh vô cùng tức giận, rất có thể là do Tần Ngọc Khả đã chơi xỏ Thư Thần.

Diệp Thư Thần cúi đầu, không dám nói gì.

Mọi người lục tục rời khỏi phòng họp, chỉ có Lăng Diệc Cảnh vẫn ngồi một chỗ. Màn vừa rồi đối với anh như một trò đùa. Chuyện xảy ra nói là ngoài ý muốn nhưng không có mấy người tin tưởng.

Đầu tiên để Diệp Thư Thần coi đây là tình thế bất buộc, đồng thời khiến cho Diệp Tiến Minh và Diệp Thư Thần lưu tâm, tính toán mượn dự án này triển lãm ọi người trong công ty thấy được năng lực tuyệt vời của Diệp Thư Thần. Cuối cùng, đánh đòn cảnh cáo, khiến Diệp Thư Thần lúng túng khó xử.

Anh vốn cảm thấy lạ khi Tần Ngọc Khả bằng lòng kết giao với Diệp Thư Thần. Anh tự nhận có chút hiểu biết về Tần Ngọc Khả. Bất luận bề ngoài của cô ta nhu nhược cỡ nào nhưng nội tâm lại lý trí và cứng cỏi.

Người như vậy rất khó bị kích động làm chuyện khó tin.

Anh từng nghĩ chẳng bao lâu, tự nhiên Tần Ngọc Khả sẽ chia tay với Diệp Thư Thần. Nhưng không ngờ, cô ta lại dùng phương thức ấy.

Diệp Thư Thần bị hao tổn, vậy ai sẽ nhận được lợi ích đây? Đáp án không cần nói cũng biết.

Anh nhắm mắt, không nghĩ Tần Ngọc Khả sẽ làm như vậy. Thậm chí, người của anh đã chuẩn bị rất tốt việc phá hoại lần hợp tác này. Nhưng phương thức của Tần Ngọc Khả đơn giản mau lẹ, không tăng thêm bất kỳ phiền toái nào cho anh.

Anh đang nghĩ ngợi, bỗng điện thoại báo có tin nhắn.

Anh mở ra, chỉ có mấy chữ.

Có thích món quà chia tay này không?

Tên người gửi là Tần Ngọc Khả.

Anh không biết cô ta bắt đầu tính toán làm như vậy từ bao giờ. Là tính toán ngay từ đầu hay nửa chừng thì thay đổi suy nghĩ. Chuyện lớn như thế, không có sự cho phép của Tần Hoài Trung, cô ta căn bản sẽ không thể làm được. Vậy làm thế nào mà cô ta thuyết phục được cha mình?

Trước kia, Tần Hoài Trung và Diệp Tiến Minh dường như rất ăn ý. Nhưng Tần Hoài Trung là một ông già từng lăn lộn nhiều năm trên thương trường, không cần phải...Tuyệt đối không có khả năng lựa chọn đặc tội với người khác như thế. Lúc này, Tần gia đã hoàn toàn đặc tội với Diệp Tiến Minh và Diệp Thư Thần. Để Tần Hoài Trung có thể làm như vậy, Tần Ngọc Khả nhất định đã trao đổi gì đó.

Anh ấn vào tên người gửi tin nhắn, nhấn gọi dây số ấy.

Tần Ngọc Khả nhanh chóng nhận điện thoại.

“Chúng ta gặp mặt đi”.

“Được”.

23. Chương 24: Chương 24.1

Tần Ngọc Khả nhận được điện thoại của Lăng Diệc Cảnh là chuyện nằm trong dự định. Về bề ngoài của anh là một người không mấy để tâm nhưng thực chất bên trong lại là người không thích mắc nợ. Chuyện này chỉ cần anh suy nghĩ một chút là biết vì sao cô ta phải làm vậy, hoặc nói bởi vì ai mà cô ta làm như thế.

Thời gian chờ đợi không phải là dài, có lẽ do từ trước tới nay tâm trạng chưa bao giờ bình tĩnh nên ngay cả việc chờ đợi cũng trở nên gian nan. Cô ta vẫn về ống trúc nhỏ đựng nước trên tay, bên trong chứa nước cơm mùi vị nhàn nhạt. Ống trúc có hiệu quả cách nhiệt rất tốt, bàn tay cô ta chỉ cảm nhận được một chút hơi ấm, tất cả đều là ống trúc trắng mịn. Nhà hàng nhỏ này được cô ta vô tình phát hiện ra, trang trí độc đáo, ý tưởng đậm chất phục cổ, mọi yếu tố phục cổ đều xoay quanh chiếc bàn. Lúc phát hiện ra nhà hàng này, cô ta nhất định muốn tới đây ăn cơm. Trước kia không có cơ hội, bây giờ đã có thể thỏa mãn hoài ức trong quá khứ. Hơn nữa, cô ta còn hy vọng có thể đi đến đây với người của mình. Đây cũng coi là một loại may mắn.

Nhà hàng này không nằm ở trung tâm thành phố nên Lăng Diệc Cảnh tìm rất lâu. Khi tới nơi thì đã qua thời gian hẹn họ hẹn trước.

Tần Ngọc Khả liếc nhanh thấy Lăng Diệc Cảnh tiến vào, cô ta không nắm lấy ống trúc nữa mà đưa tay vẫy về phía anh.

Trên mặt cô ta mang theo nụ cười ấm áp vui vẻ. Còn anh lại nhìn cô ta bằng ánh mắt đầy vẻ xem xét kỹ lưỡng.

Tần Ngọc Khả thở dài trong lòng, không hiểu sao cô ta thấy bối rối khi ánh mắt đầy thâm ý của anh đưa tới. Anh đối với cô ta tìm tòi nghiên cứu như vậy, có lẽ anh cho rằng chuyện của cô ta làm với Diệp Thư

Thần chỉ vì muốn giam chân anh, hoặc muốn dùng điều này để thương lượng, bắt anh chấp nhận cô ta việc gì đó.

Một thực tế thật đáng buồn, cô ta cố gắng khiến mình không nghĩ sâu hơn.

Lăng Diệc Cảnh quả là có tìm tòi nghiên cứu, chỉ vì bây giờ anh chưa thể đưa ra kết luận.

Tần Ngọc Khả hơi khoa trương đưa tay xoa bụng mình, ý cười trên mặt không thay đổi.

“ Em đói quá, chúng ta mau gọi đồ ăn đi”.

Lăng Diệc Cảnh gật đầu, biểu hiện của cô ta qua mức tự nhiên, khiến anh không biết nói gì cho phải.

Quyển thực đơn không quá sắc sảo, dùng vải mềm như một quyển sách cũ, cầm trong tay có cảm giác như cầm một quyển sách quý trong phim võ lâm trên truyền hình, hơn nữa còn là loại được giữ gìn trong nhiều năm.

Sau khi Tần Ngọc Khả chọn xong đồ ăn, cô ta đưa thực đơn cho anh nhưng anh từ chối, bảo cô ta tự quyết định là được rồi.

Hành động này của anh khiến Tần Ngọc Khả nhìn không được cảm thấy buồn cười, thậm chí bật cười thành tiếng: “ Trước kia anh cũng vậy, mỗi lần ăn cơm đều hay nhường em. Em cứ tưởng là do anh yêu thương che chở em. Cho tới bây giờ, em mới hiểu, đó chẳng qua chỉ là thói quen lịch sự của anh mà thôi. Anh nói xem, có phải nhiều khi phụ nữ hay đa tình như thế không?”.

Cô ta nói một lời hai nghĩa, chắc cũng nhìn ra việc anh làm với cô ta không có gì vui vẻ.

“ Tôi không kén ăn”. Với lại anh cũng không thích lật giở thực đơn. Anh lựa tránh đề tài của cô ta. Thường thì ai cũng muốn người khác nói thật, nhưng thực tế cũng có những lời nói dối lại được hoan nghênh. Nhưng lời nói thật hoặc sẽ bị bài xích, hoặc sẽ bị cho là ngốc nghếch hoặc bị cho là có vấn đề về tính cách.

Nhà hàng này mang đồ ăn lên với tốc độ rất nhanh, mấy món ăn được liên tục đưa lên bàn. Tần Ngọc Khả vẫy tay bảo nhân viên phục vụ mang cơm lại, hôm nay cô ta định bụng sẽ ăn thật no.

“ Hôm nay em phải ăn nhiều một chút”. Cô ta dường như đang nghĩ tới điều gì đó, khẽ lắc đầu: “ Ngày xưa vì thể hiện vẻ tao nhã trước mặt anh mà cuối cùng em ăn không đủ no. Bây giờ nhớ lại mới thấy mình thật khờ”.

Cô ta vẫn cười, nụ cười che dấu vẻ bất đắc dĩ. Đồng thời khiến Lăng Diệc Cảnh cảm thấy cô ta vô cùng xa lạ.

Thấy anh nhìn mình dò xét, cô ta tiếp tục: “ Người ta nói phụ nữ không được như ý trong chuyện tình cảm thường hay cảm thán, anh bao dung cho em một chút đi, dù sao cũng không mất nhiều thời gian”.

Lăng Diệc Cảnh buông đũa xuống, cuối cùng cũng thở dài bất lực:

“ Cô...”.

Anh vừa mở miệng, cô ta lập tức cắt ngang: “ Anh có thể nói cho em biết vừa rồi anh nghĩ gì không?”.

Đối mặt với vẻ nghi hoặc của anh, cô ta giải thích: “ Vừa rồi, lúc anh ăn món này”. Cô ta dùng đũa chỉ món thịt bò xào lúc này anh đang định chạm vào, rõ ràng anh có dừng lại một lát, tựa như ngẫm nghĩ.

Lăng Diệc Cảnh im lặng nhìn cô ta. Đúng là vừa rồi anh có dừng lại vài giây, nghĩ hương vị đồ ăn ở đây rất tốt, đặc biệt là những món cay và món ăn nhẹ. Nhiều người cho rằng những món thanh đạm chỉ là những món thiếu muối thiếu dầu và không có ớt. Nhưng thực ra các món thanh đạm ở đây rất đặc biệt, dù là người thích ăn cay cũng sẽ không nhìn được mà ăn nhiều thêm vài miếng. Anh nghĩ lần sau sẽ dẫn Dương Tử Hân tới đây ăn cơm, hẳn là cô sẽ rất thích đồ ăn nơi này.

“ Không thể nói cho em biết sao?”. Cô ta hỏi lại, cười có chút gượng gạo.

Lăng Diệc Cảnh nhắm mắt: “ Cười không nổi thì đừng miễn cưỡng bản thân”.

“ Việc gì anh phải như vậy. Em đã tính rồi, lúc này phải thể hiện hết những mặt tốt đẹp nhất cho anh xem. Sao anh không chịu phối hợp cơ chứ?”. Tần Ngọc Khả có phần trở nên bực bội: “ Chúng ta ăn cho xong bữa cơm này đi đã”.

Lăng Diệc Cảnh nhìn Tần Ngọc Khả hồi lâu, không có ý định làm theo sự sắp xếp của cô ta, anh cầm chiếc đĩa trong tay đặt lên miệng bát, có vẻ như sẵn sàng nói chuyện lâu dài với cô ta: “ Ồ, tôi không muốn không rõ ràng. Chuyện của Diệp Thư Thần, cô tính toán làm như vậy từ khi nào?”.

“ Em không muốn nói tới chuyện đó”. Cô ta từ chối đề cập tới chủ đề này.

Lăng Diệc Cảnh trầm mặc hai giây: “ Nếu vậy, tôi nghĩ tôi có thể đi được rồi”.

Anh đến gặp cô ta là để tìm ra lý do tại sao cô ta lại làm vậy, và sau khi làm điều đó thì có thêm điều kiện gì không. Nếu cô ta từ chối nói chuyện, anh tiếp tục đứng ở đây cũng không có ý nghĩa.

“ Đứng lại”. Ánh mắt cô ta vô cùng thành khẩn: “ Chúng ta ăn cơm xong đã, coi như vì em đi”.

Lăng Diệc Cảnh đang đứng liền ngồi xuống, ánh mắt hơi nghi ngờ.

Tần Ngọc Khả thấy anh ngồi xuống, cô ta không cố mỉm cười như vừa rồi, thần sắc cũng tự nhiên hơn: “ Em định đi, không phải vì anh đâu, cũng không vì thương tổn gì hết. Mà là em định đi học thiết kế. Lần trước em từng nói với anh, em rất thích học thiết kế, hiện giờ dự định đó rốt cuộc đã biến thành hành động. Còn chuyện kia, anh đừng nghĩ em sẽ sử dụng nó như một quân bài, cũng đừng cảm thấy mắc nợ gì em. Em chỉ hy vọng trước khi rời đi sẽ tặng anh món quà chia tay, dù sao những thứ khác đối với anh không thiếu. Còn bây giờ, Lăng Diệc Cảnh, em chỉ muốn chào anh trước khi chia tay. Anh nói đúng, một phụ nữ thông minh sẽ không ở cùng một người đàn ông đến hai lần. Cho nên em muốn làm người phụ nữ thông minh”.

Nếu đã vậy thì anh còn yêu cầu muốn biết “ vì sao” để làm gì, điều đó sẽ không khỏi quá đáng.

“ Khi nào thì đi?”.

Anh thẳng thừng, để lộ một chút khác lạ. Cô ta định cứ như thế mà đi, ít ra anh cũng động lòng đối với những những chuyện cô ta đã làm. Có lẽ một lúc nào đó, anh sẽ nhớ có một người phụ nữ từng yêu anh đến vậy. Cho dù anh chỉ nhớ được mỗi cái tên, như thế đã là quá đủ.

Cô ta luôn thích dáng vẻ này của anh, chưa bao giờ tỏ ra khinh thường cô ta, trước sau như một. Ít nhất điều đó cũng chứng minh mắt nhìn của cô ta không sai, cho dù anh không hề yêu cô ta.

“ Ngày mai”. Cô ta thản nhiên trả lời.

“ Tôi sẽ đi tiễn cô”.

Tần Ngọc Khả lắc đầu: “ Không cần, bố mẹ em sẽ tiễn em”. Cô ta nhìn đồ ăn trên bàn: “ Ăn cơm thôi, sau này khó có cơ hội ăn cơm cùng nhau”. Lần gặp mặt tiếp theo, có lẽ bên cạnh anh đã có vợ để âu yếm, còn cô ta chắc cũng tay trong tay với người đàn ông khác. Không vướng bận gì để cùng nhau ăn một bữa cơm coi như một việc rất khó.

Lăng Diệc Cảnh lúc này mới cầm lại chiếc đĩa.

Cô ta cố gắng tìm kiếm đề tài, làm cho không khí sôi nổi hẳn lên. Còn Lăng Diệc Cảnh cũng cố gắng phối hợp, dù sao ngày mai cô ta đi rồi, ăn bữa cơm cuối cùng, anh không muốn không thoải mái.

Sau khi ăn, anh chủ động tính tiền. Xong xuôi, bọn họ rời nhà hàng. Tần Ngọc Khả đi bên cạnh, định vươn tay ôm lấy tay anh. Cô ta tính nếu đưa ra yêu cầu này, tỷ lệ được anh chấp thuận sẽ rất cao. Cô ta sắp đi rồi, đưa ra yêu cầu như vậy chắc hẳn anh sẽ đồng ý? Nhưng bàn tay cô ta vừa vươn ra liền thu lại, cần gì chứ? Nếu đã quyết định ra đi, sao còn bận tâm làm gì?

“ Có thể tiễn em về được không?”. Đây là yêu cầu cuối cùng của cô ta.

Trở lại biệt thự của Tần gia, Tần Ngọc Khả tự nhiên xuống xe, sau đó tạm biệt anh. Cô ta đứng một chỗ, nhìn xe anh rời đi. Cô ta đã không nói cho anh biết, ngay từ đầu cô ta không muốn làm gì vì anh. Cô ta lựa chọn hẹn hò với Diệp Thư Thần, thực sự muốn để khiêu khích anh. Anh không cần cô ta, đương nhiên sẽ có người khác muốn, hơn nữa so với anh người đó còn đối tốt với cô ta gấp trăm lần. Cô ta hy vọng anh

vì thế mà sẽ đến tìm mình, cho dù đơn giản là vì thân phận họ Tần của cô ta hay đơn giản vì tính chiếm hữu của một người đàn ông.

Kế hoạch của cô ta đã không trở thành sự thật.

Nhưng cô ta không cam lòng, cô ta tự nhận mình không kém cỏi, vì vậy không thể tìm ra lý do vì sao anh lại cố tình không thích mình? Vì thế mà cô ta đã lái xe tới nơi anh sống và thấy những hình ảnh chỉ xuất hiện trong quyền họa.

Đó là một tiểu khu bình thường, tay anh chủ động nắm lấy tay người con gái. Cô gái ấy rất đẹp, nhưng đó không phải là điểm hấp dẫn người khác. Điểm hấp dẫn nhất chính là trên mặt anh không che giấu nổi vẻ hạnh phúc, còn đôi mắt thì mang vẻ cứng chiều. Đây là điều cô ta chưa từng đạt được, cũng chưa bao giờ nhìn thấy.

Đây từng là khao khát lớn nhất cô ta mong có được từ anh. Hóa ra, khi cô ta không hề hay biết thì anh đang trao toàn bộ ột người khác và không muốn lưu lại chút nào cho người khác.

Khi anh ở bên người khác, thì ra có dáng vẻ như vậy.

Chuyện này thật sự khiến trái tim cô ta đau đớn thêm lần nữa. Có phải anh vì cô gái kia nên mới từ chối mình, có phải vì người con gái đó mà không chịu đi đường tắt? Đúng như vậy sao, cô ta khẳng định đưa ra đáp án.

Sau khi thấy cảnh đó, Tần Ngọc Khả mới quyết định buông tay. Cô ta nói với chính mình, tuy anh ấy không yêu mình nhưng cho tới tận bây giờ, cô ta vẫn luôn yêu thích dáng vẻ của anh. Vì vậy, khi quyết định buông tay, cô ta tính toán vì anh sẽ làm một việc cuối cùng. Hiện tại, Diệp Tiến Minh chưa kịp xây dựng uy tín cho Diệp Thư Thần, hơn nữa từng bước giao quyền lực vào tay Diệp Thư Thần. Đó là nguyên nhân chủ yếu khiến Diệp Tiến Minh nhiều lần lôi kéo Tần Hoài Trung vào mối quan hệ này, muốn dựa dẫm vào Tần gia và Diệp Thư Thần là người đầu tiên thực hiện kế hoạch đó. Sau khi Tần Ngọc Khả biết chuyện, cô ta lập tức tìm tới Tần Hoài Trung.

Cha của cô ta không phải loại người nữ nhi tình trường. Cô ta nói với cha mình, chỉ cần chuyện này làm theo ý cô ta, cô ta sẽ chấm dứt hoàn toàn với Lăng Diệc Cảnh và sẵn sàng chấp nhận người khác. Nếu không làm theo ý cô ta, cô ta sẽ không ngại đem cả đời này phá hủy bên Lăng Diệc Cảnh.

Tần Hoài Trung chỉ có mình cô ta là con gái. Bình thường tuy ít nói, nhưng đối mặt với chuyện như vậy, việc đầu tiên ông ta xem xét chính là hạnh phúc của con mình. Ông ta sớm biết, Lăng Diệc Cảnh tuyệt đối sẽ không mang lại hạnh phúc cả đời cho con gái, cũng không phải là người đàn ông tốt, chỉ có đàn ông mới nhìn ra thái độ của đàn ông đối với phụ nữ. Cho nên, sau khi Tần Ngọc Khả đề xuất chấp nhận hoàn toàn chặt đứt mối quan hệ với Lăng Diệc Cảnh, Tần Hoài Trung đã suy nghĩ rất lâu và đáp ứng yêu cầu đó.

24. Chương 25

Diệp Tiến Minh và Diệp Thư Thần ở trong văn phòng tiếp tục phân tích mọi việc. Diệp Thư Thần nói hình như Tần Ngọc Khả và Lăng Diệc Cảnh gần đây quan hệ khá thân thiết, bọn họ liên nhất trí nhận định, chuyện lần này chắc chắn do Lăng Diệc Cảnh đứng sau lưng làm trò. Nếu không sao Tần Ngọc Khả có thể vô duyên vô cớ gây chuyện khó xử cho Diệp Thư Thần. Chỉ có một khả năng, cô ta đã bị Lăng Diệc Cảnh khiêu khích. Diệp Tiến Minh lúc này đang rất phẫn nộ, đứa con lớn của ông ta, bao nhiêu năm như vậy, không những không hiểu kính với người cha như ông ta, ngược lại còn kéo chân ông ta khắp nơi, làm rối loạn kế hoạch lâu dài của ông ta. Diệp Tiến Minh không phải vì dự án lần này mới hợp tác cùng Tần gia, mà ông ta vì tương lai lâu dài. Một khi Diệp Thư Thần và Tần Ngọc Khả có thể đến với nhau, Diệp Thư Thần sẽ mang lại lợi ích rất lớn cho Nam Hưng. Hiện tại, mọi ý tưởng đều đã thất bại trong gang tấc.

Diệp Tiến Minh càng nghĩ càng cảm thấy bức bối. Bao năm qua, ông ta đã làm rất nhiều chuyện, hầu hết mọi chuyện đều dựa theo tính toán của ông ta. Nếu sự việc xảy ra ngoài ý muốn, ông ta sẽ không thể duy

trì được sự nhàn nhã.

Diệp Tiến Minh bảo lái xe đưa ông ta quay về biệt thự của Lăng gia. Ông ta phải tìm Lăng Tích Đồng để nói cho xong chuyện này, phải cho bà ta biết con trai bà ta đã làm chuyện vô liêm sỉ gì. Mấy năm gần đây, Lăng Tích Đồng đối với ông ta nói gì nghe nấy. Một khi Lăng Diệc Cảnh làm chuyện khiến ông ta không vui, ông ta sẽ lập tức tìm đến Lăng Tích Đồng.

Trong lòng ông ta chán ghét khi phải nói chuyện với Lăng Tích Đồng. Bà ta cao quý xinh đẹp, lại tao nhã. Mỗi lần nhìn bà ta, Diệp Tiến Minh đều thấy bản thân trở nên thấp kém trong mắt người khác, điều này khiến ông ta rất khó chịu. Đúng là trên người Lăng Tích Đồng có phần cao nhã nhưng ông ta vẫn liên tục theo đuổi. Mặc dù đã mấy lần ông ta đề cập rằng mình không có tình cảm với người phụ nữ này nhưng ông ta không thể ly hôn. Có thể trong lòng ông ta, đối với một người vợ như vậy cũng cảm thấy hài lòng, chỉ là phần hài lòng đó không ai biết rằng rất đáng xấu hổ. Vì thế, mối quan hệ của ông ta và Lăng Tích Đồng vẫn luôn bế tắc như vậy.

Diệp Tiến Minh mới đánh xe vào biệt thự, Lăng Tích Đồng đã chạy ra đón. Bà ta vẫn mặc sườn xám, hoa văn thanh nhã, không che giấu được vẻ cao quý. Bà ta đến bên, hỏi: “ Ông đã trở lại? Có đói bụng không? Tôi bảo người đi chuẩn bị”.

Mỗi lần chuẩn bị đồ ăn, bà ta đều làm những món ông ta thích. Nghĩ tới đây, tâm trạng cáu kỉnh của Diệp Tiến Minh thoáng giảm bớt. “ Ừ”. Ông ta rất thích mỗi khi chỉ đạo gì đó, Lăng Tích Đồng lập tức vì ông ta mà sắp xếp ổn thỏa.

Diệp Tiến Minh xuống xe, cùng Lăng Tích Đồng đi vào.

Lăng Tích Đồng dẫn dò dì giúp việc đi làm cơm rồi tự bà ta pha trà cho Diệp Tiến Minh. Bà ta có thói quen pha trà và kỹ thuật pha trà cũng rất tốt, động tác vui tai vui mắt.

Lăng Tích Đồng đem phao trà ngon đặt trước mặt Diệp Tiến Minh, sau đó xoa huyết thái dương cho ông ta: “ Có phải gặp chuyện phiền lòng không?”.

Nhắc tới điều đó, Diệp Tiến Minh lập tức mở to hai mắt, thậm chí còn hất tay Lăng Tích Đồng ra. “ Đạo này bà có liên lạc với Lăng Diệc Cảnh không?”.

Lăng Tích Đồng nhìn ông ta không vui, giọng điệu vẫn rất ôn hòa: “ Sao vậy? Nó lại chọc giận khiến ông không thoải mái à?”.

Sắc mặt Diệp Tiến Minh khá ảm đạm: “ Bà xem nó đã làm chuyện tốt gì đi”. Ông ta biểu lộ cơn tức giận: “ Bà làm mẹ cũng nên nói với nó, làm anh có cần phải tính toán với em trai như vậy không? Còn cố tình khiến Diệp Thư Thần xấu hổ, quả thực rất vô liêm sỉ”.

Lăng Tích Đồng nhú mày, nói: “ Thăng bé này, không lẽ bây giờ mới bắt đầu phản nghịch sao?”.

Diệp Tiến Minh hừ lạnh một tiếng, không ngừng quở trách đạo này Lăng Diệc Cảnh đã làm những “ chuyện tốt” gì, cho đến khi đi giúp việc làm xong đồ ăn bưng lên bàn, Diệp Tiến Minh mới dừng việc tiếp tục đàm luận về chủ đề đó.

Diệp Tiến Minh đến bên bàn ăn vừa ăn cơm vừa liếc nhìn Lăng Tích Đồng ngồi đối diện. Bà ta hiếm khi thỏa mãn chủ nghĩa đàn ông trong lòng ông ta, luôn coi lời ông ta là đúng, không bao giờ phản bác. Nếu bà ta không phải là con gái của Lăng Sùng Huy, Diệp Tiến Minh nghĩ ông ta sẽ không ghét bỏ bà ta đến vậy.

Ăn cơm xong, đi giúp việc thu dọn bát đĩa, Lăng Tích Đồng dùng khăn ăn lau miệng: “ Chuyện này, đúng là Lăng Diệc Cảnh có lỗi, không biết suy nghĩ vì đại cục, thậm chí còn phá hủy hôn sự của Diệp Thư Thần, ông yên tâm, tôi nhất định sẽ nói chuyện với nó”.

Diệp Tiến Minh nhếch miệng cười. Mấy năm qua, Lăng Diệc Cảnh căn bản không đem người cha này vào mắt nhưng đối với lời nói của Lăng Tích Đồng, nó lại có phần nghe lời.

“ Gọi nó đến, không dạy dỗ nó, tôi e là nó sẽ lật đổ trời”.

Lăng Tích Đồng có chút suy tư, gật đầu đồng ý.

Sau khi Lăng Diệc Cảnh đưa Tần Ngọc Khả về nhà liền nhận được điện thoại của Lăng Tích Đồng bảo anh quay về biệt thự một chuyến. Anh nhìn số máy trên điện thoại ngẫm nghĩ vài giây. Tháng này anh đã nhận được vài cuộc gọi, lần nào cũng chỉ có một kết luận, mỗi lần đến biệt thự, Lăng Tích Đồng đều trách mắng anh đã làm chuyện gì đó. Đương nhiên, có một số việc đã hình thành thành thói quen, khi nhận ra, sẽ không cảm thấy quan trọng nữa.

Anh lái xe trở lại biệt thự, khi dừng xe anh mới phát hiện, nếu anh đoán không nhầm thì hôm nay Diệp Tiến Minh cũng ở đây, hơn nữa ông ta vẫn chưa đi.

Anh dừng xe, chậm rãi bước vào.

Lăng Tích Đồng và Diệp Tiến Minh đang cùng nhau chơi cờ, xem ra việc ở chung này rất không tồi. Điều đó khiến anh hoài nghi, có phải mình đã xuyên không, nhìn thấy hình ảnh cha mẹ mình khi còn chung sống hòa thuận, hình ảnh đó nhìn thế nào đi nữa vẫn cảm thấy lạ kỳ. Lúc anh còn rất nhỏ, Lăng Tích Đồng và Diệp Tiến Minh sống chung với nhau không quá tệ. Ngược lại, lúc bắt đầu hôn nhân, họ còn là một cặp vợ chồng ân ái khiến nhiều người ghen tị. Khi ấy, Diệp Tiến Minh không giống sau này ăn nói lạnh nhạt với Lăng Tích Đồng. Lăng Tích Đồng cũng không như bây giờ, đối với chuyện của Diệp Tiến Minh mắt nhắm mắt mở làm bộ như không biết.

Anh không bước tới, Diệp Tiến Minh và Lăng Tích Đồng cũng coi như không nhìn thấy anh, tiếp tục chơi cờ. Anh không để bụng thái độ làm ngơ đó mà tự nhiên bước tới cạnh sô pha, tự tiện ngồi xuống, đã thế còn cầm tờ báo đặt trên bàn trà lên xem.

Diệp Tiến Minh thấy anh sau khi bước vào, ngay cả một tiếng gọi cha cũng không có, vì thế mà sắc mặt trở nên khó coi. Ông ta không tiếp tục chơi cờ nữa mà nhìn Lăng Diệc Cảnh: “ Anh theo tôi vào thư phòng”.

Diệp Tiến Minh cảm thấy mình nên phát huy thật tốt một chút thân phận người làm cha, nếu không người này đúng là sẽ không biết trời cao đất rộng.

Lăng Diệc Cảnh từ từ đặt tờ báo trở lại, khẽ ngược mắt lên, không chút để ý nhìn Diệp Tiến Minh: “ Dựa vào cái gì?”. Dựa vào cái gì ông ta bắt anh vào thư phòng và dựa vào cái gì anh phải đi vào trong đó.

Diệp Tiến Minh đưa tay ném mạnh quân cờ bên cạnh, quân cờ rơi xuống mặt đất, xoay tròn cuối cùng nằm im trên nền nhà.

“ Đây là thái độ gì của mày vậy hả? Mày có còn coi tao là cha nữa không?”. Diệp Tiến Minh đứng lên, trừng mắt nhìn Lăng Diệc Cảnh.

Lăng Diệc Cảnh nhếch môi, đáp: “ Ông thấy tôi có thái độ gì thì chính là thái độ đó. Trước khi hỏi tôi có coi ông là cha không, vậy tôi hỏi ông trước, ông có coi tôi là con hay không?”.

“ Mày thật sự rất to gan, rất có dũng khí”. Diệp Tiến Minh gơ ngón tay chỉ vào Lăng Diệc Cảnh: “ Đúng là nghịch tử, ngay cả cha mình cũng không nhận”.

“ Kính già yêu trẻ, điều kiện tiên quyết là lão nhân có hiền lành đứa trẻ mới đáng yêu. Không có điều kiện tiên quyết này sẽ không thể thực hiện được”. Lăng Diệc Cảnh đứng lên, sửa sang lại áo khoác, thần thái tự nhiên nhìn Diệp Tiến Minh: “ Hôm nay bảo tôi tới đây là muốn hỏi tôi có coi ông là cha hay không? Nếu vậy, tôi có thể trả lời là không. Vì thế, ông đừng bảo tôi đáp lại chủ đề nhàm chán như thế này nữa”.

“ Nghịch tử”. Diệp Tiến Minh cầm đồ ném về phía Lăng Diệc Cảnh.

Lăng Diệc Cảnh khẽ né, tránh đồ Diệp Tiến Minh ném tới: “ Khi cơ thể không tốt thì đừng nên chơi loại trò chơi này, ném không trúng còn lãng phí sức lực”.

Diệp Tiến Minh tức giận đến nỗi toàn thân run rẩy. Lăng Tích Đồng ngồi bên này giờ mới thu hồi nụ cười mỉa mai, đi tới vỗ sau lưng Diệp Tiến Minh: “ Ông là người lớn sao còn chấp nhặt với Lăng Diệc Cảnh”. Nói xong, bà ta nhìn về phía Lăng Diệc Cảnh: “ Dù sao thì ông ấy cũng là cha anh, anh không thể vô lễ với ông ấy như thế được”.

Diệp Tiến Minh vẫn đang tức giận, lúc này ngồi cạnh bàn, thở phì phò trừng mắt nhìn Lăng Diệc Cảnh.

Lăng Tích Đồng trấn an Diệp Tiến Minh xong, liền tới bên cạnh Lăng Diệc Cảnh: “ Diệc Cảnh, hôm nay là anh không đúng, mau đi xin lỗi cha anh đi”.

Lăng Diệc Cảnh vẫn đứng một chỗ, dường như không nghe thấy câu nói của Lăng Tích Đồng.

Diệp Tiến Minh đợi hồi lâu, thấy Lăng Diệc Cảnh không có hành động gì, nhin không được mở miệng: “ Sao tôi dám bảo nó xin lỗi, tôi không là gì của nó cả”.

Lăng Diệc Cảnh vẫn coi như không nghe thấy.

Lăng Tích Đồng kéo tay Lăng Diệc Cảnh: “ Cha anh nóng tính, giận anh lòng dạ hẹp hòi không đếm xỉa đến đại cục. Chuyện của Thư Thần và Tần tiểu thư, đối với Nam Hưng mà nói là chuyện tốt. Ông ấy tưởng anh ở giữa gây khó dễ mới khiến chuyện này biến tốt thành xấu. Anh mau giải thích với cha anh đi”.

Lăng Diệc Cảnh nhìn khuôn mặt được trang điểm tinh tế của Lăng Tích Đồng, người phụ nữ này có thực là mẹ anh không? Nhưng anh không quan tâm quá nhiều, nhìn nhanh về phía Diệp Tiến Minh: “ Tôi không rảnh rồi đi quản chuyện của con ông. Nếu đây là chuyện của hấn ta và Tần gia, vậy phải hỏi vì sao Tần gia lại dối ý chứ đừng đem mọi chuyện đổ hết tội lên người tôi. Tôi không phải thần thánh, cái gì cũng có thể không chế, ngàn vạn lần đừng xem trọng tôi như thế, tôi không đảm đương được đâu”.

Lăng Tích Đồng nghe xong, đến bên cạnh Diệp Tiến Minh: “ Vừa rồi Lăng Diệc Cảnh đã nói, chuyện này không liên quan đến nó, e là ông đã hiểu lầm”.

“ Bà thì biết cái gì?”. Diệp Tiến Minh tức giận hét lên với Lăng Tích Đồng: “ Nó vốn không coi Thư Thần là em, sao có thể muốn tốt cho Thư Thần cơ chứ”.

Lăng Tích Đồng cầm miệng, không cần phải nói nhiều nữa.

Lăng Diệc Cảnh thấy cảnh này, mặc cho Lăng Tích Đồng tỏ ra khéo hiểu lòng người đến thế nào, đối với Diệp Tiến Minh vẫn không chiếm được ý tốt. Tự như khi anh còn bé, cho rằng không tranh không đoạt, chỉ cần mình thể hiện thật tốt, bọn họ sẽ chú ý nhiều hơn đến mình, yêu mến mình hơn, một suy nghĩ buồn cười hết mức.

“ Tôi đi đây”. Anh nhấc chân bước đi.

“ Mà quay lại cho tao...”.

Giọng nói của Diệp Tiến Minh vang lên sau lưng anh, anh không dừng bước, cũng không quay đầu lại. Thực ra, hàng tháng tới đây cũng tốt, có thể thường xuyên nhớ kỹ thân phận mình cũng như cố gắng lấy thêm can đảm.

Lăng Diệc Cảnh lái xe về nhà. Khi khoảng cách về nhà càng lúc càng gần, tâm trạng của anh cũng thoải mái hơn. Khi anh trở lại, không nhìn thấy Dương Tử Hân hay ngồi trên sofa xem ti vi đâu, còn nghe thấy tiếng động truyền ra từ phòng bếp. Thậm chí, từ phòng bếp tỏa ra một làn khói dày đặc

Anh lập tức chạy lại, chỉ nghe thấy tiếng dì Uông vừa tức vừa buồn cười bảo cô về sau đừng bao giờ vào bếp, nếu không sẽ không kịp để mọi người ăn cơm, còn đem cả phòng bếp này đốt cháy.

Dương Tử Hân nghe dì Uông nói mình như vậy, miệng nhướn cao, hiển nhiên không vừa lòng.

Dì Uông sau khi thấy Lăng Diệc Cảnh vội vã chào hỏi. Còn Dương Tử Hân biểu hiện hết sức vui mừng kinh ngạc, cô chạy về phía anh, cố ý vùi mặt vào lòng anh.

Vừa nãy dì Uông nói cô giống con mèo nhỏ, cô đem vết bẩn trên mặt bôi lên người anh, như vậy không chỉ mình cô mới có vết bẩn.

Anh định né tránh khi cô nhào tới nhưng hai chân như bị bám chặt. Dì Uông nhìn hai người bọn họ, bảo bọn họ ra ngoài, bảo nếu Dương Tử Hân còn đứng trong bếp, phòng bếp thực sự bị cháy sẽ rất nguy hiểm.

Lúc này, Lăng Diệc Cảnh mới kéo cô ra khỏi phòng bếp, tuy cô không học được cách làm đồ ăn, còn biến phòng bếp trở nên rối tinh rối mù nhưng cô hết sức vui vẻ, giống như đã hoàn thành được việc lớn.

Lăng Diệc Cảnh nhéo chiếc mũi có vết nhọ của cô: “ Sao bỗng nhiên lại muốn học nấu cơm vậy?”.

“ Làm cho anh ăn mà”. Cô nhìn anh mỉm cười.

Lăng Diệc Cảnh lắc đầu, kéo cô vào toilet, rửa vết bẩn trên mặt cô.

25. Chương 26

Ngày hôm sau, Lăng Diệc Cảnh đi làm như bình thường. Thời gian gần đây, công ty xảy ra nhiều chuyện khiến một người hữu danh vô thực như anh cũng vì công việc mà bận rộn hơn. Trước đó, công ty đã thu xếp xong tài chính cho dự án của Diệp Thư Thần, thậm chí những chi phí tiếp theo cũng đã được chuẩn bị ổn thỏa, đội dự án đã được sắp xếp để theo dõi. Lúc này vì chuyện xảy ra, rất nhiều việc phải trì hoãn lại lần nữa. Mọi người không ai dám oán thán trước mặt Diệp Tiến Minh và Diệp Thư Thần nhưng lại bí mật tỏ ra không vừa lòng.

Sau khi Lăng Diệc Cảnh rời khỏi nhà, dì Uông theo yêu cầu của anh, hàng ngày dẫn Dương Tử Hân xuống dưới đi dạo một lúc.

Bọn họ đến khu hoa viên nhỏ cách nhà không quá xa, cô thực sự rất thích nơi đây, cảnh vật chung quanh thanh tịnh và đẹp đẽ. Khá đông người dẫn chó đi dạo trong này, những chú chó rất nhiệt tình, mỗi lần gặp những chú cún đó, cô đều dừng lại mỉm cười.

Dì Uông và Dương Tử Hân đang đi, nhưng chưa được bao lâu thì Dương Tử Hân liền dừng lại không chịu đi nữa. Dì Uông nhìn theo ánh mắt cô, phát hiện một cô gái vô cùng xinh đẹp đứng bên kia, hơn nữa, ngày hôm qua, cô gái đó cũng đứng ở đây.

Dương Tử Hân gỡ nụ cười trên mặt xuống, nhìn Nhậm Tuyết Hề cách đó không xa. Cô không sợ người này nhưng hôm qua, người phụ nữ ấy muốn dẫn cô đi và cô đã từ chối, bởi vì cô từng đồng ý với Lăng Diệc Cảnh, sẽ không đi theo người khác.

Khi Dì Uông đang định mở miệng hỏi Dương Tử Hân có phải biết người đó hay không thì điện thoại vang lên. Dì Uông sau khi nhận điện thoại, sắc mặt lập tức thay đổi. Trong nhà xảy ra chuyện lớn, bà phải về ngay nhưng Dương Tử Hân thì phải làm sao bây giờ?

Trong lúc dì Uông đang lo lắng, Nhậm Tuyết Hề chậm rãi bước tới. Cô ta đứng trước mặt Dương Tử Hân, hỏi: “ Cô có biết tôi không? Chúng ta chính là bạn tốt”.

Đôi mắt dì Uông sáng lên, giống như tìm được cứu tinh. Bà kéo tay Dương Tử Hân, hỏi: “ Cô ấy là bạn của cô à?”.

Không đợi Dương Tử Hân trả lời, Nhậm Tuyết Hề liền kéo tay Dương Tử Hân: “ Chúng tôi biết nhau hồi học trung học. Tử Hân, đúng không?”.

Dì Uông thấy Dương Tử Hân không bài xích sự tiếp cận của Nhậm Tuyết Hề, đã thế, Nhậm Tuyết Hề còn chủ động gọi tên của Dương Tử Hân thì không khỏi không tin: “ Cô gái này, bây giờ tôi có việc gấp phải lập tức đi ngay. Cô có thể giúp tôi chăm sóc cô ấy được không? Không lâu đâu, đến chiều tôi sẽ quay lại đón cô ấy”.

Tuy dì Uông nói vậy nhưng bà vẫn có chút lo lắng.

Nhậm Tuyết Hề như biết được nỗi lo lắng của dì Uông, cô ta vội vã gật đầu: “ Không vấn đề gì, cô ấy là bạn tôi, cái gì mà chiều cô cơ chứ. Không cần phiền bà đến đón cô ấy đâu, lúc đó tôi sẽ đưa cô ấy về. Đúng rồi, đây là số điện thoại của tôi, bà ghi vào đi”.

Dì Uông nhớ kỹ số điện thoại, hơn nữa cuộc gọi còn thông suốt, lúc này mới hoàn toàn yên lòng. Bà nghĩ, buổi chiều chỉ cần về trước Lăng Diệc Cảnh, đưa Dương Tử Hân trở về, hẳn là sẽ không việc gì. Sau khi an ủi mình như vậy, dì Uông mới vội vàng rời đi.

Dương Tử Hân vẫn nhìn theo bóng dáng của dì Uông, sắc mặt hơi do dự, nửa muốn đi theo dì Uông, nửa muốn ở lại.

Kể từ lần cuối nhìn thấy Dương Tử Hân, Nhậm Tuyết Hề dành toàn bộ thời gian để theo dõi Lăng Diệc Cảnh. Thậm chí cô ta còn tìm hiểu kỹ thói quen hàng ngày của Dương Tử Hân, biết Dương Tử Hân ngày

nào cũng được đưa đến công viên này, lúc đó mới đứng đợi sẵn ở đây. Cô ta còn sắp xếp để nhà dì Ưông có chuyện, buộc dì Ưông phải rời đi.

Hôm qua, khi Nhậm Tuyết Hề xuất hiện, Dương Tử Hân vẫn còn bài xích. Hôm nay, việc bài xích đó đã giảm đi nhiều. Nhậm Tuyết Hề dắt tay cô: “ Cô lựa chọn ở lại là vì muốn biết bộ dạng của mình trước kia, đúng không?”.

Dương Tử Hân cúi đầu, vừa như trầm mặc, vừa như suy tư. Cuối cùng, cô ngẩng đầu, đáp: “ Vâng”.

Cô rất muốn, rất muốn biết ngày xưa mình có đáng vẻ như thế nào. Liệu có giống với các cô gái cùng tuổi trong tiểu khu, có cha có mẹ hay anh chị em nào không.

“ Vậy cô hãy theo tôi”.

Nhậm Tuyết Hề kéo tay cô nhưng Dương Tử Hân vẫn đứng một chỗ không đuổi theo. Nhậm Tuyết Hề cau mày, không hiểu ý của Dương Tử Hân ở đây là gì. Cô ta suy nghĩ một lát rồi lên tiếng: “ Tôi sẽ không nói cho Lăng Diệp Cảnh biết, nhất định sẽ mau chóng đưa cô trở về, được chưa?”.

Thật lạ kỳ, trước kia cô ta không bao giờ nói nhiều câu tử tế như vậy. Hiện tại, tự nhiên nói ra như thế, khiến Nhậm Tuyết Hề không thể không cảm thán.

Nhậm Tuyết Hề dẫn Dương Tử Hân tới một sân trượt băng lớn. Lúc này vẫn còn sớm, người trên sân trượt không nhiều. Ở đây khá rộng rãi, trang trí đẹp đẽ, trước kia Dương Tử Hân cũng rất thích nơi này.

Trên đường đi, Nhậm Tuyết Hề không có ý định giới thiệu. Cô ta nhìn trong mắt Dương Tử Hân ý nghi ngờ ngày càng đậm: “ Ngày xưa, cô rất thích trượt băng. Cô có thể thực hiện rất nhiều động tác. Điều đó cô có nhớ không?”.

Dương Tử Hân mở to mắt nhìn cô ta, không những không nhớ, ngay cả câu Nhậm Tuyết Hề vừa nói, rằng cô có thể thực hiện rất nhiều động tác duyên dáng cô nghe cũng không hiểu. Cô nhìn chăm chú một vài người trên sân trượt, đi giày có bánh xe như vậy vẫn có thể nhảy được ư?

Nhậm Tuyết Hề cắn môi dưới, có phần bất lực, cô ấy đúng là cái gì cũng không biết, mọi thứ đều đã quên sạch.

Biết Dương Tử Hân thích trượt băng là do Nhậm Tuyết Hề đi theo Diệp Thư Tuấn nên mới biết. Sau khi Diệp Thư Tuấn và Dương Tử Hân ở bên nhau, thời gian Nhậm Tuyết Hề có thể gặp Diệp Thư Tuấn ngày càng ít, đến cả khoảng thời gian cuối tuần ở cùng Diệp Thư Tuấn cũng bị Dương Tử Hân chiếm giữ. Hơn nữa, từ khi có Dương Tử Hân, Diệp Thư Tuấn luôn cố ý giữ khoảng cách với Nhậm Tuyết Hề. Điều này khiến cơ hội để Nhậm Tuyết Hề tiếp xúc với Diệp Thư Tuấn càng thiếu. Đến khi Nhậm Tuyết Hề thật sự không nín nhịn nổi, chọn cách theo sau bọn họ, sau đó biết bọn họ có một bí mật nhỏ. Gần như mỗi cuối tuần, Diệp Thư Tuấn đều dẫn Dương Tử Hân đến sân trượt băng này. Khi đó, Nhậm Tuyết Hề đứng từ xa, nhìn Dương Tử Hân tự do nhảy múa trên sân băng thì nảy sinh tâm lý tự ti. Một Dương Tử Hân đẹp đẽ như vậy, nếu cô ta mà là nam sinh, có lẽ cũng không nhận được mà động lòng?

Nhìn Dương Tử Hân nhẹ nhàng nhảy múa với Diệp Thư Tuấn, nụ cười trên mặt luôn sáng ngời.

Những thứ tốt đẹp ấy giống như tình tiết trong câu chuyện cổ tích, hết lần này đến lần khác đều khiến mọi người nhớ rõ ràng nhưng đương sự trong câu chuyện thì lại cái gì cũng không biết.

Nhậm Tuyết Hề ôm đồm nói với Dương Tử Hân: “ Cô không biết mình thích trượt băng, cô không biết tất cả những chuyện trước kia. Vậy chuyện của Diệp Thư Tuấn, cô có biết không? Cô có thể quên bất cứ điều gì nhưng cô không thể quên anh ấy, không thể quên anh ấy, biết không?”.

Nhậm Tuyết Hề tỏ ra lo lắng, nhìn cô khẩn thiết. Điều đó khiến cô có chút áy náy, cô không biết, thật sự không biết gì cả. Ngay cả khi tâm trí của cô thi thoảng hiện lên hình ảnh một người thân mật với cô ta. Nhưng loại cảm giác này, giống như đang xem một bộ phim, chuyện của người khác, cô không có bất kỳ cảm xúc chân thực nào hết.

“ Thực xin lỗi”. Cô cúi đầu, như thể không biết người đó, đối với người khác có phần thua thiệt.

Nhậm Tuyết Hề bỗng buông cô ra, sau đó mỉm cười: “Thực xin lỗi...Cô thực sự xin lỗi tôi sao? Cô không cần phải xin lỗi tôi. Rốt cuộc, cô có biết việc cô quên người ấy có ý nghĩa gì không, cô có biết không?”.

Cô sững sờ nhìn Nhậm Tuyết Hề như kẻ thâm thần. Cô quả thực không biết, cho nên không biết phải làm gì, cũng không biết phải nói gì.

Nhậm Tuyết Hề đỡ trán mình, không biết mình đang làm gì.

Bên kia, Lăng Diệc Cảnh lại bị Lăng Tích Đồng gọi đến.

Lăng Tích Đồng lên tiếng trước: “Tôi thật không biết anh nghĩ thế nào. Nếu Diệp Thư Thần có thể xây dựng mối quan hệ với Tần gia, có lợi nhất chính là Nam Hưng. Mà sau này, Nam Hưng sẽ là của anh. Anh vội vàng phá hủy quan hệ giữa Diệp Thư Thần và Tần gia như vậy không phải cắt đứt đường đi của người khác mà chính là cắt mất đường đi của chính anh. Ngốc nghếch, ngu xuẩn không ai bằng”.

Lăng Diệc Cảnh há mồm, đang định nói ra lại một lần nữa nuốt trở vào bụng. Không còn gì để nói hết, dù sao người khác đã cho rằng mày làm việc này, oan thì cho oan luôn đi, dù sao bọn họ cũng đã đặt mày vào chuyện đã rồi. Vậy thì phải học hỏi, cũng đem họ vào việc đã xong.

Lăng Tích Đồng thấy anh im lặng, ngữ khí thoáng dịu xuống: “Tiểu bất nhẫn tắc loạn đại mưu (1), nếu là Thư Tuấn, nhất định nó sẽ không làm như vậy”.

Lăng Diệc Cảnh bỗng nhìn về phía Lăng Tích Đồng. Theo cách nói của bà ta, suốt những năm qua, là bà ta đang chịu đựng ư?

Anh cảm thấy câu nói ấy chỉ như một câu nói đùa. Cho dù đó có phải sự thật hay không, nếu bà ta bảo anh nhẫn nhịn giống bà ta, quả thực anh không thể làm được.

“Con không phải là Diệp Thư Tuấn, cho nên đừng yêu cầu con như thế”. Anh thở dài: “Mẹ gọi con về chỉ để nói điều đó hay sao?”.

Lăng Diệc Cảnh nhìn mẹ mình, bà ta vẫn quyến rũ, không giống với một phụ nữ trung niên. Anh có cảm giác mình đã bỏ sót điều gì đó. Anh đánh giá người phụ nữ trước mặt mình, phát hiện gương mặt bà ta vẫn mang theo ý cười, hoàn toàn không phải vì câu nói của anh mà có chút cảm xúc. Thực ra, ngay cả khi bà ta dùng giọng nói gay gắt để nói chuyện thì mặt mũi vẫn nhìn không ra sự giận dữ.

Mà hôm nay, ở một nơi vô cùng đặc biệt này, bà ta không mặc sườn xám như trước kia. Điều đó khiến anh mơ hồ cảm thấy khác thường, trong lòng ẩn chứa nỗi bất an không rõ ràng.

“Không phải, tôi bảo anh về không phải vì việc nhỏ nhặt này”. Ngón tay Lăng Tích Đồng gõ lên bàn, nhìn đứa con trai duy nhất: “Bảo anh về để hỏi anh một việc”.

Nếu chuyện trước là chuyện nhỏ thì chuyện sau chính là chuyện lớn.

Lăng Diệc Cảnh hoàn toàn không hiểu mẹ mình muốn làm gì, chỉ có thể nhìn bà ta.

“Dương Tử Hân”. Bà ta gọi ra cái tên này: “Nói thật đi, rốt cuộc thì tình cảm của anh đối với cô ta là gì vậy?”.

“Con không biết mẹ đang nói gì”. Anh quả quyết phủ định.

“Thật không?”. Lăng Tích Đồng kéo dài âm cuối, nụ cười vô cùng mỉa mai: “Người trong hình này, chắc là ta nhầm rồi”.

Bà ta ném ra mấy tấm ảnh trước mặt anh. Tất cả đều là ảnh chụp anh và Dương Tử Hân. Có tấm chụp khi họ đang ở cạnh nhau, có tấm là cảnh anh đang hôn lên trán cô, còn lại là những tấm ảnh cỡ lớn, hình như được chụp từ hôm trước, khi anh và Dương Tử Hân ở trong xe...

Thời gian chụp những tấm ảnh đó rất nhiều, có thể thấy, Lăng Tích Đồng hết sức chú ý đến hành động của anh.

“Quả không tồi, đến một đứa con gái điên cũng khiến anh mê mẩn, đúng là con trai tốt của ta”. Lăng Tích Đồng nhún giọng, ý cười càng thêm sáng lạn.

“ Mẹ muốn làm gì?”. Lăng Diệc Cảnh lạnh lùng chống lại ánh mắt của mẹ mình.

“ Đứa con gái này đã hại chết con ta, giờ lại muốn hại cả anh. Anh nói xem, ta sẽ làm gì?”.

Lăng Diệc Cảnh đột nhiên đứng dậy: “ Thư Tuấn chết hoàn toàn là chuyện ngoài ý muốn. Cho dù là gián tiếp, cô ấy cũng đã bị trả giá, cô ấy không nợ mẹ gì hết”.

“ Kịch động vậy làm gì? Ta đâu nói sẽ làm gì cô ta? Đứa con gái điên đó thật sự có bản lĩnh ư”

Lăng Diệc Cảnh lên tiếng: “ Đừng động đến cô ấy”.

“ Anh đã nói như vậy, sao tôi còn động đến cô ấy. Anh cũng nên biết, tôi chỉ có mỗi đứa con là anh. Dương nhiên không thể vì một đứa con gái mà xích mích với anh, đúng không?”.

Lăng Diệc Cảnh cảm thấy lời nói của bà ta càng thêm quái dị, chỉ lạnh lùng đưa mắt nhìn Lăng Tích Đồng. Vài giờ trước.

Khi lão Điền đem ảnh tới trước mặt Lăng Tích Đồng, bà ta chỉ nhìn lướt qua, ánh mắt lạnh lẽo: “ Đúng là có tiền đồ, loại hàng này cũng có thể mê hoặc được nó”.

Lão Điền nghe bà ta nói vậy, không dám nói câu gì. Bà ta chọn một trong những tấm ảnh lên nhìn kỹ, nhìn cảnh thân mật trong tấm ảnh, không khỏi giận dữ ném tấm ảnh đi.

“ Ban đầu định cho nó chiếm một chút lợi ích nhưng nếu đã không cần thì cũng đừng trách ta”. Lăng Tích Đồng không ngừng cười lạnh.

“ Lăng Diệc Cảnh là con trai bà mà”. Lão Điền nhin không được khuyên một câu.

“ Con trai ư...Thư Tuấn đã chết, ba năm trước nó đã chết, con trai tôi đã chết rồi”.

Lão Điền nhin không được thở dài, khom người nhặt những tấm ảnh đã bị bà ta ném đi.

—
(1): Một lỗ thủng nhỏ cũng khiến cả con thuyền bị chìm

26. Chương 27: Chương 27

Ngày hôm sau, Nhậm Tuyết Hề tiếp tục dẫn Dương Tử Hân đi từ tay dì Uông. Hôm qua, Nhậm Tuyết Hề theo lời hẹn đưa Dương Tử Hân quay về đúng giờ. Hơn nữa, nhìn điệu bộ của Dương Tử Hân, bọn cô thực sự trông như bạn bè. Có một tầng liên tưởng này, trước yêu cầu của Nhậm Tuyết Hề, dì Uông đã để cô ta mang người đi. Tuy nhiên, bà vẫn không kiềm chế được mà can thiệp, nhất định phải đưa Dương Tử Hân về sớm. Trong lòng dì Uông luôn nể sợ Lăng Diệc Cảnh, mặc dù bà tiếp xúc với anh không nhiều nhưng chỉ cần Dương Tử Hân có vấn đề gì, dì Uông liền cảm thấy toàn thân không thoải mái, đứng ngồi không yên. Vì thế, bà không dám để Lăng Diệc Cảnh biết bà để người ta đưa Dương Tử Hân đi.

Ngày hôm qua, Dương Tử Hân hoàn toàn không ấn tượng gì về việc cô thích trượt băng. Nhậm Tuyết Hề buồn bực trong chốc lát rồi nhanh chóng tìm hiểu nguyên nhân. Cô ta nghĩ có lẽ mình chưa đủ kích thích khiến Dương Tử Hân không nhớ lại được. Nhậm Tuyết Hề cũng nhận ra, hiện tại tốc độ phản ứng của Dương Tử Hân vô cùng chậm. Một sự kiện muốn nói cho cô nghe phải lặp đi lặp lại nhiều lần. Vậy mà trong mắt Dương Tử Hân vẫn biểu lộ vẻ bối rối.

Nhậm Tuyết Hề không nghĩ nhiều khi làm những việc này. Tại sao cô ta phải làm cho Dương Tử Hân nhớ lại mọi thứ. Tại sao cô ta phải chấp nhất như vậy bắt Dương Tử Hân nhớ lại toàn bộ về Diệp Thư Tuấn.

Nhậm Tuyết Hề dẫn Dương Tử Hân quay lại trường cũ, ngôi trường trung học này vẫn là một trong những ngôi trường nổi tiếng như trước kia. Nhà trường đã xây mới thêm vài dãy lớp học và mở rộng thêm nhiều

khóa trình. Ngay bên cạnh cổng trường là một bảng thành tích, ghi chép đầy đủ danh sách các nhân sĩ đã tốt nghiệp vài năm trước, sau khi bọn họ ra ngoài xã hội đã có những đóng góp to lớn cho cộng đồng.

Nhậm Tuyết Hề đứng trước bảng thành tích này nhớ lại năm ấy. Cô ta và Diệp Thư Tuấn cũng đứng trước bảng thành tích, nghĩ một ngày nào đó, tên mình sẽ được ghi lên đây. Khi đó, giữa bọn họ chưa có Dương Tử Hân. Lúc ấy, cô ta còn nghĩ, người con gái có thể bên cạnh Diệp Thư Tuấn sẽ chính là mình.

Nhậm Tuyết Hề đứng rất lâu, Dương Tử Hân mới đầu không hiểu vì sao cô ta lại nhìn những tấm ảnh nhỏ và những dòng chữ chi chít này. Tiếp theo, cô dùng ánh mắt nghi hoặc chăm chú nhìn cô ta. Nhưng Nhậm Tuyết Hề vẫn rất tập trung, hoàn toàn không nhận ra cái nhìn của Dương Tử Hân.

Có lẽ Dương Tử Hân cảm thấy không có gì thú vị nên cô chạy đến một cửa hàng trước cổng trường, đó là cửa hàng bán bánh cuộn, từ xa có thể ngửi thấy mùi thơm. Ông chủ thấy cô nhìn chằm chằm, liền mở miệng hỏi cô có muốn ăn không. Dương Tử Hân gật mạnh đầu, nhận món bánh cuộn ông chủ đưa cho.

Nhậm Tuyết Hề đứng bên bảng thành tích hồi lâu mới nhận ra không thấy bóng dáng Dương Tử Hân đâu, cô ta nhất thời hoảng hốt, tìm hồi lâu mới phát hiện Dương Tử Hân đang ngồi trong quán vui vẻ ăn bánh cuộn. Nhậm Tuyết Hề vừa tức vừa mệt, đi thẳng tới, nhìn Dương Tử Hân lên tiếng: “Lúc chạy đi sao không nói với tôi một tiếng?”.

Dương Tử Hân đang nhét miếng bánh cuộn vào miệng, bị Nhậm Tuyết Hề hét lên như vậy, nét mặt lập tức lộ vẻ oan ức, miệng ngậm lại, không nuốt cũng chẳng phun ra.

Nhậm Tuyết Hề sau một hồi tức giận, cô ta mới thanh toán tiền, dẫn Dương Tử Hân ra khỏi quán rồi đi vào trong trường. Nhậm Tuyết Hề hết lần này đến lần khác khuyên chính mình, không được tức giận, không được tức giận. Sau khi động viên mình vậy, Nhậm Tuyết Hề lại cảm thấy mình thực buồn cười. Trước kia, khi nhìn Dương Tử Hân và Diệp Thư Tuấn ở cùng nhau, Dương Tử Hân cũng khiến người ta không nói được câu gì, mỗi lần gặp tình huống kiểu này, Diệp Thư Tuấn đều dùng vẻ mặt bất lực, vì Dương Tử Hân mà xử lý tốt mọi chuyện phiền toái.

Mới vài giây trước, Nhậm Tuyết Hề như cảm nhận được cảm giác của Diệp Thư Tuấn ngày trước. Khi nhìn thấy Dương Tử Hân tỏ ra oan ức, cô ta không thể nhẫn tâm tiếp tục gào thét chứ đừng nói đến tức giận.

“Ngày xưa cô cũng là học sinh của trường này”. Nhậm Tuyết Hề hạ thấp giọng xuống, có chút lo lắng và rồi mình đã dọa đến cô.

Dương Tử Hân đang cúi đầu tủi thân, bấy giờ mới ngẩng đầu lên, cảm thấy hứng thú ngấm ngấm ngôi trường.

Nhậm Tuyết Hề không biết cô có thể hiểu được lời mình nói hay không nên giải thích thêm lần nữa: “Hồi đó cô học hành không tốt, Diệp Thư Tuấn đã dành thời gian rảnh rỗi dạy kèm cho cô. Năm cuối cấp ba, mỗi khi học xong, anh đều dành hết thời gian cho cô. Cô cũng đã cố gắng không phụ công anh ấy, đỗ vào một trường đại học không tồi...”.

Nhậm Tuyết Hề đang nói thì thấy Dương Tử Hân vô thức đi về phía trước. Nhậm Tuyết Hề nhìn thoáng qua, Dương Tử Hân đang lại phía sân bóng rổ. Điều này khiến Nhậm Tuyết Hề hưng phấn hẳn lên, không ngừng cầm tay Dương Tử Hân mà lắc: “Có phải cô nhớ ra điều gì không? Cô nhớ ra rồi, nhớ ra rồi đúng không?”.

Dương Tử Hân bị lắc đến chóng mặt, cau mày tủi thân nhìn Nhậm Tuyết Hề.

Nhậm Tuyết Hề lúc này mới buông tay, kéo Dương Tử Hân đến sân bóng rổ, cô ta chỉ vào chiếc ghế trên sân: “Diệp Thư Tuấn thích chơi bóng rổ, anh ấy từng tham gia đội bóng của trường chúng ta. Buổi chiều tan học, anh ấy thường cùng bạn học chơi trên sân này, còn chúng ta thì ở đây cổ vũ cho anh ấy”. Khi đó, Nhậm Tuyết Hề không hề nghĩ, có một ngày người đứng bên cạnh Diệp Thư Tuấn sẽ đổi: “Đó là giải đấu của năm, trong trận chung kết, tình hình đang rất căng thẳng. Chính ở đây, cô đã thổ lộ với Diệp Thư Tuấn...Bởi vì cô thổ lộ, anh ấy mới không ném trúng quả quyết định”.

Dương Tử Hân nghe những lời này, tựa như hiểu tựa như không, những câu nói đó đi qua não một lần sau đó ngừng lại. Nhưng chính cô cũng cảm nhận được, cô đối với nơi này vô cùng quen thuộc, từ trong sâu thẳm tâm trí phát ra một cảm giác thân quen.

“ Cô có nhớ không?”. Nhậm Tuyết Hề xoay người nhìn cô.

Cô lắc đầu, bắt gặp ánh mắt mong chờ của Nhậm Tuyết Hề, lại lắc đầu lần nữa.

Nhậm Tuyết Hề chỉ có thể thở dài nhìn cô: “ Cô tên là Dương Tử Hân, cô từng yêu một người đàn ông, người ấy tên là Diệp Thư Tuấn. Cô nhất định phải nhớ kỹ anh ấy”.

Dương Tử Hân cái hiểu cái không, cảm môi tựa như có chút sợ hãi.

Lăng Diệc Cảnh ngồi trong văn phòng phân tích số liệu nhưng tâm trí luôn xuất hiện cuộc nói chuyện với Lăng Tích Đồng. Lăng Tích Đồng hận Dương Tử Hân như thế nào, có lẽ anh là một trong số ít những người biết được. Hiện giờ, Lăng Tích Đồng không có cảm tình với Dương Tử Hân, liệu bà ta có ra tay hành động? Sau khi Diệp Thư Tuấn chết, Lăng Tích Đồng cư xử càng quái dị. Trước đây, Lăng Tích Đồng nhiều nhất chỉ bao dung với mỗi chồng mình mà thôi... Người phụ nữ này, mất đi Diệp Thư Tuấn, Lăng Tích Đồng bỗng biến thành một người đáng sợ và khó gần. Nhưng anh không nghĩ, Lăng Tích Đồng sẽ sắp xếp nhiều người như vậy giám sát nhất cử nhất động của anh.

Vậy, Lăng Tích Đồng có gây bất lợi cho Dương Tử Hân không?

Lăng Tích Đồng vốn dĩ giam giữ Dương Tử Hân, không phải không sợ vi phạm pháp luật mà bà ta muốn Dương Tử Hân sống không bằng chết. Hiện tại, Dương Tử Hân không sống theo phương thức Lăng Tích Đồng thiết kế, liệu bà ta có áp dụng hành động khác không?

Anh xiết chặt bàn tay thành nắm đấm, ngay cả mẹ anh, bất cứ lúc nào anh cũng phải phòng bị.

Anh lôi di động ra, nhanh chóng gọi một cú điện thoại rồi cầm áo khoác ra khỏi cửa. Anh lo lắng nên vội vàng quay về.

Nhậm Tuyết Hề vẫn không ngừng làm việc của mình, trở nên kiên nhẫn hơn, hiểu Dương Tử Hân hơn. Sau đó, từng chút một nói cho Dương Tử Hân nghe về quá khứ của bọn họ. Nhậm Tuyết Hề đem chuyện của mình, chuyện của Dương Tử Hân và Diệp Thư Tuấn kể lại một lượt. Hy vọng như vậy có thể khơi gợi được trí nhớ sâu trong nội tâm Dương Tử Hân.

Thậm chí Nhậm Tuyết Hề còn kể tất cả những chuyện mà mình biết, hết thảy đều truyền vào trong não của Dương Tử Hân. Nhìn Dương Tử Hân không có một chút ấn tượng nào, Nhậm Tuyết Hề vẫn bạo gan suy nghĩ, cô ta định đưa Dương Tử Hân đến trước bia mộ của Diệp Thư Tuấn, để Dương Tử Hân nhìn thấy người đàn ông đó.

Nhậm Tuyết Hề đang do dự xem có nên đưa Dương Tử Hân đến nghĩa trang hay không thì Lăng Diệc Cảnh xuất hiện.

Nhìn thấy Lăng Diệc Cảnh trước là Dương Tử Hân, từ xa cô đã nhìn thấy người ấy nhưng bởi vì quá xa nên không dám chắc chắn. Cô chỉ nhìn thẳng về hướng đó cho đến khi Lăng Diệc Cảnh đi tới, cô rốt cuộc không kiềm chế được, chạy về phía Lăng Diệc Cảnh.

Khi Nhậm Tuyết Hề phản ứng lại thì Dương Tử Hân đã chạy được một đoạn.

Dương Tử Hân thấy Lăng Diệc Cảnh, nét mặt biểu lộ vẻ vui mừng, hoàn toàn khác với biểu hiện của Nhậm Tuyết Hề. Nhậm Tuyết Hề nhìn rất rõ cảnh tượng Dương Tử Hân bỏ nhào về phía Lăng Diệc Cảnh. Ngày xưa Dương Tử Hân cũng vậy, mặc kệ thái độ của người khác, không hề quan tâm đến cái nhìn của mọi người, cho dù là nơi công cộng, vẫn nhào vào lòng Diệp Thư Tuấn. Diệp Thư Tuấn dám đẩy Dương Tử Hân ra, Dương Tử Hân sẽ ngay lập tức giận dữ.

Lúc này, trong lòng Nhậm Tuyết Hề cảm giác chua xót.

Khi Lăng Diệc Cảnh quay về nhà, di động nhìn thấy anh sắc mặt liền thay đổi. Lăng Diệc Cảnh cũng lập tức căng thẳng. Anh tưởng mình đã đoán đúng, Lăng Tích Đồng thật sự đã ra tay đối phó với Dương Tử Hân, vì thế sắc mặt càng trở nên âm u. Sau khi biết Dương Tử Hân bị một người phụ nữ dẫn đi, Lăng Diệc Cảnh vội vã bảo người tra số di động của Nhậm Tuyết Hề, xác định vị trí rồi chạy tới đây ngay.

Anh ôm lấy Dương Tử Hân, nhìn cô đang cười với mình, những lời trách móc trên miệng không nói nên lời, anh chỉ đưa tay kéo nhẹ tai cô: “ Về sau không được đi theo người khác nữa nhé”.

Nghe anh nói vậy, Dương Tử Hân mới đầu mở to mắt nhìn anh, sau xoay người sang chỗ khác nhìn Nhậm Tuyết Hề, dường như không biết mình phải trả lời anh ra sao.

Nhậm Tuyết Hề đi về phía bọn họ, nhìn Lăng Diệc Cảnh đang nhìn mình bằng ánh mắt thù địch. Cô ta bật cười: “ Lăng Diệc Cảnh, anh chợt dạ à?”.

Lăng Diệc Cảnh nhếch khóe miệng nhưng chưa trả lời, hoàn toàn như không thèm để ý đến lời Nhậm Tuyết Hề nói, kéo Dương Tử Hân rời đi.

Nhậm Tuyết Hề tiến lên ngăn Lăng Diệc Cảnh: “ Anh không muốn Dương Tử Hân tiếp xúc với tôi chính vì sợ cô ấy sẽ nhớ lại tất cả, sợ cơ thể cô ấy khôi phục lại. Một khi cô ấy nhớ lại mọi việc, anh sẽ không thể khống chế cô ấy. Bởi vì anh biết, cô ấy vốn không có tình cảm với anh, cô ấy chỉ yêu Diệp Thư Tuấn. Một khi cô ấy nhớ ra, sẽ rời xa anh, hơn nữa sẽ hận anh lừa dối cô ấy quá lâu”.

Dương Tử Hân nhìn xuống tay mình, bàn tay bị Lăng Diệc Cảnh nắm rất đau. Cô rất muốn bảo anh nhẹ nhàng một chút nhưng hình như anh đang rất tức giận, vì thế cô lại không dám mở miệng.

“ Nhậm đại tiểu thư, nếu cô thật sự nhầm lẫn vậy hãy giúp cha mình một số việc đi, đừng ở đây nói những lời đó với tôi”.

“ Anh đang đe dọa tôi, ai chẳng biết vị trí của anh ở Nam Hưng, anh dám động đến Nhậm gia tôi sao?”. Nhậm Tuyết Hề cười cười: “ Lăng Diệc Cảnh, bây giờ anh đừng đắc ý. Cho dù không có tôi, Dương Tử Hân cũng sẽ nhớ lại tất cả, đến lúc đó cô ấy vẫn sẽ rời bỏ anh”.

Nhậm Tuyết Hề cười ha hả, tựa như cười nhạo Lăng Diệc Cảnh đã lừa mình dối người.

“ Vậy chờ đến lúc đó rồi nói, tôi không lo bò trắng răng đâu”. Lăng Diệc Cảnh nói xong, kéo Dương Tử Hân bỏ đi.

Ra khỏi cổng trường, Lăng Diệc Cảnh phát hiện Dương Tử Hân đi càng lúc càng chậm, anh không thể không cúi xuống nhìn cô. Thấy cô cúi đầu, nhìn bọn họ đang nắm tay nhau, lúc này anh mới buông cô ra. Anh nắm rất chắc, vừa rồi bị kích động, lực tăng mạnh, tay cô bị anh siết hơi đỏ lên.

Anh lại nắm tay cô đưa lên miệng thổi khế.

Dương Tử Hân chớp chớp mắt, sau đó mỉm cười. Cô mất nhiều thời gian để hiểu được lời Nhậm Tuyết Hề nói. Nhậm Tuyết Hề muốn nói cho cô hay, từng có một người đàn ông đối tốt với cô. Cô muốn hỏi, người kia có phải cũng đối tốt với cô giống Lăng Diệc Cảnh không?

Miệng anh phả ra hơi thở ấm áp, quanh quẩn trên tay cô, điều này khiến cô nở nụ cười thoải mái.

Nhậm Tuyết Hề luôn cho rằng, Diệp Thư Tuấn đối với Dương Tử Hân tốt như vậy, Dương Tử Hân cũng nên trả một cái giá ngang bằng. Nhưng cô ta đứng cách đó không xa nhìn Lăng Diệc Cảnh và Dương Tử Hân rồi bỗng nhiên tự hỏi chính mình, nếu Diệp Thư Tuấn nhìn thấy cảnh này thì anh sẽ cảm thấy thế nào? Có lẽ anh sẽ rất vui, sau khi anh chết, còn có một người có thể đối tốt với Dương Tử Hân, có thể chiều chuộng cô ấy như vậy.

Nếu Dương Tử Hân thật sự hạnh phúc như vậy thì sao phải buộc cô ấy nhớ lại mọi thứ, buộc Dương Tử Hân phải nhớ về người thân yêu đã mất nhiều năm trước? Nếu Dương Tử Hân thật sự nhớ được Diệp Thư Tuấn, đối với Dương Tử Hân mà nói, đó không phải là một sự đau khổ sao?

Thừa nhận đi Nhậm Tuyết Hề, mày chỉ hy vọng có một người giống mày, luôn nhớ về Diệp Thư Tuấn, như vậy mày mới không thấy cô đơn, người bị bệnh tâm thần chính là mày đấy.

27. Chương 28

Đến bây giờ, Nhậm Tuyết Hề vẫn còn nhớ rõ hình ảnh cuối cùng của Dương Tử Hân. Dương Tử Hân của quá khứ và Dương Tử Hân của hiện tại hoàn toàn không khớp nhau. Vì thế, tất cả mọi thứ đang diễn ra

giống như một giấc mộng. Dương Tử Hân bây giờ đang sống trong giấc mơ. Cho tới giờ khắc này, cô ta mới có đủ dũng cảm để thừa nhận, cho dù đã nhiều năm nhưng cô ta vẫn không dám bước ra để kiến tạo giấc mơ của riêng mình. Rất nhiều lần cô ta hy vọng sẽ có một ngày Diệp Thư Tuấn có thể quay lại nhìn mình, người vẫn luôn đứng sau anh.

Năm ấy, Diệp Thư Tuấn và Dương Tử Hân được công nhận là cặp đôi thanh xuân vườn trường, ai cũng biết bọn họ ở cùng nhau và ai nấy đều chúc phúc cho họ, hoàng tử và công chúa sẽ tiếp tục được sống hạnh phúc. Diệp Thư Tuấn vẫn dạy kèm cho Dương Tử Hân, đốc thúc cô cố gắng học tập. Dương Tử Hân cũng không phụ công của Diệp Thư Tuấn, cô thi đỗ vào một trường đại học với số điểm thật khiến người khác hài lòng. Bọn họ vốn ghi danh thi cùng một trường, sau đó tiếp tục học cùng một chỗ, vĩnh viễn ở bên nhau. Nhưng vào thời điểm Diệp Thư Tuấn điền nguyện vọng, chủ ý nhất thời thay đổi, hơn nữa trước tình thế cấp bách, anh đã quên không báo cho Dương Tử Hân biết.

Sau khi Nhậm Tuyết Hề biết chuyện, cô ta tưởng ông Trời trao ình cơ hội, bởi nguyện vọng mà Diệp Thư Tuấn điền vào chính là trường đại học của cô ta. Vì vấn đề nguyện vọng mà Dương Tử Hân và Diệp Thư Tuấn đã cãi nhau. Diệp Thư Tuấn phải giải thích, hứa hẹn với Dương Tử Hân cuối tuần sẽ chăm chỉ đi thăm cô, lúc ấy mới vừa được Dương Tử Hân.

Nhưng Nhậm Tuyết Hề biết, vì chuyện này mà Dương Tử Hân bắt đầu xa lánh mình. Bởi Dương Tử Hân vô tình đến trường cô ta và Diệp Thư Tuấn, Dương Tử Hân đã nhìn cô ta bằng ánh mắt không đơn giản, như lo sợ cô ta sẽ nhân cơ hội này mà cướp mất Diệp Thư Tuấn. Thời gian đó cũng là thời điểm quan hệ giữa Dương Tử Hân và Nhậm Tuyết Hề căng thẳng nhất. Đến một Diệp Thư Tuấn luôn bận rộn cũng nhận ra không khí giữa bọn họ rất không tốt. Sau này mỗi lần Dương Tử Hân đến, Diệp Thư Tuấn sẽ không gọi cô ta cùng đi.

Mối quan hệ của Diệp Thư Tuấn và Dương Tử Hân vẫn không nóng không lạnh. Có lẽ không nói quá, quả thực dạo này Diệp Thư Tuấn không có thời gian rảnh rỗi để dành cho Dương Tử Hân. Thi thoảng anh cảm thấy có lỗi với Dương Tử Hân, vì thế mà đối với cô rất tốt.

Thực ra, chương trình học của Diệp Thư Tuấn cũng không quá bận nhưng cả ngày không nhìn thấy bóng dáng anh đâu như đang dự tính làm chuyện gì đó. Sau Nhậm Tuyết Hề mới biết, Diệp Thư Tuấn vẫn thường kiểm tra tình hình kinh doanh và có ý định tiếp nhận Nam Hưng. Trước kia, Diệp Thư Tuấn chưa bao giờ tỏ ra hứng thú, bây giờ bỗng có ý định tiếp nhận khiến Nhậm Tuyết Hề cũng cảm thấy bất ngờ.

Sau đó một năm, Diệp Tiến Minh công khai đưa Diệp Thư Tuấn vào Nam Hưng. Diệp Thư Tuấn cũng muốn vào nhưng Diệp Thư Tuấn là một tên nhóc chưa từng ra ngoài xã hội, không có khả năng sẽ có người mua tài khoản của anh, vì thế còn lại một khả năng. Diệp gia sẽ đính hôn với Nhậm gia, như thế mới ngăn cản Diệp Thư Tuấn tiến vào Nam Hưng.

Ngày đó, tâm trạng của Diệp Thư Tuấn vô cùng tệ, anh là một thiếu niên sáng sủa hào phóng nhưng trong thời gian ngắn, anh như người bị kích động, hy vọng lớn nhanh dãn. Có lẽ do tâm trạng uất ức lên tới đỉnh điểm, rốt cuộc anh đã không chịu nổi, lựa chọn đi quán bar để uống.

Nhậm Tuyết Hề sau khi biết tin đã vội vã chạy tới quán bar

Diệp Thư Tuấn liên tục uống rượu, nét mặt hiện vẻ cô đơn. Nhìn thấy Nhậm Tuyết Hề, anh vẫn nhận ra và mỉm cười với cô ta. Anh cầm ly rượu ra hiệu với cô ta, mỉm cười tự giễu, sau đó uống hết ly.

“Cậu đừng uống nữa”. Nhậm Tuyết Hề muốn cướp ly rượu trong tay anh nhưng không thành công: “Làm sao vậy? Có phải gặp vấn đề gì không? Chuyện về Dương Tử Hân à?”.

Diệp Thư Tuấn nghe đến tên Dương Tử Hân, động tác uống rượu dừng lại nhưng khóe miệng cười châm biếm càng cong hơn: “Tối hôm nay mình mới biết mình là một kẻ vô dụng. Anh trai mình đã cố gắng bao năm qua để bảo vệ Nam Hưng. Còn mình, hưởng thụ sự chăm sóc của anh ấy từng đây năm, muốn trợ giúp anh ấy mà không thể. Mình thật sự muốn giúp anh ấy, cùng sánh vai với anh ấy để đối phó...”. Anh không nên nói lời đối phó với cha ruột mình, vì thế mà trái tim vừa thấy chua xót vừa đau khổ: “Mình muốn giúp anh ấy, nhưng lần này...”.

Sao anh có thể nói cho Dương Tử Hân biết mình và người con gái khác sẽ đính hôn. Với cá tính của Dương Tử Hân, chỉ cần anh dám nói ra, cô sẽ không hiểu được nỗi khổ tâm đó, còn cho rằng anh là một kẻ vô cùng

yếu đuối.

Anh không thể chịu đựng được việc Dương Tử Hân sẽ không để ý đến anh, càng không chịu nổi việc bọn họ cứ như vậy mà kết thúc.

Nhậm Tuyết Hề cái hiểu cái không, lần này cô ta cầm lấy bình rượu anh chưa uống hết lên, trực tiếp uống một ngụm. Động tác uống rượu quá nhanh, cô ta vươn tay lau chấy lỏng trên khóe miệng, nhìn Diệp Thư Tuấn mỉm cười: “ Cậu vì chuyện nhỏ ấy mà khó chịu à? Chỉ là việc nhỏ thôi, cậu có thể tìm mình thương lượng mà”.

“ Cái gì?”.

“ Ví dụ, cậu có thể tìm mình thương lượng. Chúng ta sẽ giả kết hôn và nói với họ rằng mình yêu nhau. Sau đó, mình sẽ đi xin cha mẹ, bảo họ gây áp lực với Nam Hưng, cho phép cậu tiến vào Nam Hưng. Chờ đến khi mọi chuyện ổn thỏa, mình sẽ nói lại cho cha mẹ biết, chúng ta không hợp nhau. Cậu tiến vào Nam Hưng rồi, anh trai cậu chắc chắn sẽ mở đường cho cậu, bọn họ không thể đuổi cậu ra, dù sao cậu cũng là con trai của Lăng Tích Đồng”.

“ Minh...”. Diệp Thư Tuấn do dự trong chốc lát rồi lại lắc đầu: “ Minh không thể lợi dụng cậu”.

“ Lợi dụng?”. Cô ta cười cười: “ Diệp Thư Tuấn, nhiều năm như vậy, cậu đừng nói với mình cậu thật sự không biết mình có tình cảm với cậu. Mình biết, cậu không thể yêu mình. Vậy hãy để mình làm việc cuối cùng cho cậu, như vậy mình sẽ cảm thấy thỏa mãn. Cậu đừng cảm thấy mắc nợ mình, mặc dù có nhiều lúc mình hiểu mình sẽ phải trả giá rất nhiều, hơn nữa cũng không được đền đáp. Nhưng nhiều khi, mình cảm thấy, thực ra mình không phải trả giá gì hết. Dù sao cậu cũng không có được bất cứ cái gì, thậm chí vì sự xuất hiện của mình, còn có thể mang đến nhiều điều phức tạp cho cậu. Với lại, bao năm qua, mình thực sự cảm ơn cậu đã làm cho tuổi trẻ của mình không hề đơn điệu. Hãy để mình làm chút việc cho cậu đi, quan trọng việc mình làm cho cậu chính là để thỏa mãn bản thân. Mình hy vọng cậu sẽ nhận được chút gì đó và sau này sẽ luôn nhớ đến mình...”.

Cô ta không ngừng nói chuyện, còn Diệp Thư Tuấn vẫn luôn trầm mặc bởi vì anh không thể nói lên lời.

Cô ta đã yêu người này lâu như vậy, bọn họ nhìn nhau lớn lên, cô ta cũng muốn là người phụ nữ làm bạn với anh đến già: “ Diệp Thư Tuấn, có thể để mình ôm cậu một cái được không?”.

Chỉ cần một cái ôm, cô ta sẽ không oán không hận, hơn nữa còn chúc anh và người khác hạnh phúc.

Giờ khắc này, tại thời điểm này, Diệp Thư Tuấn nhìn ánh mắt khẩn cầu của cô ta, không thể nói lời từ chối. Anh nhẹ nhàng ôm cô ta vào trong lòng.

Sau đó thì sao?

Dương Tử Hân không biết đứng cách đó không xa sau lưng Diệp Thư Tuấn từ bao giờ, cô nhìn cặp đôi ôm nhau kia, thậm chí trong mắt cô, cặp đôi ấy rất tình cảm. Vì không học cùng trường với Diệp Thư Tuấn nên Dương Tử Hân rất bất mãn, vì thế luôn canh cánh trong lòng. Rất nhiều ví dụ đã chứng minh tình yêu xa cách thường không bền vững. Hơn nữa, bên cạnh Diệp Thư Tuấn còn có một người con gái thầm mến anh nhiều năm như vậy.

Cô muốn xông lên hỏi Diệp Thư Tuấn lý do tại sao, vì sao anh lại phản bội cô nhưng cô không thể mà xoay người bỏ chạy. Cô không có can đảm, sợ phải đối mặt với những lời nói thẳng thắn của Diệp Thư Tuấn. Rằng anh đã thay đổi tình cảm, qua bao lâu anh mới biết người anh yêu thật sự không phải là cô. Với lại, cô bướng bỉnh kiêu ngạo, thích cổ tình gây sự, không giống với Nhậm Tuyết Hề, vừa dịu dàng vừa tốt bụng, còn đặc biệt quan tâm đến anh, đàn ông đều thích kiểu phụ nữ hiền lành thông minh như thế.

Cô khó chịu, cô không vui, cô bỏ chạy lung tung rồi đi tới sân bay, giả bộ như mình chưa từng tới nơi này, không muốn mang lại cho anh sự ngạc nhiên.

Nhưng sau khi tới sân bay, cô lại cảm thấy khó chịu, vì thế mà bật khóc.

Nhậm Tuyết Hề hành động rất nhanh, lập tức quyết định dẫn Diệp Thư Tuấn trở về. Nhưng Diệp Thư Tuấn cảm thấy chuyện này cần trao đổi với Lăng Diệc Cảnh trước, ngoài ra anh cần phải tham khảo ý kiến của Dương Tử Hân.

Diệp Thư Tuấn về nhà, nói chuyện với Lăng Diệc Cảnh về đề nghị của Nhậm Tuyết Hề.

“Không cần làm việc đó nếu trong lòng cậu không muốn”. Lăng Diệc Cảnh nghe xong câu chuyện của Diệp Thư Tuấn, đó là câu đầu tiên anh nói: “Cậu hãy làm việc mà bản thân cậu thích làm”.

Lăng Diệc Cảnh biết, cậu ấy và mình không giống nhau. Anh hoàn toàn không có tình cảm với Diệp Tiến Minh. Còn Diệp Thư Tuấn đối với cha mình vẫn còn một chút ảo tưởng. Quan trọng hơn, anh tuyệt đối không muốn em trai mình có cuộc sống kiểu ấy. Lăng gia có một Lăng Diệc Cảnh là quá đủ rồi, không cần mất thêm một người nữa. Vả lại, quỹ đạo sống của Diệp Thư Tuấn vẫn luôn được Lăng Diệc Cảnh hâm mộ, được học hành và duy trì những mối quan hệ tốt đẹp, đạt thành tích cao, còn có một cô bạn gái xinh đẹp. Dường như trên thế giới này, cuộc sống của hầu hết mọi người đều giống nhau. Diệp Thư Tuấn như vậy cũng là ảo tưởng của Lăng Diệc Cảnh. Hay có thể nói đó là một giấc mơ mà đời này anh không thể thực hiện được. Nhưng em trai anh thì có thể, cứ để Diệp Thư Tuấn thay anh tiếp tục thực hiện khao khát trong lòng đi!

Diệp Thư Tuấn vốn còn do dự, nghe Lăng Diệc Cảnh nói vậy, lập tức không còn phân vân nữa. Bao năm qua, anh trai vì Lăng gia mà không ngại cực khổ. Trước kia, anh chỉ nghĩ anh trai thích kinh doanh vì cảm thấy hứng thú, đến bây giờ anh mới biết anh trai mình đã vất vả như thế nào. Trước kia anh nghĩ, anh trai mình là một người tính tình lạnh lùng, ít nói, hiện tại anh mới hay, đó là bởi vì cha anh không thích, và anh ấy biết rõ những hành vi mà cha mình đã làm bên ngoài.

Cái nhà này, vẫn do anh trai anh góp phần, anh không thể ích kỷ, luôn tránh né, cũng phải gánh vác một phần trách nhiệm, còn chuyện khác, hiện tại anh không phải lo lắng.

“Hôm nay em quyết định sẽ đến Nhậm gia”.

Lăng Diệc Cảnh cau mày: “Bạn gái cậu đâu? Cậu định nói với cô ấy như thế nào?”.

Câu nói ấy khiến Diệp Thư Tuấn im lặng, bởi vì anh hoàn toàn không biết nói gì nhưng điều đó không làm thay đổi quyết định của anh.

Đang giảng chuyện với Lăng Diệc Cảnh về vấn đề này thì di động của Diệp Thư Tuấn vang lên, đúng là điện thoại của Dương Tử Hân gọi tới. Dương Tử Hân ở nơi khác cầm di động, tay không ngừng vò tóc mình, sau đó mới cắn môi lên tiếng: “Diệp Thư Tuấn, em đang ở sân bay”.

Diệp Thư Tuấn nghe xong nhũu mày, mơ hồ cảm thấy bất thường: “Sao em lại tới đây?”.

Dương Tử Hân mỉm cười, quả nhiên anh ấy không mong mình tới đây, có phải sợ cô quấy rầy việc tốt của anh ấy? Có thể không được ư? Nếu anh thực sự chuẩn bị bỏ rơi cô thì việc cô đến đây anh phải vui vẻ mới đúng. Bởi vì anh có thể nói thẳng với cô, tránh sau này phải dây dưa với cô.

“Anh đừng quản việc em vì sao lại đến đây. Em chỉ muốn hỏi anh một câu: Diệp Thư Tuấn, anh có yêu em không? Yêu em không?”.

Diệp Thư Tuấn cau mày càng mạnh hơn: “Em đừng có đùa, cũng đừng hỏi vấn đề nhảm chán như vậy. Em về trước đi, mấy ngày nay anh bận nhiều việc, sau này anh sẽ đến tìm em”.

“Sau này ư? Sẽ không có sau này đâu”.

“Em đừng giận, thực sự là lúc này anh đang có chuyện rất quan trọng”.

Ánh mắt Dương Tử Hân đỏ lên: “Như vậy đi, Diệp Thư Tuấn. Nếu anh yêu em, vậy anh đến thẳng sân bay ngay. Nếu anh không yêu em, anh không xuất hiện chính là câu trả lời đối với em. Em sẽ đi luôn, sau đó không bao giờ ...xuất hiện trước mặt anh nữa”.

Cô nói xong liền cắt đứt điện thoại.

Diệp Thư Tuấn nắm di động, còn rất nhiều điều chưa kịp nói, anh gọi lại nhưng đối phương không nhận điện.

Lăng Diệc Cảnh vẫn đứng bên nhìn tình huống này, không khỏi thở dài: “Thôi nào, cậu ra sân bay đi”.

Diệp Thư Tuấn lắc đầu: “Em đã nói với Nhậm Tuyết Hề rồi”.

Lăng Diệc Cảnh định nói gì đó, nhìn bộ dạng của Diệp Thư Tuấn, anh không nén nổi hít sâu một hơi.

Thời gian trôi qua từng phút, Diệp Thư Tuấn vẫn đứng yên không nói, không gọi điện cho Nhậm Tuyết Hề, cũng không đưa ra quyết định nào hết.

“ Cậu đến Nhậm gia đi, còn anh sẽ đến sân bay để nói rõ ràng với bạn gái cậu, như vậy được chứ?”. Lăng Diệc Cảnh nhìn em trai mình đang bối rối không thôi, liền đưa ra phương án.

Lúc này, Diệp Thư Tuấn mạnh mẽ nhìn về phía anh trai, dường như đã có quyết định. Anh biết, Dương Tử Hân là một người cố chấp. Nếu anh thật sự không tới, có lẽ mọi chuyện sẽ giống như lời cô ấy nói, người con gái này nhất định sẽ làm được chuyện ấy.

“ Anh, nhờ anh gọi điện cho Nhậm Tuyết Hề, nói với cô ấy là em không đi được, em sẽ ra sân bay trước...”. Nghĩ đến Dương Tử Hân vẫn đang ở sân bay chờ mình, anh cảm thấy khó chịu, nhất là khi bên ngoài trời đang mưa. Anh nghĩ cô thường ăn mặc phong phanh, giờ này chắc đang ngồi xỏm ở đâu đó, chịu rét lạnh để chờ anh. Nếu anh không đi, cô sẽ tiếp tục ngồi ở đó...

Lăng Diệc Cảnh không ngăn cản, đây là cảm nhận của Diệp Thư Tuấn, là anh trai đương nhiên anh tôn trọng quyết định của cậu ấy. Vì vậy, Lăng Diệc Cảnh nhìn Diệp Thư Tuấn cầm áo khoác đi ra cửa...

Lăng Diệc Cảnh không ngờ, đây là lần cuối cùng anh nhìn thấy em trai mình, thời điểm tai nạn xảy ra, anh quả thực không thể tin nổi những âm thanh phát ra từ di động. Diệp Thư Tuấn bị tai nạn ô tô, tử vong ngay tại chỗ.

28. Chương 29

Lăng Diệc Cảnh ôm Dương Tử Hân đến bên chiếc xe, anh xoay ghế bàn tay cô ra, sau đó vung tay đánh. Anh dùng sức đánh mạnh vào lòng bàn tay để cô cảm nhận rõ cơn đau nhưng không quá nghiêm trọng. Dương Tử Hân không ngờ anh lại đánh vào tay mình, cô lập tức thu tay lại, im lặng nhìn anh đề phòng, dường như không đoán được vì sao anh làm thế. Lòng mày cô giương cao, mặt ngẩng lên, mắt chớp chớp nhìn về phía anh.

“ Lần sau em còn cùng người khác chạy lung tung nữa không?”. Anh muốn giáo huấn cô, dạy cô không thể tùy tiện chạy theo người khác, nhớ xảy ra chuyện gì thì biết phải làm sao?”.

Dương Tử Hân mở to mắt nhìn anh vài giây, phát hiện anh không hề để ý nhìn cô. Vì thế, cô thu hồi tầm mắt, nhẹ nhàng xoa lòng bàn tay, bộ dạng làm như bị anh đánh rất đau. Anh không nói câu gì, không nghĩ đến phản ứng của cô, thậm chí còn đánh cô nữa, hừ hừ.

Lăng Diệc Cảnh lắc đầu, nhét cô vào trong xe, xong mới ngồi vào vị trí lái.

Lúc ở trên xe, anh vẫn nhắc lại vấn đề: “ Sau này không được tùy tiện đi theo người khác, biết chưa?”.

Dương Tử Hân nghịch ngón tay, phát hiện móng tay hình như để quá dài nên cô không ngừng nghiên cứu. Lăng Diệc Cảnh nhận ra cô không hề để tâm đến lời nói của mình, vì thế, anh tay trái lái xe, tay còn lại kéo tay cô.

Dương Tử Hân lúc này mới nghĩ hoặc nhìn về phía anh, ánh mắt như dò hỏi anh muốn làm gì, nếu không thì đừng làm phiền cô chơi đùa, bởi lúc này cô đang chơi rất say sưa. Móng tay cô rất dài, trên bàn công có vài bông hoa, hay là dán những bông hoa đó lên móng tay, nếu dán lên, nhất định trông sẽ rất đẹp. Hình như lần trước anh có dẫn cô ra ngoài, cô nhìn thấy mấy cô gái xinh xắn, móng tay dán trông rất đẹp.

“ Sau này, đừng theo người khác chạy lung tung, biết chưa?”. Anh kiên nhẫn lặp lại lần nữa, cô không cho anh một câu trả lời, anh sẽ cảm thấy không thoải mái, vì thế...mà lại nhắc nhở.

Dương Tử Hân vẫn nhìn anh, tựa như không hiểu câu nói đơn giản này. Cô nhăn trán nhìn anh, không biết có phải nhìn như vậy rất thú vị hay không.

“ Trả lời anh đi”.

Dương Tử Hân lúc này mới cúi đầu: “ Vâng, không được chạy lung tung”. Khuôn mặt cô trở nên oan ức, miệng vô thức bĩu ra: “ Em muốn đi chơi, em không muốn ở nhà”.

Cô thích đi ra ngoài với Nhậm Tuyết Hề. Bởi vì Nhậm Tuyết Hề đã dẫn cô đến những nơi bọn cô chưa từng đến. Tất cả những nơi đó đều khiến cô cảm thấy lạ kỳ và muốn chơi đùa.

Lăng Diệc Cảnh hơi sững sốt, hạ thấp giọng: “ Em muốn chơi gì?”.

Cô mỉm cười sung sướng, nhào thẳng về phía anh, rất nhanh hôn một cái lên mặt anh. Cô giơ chân, liên tục khoa chân múa tay: “ Đôi giày...đôi giày có bánh xe...có thể chạy rất nhanh”.

“ Giày trượt?”. Anh thử thăm dò.

Dương Tử Hân ra sức gật đầu, cô cảm thấy chơi thứ đó rất thú vị, có thể trượt tự do với tốc độ rất nhanh.

Trong mắt Lăng Diệc Cảnh không một chút vui vẻ. Anh tin mấy năm qua cô chưa từng nhìn thấy giày trượt, giờ bỗng nhiên nhắc tới, nhất định là do Nhậm Tuyết Hề dẫn cô đi xem và cô đã nhớ lại. Nếu Nhậm Tuyết Hề dẫn cô đi xem thêm vài lần nữa, phải chăng cô thực sự sẽ có ấn tượng với những thứ trước mặt?

Anh hỏi xong không nói thêm gì nữa. Dương Tử Hân bắt đầu sốt ruột, cô kéo tay anh lắc không ngừng, giống như một đứa trẻ, thông qua hành động này với cha mẹ mua món đồ chơi yêu thích.

“ Được rồi, mua, mua cho em”. Anh hứa hẹn.

Lúc này, Dương Tử Hân mới nhìn anh cười ha ha, trông rất hài lòng.

Hôm sau, Lăng Diệc Cảnh chủ động gọi điện cho Nhậm Tuyết Hề, muốn nói chuyện cầu hòa với cô ta. Không cần Lăng Diệc Cảnh nói thêm, Nhậm Tuyết Hề đã biết vì sao anh tìm mình, chủ yếu là để nói về chuyện của Dương Tử Hân. Ngày trước, Nhậm Tuyết Hề và Lăng Diệc Cảnh tiếp xúc không nhiều lắm, cô ta coi Lăng Diệc Cảnh chỉ là anh trai của Diệp Thư Tuấn, không có gì hơn.

Những lúc vô tình gặp nhau, phần lớn bọn họ chỉ chào một tiếng, thậm chí cơ hội để nói vài câu cũng không có. Có lẽ do ấn tượng đã lâu không thể thay đổi, khiến cô ta cảm thấy Lăng Diệc Cảnh là loại người sống trong bóng tối, ít nói, cả ngày không biết anh nghĩ gì. Còn Diệp Thư Tuấn và anh ta là hai người ở hai thế giới khác nhau. Suy nghĩ này đã ăn sâu bén rễ nên trong tiềm thức Lăng Diệc Cảnh luôn là một kẻ xấu xa.

Quán cà phê không đông người, cũng rất yên tĩnh, Nhậm Tuyết Hề đợi một lúc lâu Lăng Diệc Cảnh mới xuất hiện. Bọn họ hẹn vào giữa trưa, Nhậm Tuyết Hề đoán Lăng Diệc Cảnh đã dành giờ ăn trưa cho cô ta.

Về mặt anh hờ hững, thần sắc lãnh đạm, Lăng Diệc Cảnh vẫn giống như trong ấn tượng của cô ta.

“ Sau này, đừng xuất hiện trước mặt cô ấy nữa”. Đó là câu nói đầu tiên sau khi Lăng Diệc Cảnh ngồi xuống.

Nếu trước ngày hôm qua, anh nói những lời này, nhất định cô ta sẽ cãi nhau với anh, thậm chí còn chàm chọc anh. Làm như vậy quả thực chỉ là lừa mình dối người, chỉ cần cô ta không xuất hiện trước mặt Dương Tử Hân thì Dương Tử Hân sẽ không khôi phục ư? Chắc chắn Dương Tử Hân sẽ khôi phục, chẳng qua là vấn đề sớm hay muộn mà thôi.

Nhưng hiện tại, sắc mặt của Nhậm Tuyết Hề vẫn bình tĩnh, không có ý giải quyết bằng cách cãi vã với Lăng Diệc Cảnh.

“ Chừng nào tôi còn không xuất hiện, anh nghĩ cô ấy sẽ không tỉnh lại?”. Nhậm Tuyết Hề lắc đầu, làm người đứng ở góc độ của Lăng Diệc Cảnh để tự hỏi. Anh làm như vậy là lo Lăng Diệc Cảnh sẽ nhớ lại mọi thứ, cũng sợ hãi Dương Tử Hân sẽ rời anh mà đi. Rốt cuộc, anh còn để tâm đến Dương Tử Hân như thế nào?

Khi Dương Tử Hân còn bình thường, có rất nhiều nam sinh thích cô ấy. Giờ cô ấy biến thành thế này, vẫn có người yêu thương cô ấy. Nhậm Tuyết Hề không hiểu nhưng cũng không suy nghĩ quá sâu.

Lăng Diệc Cảnh nhìn cô ta, nói: “ Cô ấy khôi phục hay không khôi phục được, đều là chuyện của cô ấy, xin cô đừng can thiệp vào, cũng đừng áp đặt suy nghĩ của mình lên người cô ấy”.

Nhậm Tuyết Hề mỉm cười: “ Sau này tôi sẽ không can thiệp, nhưng tôi rất tò mò, sẽ có ngày cô ấy tỉnh lại. Nếu cô ấy thật sự có thể hồi phục, cô ấy sẽ lựa chọn bỏ đi hay vẫn ở lại bên cạnh anh? Tôi thật sự rất tò mò đấy”.

“ Dừng sự hiếu kỳ của cô lại đi, điều đó không mang ích lợi gì cho cô hết. Tất nhiên, cô sẽ không có cơ hội để gặp cô ấy”. Lăng Diệc Cảnh đứng lên: “ Thời gian có hạn, tôi đi trước”.

“ Đi thông thả”. Nhậm Tuyết Hề vẫn ngồi một chỗ: “ Anh, anh thực sự thích Dương Tử Hân sao?”.

Cô ta chỉ cảm thấy bước chân của anh hơi dừng lại, nhưng anh không trả lời vấn đề này của cô ta.

Thực sự rất quan tâm, rất để ý mới như vậy, Nhậm Tuyết Hề tự đưa ra ình một đáp án. Cô ta lòi di động ra, lục tìm số điện thoại của Diệp Thư Tuấn từ nhiều năm trước, số máy ban đầu đã tắt biến thành vô ích, cô ta luyện tiếc không xóa đi. Hiện tại, cô ta rất xúc động muốn gọi điện, muốn nói cho Diệp Thư Tuấn trên thiên đường biết, Dương Tử Hân giờ đã có người chăm sóc, người đàn ông này có thể ở bên Dương Tử Hân cả đời. Nếu Diệp Thư Tuấn có thể nghe thấy, anh sẽ chúc phúc hay oán hận?

Chắc chắn sẽ chúc phúc? Nhậm Tuyết Hề nghĩ vậy, với tính cách của Diệp Thư Tuấn, nhất định anh sẽ hy vọng Dương Tử Hân được hạnh phúc, cho dù cái giá phải trả là cô ấy sẽ quên anh.

Lăng Diệc Cảnh mua cho Dương Tử Hân một đôi giày trượt, Dương Tử Hân vô cùng thích đôi giày này, thay giày xong không chịu cởi ra nữa. Nhất là khi Lăng Diệc Cảnh bảo cô sau khi xuống công viên phía dưới hãy thay giày trượt nhưng cô tỏ ý mặc kệ, kiên quyết không đồng ý. Anh không còn cách nào khác, đành để cô đi trong nhà, sau đó đỡ cô ra.

Đối với việc để cô trượt băng, ngay từ đầu anh đã tỏ ra lo lắng nhưng chính cô sau khi nóng lòng muốn thử liền có thể trượt một cách tự nhiên mà không cần hướng dẫn. Dáng dấp cô rất thành thạo, một lần nữa khiến anh rơi vào trạng thái tâm lý kỳ lạ. Anh có thể khẳng định, đây là một trong thú vui của cô trong quá khứ, bởi hiện tại cô chơi rất khá. Giống như bức tranh khiêu vũ, cô có thể làm được và biểu hiện rất tốt. Những thứ này, đều thuộc về Dương Tử Hân của ngày trước.

Dường như anh đang tìm ranh giới của Dương Tử Hân trước kia và Dương Tử Hân của hiện tại. Dương Tử Hân trước kia thuộc về Diệp Thư Tuấn, còn Dương Tử Hân của hiện tại thuộc về Lăng Diệc Cảnh anh. Tất cả đều tồn tại một tầng nhận thức, anh sợ cô sẽ hồi phục, và điều đó có ý nghĩa, Dương Tử Hân sẽ không còn là cô, sẽ không thuộc về Lăng Diệc Cảnh anh.

Lăng Diệc Cảnh và dì Ông đứng bên cạnh nhìn Dương Tử Hân trượt bên này, trượt bên kia. Sau lần dì Ông để Nhậm Tuyết Hề dẫn Dương Tử Hân đi, Lăng Diệc Cảnh đã bình tĩnh lại, còn dì Ông bị dọa một phen, cũng không dám ...không nghe lời Lăng Diệc Cảnh nữa. Bây giờ, dì Ông dành hết thời gian để trông coi Dương Tử Hân vì sợ sẽ chọc giận đến Lăng Diệc Cảnh.

Dương Tử Hân lướt nhanh qua, phía trước cô là một thân cây. Trong khi mọi người nghĩ cô sẽ bị va vào thì cô đi tới ôm lấy cái cây đó, hơn nữa, ánh mắt còn nhìn lướt qua những người xung quanh. Đường như cô cố ý làm động tác này, cố tình để người ta nghĩ rằng cô sẽ bị va phải nhưng cô thì không bị làm sao.

Ánh mắt cô chứa đựng vẻ tinh quái, vô cùng linh động.

Lăng Diệc Cảnh đang định tiến lên kéo cô lại liền dừng bước, đứng im nhìn cô.

Dương Tử Hân lúc này lại tiếp tục trượt.

Rất đông trẻ em vây xung quanh xem cô trượt, biểu hiện hết sức hâm mộ. Dương Tử Hân nhìn thấy thế, liền không trượt như trước nữa, động tác tay chân vô tình bắt đầu di chuyển. Cô giống như một con bướm nhảy múa, giang rộng đôi cánh bay lượn.

Và cô cũng tự cảm nhận, những gì cô đang làm bây giờ giống như hôm đó Nhậm Tuyết Hề hình dung về cô. Trong quá khứ, cô cũng đã trượt như vậy trên sân, còn có Diệp Thư Tuấn đứng bên.

Diệp Thư Tuấn, cái tên này một lần nữa lại chui vào trong đầu cô. Cô vô thức quay sang nhìn Lăng Diệc Cảnh, chân không cử động, theo quán tính, cô ngã nhào trên mặt đất.

Lăng Diệc Cảnh lập tức chạy đến, nâng cô dậy.

“Đau ở đâu?”. Anh lo lắng hỏi cô.

Cô ngơ ngác nhìn anh, vừa rồi tiếng hét xung quanh khiến cô thoáng bị giật mình. Mọi người trở nên im lặng, đám người xung quanh bắt đầu lên tiếng, nói có lẽ cô không bị thương, không bị sao hết.

Cô chớp mắt mấy cái, chỉ vào đầu gối, có hơi đau một chút.

Lăng Diệc Cảnh lập tức không do dự, ôm cô đến bên chiếc ghế đá, để cô ngồi xuống. Anh ngồi xổm trên mặt đất, cẩn thận vén ống quần cô lên.

Dương Tử Hân theo dõi sắc mặt anh, khoảng cách giữa anh và cô rất gần, cô có thể nhìn thấy rõ lỗ chân lông trên mặt anh, hơn nữa vẻ mặt anh thật sự rất chuyên tâm. Cô chăm chú nhìn anh, thậm chí quên cả đau, nhìn anh không rời.

Anh vén ống quần cô lên, phát hiện đầu gối bị xước lột cả da, đỏ bừng một mảng. Điều này khiến anh vừa đau lòng vừa sốt ruột, vội vã bảo dì Uông đi mua thuốc.

Anh hướng miệng vết thương khẽ thổi, động tác dịu dàng đến vô cùng.

Cô cảm thấy hơi ngứa, còn cười khanh khách, sau đó mới nói vào tai anh: “Em... thích anh”.

Lăng Diệc Cảnh ngẩng phắt đầu, đối diện với khuôn mặt tươi cười của cô, một nụ cười tươi rói. Nhưng lồng ngực anh như bị va đập, giống như sung sướng xong không thể tin nổi niềm sung sướng đó.

“Anh...”. Anh không biết phải nói gì, nửa ngày sau mới nhìn vào đầu gối cô: “Còn đau không?”.

Cô gật gật đầu.

Khi dì Uông trở về, anh thật cẩn thận bôi thuốc cho cô. Dương Tử Hân vô cùng hưởng thụ sự chăm sóc và dường như rất hài lòng về động tác của anh, không nhớ gì đến chuyện đau đớn.

29. Chương 30

Lăng Diệc Cảnh ôm Dương Tử Hân lên lầu, hai tay cô khoác ở cổ anh, đầu không ngừng chui vào trong lòng anh, như thể động tác này làm cho cô có thể tìm được chỗ dựa, cũng khiến cô cảm thấy yên tâm hơn, quên cả đau đớn. Cô là người sợ đau, mỗi khi bị đau không những chảy nước mắt, mà toàn thân như bị vật gì đó cắn xé, khó chịu đến mức khóc không nổi, chỉ muốn lăn lộn vài vòng trên mặt đất. Nhưng hết lần này đến lần khác không thể làm vậy, vì thế mà tiếp tục duy trì sự khó chịu. Nhưng bây giờ, cô không có cảm giác giãy vò ấy, quên đi cơn đau, trong lòng cũng cảm thấy bình yên.

Anh nhìn hình ảnh của bọn họ trong bức tường thang máy, cô cuộn tròn nằm trong lòng anh, dán chặt lấy anh, bọn họ giống như một khối thống nhất..

Kim không được, nụ cười của anh tràn ra ngoài khóe miệng. Anh cúi đầu, dịu dàng nhìn cô: “Sau này còn chơi nữa không?”.

Lần này bị ngã, xem lần sau còn chơi nữa không.

Dương Tử Hân ngẩng đầu, chống lại ánh mắt anh, cúi xuống đáp: “Muốn chơi”.

Lăng Diệc Cảnh bật cười, ánh mắt nhìn thoáng qua đầu gối cô: “Bị như vậy vẫn còn muốn chơi à?”.

Cô nghiêm túc gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nhăn lại, hoàn toàn không hiểu vì sao bị như vậy thì không được chơi nữa, cô mở to mắt: “Chơi rất thú vị, chơi rất vui vẻ mà”.

Lăng Diệc Cảnh lắc đầu, ôm cô bước ra khỏi thang máy, trở lại căn hộ. Dương Tử Hân trượt khỏi người anh. Lăng Diệc Cảnh không dám buông tay, sợ cô bị trơn rồi dìu cô ngồi xuống sofa, sau đó cởi giày cô ra. Bàn chân của cô trông rất đẹp, ngay cả bắp chân cũng hết sức duyên dáng, chỉ có làn da trên đùi còn dấu vết mờ mờ, cho dù anh đã đối xử với cô tốt hơn, quãng thời gian cô bị hành hạ trước kia, rốt cuộc vẫn để lại dấu vết, nếu nhìn không kỹ căn bản sẽ không thấy.

Anh khe khẽ thở dài, lột giày và tất của cô để sang một bên, tiếp tục nghiên cứu chiếc đầu gối bị thương. Vết thương không quá nghiêm trọng, nếu là vết thương trên người anh, có lẽ anh chỉ coi như vết muỗi cắn,

không cần xử lý. Nhưng vết thương này lại ở trên người cô, anh không thể không đếm xỉa, thậm chí còn rất lo lắng.

Vừa rồi anh quên không khử trùng, anh than thầm, chuẩn bị lấy hòm thuốc nhỏ ra. Dương Tử Hân ngồi ngoan ngoãn, nhìn anh khử trùng ỉnh. Cô sợ đau, nên động tác nhẹ nhàng hơn so với lúc này, đã thế anh còn hướng vào miệng vết thương thổi khe khẽ. Hành động thân thiết này trước mắt cô giống như được phóng đại, khiến cô không cảm lòng được mà mỉm cười.

Sau khi Lăng Diệc Cảnh xử lý xong miệng vết thương, anh mới bảo dì Ưông dẫn cô đi tắm rửa nhưng nhớ đừng để miệng vết thương chạm phải nước.

Anh đứng trong phòng, di động bỗng vang lên.

“Lăng tổng, cuối cùng tôi cũng cảm thấy một số người bên cạnh Diệp Thư Thần có gì đó không ổn, loại cảm giác này đã có từ lâu. Sợ rằng nếu không biết rõ ràng sẽ để lại tai họa ngầm cho anh”. Quan Tử cảm di động vô cùng ảo não. Đám người bên cạnh Diệp Thư Thần quả nhiên có vấn đề, nhưng điều tra không ra, vì vậy anh ta mới gọi điện tới.

Bên cạnh Diệp Thư Thần có người vì Diệp Thư Thần mà bày mưu tính kế và rất được Diệp Thư Thần tin tưởng. Lăng Diệc Cảnh biết điều đó nhưng chưa mấy để tâm đến người ấy.

“Đám người đó không ổn thế nào?”. Lăng Diệc Cảnh cũng có chút tò mò.

“Ban đầu, chúng tôi đều cho rằng những người kia do Diệp Tiến Minh lựa chọn, sau đó để bên cạnh Diệp Thư Thần, phụ giúp Diệp Thư Thần phát triển. Nhưng gần đây, người của chúng ta phát hiện những người này không có quan hệ nhiều với Diệp Tiến Minh. Bởi vì Diệp Tiến Minh đã quan sát đám người đó, cũng đã loại trừ những người khác ra khỏi đội”. Đây là điểm mà Quan Tử cảm thấy tò mò, những người ấy nếu không phải do Diệp Tiến Minh lựa chọn thì bọn họ làm thế nào để giúp được Diệp Thư Thần?

“Điều tra lai lịch của những người này chưa?”.

“Điều tra rồi ạ, đều là người của tập đoàn Nam Hưng nhưng trước kia lại chưa từng thấy họ. Hình như bọn họ chưa từng làm dự án nào lớn. Sau khi cha con Diệp Tiến Minh có tình tiến vào Nam Hưng, bọn họ mới bắt đầu hoạt động, hơn nữa còn âm thầm lôi kéo Diệp Thư Thần”.

“Chúng ta cũng cần nghĩ đến cả Diệp Tiến Minh”. Lăng Diệc Cảnh nói: “Những người này, có phải trước kia đã bị ông ngoại tôi chèn ép?”.

Nếu như bọn họ từng bị áp bức, điều đó không quá ngạc nhiên. Không có thành tích gì ở Nam Hưng, một khi Nam Hưng đổi quyền, liền lập tức bị phụ thuộc, không những có thể báo thù quá khứ, còn có thể khiến bản thân được coi trọng.

“Không phải Lăng lão gia”. Quan Tử hạ thấp giọng: “Là đại tiểu thư. Trước kia đại tiểu thư ở Nam Hưng đã đắc tội với những người đó, phải chăng bọn họ ghi hận trong lòng?”.

Nhưng nếu cứ như vậy ghi hận trong lòng, rồi những năm cuối đời liền đặt lên người Diệp Thư Thần, có lẽ nói vậy cũng không quá.

“Lưu ý động tĩnh của bọn họ, bất luận là làm gì”.

“Vâng...Hy vọng chúng ta đã nghĩ quá nhiều”.

Lăng Diệc Cảnh không nói nữa mà tắt điện thoại đi. Trước kia, Diệp Thư Thần vẫn chưa hoàn toàn dựa vào những người này, hẳn cũng có suy nghĩ của hẳn. Nhưng Diệp Thư Thần ngay từ đầu đã có những quyết định khiến người khác không hài lòng, lúc ấy hẳn ta mới để nhóm người kia bày mưu tính kế, sau đó mọi việc thuận lợi một cách lạ kỳ. Vì thế, Diệp Thư Thần bắt đầu trọng dụng, cho tới tận bây giờ, e là đã có chút dựa dẫm. Nhất là chuyện của Tần gia lần trước bị thất bại, Diệp Thư Thần càng trọng dụng nhóm người này hơn.

Nếu Diệp Tiến Minh để Diệp Thư Thần trọng dụng như thế, chắc chắn ông ta sẽ điều tra nhóm người đó. Nếu có vấn đề, Diệp Tiến Minh tuyệt đối sẽ tiến hành xử lý nhưng Diệp Tiến Minh đã không làm thế.

Lăng Diệc Cảnh cảm di động ngẫm nghĩ. Diệp Tiến Minh điều tra không ra nguyên do. Nói vậy người của anh nhất định cũng không thể điều tra. Anh định bảo Quan Tử đừng tiêu phí quá nhiều tâm sức vào chuyện này, nhưng anh suy nghĩ một lúc rồi lại thôi. Có lẽ cứ tiếp tục điều tra đi, có khi sẽ tìm ra manh mối.

Lúc anh cảm di động, Dương Tử Hân đang từ phòng tắm đi ra. Cô nhìn anh đứng bên giường, bước chân chậm lại, bước từng bước về phía anh, luôn chú ý đến hành động của anh, cô sợ anh đột nhiên xoay người phát hiện ra mình. Khi khoảng cách giữa cô và anh ngày càng gần, nụ cười trên mặt cô trở nên vô cùng tinh quái. Khi cô chuẩn bị nhào đến ôm lấy anh, dọa anh hoảng sợ, thì bỗng nhiên Lăng Diệc Cảnh vươn tay ra, kéo cô ôm vào trong lòng.

Dương Tử Hân mới đầu bị dọa, tỏ vẻ ngạc nhiên chớp mắt nhìn anh.

Bộ dạng cô mê hoặc lấy lòng anh, anh vươn tay xoa đầu cô, giống như trấn an một con vật bé nhỏ. Trong căn hộ chỉ có ba người, dì Ông, anh và cô. Dì Ông tuyệt đối không lên lút vào phòng họ, như vậy chỉ có cô.

“Vừa rồi muốn dọa anh à?”. Anh hạ tầm mắt, khóe miệng cười không thể che giấu.

Cô vẫn nhìn anh, không tài nào hiểu nổi vì sao anh lại phát hiện ra mình. Rõ ràng cô đã rất cẩn thận, sao anh lại biết được nhỉ? Cô nghĩ vậy liền giãy khỏi lòng anh, đi ra đứng sau lưng anh nhìn vào gáy. Trên tivi thường có chi tiết, nữ chính đứng bên cạnh hủ nam chính: Anh mọc mắt sau lưng phải không?

Cô rất muốn nhìn xem sau đầu anh có phải mọc mắt hay không? Nếu không thì làm thế nào mà anh phát hiện ra mình?

Biểu hiện cố gắng thăm dò của cô rốt cuộc làm anh không nhịn nổi cười, giữ chặt lấy cô, chuẩn bị đi ngủ. Hôm nay cô chơi quá lâu, cần đi ngủ sớm một chút.

Dương Tử Hân sau khi nằm lên giường, cô cố gắng tiến lại gần anh. Lăng Diệc Cảnh định chớp mắt một lúc, đợi cô sau khi ngủ sẽ rời đi, không quấy rầy đến giấc ngủ của cô nữa. Nhưng cô lại chui vào trong lòng anh, dường như suy tư điều gì đó, tiếp theo nắm mạnh lấy tay anh: “Làm thế nào mà anh lại phát hiện ra em?”.

Đã qua lâu rồi mà cô vẫn để tâm đến chuyện vừa rồi. Tay cô không ngừng vẽ vòng tròn trên ngực anh, ánh mắt nhìn chăm chăm vào anh.

“Có thể cảm nhận được”. Anh mở miệng giải thích: “Huống hồ thính lực của anh cũng không tệ lắm”.

Cô hoàn toàn không hiểu, anh vươn tay bỏ tay cô ra rồi trở tay ôm chặt lấy cô: “Anh có thể cảm nhận thấy em, biết chưa?”.

Anh mỉm cười với cô, không biết cô có hiểu lời anh nói hay không, bỗng nhiên không cố chấp nữa, cô rời khỏi lòng ngực anh rồi hôn lên trán anh.

Sau khi hôn anh, cô nhìn anh vô cùng mong chờ. Khuôn mặt cô trắng trẻo thuần khiết khiến anh cảm thấy tội lỗi khi nổi tà niệm. Anh không nhúc nhích, cô lại kéo tay anh, dùng tay anh kéo dây áo ngủ của cô ra. Váy ngủ của cô giống như tấm lưới, dây lưng được cởi bỏ, chiếc váy ngủ cũng chậm rãi tản ra, để lộ làn da trắng nõn của cô. Anh nuốt nước miếng theo bản năng, tay không kiềm chế vuốt ve cơ thể cô, xúc cảm chân thật khiến nhiệt độ cơ thể anh nhanh chóng tăng lên.

Trong một giây sau, anh xoay người phủ lên người cô, còn hai tay cô kéo lấy cổ anh, không ngừng mỉm cười với anh.

Sau cơn triền miên Dương Tử Hân rất khó chịu bởi cơ thể toát mồ hôi, miệng vết thương trên đầu gối lập tức đau đớn, khiến cô hoàn toàn không để ý đến hứng thú mạnh mẽ của Lăng Diệc Cảnh. Cô bắt đầu bám chặt lấy anh, đơn giản vì đầu gối cô đau quá. Bộ dáng của cô khiến Lăng Diệc Cảnh nghĩ cô xảy ra chuyện, đành vội vàng làm cho xong việc.

“Đau”. Cô ngồi trên giường, cau mày nhìn anh.

Lăng Diệc Cảnh bắt lực, cảm quần áo của cô phủ thêm lên người cô, sau đó mới xử lý miệng vết thương. Vừa rồi hào hứng, quả thật anh đã không nghĩ nhiều.

Sau khi miệng vết thương được xử lý xong, anh cầm khăn lau toàn thân cô một lượt, lúc này mới bảo cô đi ngủ.

Cô không quá buồn ngủ, sau khi anh nằm xuống, cô còn đùa nghịch tóc anh. Cô dùng tay cảm nhận tóc anh, sau lại lấy tay chạm vào tóc mình. Nhìn cô mạnh mẽ dục tình, anh bỏ ý định hôm nay vào thư phòng để xử lý công việc, đành để ngày mai làm tiếp, còn hôm nay cứ làm theo cô đã.

Cô càng chơi càng hăng, lúc này anh mới ngăn cô lại, bắt cô dựa vào lòng mình, không cho cô tiếp tục âm ỉ.

“ Sau này chúng ta sẽ luôn như vậy, được không?”. Anh sẽ chiều chuộng cô, yêu thương cô và quan tâm đến cô.

Dương Tử Hân ngẩng đầu nhìn anh, thoáng im lặng.

“ Như thế này này”. Đôi môi anh dán lên môi cô: “ Có thể không?”.

Dương Tử Hân nhìn anh hồi lâu, tựa như đang suy nghĩ cặn kẽ rồi ngẩng mạnh đầu lên, cảm thấy như vậy cũng tốt, vì thế mà liên tục gật đầu.

“ Tốt lắm, ngủ thôi”. Anh đưa tay ngăn cô tiếp tục gật đầu. Nếu còn gật đầu như thế, nhất định cô sẽ bị hoa mày chóng mặt.

“ Vâng, ngủ thôi”. Cô dùng tay anh để gối đầu, tự nhiên dựa lên.

Cô nhắm mắt, tựa như sắp ngủ. Nhưng một lát sau, mắt trái cô vẫn nhắm, mắt phải hé ra quan sát anh. Lăng Diệc Cảnh đang chăm chú nhìn cô, cô bị phát hiện mắt nhắm mắt mở liền vội vàng nhắm mắt lại.

Đúng là nghịch ngợm hết sức.

Anh vươn tay nhéo mặt cô: “ Khuya rồi, ngủ đi, biết chưa?”.

Lúc này cô mới mở mắt, tủi thân nhìn anh, ngẫm ám chỉ: Người ta thực sự, thực sự chưa muốn đi ngủ.

“ Ngủ đi, mai dậy sớm anh sẽ dẫn em đi ăn Guokui, được không?”.

Trước cửa tiểu khu, hàng sáng thường có người bán loại bánh rán này. Cô chỉ cần không ăn sáng, sẽ chịu không nổi lực hấp dẫn, liền kéo anh đi mua, hơn nữa mỗi lần phải ăn hai cái.

Cô vươn tay tính toán, đi ngủ sớm một chút sẽ được ăn hai cái bánh rán, dường như cũng không tệ lắm. Vì thế cô vui vẻ đồng ý: “ Đi ngủ”.

Anh lại nhìn không được lắc đầu, ngốc quá, cho dù không cần ngủ, chỉ cần cô muốn ăn, anh cũng sẽ mua cho cô.

30. Chương 31: Chương 31

Buổi sáng, Lăng Diệc Cảnh rời giường phát hiện thấy Dương Tử Hân bỗng ngồi dậy, mở to đôi mắt ngái ngủ nhìn anh, quan sát hơn nửa ngày rồi mới chậm chậm mặc quần áo. Thấy anh đã hoàn tất việc mặc quần áo, cô vội vã đẩy nhanh động tác, sợ mình không theo kịp. Lăng Diệc Cảnh cau mày nhìn hồi lâu tìm tòi nghiên cứu ý định của cô. Hẳn là cô muốn chạy theo anh, sau đó nhân tiện đòi mua bánh rán.

Thực tế rõ ràng như vậy nhưng Lăng Diệc Cảnh vẫn bắt lực kéo cô đi rửa mặt. Hôm nay cô rất ngoan, không nghịch nước, cũng không làm ướt quần áo.

Làm xong một loạt, Dương Tử Hân ngoan ngoãn theo Lăng Diệc Cảnh ra khỏi nhà.

Lúc đến cửa tiểu khu, Dương Tử Hân nhận được hai cái bánh, trong nháy mắt liền quên luôn Lăng Diệc Cảnh. Bánh rán rất thơm, mùi hành truyền đến khiến người ta chỉ muốn ăn một miếng to.

Lăng Diệc Cảnh vỗ nhẹ người cô: “ Chúng ta đi thôi”.

Dương Tử Hân không một chút phản ứng.

Lăng Diệc Cảnh lại nhìn cô vài giây: “ Anh bảo chúng ta đi thôi”.

Dương Tử Hân liếc mắt nhìn anh, vẫn không có phản ứng.

Lăng Diệc Cảnh đứng yên tại chỗ, nhìn cô không rời mắt. Có lẽ do ánh mắt anh rất chăm chú, khiến cô vội vàng quay đầu quan sát. Sau đó không tình nguyện bước chầm chậm đến trước mặt anh, lấy ra chiếc bánh chưa ăn, đưa lên miệng anh. Động tác của cô hết sức chủ động nhưng biểu hiện thì vô cùng miễn cưỡng.

Lăng Diệc Cảnh bật cười, không lẽ cô nghĩ anh gọi cô là vì muốn ăn món này? Nhưng nhìn cô “ coi trọng” chiếc bánh đến thế, thì không khỏi có vài phần không thoải mái. Vì vậy, khi cô đưa tay ra, anh liền cắn một miếng. Không nói rõ được mùi vị, anh cũng không hiểu lý do vì sao cô lại thích ăn chiếc bánh này như vậy.

Sau khi anh cắn bánh, sắc mặt của Dương Tử Hân càng thêm miễn cưỡng, nhìn anh bằng ánh mắt trách cứ, tựa như nghiêm túc kháng nghị việc anh đã cắn một miếng. Vì ngon nên cô mới để anh ăn một cái nhưng anh chỉ cắn một miếng nhỏ thôi, đã thế còn ăn một chút xiu như vậy.

Ánh mắt cô càng mở to hơn. Lăng Diệc Cảnh không còn cách nào khác, cầm chiếc bánh bị cắn một miếng ăn cho hết. Dương Tử Hân nhìn chằm chằm giám sát đến khi anh ăn xong, chỉ sợ anh lãng phí.

Thấy anh ăn xong, Dương Tử Hân vẫy tay, nói: “ Tạm biệt”.

Đây là giờ đi làm, cô biết điều này, biết bây giờ anh phải ra khỏi nhà, phải đi kiếm tiền, mà có nhiều tiền thì có thể mua được rất nhiều đồ, có thể mua rất nhiều bánh, có thể mua nhiều kẹo...Còn có thể mua được rất nhiều, rất nhiều đồ cô thích ăn.

“ Theo dì Uông về đi”.

“ Em biết đường, em không phải trẻ con”. Cô ngẩng đầu, không để tâm đến lời anh nói. Những lời đó là do cô mới học, cô cảm thấy mình sử dụng rất tốt vì thế mà tâm trạng trở nên khá hơn, xoay người theo dì Uông về nhà.

Lăng Diệc Cảnh đứng một chỗ nhìn cô, cho đến khi bóng dáng cô hoàn toàn bị ngăn trở. Rốt cuộc anh không thể nhìn thấy cô nữa mới xoay người rời đi.

Lăng Diệc Cảnh đến văn phòng, bật máy tính, nhận email Tần Ngọc Khả gửi tới. Email chỉ nói mấy câu và một vài tấm ảnh chụp cô ấy với nụ cười rạng rỡ. Rõ ràng lúc này cô ấy đang rất ổn.

Cô ấy nói: Em đã mất rất nhiều thời gian để suy nghĩ về mọi chuyện, toàn là những chuyện về anh. Em nhớ nhất câu nói anh từng nói với em: “ Một phụ nữ thông minh sẽ không ở bên người đàn ông đến hai lần”. Em đã dành nhiều thời gian để bắt bản thân trở nên khá hơn. Thậm chí, muốn ở trước mặt anh khoe rằng sau khi rời đi em vẫn sống rất tốt. Cho tới bây giờ em mới cảm nhận được, cho đến lúc này mình thực sự rất ổn mà không cần phải khoe với ai.

Lăng Diệc Cảnh đọc email, khóe miệng không kìm được mà giương lên. Cô ấy không cần khoe với anh, mà dùng hành động thực tế để nói cho anh biết, cô ấy thực sự rất tốt.

Một người, chỉ khi trải qua quãng thời gian đẹp đẽ mới dễ dàng khoan dung người khác, mới hiểu được người khác.

Anh đóng mail rồi mở tài liệu ra.

Không lâu sau, Quan Tử gọi điện tới. Anh nhắc tai nghe bluetooth lên, nhấn phím nghe.

“ Trải qua nhiều ngày điều tra theo dõi, cuối cùng đã có chút manh mối”. Quan Tử sau khi nói câu này, ngữ khí cũng thoải mái hẳn lên. Thậm chí, vì chuyện có chút tiến triển mà trở nên hưng phấn.

“ Ừ”. Từ câu nói của Quan Tử, Lăng Diệc Cảnh theo bản năng cảm thấy, điều Quan Tử sắp nói nhất định không phải điều mình muốn nghe. Vì thế, anh rời tầm mắt khỏi máy vi tính, coi lời nói tiếp theo của Quan Tử vô cùng coi trọng.

“ Tôi phát hiện ra...”. Quan Tử liếm môi, không biết nên nói như thế nào: “ Có lẽ là tôi đã điều tra nhầm nhưng kết quả điều tra là Phương tổng và đại tiểu thư có liên hệ với nhau”.

Con người anh bỗng mở to. Phương tổng, một ông già có âm mưu xấu xa với Nam Hưng, cũng là trung tâm của nhóm Diệp Thư Thần, luôn đứng đằng sau Diệp Thư Thần, tư vấn cho Diệp Thư Thần. Tất nhiên,

ông ta có liên hệ chặt chẽ với Diệp Tiến Minh. Con người này có lòng dạ rất thâm sâu, hơn nữa rất khó tiếp cận. Diệp Tiến Minh từng nhiều lần muốn thiết lập quan hệ ngoại giao với Phương tổng nhưng Phương tổng không hề nể mặt.

Một nhân vật như vậy, sao Lăng Tích Đồng có thể lui tới.

“ Ai đã mời ai?”. Về mặt và giọng nói của anh nghiêm túc hẳn lên. Phương tổng và Lăng Tích Đồng có quan hệ với nhau, điều này hoàn toàn nằm ngoài dự tính của anh.

“ Tạm thời chưa rõ lắm”.

Rất nhiều ý nghĩ thoảng vào đầu anh. Cuối cùng là Lăng Tích Đồng tìm đến Phương tổng, bọn họ thường xuyên liên lạc với nhau chỉ vì công việc hay là Phương tổng tìm đến Lăng Tích Đồng? Không đúng, ngày trước, Lăng Tích Đồng từng có một khoảng thời gian gián đoạn ở Nam Hưng. Từ khi kết hôn với Diệp Tiến Minh, Lăng Tích Đồng không hỏi đến chuyện của Nam Hưng mà để tùy Diệp Tiến Minh làm chủ.

Lăng Diệc Cảnh im lặng, Quan Tử cũng không lên tiếng. Ở bên cạnh Lăng Diệc Cảnh đã nhiều năm, anh ta biết, thời điểm này là thời gian anh đang suy nghĩ nên không thể tắt điện thoại, cũng không thể nói bất cứ điều gì làm phiền.

“ Lập tức điều tra mối quan hệ giữa ông ngoại tôi và Phương tổng. Và năm đó mẹ tôi cùng Phương tổng đã có quan hệ như thế nào. Tôi muốn có tư liệu ngay”.

“ Vâng”.

Hai giờ sau...

Tư liệu về Phương tổng đã được đem đến.

Lăng Diệc Cảnh mở tư liệu ra, thông qua tư liệu này có thể nhìn ra được. Năm đó, Lăng Sùng Huy đã rất tín nhiệm Phương tổng. Hơn nữa, việc xử lý các dự án, ông luôn cố gắng để Phương tổng hỗ trợ. Có thể nói, năm ấy, Phương tổng chính là người được Lăng Sùng Huy tin tưởng nhất. Còn Lăng Tích Đồng sau khi tiến vào công ty, Phương tổng cũng là trợ lý có khả năng nhất của Lăng Tích Đồng. Hơn nữa, ông ta hoàn toàn không để ý việc Lăng Tích Đồng là phụ nữ... Nhưng không bao lâu, Lăng Tích Đồng và Phương tổng đã nảy sinh khoảng cách.

Lăng Diệc Cảnh cẩn thận lưu ý đến quãng thời gian Lăng Tích Đồng và Phương tổng liên tiếp phát sinh bất đồng, bắt đầu cãi vã, thậm chí còn có thời điểm như nước với lửa... chính là sau khi Lăng Tích Đồng và Diệp Tiến Minh ở cùng nhau.

Có hai khả năng, Diệp Tiến Minh liên hệ với Phương tổng trước, bí mật lôi kéo Phương tổng. Loại khả năng này cực kỳ nhỏ. Phương tổng ở Nam Hưng đã nhiều năm, rất được Lăng Sùng Huy tin tưởng và nể mặt. Phương tổng có thể nói cái gì cũng không kém. Vì vậy, Diệp Tiến Minh muốn mua được ông ta cũng rất khó.

Khả năng khác, là do Lăng Tích Đồng ngay từ đầu đã diễn trò, cố ý nảy sinh mâu thuẫn với Phương tổng, làm cho Phương tổng chuyển hướng đứng dưới trướng của Diệp Tiến Minh...Nhưng Lăng Tích Đồng làm như vậy để làm gì? Chẳng lẽ vì trợ giúp Diệp Tiến Minh, sau đó trợ giúp Diệp Thư Thần?

Tầm mắt anh dừng lại trước những thông tin tài liệu trên máy tính, bàn tay nổi đầy gân xanh.

Anh không hiểu mẹ mình, từ trước đến nay đều không hiểu. Bà ấy đôi khi giống một kẻ ngốc bị tất cả mọi người cười nhạo nhưng bà ấy làm như không thấy. Có đôi khi bà ấy lại giống một kẻ thông minh bí hiểm, không ai đoán được bà ấy muốn làm gì. Người cho rằng bà ấy ngu dốt ngồi ở đó mà không biết rằng, bà ấy vẫn đang theo dõi người, vẫn đang cười nhạo người.

Sau khi xem tư liệu, Lăng Diệc Cảnh tiếp tục gọi vài cuộc điện thoại. Sau đó như anh dự tính, mấy dự án gần đây của Nam Hưng, đều có Phương tổng tham gia. Hơn nữa, vì có Phương tổng tham gia mà Nam Hưng bao năm qua vẫn ổn định lợi nhuận. Diệp Tiến Minh và Diệp Thư Thần đều coi Phương tổng là một con ngựa tốt, tiếp đãi rất nồng hậu.

Lão Điền bưng khay dâu đã rửa sạch sẽ đến trước mặt Lãng Tích Đồng. Lãng Tích Đồng vươn tay lấy một trái, giơ trước mắt nhìn ngắm rồi bắt giắc nhíu mày: “ Trước kia, tôi và Diệp Tiến Minh còn tự tay đi hái dâu để ăn, là loại dâu chuyên nuôi tằm, cho ra những quả dâu rất ngọt ăn vô cùng ngon miệng. Ông ấy còn vì tôi mà trèo lên một cái cây và hái được rất nhiều”.

Mỗi khi bà ta nhắc đến Diệp Tiến Minh, lão Điền đều không kìm nén được nỗi lo sợ nhưng ông không ngăn cản. Bao năm qua đều như vậy, tính tình của bà ấy không hề có sự thay đổi.

Lãng Tích Đồng cầm quả dâu bỏ vào miệng mình, mỉm cười: “ Hồi ấy, tôi còn đi hái kim ngân, dùng quả dâu và kim ngân để uống...Ông xem tôi có gốc không chứ?”.

Ánh mắt Lãng Tích Đồng trở nên dịu dàng hơn, lão Điền mở miệng trả lời: “ Khi đó, đại tiểu thư chắc là rất đơn thuần”.

Lãng Tích Đồng bật cười thành tiếng, không hề nhìn những quả dâu được bày đặt trên bàn, tựa như không có chút hứng thú: “ Nói đi, đã tìm được luật sư Trương chưa? Đừng nói với tôi là chưa tìm thấy. Tôi rất ghét khi phải nghĩ đến kết quả đó”.

“ Luật sư Trương đã qua đời”.

“ Cái gì?”.

Năm ấy, luật sư Trương là cố vấn pháp luật ở Nam Hưng, rất được Lãng Sùng Huy tín nhiệm. Sau khi Lãng Sùng Huy mất không được bao lâu, luật sư Trương ban đầu đã từ chức, sau đó rời khỏi thành phố, cuối cùng dường như biến mất. Nhiều năm qua, Lãng Tích Đồng vẫn liên tục tìm kiếm luật sư Trương.

Về mặt Lãng Tích Đồng rất khó coi.

“ Nhưng chúng ta đã tìm thấy người nhà của luật sư Trương”.

Sắc mặt Lãng Tích Đồng dễ chịu hơn chút ít: “ Sao?”.

“ Người nhà của luật sư Trương muốn đích thân gặp mặt bà. Họ nói chỉ có như vậy mới có thể trao cho bà những gì bà muốn”.

Ánh mắt Lãng Tích Đồng sáng rực: “ Biết rồi, ông giúp tôi hẹn ngày đi”.

Lão Điền vừa đi ra liền nhìn thấy Lãng Diệc Cảnh đứng ở cửa, không biết Lãng Diệc Cảnh đứng ở đó từ bao giờ. Mới đầu lão Điền ngạc nhiên mất mấy giây, rồi cúi đầu chào: “ Thiếu gia, cậu đã trở lại”.

Lãng Diệc Cảnh đã đứng ở đây một lúc lâu. Anh nhìn thoáng qua lão Điền, không để tâm lập tức đi vào. Lãng Tích Đồng vẫn ngồi ở đó, dường như không nhìn ra ở đây còn có một người nữa.

Lãng Diệc Cảnh mỉm cười, sao trước kia anh lại thấy mẹ mình vô cùng ngốc nghếch, xem ra vẫn là anh đã quá ngây thơ.

“ Có việc gì à?”. Lãng Tích Đồng nhìn thấy con trai mình, khóe miệng giương lên, hoàn toàn mặc kệ lời vừa rồi có bị anh nghe thấy không.

“ Hôm nay con gặp một chút vấn đề, cho nên muốn nhờ mẹ giải thích”. Lãng Diệc Cảnh nhìn thẳng vào Lãng Tích Đồng: “ Hình như Phương tổng có mối quan hệ mật thiết với mẹ?”.

Lãng Tích Đồng vẫn nhìn anh, nhún vai, hỏi: Thì sao?

Thái độ hờ hững như thế... Lãng Diệc Cảnh bỗng nhớ tới, năm ấy khi ông ngoại định giao toàn bộ công ty cho Lãng Tích Đồng, Lãng Tích Đồng đã từ chối. Khi đó, tất cả mọi người đều nghĩ ông ngoại thật ngu ngốc mới đưa ra quyết định như thế. Nhưng không một ai nghĩ ra ý nghĩa sâu xa. Ví dụ như, Lãng Tích Đồng từng đạt giải nhất trong tất cả các cuộc thi, giành được vô số giải thưởng. Bà ấy luôn là người làm mưa làm gió trong trường học, là nữ thần trong lòng rất nhiều nam sinh. Bà ấy trong mắt người khác là một người con gái hoàn mỹ.

“ Vì sao?”. Người thông minh nên hiểu được vấn đề của đối phương và loại bỏ khoảng thời gian không cần thiết.

“ Muốn hỏi vì sao tôi lại có quan hệ với Phương tổng hay muốn hỏi Phương tổng sắm vai diễn gì đúng không?”.

“ Cả hai”.

Lăng Tích Đồng cười cười, rút ra một điếu thuốc và hút: “ Đừng giả vờ, chính anh cho là như vậy”.

“ Là mẹ đã để Phương tổng đợi bên cạnh Diệp Tiến Minh?”.

“ Sao anh có thể gọi tên cha anh như thế, thật sự là không nên”.

Bà ta chậm rãi nói, nếu là trước đây, chắc chắn anh sẽ thấy buồn cười. Nhưng lúc này, anh lại nghe ra cảm xúc khác, vừa như trào phúng, vừa như không để tâm.

“ Có hay không?”.

“ Đúng”. Lăng Tích Đồng nhả ra một tràng khói dài, sau đó nghiêng chân gác lư: “ Rất thú vị đúng không? Một lão già luôn nghĩ rằng mình khôn ngoan bất khả chiến bại, dường như vô cùng thông minh lại không biết rằng, người khác khiến ông ta nhìn qua tường thông minh, nhưng thực ra ông ta chỉ là một kẻ ngu ngốc mà thôi”.

Lăng Tích Đồng liếc mắt quan sát, ngữ khí khi nói ra những lời này hết sức hờ hững.

“ Vì cái gì à?”.

Nếu thật sự chỉ vì đối phó với Diệp Tiến Minh, bà ta không đáng tiêu phí nhiều thời gian như vậy, căn bản không có lời lẽ.

“ Đâu cần biết là vì cái gì...Dù sao anh cũng là con trai tôi. Có một số việc có thể nói xem, ví dụ như, chúng ta có thể hợp tác”.

31. Chương 32: Chương 32

Sau khi Lăng Tích Đồng và Lăng Diệc Cảnh nói chuyện với nhau một lúc lâu, Lăng Diệc Cảnh mới rời khỏi biệt thự. Anh nghĩ có lẽ Lăng Tích Đồng đã lừa gạt chính mình nhưng bất luận phân tích từ góc độ nào đi nữa anh đều nghĩ không ra lý do để Lăng Tích Đồng tự lừa dối bản thân.

Lăng Diệc Cảnh vừa rời đi, sắc mặt Lăng Tích Đồng liền thay đổi yếu ớt. Lão Điền đứng bên cúi đầu không nói.

Lăng Tích Đồng từ từ nhìn về phía lão Điền, bao năm qua, bà ta chưa tức giận bao giờ. Thậm chí, bà ta cũng quên rằng từ khi nào mình đã không còn biết đến tức giận. Là từ khi biết Diệp Tiến Minh phản bội, tận mắt thấy Diệp Tiến Minh cùng người phụ nữ khác thân mật. Hay là khi bà ta trở thành trò cười của cả thành phố Nam Giang. Cuộc sống lặp đi lặp lại thử thách khả năng của bà ta, từ lúc bắt đầu tính toán chỉ li cho đến khi khoan dung và cuối cùng là im lặng.

Nhìn biểu hiện của lão Điền, bà ta không kiềm chế được cơn giận: “ Ông cũng thấy tôi quá độc ác sao?”.

Lão Điền cúi đầu, không trả lời vấn đề.

“ Không phải ông cảm thấy tôi quá độc ác sao?”.

Lão Điền vẫn im lặng, Lăng Tích Đồng nhìn ông ta nửa ngày rồi đột nhiên bật cười. Lão Điền là như vậy, cho dù trong lòng nhận định bà ta đã sai nhưng ông ta sẽ không nói ra, lại càng không ngăn cản, bao lâu nay đều như thế.

“ Sắp xếp cho tôi và người nhà của luật sư Trương gặp mặt”. Nếu lão Điền không muốn trả lời, bà ta cũng không ép buộc ông ấy.

Lão Điền lúc này mới ngẩng đầu lên, nhìn bà ta gật đầu một cái.

Trước kia luật sư Trương rất được Lăng Sùng Huy tín nhiệm, mọi chuyện lớn bé của tập đoàn Nam Hưng đều để luật sư Trương toàn quyền xử lý. Năm đó, Lăng Sùng Huy thỏa thuận chia tách cổ phiếu, bản thảo cũng do luật sư Trương dự thảo sửa chữa rồi giao cho Lăng Sùng Huy xác nhận.

Lăng Tích Đồng chưa từng đọc qua bản thỏa thuận đó nhưng bà ta hiểu cha mình, Lăng Sùng Huy đối xử với người ngoài vô cùng keo kiệt xong hết sức hào phóng với người nhà. Đối với Lăng Sùng Huy mà nói, con gái tính là người nhà, còn Diệp Tiến Minh chắc chắn chỉ là người ngoài. Với Lăng Sùng Huy thì thái độ làm người là tuyệt đối không giao cổ phần của tập đoàn Nam Hưng cho Diệp Tiến Minh. Cho dù Diệp Tiến Minh thực sự có phân chia cổ phần thì ông ta nhất định sẽ có lưu giữ về sau. Nhưng bao năm qua, giữa bên người thật khó để tìm ra một người, huống hồ là một người cố tình chạy trốn. Từ khi luật sư Trương từ chức và hoàn toàn biến mất, Lăng Tích Đồng càng thêm khẳng định, năm đó Diệp Tiến Minh đã thay đổi thỏa thuận nhưng bà ta không có chứng cứ.

Lăng Tích Đồng đi gặp Trương Thiên Phú, con trai của luật sư Trương. Trương Thiên Phú là một nhân viên bình thường. Khi lão Điền phái người hỏi thăm anh ta, Trương Thiên Phú lúc đó mới biết thì ra đối phương đã tìm mình bao năm như vậy. Trương Thiên Phú nhớ đến câu nói của cha mình, nếu một ngày nào đó cùng đường thì hãy đến thành phố Nam Giang tìm Lăng Tích Đồng hoặc Diệp Tiến Minh, đồng thời còn giao cho anh ta một thứ, nói với món đồ này, bất luận anh ta đưa ra điều kiện gì, bọn họ nhất định sẽ chấp nhận yêu cầu.

Trương Thiên Phú còn tưởng cha mình nói năng tùy tiện, không ngờ đó lại là sự thật.

Trương Thiên Phú trọ trong một khách sạn năm sao, nội thất trang hoàng vô cùng xa hoa. Anh ta nhìn bên trong khách sạn, tấm tắc mất vài giờ, cuối cùng cũng tin cha mình đã để lại mình một gia tài không hề nhỏ.

Lăng Tích Đồng đi vào trong, nhìn thoáng qua Trương Thiên Phú: “Đồ có mang đến không?”.

Trương Thiên Phú a lên một tiếng rồi bật cười ha hả: “Vật quan trọng như thế sao tôi có thể tùy tiện mang theo người. Nhưng bà yên tâm đi, tôi đã giấu kín nó ở một nơi, chỉ có tôi mới có thể tìm ra được”.

Lăng Tích Đồng sửa lại tóc mình, một lần nữa nhìn về phía Trương Thiên Phú: “Trương tiên sinh, tôi nghĩ có lẽ anh hiểu lầm rồi. Chỉ cần anh cầm vật đến thì mới đủ tư cách để đàm phán với tôi. Nếu anh đã không có thành ý như vậy thì chỉ phí ở khách sạn này, anh phải tự mình nghĩ cách”.

“Bà...”. Trương Thiên Phú thật không ngờ bà ta lại nói nhiều như vậy, vì thế mà ngạc nhiên không thôi. Nhưng rất nhanh, Trương Thiên Phú liền phá lên cười: “Thành ý sao, người không có thành ý xem ra chính là bà. Nhưng không quan trọng, dù sao người muốn hợp tác với tôi không chỉ có mình bà, tôi cũng không kém bà điểm này”.

Lão Điền đứng sau Lăng Tích Đồng nhìn không được ngẩng đầu nhìn anh ta chằm chằm. Sắc mặt Lăng Tích Đồng vẫn không thay đổi, bà ta nhìn Trương Thiên Phú: “Ồ, vậy tôi chúc anh hợp tác với người khác vui vẻ”.

Lăng Tích Đồng nói xong, không để Trương Thiên Phú có thời gian phản ứng, liền đứng dậy chuẩn bị rời đi. Trương Thiên Phú cũng đồng thời đứng dậy: “Bà.... bà sẽ hối hận”.

Lăng Tích Đồng liếc mắt nhìn lão Điền một cái, lão Điền thông minh tháo vát, lập tức sai người đem Trương Thiên Phú đi.

Lăng Tích Đồng ngồi trong xe, theo như lời Trương Thiên Phú thì đối tượng hợp tác không chỉ có mình bà ta. Vậy còn người khác, người đó rõ ràng là Diệp Tiến Minh, cũng chỉ có Diệp Tiến Minh mới nghĩ đến chuyện đó. Còn Trương Thiên Phú, trước khi gặp mặt bà ta có thể đã liên hệ với Diệp Tiến Minh. Nếu như thế, lúc này chắc hẳn Diệp Tiến Minh đang rất sốt ruột.

Trong lúc Lăng Tích Đồng trầm mặc, lão Điền thường không quấy rầy. Ông ta không ngừng nhìn Lăng Tích Đồng, tựa như muốn biết bao giờ thì mình nên nói chuyện.

“Ông muốn nói gì?”. Lăng Tích Đồng liếc mắt nhìn lão Điền.

“Nếu Trương Thiên Phú có bản gốc của bản thỏa thuận thì có phải thiếu gia sẽ không dùng...”.

Lăng Tích Đồng mỉm cười: “Ông đã xem rồi à?”.

“ Xem gì ạ?”.

“ Bản gốc của thỏa thuận, ông xem rồi à? Mấy năm qua, với tính cách của Trương Thiên Phú, tỷ lệ giữ gìn hoàn hảo là bao nhiêu?”.

Lão Điền há mồm, không biết nói sao, cuối cùng ông ta ca thán: “ Thiếu gia là con trai bà, lại là đứa con duy nhất”.

Lăng Tích Đồng im lặng không nói nữa.

Lăng Tích Đồng vừa quay lại biệt thự, xuống xe liền nhìn thấy Diệp Tiến Minh đi về phía này. Bà ta không tự chủ được mỉm cười, xác xuất hiện ra hình ảnh kiểu như vậy quá nhỏ, chuẩn xác mà nói, tỷ lệ phát sinh bây giờ là rất nhỏ. Bà ta đứng tại chỗ, chờ Diệp Tiến Minh đi về phía mình, giống như ngày xưa. Ngày ấy, bà ta cũng vậy, sau khi dạo phố về, ông ta chờ ở cửa, hướng mình đi tới.

Diệp Tiến Minh nhìn khuôn mặt tươi cười của bà ta, sắc mặt thâm trầm, tựa như không tự nguyện nhìn thấy khuôn mặt của Lăng Tích Đồng: “ Bà đi đâu vậy?”.

“ Đi dạo phố”. Bà ta mỉm cười, lôi trong xe ra một túi to: “ Mua được rất nhiều quần áo”.

Diệp Tiến Minh nghe bà ấy nhắc tới quần áo, theo bản năng nhìn chăm chú. Ông ta cảm thấy lạ kỳ nhưng không tìm ra được điểm khác lạ. Giờ thì ông ta đã biết, bà ấy không mặc sườn xám. Mỗi lần đến ông ta nhìn thấy bà ấy mặc sườn xám, trong lòng sẽ có một tia kiêu ngạo. Bất luận ở bên ngoài ông ta ngồi ở đâu, trong nhà luôn có một người phụ nữ mặc bộ quần áo mà ông ta thích nhất, ngồi trong nhà chờ ông ta trở về. Điều này có thể thỏa mãn lòng hư vinh của đàn ông.

Lăng Tích Đồng phát hiện trong mắt ông ta ẩn chứa vẻ xem xét kỹ lưỡng. Bà ta đón nhận ánh mắt của Diệp Tiến Minh, nói: “ Sao vậy?”.

“ Hôm nay bà chỉ đi mua sắm thôi à?”.

“ Vâng”. Lăng Tích Đồng cúi đầu nhìn xuống túi xách của mình, dường như vừa lòng với đồng quần áo vừa mua được.

Diệp Tiến Minh ngẫm nghĩ, Trương Thiên Phú liên lạc với mình trước, sẽ không nhanh như vậy liên lạc với Lăng Tích Đồng. Năm đó, ông ta hợp tác cùng luật sư Trương, bên ngoài luật sư Trương là một kẻ chính nhân quân tử, nội tâm lại làm vô số chuyện xấu xa, bị ông ta nắm được điểm yếu vì thế đã cùng với Lăng Sùng Huy sửa lại bản thỏa thuận. Không ngờ khiến cho luật sư Trương chạy trốn, lại còn chạy trốn rất nhanh, làm hại ông ta bao năm, giờ bỗng nhiên nhớ tới việc này vẫn còn thấy bất an.

Diệp Tiến Minh và Lăng Tích Đồng cùng nhau vào nhà.

Diệp Tiến Minh ngồi trong phòng khách, đưa mắt khinh thường nhìn Lăng Tích Đồng: “ Có chuyện này muốn thương lượng với bà đây”.

“ Được”.

“ Việc của Lăng Diệc Cảnh ngày càng làm tôi không hài lòng. Với tính cách của nó sẽ đắc tội hết với các lãnh đạo của Nam Hưng. Tên tiểu tử thối đó, điều tốt không học lại đi làm điều xấu. Nó làm anh không khách khí với Thư Thần không nói làm gì, đối với chúng ta là ba mẹ nó nó cũng không tôn trọng. Nếu tiếp tục để nó làm càn, sau này sẽ không ai có thể quản được nó. Nhưng Thư Thần không giống thế, nó không chỉ cư xử với Lăng Diệc Cảnh như anh cả, còn coi bà như mẹ đẻ. Lần nào sinh nhật bà nó cũng mua quà tặng bà. Hơn nữa, với năng lực của Thư Thần, ai cũng nhìn ra. Vì vậy, tôi định đem vị trí này giao cho Thư Thần”.

Với những người muốn phản đối, tất cả đều bị ông ta bỏ qua, hơn nữa còn làm cho bọn họ sống không bằng chết, phải trả một giá đắt.

Lăng Tích Đồng cười cười: “ Đúng vậy, tính tình của Lăng Diệc Cảnh quả thật có hơi quá”.

“ Tốt rồi, bà khá lý trí, không cố chấp thiên vị con trai”.

Lăng Tích Đồng nhếch miệng không nói gì.

Lăng Tích Đồng đồng ý rồi, Diệp Tiến Minh cũng không nói thêm. Hơn nữa, vì bà ấy đồng ý nên ông ta không muốn bỏ đi mà định tối nay ở lại để đền đáp bà ấy như tỏ lòng biết ơn.

Ông ta tưởng tượng việc mình ở lại đúng là ban ơn cho Lăng Tích Đồng nên cảm thấy vui vẻ.

Sau khi Lăng Diệc Cảnh về nhà liền chui vào thư phòng. Anh tự hỏi về những lời Lăng Tích Đồng nói. Anh nghĩ chỉ khi có mình mình anh mới có thể lý trí. Và khi ngồi một mình, anh mới phát hiện suy nghĩ này không khỏi buồn cười. Bởi anh cảm thấy sâu trong nội tâm đã đưa ra quyết định, cũng để tâm đến cách nói của Lăng Tích Đồng hơn, dù sao bà ta cũng là mẹ anh. Cho dù có nhiều lúc, anh hy vọng mình và Lăng Tích Đồng không có quan hệ. Như vậy, anh sẽ không phải bận tâm đến thái độ của Lăng Tích Đồng, cuối cùng chỉ như một người xa lạ và không có nghĩa vụ gì hết.

Đừng nghĩ nhiều nữa, anh nói với mình như thế.

Dương Tử Hân đứng ở cửa, đẩy cánh cửa thành một khe hở, nhìn anh thật lâu. Anh một mình đứng bên cửa sổ, bóng dáng hiện ra một chút cô đơn. Cô kim lòng không được chậm rãi đi vào, đến bên anh, từ đằng sau ôm lấy anh.

Anh cảm nhận được sự ấm áp trên người cô, như nói với anh rằng, anh không chỉ có một mình. Khi anh mệt mỏi, sẽ có người ở bên cạnh. Anh không hề cô đơn, cũng không lẻ loi.

Anh nắm chặt lấy tay cô, sau đó từ từ xoay người, buông tay cô ra, dùng ngón tay chỉ lên mũi cô.

“Đói bụng à?”. Anh nhẹ giọng hỏi cô.

Cô gật gật đầu, kéo tay anh sờ vào bụng mình: “Vâng, rất đói”.

Anh muốn hàng ngày ở bên cô, cùng cô ăn sáng, cùng cô ăn trưa, cùng cô ăn tối, bọn họ cùng ở bên nhau. Để đạt được mục tiêu này, anh phải tự mình đặt ra được mục tiêu nhỏ, thoát khỏi tình cha con với Diệp Tiến Minh. Ngày trước anh không có cơ hội, còn bây giờ, cơ hội này đã đến.

Nếu anh thật sự làm theo lời Lăng Tích Đồng thì anh có thể hoàn thành mục tiêu đầu tiên mà mình đề ra.

Cái gọi là hợp tác kia, vào lúc này, nghe thực hoàn hảo. Vả lại, không cần anh phải làm chuyện gì cụ thể cũng dễ dàng giải quyết được.

Bụng cô dẹp lép, hình như đói thật. Anh dắt cô ra khỏi thư phòng, dì Uông đang nấu nướng, mùi đồ ăn truyền tới, Dương Tử Hân liếm môi, vẻ mặt chờ mong. Thậm chí cô còn vung tay Lăng Diệc Cảnh, chạy vào phòng bếp, hăng hái cầm bát đũa ra để đựng cơm. Cô cầm bát đặt lên bàn, để đôi đũa gọn gàng trên miệng bát.

Sau khi dì Uông mang đồ ăn ra, Dương Tử Hân ngoan ngoãn ngồi xuống cạnh bàn, sau đó vỗ vỗ vào vị trí bên cạnh, ý bảo anh ngồi vào đó.

Lăng Diệc Cảnh đi tới ngồi xuống, lấy tay xoa đầu cô rồi dịu dàng nói: “Có muốn ra ngoài chơi không?”.

Mới đầu cô mở to hai mắt rồi lập tức cười gật đầu: “Muốn, muốn chơi ạ”.

Anh gật đầu, sau khi ăn cơm xong anh còn nhắn tin cho Lăng Tích Đồng.

Diệp Tiến Minh ở lại một đêm với Lăng Tích Đồng xong mới rời đi. Lăng Tích Đồng dậy rất sớm, bà ta liếc mắt nhìn tin nhắn của Lăng Diệc Cảnh, nhìn thời gian tin nhắn đến, đồng thời dặn Phương tổng chuẩn bị mọi thứ. Làm xong tất cả, sắc mặt bà ta có phần bối rối. Bà ta luôn nghĩ khoảnh khắc hạnh phúc nhất chính là thời điểm mọi giấc mơ trở thành hiện thực. Sau bà ta nhận ra, cảm giác hạnh phúc nhất chính là sự chờ mong. Nhưng chính bà ta, vĩnh viễn không bao giờ lấy lại được.

Lăng Tích Đồng căn dặn lão Điền, bảo Diệp Tiến Minh gặp mặt Trương Thiên Phú.

Nếu Trương Thiên Phú dám nói lung tung thì sẽ không khách khí với anh ta. Ngày hôm qua, bà ta đã bảo người tặng một món quà nho nhỏ cho Trương Thiên Phú. Nếu Trương Thiên Phú dám nói sai sẽ lấy tội danh lừa đảo để vào tù. Hơn nữa, bà ta đã hỏi ra đáp án, Trương Thiên Phú căn bản không lưu giữ bản thỏa thuận kia, lần này tới đây, chẳng qua muốn lừa một chút tiền mà thôi.

Vậy hãy để Trương Thiên Phú đạt được ý nguyện, Diệp Tiến Minh sẽ phải chi ra một chút tiền phi nghĩa...

32. Chương 33: Chương 33

Diệp Tiến Minh rất nhanh liền gặp mặt Trương Thiên Phú. Nhưng bất luận Diệp Tiến Minh nóng vội thế nào thì thái độ của Trương Thiên Phú vẫn giống nhau. Anh ta yêu cầu Diệp Tiến Minh giao tiền trước, còn đồ thì Trương Thiên Phú giao cho Diệp Tiến Minh sau khi nhận được tiền và sẽ giao tận tay ông ta. Diệp Tiến Minh hoài nghi có lừa đảo nhưng Trương Thiên Phú nói rằng, nếu trong thời gian quy định không chuẩn bị xong tiền thì sẽ tự mình liên hệ với Lăng Tích Đồng, anh ta không quan tâm món đồ sẽ nằm trong tay ai.

Ngày trước, Diệp Tiến Minh cũng từng đi tìm món đồ này. Nhưng lúc ấy, luật sư Trương bỏ trốn quá nhanh khiến ông ta không bắt được người. Bao năm qua ông ta cũng xác định, chắc chắn món đồ ấy nằm trong tay luật sư Trương. Vì thế, trong lòng Diệp Tiến Minh bất ổn không yên cuối cùng cũng bình thường trở lại, trước hết giao tiền cho Trương Thiên Phú, sau đó nhận đồ. Chỉ cần món đồ này ở đây, Diệp Tiến Minh sẽ trở thành chủ nhân của tập đoàn Nam Hưng, có thể hô mưa gọi gió nội bộ Nam Hưng. Cho dù Lăng Tích Đồng có lợi hại thế nào thì sổ cổ phiếu công ty trong tay ông ta cùng với sổ cổ phiếu ông ta thu mua mấy năm qua sẽ khiến ông ta trở thành người có tiếng nói tuyệt đối ở Nam Hưng. Huống hồ, từ trước đến nay, ông ta đã nuôi dưỡng không ít người.

Vì vậy, Diệp Tiến Minh nhanh chóng đạt được thỏa thuận với Trương Thiên Phú.

Sau khi Trương Thiên Phú thỏa thuận rõ ràng với Diệp Tiến Minh, Trương Thiên Phú lập tức gọi điện cho Lăng Tích Đồng: “Tôi đã làm theo những gì bà dặn”.

“Được, tôi biết rồi. Nhớ kỹ, không được nói lung tung, tính cách của tôi không tốt đẹp gì đâu”.

“Chắc chắn tôi sẽ không nói lung tung”. Giọng nói của Trương Thiên Phú đầy vẻ nịnh nọt.

Lăng Tích Đồng hơi mỉm cười, ngắt điện thoại.

Diệp Tiến Minh gặp mặt Trương Thiên Phú, đồng thời cho người đến ngân hàng chuẩn bị tiền mặt, sau đó trở lại tập đoàn trao đổi việc giao toàn bộ quyền lực vào tay Diệp Thư Thần.

Ba ngày sau.

Lăng Diệc Cảnh cũng chuẩn bị mọi thứ, định đưa Dương Tử Hân ra ngoài du ngoạn. Đối với việc ra ngoài chơi, Dương Tử Hân tỏ ra rất vui vẻ, còn tự mình chuẩn bị quần áo, tự cô tính toán xem sẽ mang quần áo gì, đi giày gì. Cho đến khi Lăng Diệc Cảnh phát hiện Dương Tử Hân đang liên tục nhét quần áo vào vali thì anh hoàn toàn không biết phải diễn tả tâm trạng như thế nào. Cô làm như chuyển nhà chứ không phải đi du lịch vài hôm. Nhưng biểu hiện của cô lại rất vui vẻ và hào hứng, vì thế anh không quá rầy cô, để mặc cô muốn mang thứ gì thì mang thứ ấy.

Đối với việc đi xa lần này, anh vẫn không hy vọng nhiều. Tuy Lăng Tích Đồng đã nhắn tin cho anh, bảo anh đi đến đó, không hề nói đi để làm gì. Nhưng anh không gọi lại, nếu không có chuyện xảy ra, coi như đưa Dương Tử Hân ra ngoài cho khuây khỏa. Anh đã học được cách không mong đợi, chỉ cần không mong đợi sẽ không bị thất vọng.

Lăng Diệc Cảnh phát hiện sau khi Dương Tử Hân ra khỏi nhà, trên đường đi đều rất sôi nổi, ánh mắt luôn hấp háy. Anh liền cảm thấy việc đưa cô đi là một quyết định chính xác.

Lăng Tích Đồng bảo anh dẫn cô đi, chính là nói cho anh biết, như vậy Diệp Thư Thần mới không nghi ngờ. Nếu Lăng Diệc Cảnh đi du lịch một mình, Diệp Tiến Minh và Diệp Thư Thần nhất định sẽ hoài nghi. Nhưng nếu Lăng Diệc Cảnh đưa Dương Tử Hân đi thì có thể lý giải. Nhất là Diệp Thư Thần có tất cả tư liệu về việc Lăng Diệc Cảnh và Dương Tử Hân sống chung với nhau. Như vậy, chuyện anh xuất hành trở thành việc không có gì đáng nghi ngờ.

Anh đem hành lý của Dương Tử Hân vào trong xe, còn cô thì bước vào trong. Ánh mặt trời rất đẹp, cô ngồi trong xe, ngón tay không ngừng vẽ vòng tròn lên kính.

Lăng Diệp Cảnh nhìn cô thông qua cửa xe rồi xoay người sang bên kia ngồi vào vị trí lái.

Vừa ngồi vào ghế lái, nụ cười trên mặt anh trở nên cứng ngắc, nổi bất an nhanh chóng tiến vào trong cơ thể. Đây là một điềm xấu, giống như sẽ xảy ra chuyện gì.

Anh liếc mắt nhìn Dương Tử Hân, tựa như do dự, rốt cuộc có nên dẫn cô đi hay không.

Anh chưa lái xe, Dương Tử Hân đợi hồi lâu, đưa tay vỗ vỗ lên kính xe, gây ra tiếng động nhắc anh lái xe nhanh lên nhưng anh hoàn toàn không nghe thấy. Dương Tử Hân cau mày, lấy tay kéo tay áo anh: “Lái xe mau đi mà”.

Trong lòng anh vẫn đang tiếp tục tính toán. Chuyện gì sẽ thực sự xảy ra đây? Nếu làm theo lời Lăng Tích Đồng, có lẽ anh sẽ phải chịu một chút tổn thất. Đến lúc đó, đem tổn thất ấy khuếch trương, tạo ra một vụ scandal trong cuộc bỏ phiếu của Diệp Thư Thần. Mọi người sẽ nhằm vào Diệp Thư Thần còn Dương Tử Hân thì không bị tổn hại gì.

Suy nghĩ vài giây, anh vẫn quyết định cho nổ máy xe lái đi.

Dương Tử Hân reo hò, vừa cười vừa hát một bài hát mà cô mới học, cho dù ca từ và nhạc điệu sai be bét. Giọng hát của cô đã bóp nát nỗi lo lắng trong lòng anh.

Anh nhìn bộ dạng vui vẻ của cô nghĩ đến sau này, anh sẽ làm như vậy với cô, làm cho cô ngày nào cũng vui vẻ, làm cho cô ngày nào cũng có tiếng cười. Còn anh sau khi đã giải quyết xong chuyện ở Nam Hưng, anh sẽ đặt trọng tâm cuộc sống lên toàn bộ cơ thể mình.

Trên đường đi, Dương Tử Hân không dừng việc làm âm ỉ. Sau khi chơi đùa, cô lại xoay người nhìn anh cười hì hì. Anh vừa nhìn đường vừa nhìn cô, mặt đối mặt, hướng về phía nhau mỉm cười.

Anh vốn phải đi đường kia, không hiểu vì sao tuyến đường đó lại bị chặn, điều này khiến anh không thể không chọn con đường khác tương đối hẻo lánh. Anh nhìn về phía cô, phát hiện cô không bất bẻ, nhìn không được mỉm cười.

Đi liên tục suốt nửa giờ, phía trước bỗng hiện ra một chiếc xe tải, chiếc xe chạy với tốc độ rất nhanh, dường như có vấn đề gì đó bất thường. Anh vội vàng đánh tay lái nhưng chiếc xe tải vẫn lao gần về phía anh, bất đắc dĩ, anh lập tức chuyển hướng. Lúc này, anh nhìn vào chiếc gương chiếu hậu, chiếc xe tải kia đã rời đi. Sau một hồi sợ bóng sợ gió, xe đã chạy tới hàng rào an toàn và tiếp tục lao đến. Anh vội vã nhấn phanh xe nhưng phát hiện phanh không ăn. Đã thế, tất cả các bộ phận khác của chiếc xe đã bị mất kiểm soát.

Xe rất nhanh đâm sầm vào hàng rào bảo vệ. Suy nghĩ đầu tiên là anh nằm đè lên người Dương Tử Hân. Hình như cô bị dọa đến choáng váng, thậm chí không thể hét nổi. Anh muốn hỏi cô có sao không nhưng lời không thể thốt ra, không biết thứ gì đó đã va vào người anh rồi âm ỉ một tiếng, chiếc xe lăn xuống bên cạnh hàng rào.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Lăng Diệp Cảnh dường như đã hiểu toàn bộ mọi chuyện. Nhiều năm trước, Lăng Tích Đồng đã cho người ở bên Diệp Tiến Minh và Diệp Thư Thần, không phải để trợ giúp Diệp Tiến Minh và Diệp Thư Thần. Ngược lại, nhằm mục đích không chế cha con họ. Tất nhiên, vì Lăng Tích Đồng không nắm được món đồ kia nên mới phải nhẫn nhịn bao năm không ra tay. Hiện tại, Lăng Tích Đồng sắp đạt được ý nguyện, lúc này bà ta mới bố trí người bên cạnh Diệp Thư Thần, xúi giục Diệp Thư Thần xử lý anh. Bởi bây giờ đang là thời điểm triệu tập đại hội cổ đông, nếu dự án của Diệp Tiến Minh chính thức được thông qua, Diệp Thư Thần sẽ là chủ nhân thật sự của Nam Hưng. Còn Diệp Thư Thần cũng vì sợ mà không dám làm gì bất ổn. Như vậy, chỉ cần diệt trừ Lăng Diệp Cảnh, Nam Hưng chỉ còn lại một mình Diệp Thư Thần. Con người bảo thủ này sau khi biết Lăng Diệp Cảnh xảy ra tai nạn sẽ không tiếp tục cố chấp. Lăng Tích Đồng biết tâm lý của Diệp Thư Thần, xúi giục Diệp Thư Thần đối phó với anh. Sau khi thành công, sẽ đổ tội danh ám sát lên người Diệp Thư Thần. Chỉ cần khép tội giết người lên Diệp Thư Thần, Diệp Thư Thần sẽ là người kết thúc ván cờ. Còn về phần Diệp Tiến Minh, Lăng Tích Đồng nhất định sẽ có chiêu sau.

Anh cảm thấy trên mặt mình có gì đó đang chảy xuống, không biết là nước mắt hay là máu. Anh cảm thấy khó qua, trong lòng Lăng Tích Đồng, chỉ có Diệp Thư Tuấn mới là người nổi nghiệp thật sự của Nam Hưng,

mọi thứ nên là của Diệp Thư Tuấn. Những ai có mưu đồ cướp đi những thứ đó của Diệp Thư Tuấn đều đáng chết.

Anh luôn nghĩ Lăng Tích Đồng vẫn còn chút tình cảm đối với mình. Ít nhất anh cũng là con trai của bà ta, bà ta sẽ không đuổi cùng giết tận.

Bảo sao bà ta lại bảo anh dẫn theo Dương Tử Hân. Như vậy, hai người bọn họ sẽ được chôn cùng Diệp Thư Tuấn.

Anh ôm chặt người trong lòng, hoàn toàn quên đi cơ thể mình đang đau đớn. Chỉ có người trong lòng anh đây mới là nơi ấm áp, mới là chỗ dựa của cả đời anh.

Anh giống như đứa trẻ bị thương để vút bỏ, không cha, không mẹ. Anh cố gắng muốn nắm bắt mọi thứ, muốn chứng minh với mọi người rằng anh không cô đơn, anh có thể sống tốt.

Mở mắt ra lần nữa, anh phát hiện chân mình bị mắc kẹt nhưng anh vẫn thấy vui mừng bởi vì khi anh nhìn Dương Tử Hân, anh thấy cô cũng đang nhìn mình. Anh cố gắng cử động nửa người trên, cảm nhận nhiệt độ trong xe mỗi lúc một tăng. Hiện tại đang rất nguy hiểm, anh đưa tay vỗ vỗ mặt cô, sau đó nhận ra trên mặt cô toàn là máu, anh phát hiện máu đó đều xuất phát từ chính anh.

Anh vươn tay kéo cánh cửa xe đã bị biến dạng, mặc cho bàn tay bị đâm đau đớn, đến khi cánh cửa xe rút ra. Anh tháo dây an toàn trên người cô, nhìn cô mỉm cười: “Sợ không?”.

Cô im lặng nhìn anh.

Mất không biết bao lâu, anh dùng hết sức lực mới kéo được cô ra, sau đó đẩy cô: “Chạy, chạy mau...”.

Anh liên tục thúc cô, bởi vì chân anh không thể cử động, chỉ có thể dùng sức để đẩy cô, rất vất vả mới đẩy được cô ra ngoài. Còn cô như bị dọa, được anh hết sức trợ giúp, rốt cuộc ánh mắt mới có phản ứng.

Tay cô giật giật, siết lại rất nhanh.

Trán anh vã mồ hôi, gắng gượng mở miệng nói với cô: “Em chạy mau lên, hãy tiếp tục sống tốt...”.

Anh nói một cách khó khăn.

Dương Tử Hân từ trên đất đứng lên, nhìn anh, anh cố gắng mỉm cười, tay vẫy vẫy bảo cô đi, bảo cô nhanh chóng chạy đi.

Chúng ta mãi mãi ở bên nhau, được không?

Em sẽ không bỏ anh đi, đúng không?

Anh nhẹ nhàng hôn lên mặt cô, đúng vậy, cả đời này chúng ta sẽ như vậy, được không?

Cô xoay người, nhận ra mình không thể bước chân.

Vừa rồi, xe bỗng nhiên lao mạnh về phía hàng rào bảo vệ, chiếc xe tải cũng nhanh chóng phóng tới. Cô trở mắt nhìn cảnh đó, bỗng sợ hãi choáng váng. Sau đó, chiếc xe lăn xuống triền núi, lộn vài vòng, cô sợ hãi muốn hét to nhưng không sao kêu được ra tiếng.

Cô dường như đã nhìn thấy rất nhiều.

Cô thấy mình đang đứng ở sân bay chờ Diệp Thư Tuấn, cô vẫn nghĩ sẽ cho Diệp Thư Tuấn một cơ hội. Cho dù anh có làm trò trước mặt cô, cùng ở một chỗ ôm ấp cô gái khác nhưng cô vẫn muốn cho Diệp Thư Tuấn một cơ hội. Cô đang chờ anh, thậm chí chuyển bay mà cô mua vé đã xuất phát nhưng cô vẫn đứng ở phi trường đợi anh.

Cô thu mình ngồi ở một góc sáng của sân bay, trái tim ngày càng lạnh giá, càng lúc càng buồn đau.

Cô không biết mình đã đợi bao lâu, từ thất vọng đến tuyệt vọng. Cuối cùng, Diệp Thư Tuấn cũng gọi điện đến, nhưng người gọi điện lại là Nhậm Tuyết Hề.

“Dương Tử Hân, đến bệnh viện đi, Diệp Thư Tuấn bị tai nạn xe mất rồi”.

Quả thực, cô không tin nổi những gì mình nghe thấy, chiếc di động rơi xuống mặt đất. Cô cảm thấy như có người đang đánh mạnh vào tim mình, đau buốt, tê dại.

Cô không chịu tin, nhất định đó là trò đùa dai của Nhậm Tuyết Hề. Diệp Thư Tuấn của cô sao có thể gặp chuyện không may, chắc chắn là Nhậm Tuyết Hề đã lừa cô, cô không cần tin lời nói của Nhậm Tuyết Hề.

Cô rời sân bay, một mình đến quán bar uống rượu. Cô tự nói với bản thân, là Nhậm Tuyết Hề đang lừa gạt mình, mình không được mắc mưu, ngàn vạn lần không được để bị lừa, cô không ngốc như vậy.

Cho dù cô uống rượu đến thế nào cũng không say. Thực ra từ lượng của cô không tốt, nhưng vì sao lại uống mãi không say chứ?

Điện thoại của cô một lần nữa vang lên, cô nhận điện: “ Nhậm Tuyết Hề, cô cho tôi là đứa ngốc sao? Tôi nói cho cô biết, tôi không tin lời cô nói đâu, tôi không tin”.

“ Dương Tử Hân, bất luận cô có tin hay không, Diệp Thư Tuấn đang ở bệnh viện, cô đến hay không tùy cô”.

“ Hừ, tôi sẽ không đến không đến. Diệp Thư Tuấn của tôi sẽ không chết, cô gạt tôi, cô bảo anh ấy nói chuyện với tôi đi”.

Nhậm Tuyết Hề ngắt điện thoại còn cô tiếp tục uống rượu, uống đến bất tỉnh nhân sự. Nhậm Tuyết Hề đang lừa cô, nhất định là lừa cô. Hết lần này đến lần khác cô tự giáo huấn mình suy nghĩ này.

Chính cô cũng không biết mình đã làm gì, hình như cô vẫn tiếp tục uống rượu. Sau đó, cô chạy ra khỏi quán bar, tới quảng trường người già khiêu vũ, cô vừa khóc vừa cười, hoàn toàn như một kẻ điên.

Nếu cứ như vậy mà điên quả cũng không tệ.

Chính cô cũng không biết mình điên trong bao lâu, Nhậm Tuyết Hề lại gọi điện lần nữa, giọng nói của Nhậm Tuyết Hề bình tĩnh đến khó tin, cô ấy nói: “ Dương Tử Hân, mặc kệ cô có tin không, Diệp Thư Tuấn trên đường ra sân bay thì gặp tai nạn ô tô. Anh ấy muốn giải thích với cô rằng giữa anh ấy và tôi không có chuyện gì. Anh ấy muốn giữ cô lại, anh ấy hiểu tính tình của cô, nếu không lập tức đuổi theo cô... Chắc chắn cô sẽ bỏ đi, cho nên anh ấy phải giữ cô. Cô thật sự không muốn đến nhìn mặt anh ấy lần cuối sao? Không đến coi như xong, hãy để anh ấy biến mất hoàn toàn đi...”.

Lúc này, cô mới cảm di động khóc thành tiếng, hơn nữa còn đến nơi Nhậm Tuyết Hề nói.

Nơi đó rất âm u, nghe nói người chết thường được đưa đến đây.

Khi cô đến nơi thấy rất nhiều người trên tay đeo khăn trắng, cô chỉ có thể chạy vào bên trong. Sau đó, Nhậm Tuyết Hề nhìn thấy cô, Nhậm Tuyết Hề kéo cô chạy vào trong.

Cho đến giờ phút này, cô vẫn hy vọng mọi chuyện đều là giả.

Một người mặc y phục trắng, đang đẩy ai đó. Cô và Nhậm Tuyết Hề chạy tới, Nhậm Tuyết Hề đẩy nhân viên nghiệp vụ ra, nâng tấm vải trắng trên mặt người kia xuống.

Cô ngây ngốc đứng đó, đây là Diệp Thư Tuấn của cô sao? Cô không dám nhìn, một chút cũng không dám xem. Chỉ cần cô không xem, Diệp Thư Tuấn có thể sống lại không?

Đến khi nhân viên nghiệp vụ nổi lửa, đuổi các cô ra ngoài, nhẹ nhàng nâng tấm vải lên che mặt rồi đẩy mạnh vào chiếc lò nhiệt độ cao.

Khoảnh khắc này cô mới dám ngẩng đầu.

Diệp Thư Tuấn của cô, sao chỉ liếc nhanh một cái, cô đã biết ngay đây là anh?

Đó là Diệp Thư Tuấn của cô, bị đẩy mạnh vào lò thiêu, sau đó hóa thành tro bụi. Cuối cùng, cô không được nhìn thấy và không còn cách nào để nhìn thấy?

Anh bị tai nạn, anh trên đường ra sân bay thì bị tai nạn, anh vì níu kéo cô, anh sợ cô hiểu lầm. Tất cả vì sự tùy hứng của cô, bởi vì cô đã không tin tưởng anh.

Cô không nói câu gì, chỉ cảm thấy cả thế giới này không còn liên quan đến mình, ngay cả bạn trai của cô cũng đã rời bỏ cô mà đi. Trời đất quay cuồng, trong miệng phụt ra một ngụm máu tươi.

33. Chương 34: Chương 34

Quá khứ tựa như thủy triều tràn vào tâm trí cô. Cô từng bị Lăng Tích Đồng chửi rửa, đánh đập. Đó là phần u ám nhất trong cuộc đời cô. Tiếp theo thế nào? Cô chui rúc trong góc tối ẩm ướt, hàng ngày lo lắng sợ sệt, không có ánh sáng, cũng không có sự ấm áp. Cô thu mình không chút hy vọng. Sau đó, trong bóng tối xuất hiện một người đàn ông, cô nhìn chăm chăm vào anh ta nhưng không hề mong đợi.

Anh ta cho cô ăn, nói chuyện với cô, còn nắm lấy chiếc roi trong tay Lăng Tích Đồng... Anh ta còn cười với cô nữa.

Sau đó thì sao? Cứ như vậy, cô cứ như vậy quên Diệp Thư Tuấn? Nhậm Tuyết Hề điên cuồng kéo tay cô, lắc liên tục – Sao cô có thể quên, sao có thể quên Diệp Thư Tuấn, trên đời này người anh ấy yêu nhất chính là cô mà.

Diệp Thư Tuấn ư, một chàng trai tốt đẹp trong sáng, vì cô mà dạy kèm, chơi đùa với cô, thậm chí còn vì cơn hứng khởi của cô mà trốn học đi trượt băng. Người ấy cái gì cũng vì cô, có lẽ chính cô đã hại chết anh ấy. Còn cô lại vui vẻ cùng người đàn ông khác.

Đủ loại âm thanh xuất hiện trong đầu cô cùng một số hình ảnh ngắn. Cô không phải là cô gái tốt, bạn trai vừa chết không bao lâu liền sống cùng với người khác, còn thỏa mãn và hoàn toàn quên đi Diệp Thư Tuấn. Sao cô lại làm chuyện như vậy, cô từng nói với bản thân, cả đời này cô sẽ sống hạnh phúc cùng Diệp Thư Tuấn, cô đã đáp ứng Diệp Thư Tuấn, cũng hứa hẹn với chính mình. Nhưng suốt thời gian qua, cô đã làm gì?

Cô muốn chạy trốn, thoát khỏi tất cả, coi như mọi chuyện chưa từng xảy ra. Nhưng bước chân cô không thể di chuyển, làm thế nào cũng không thể xê dịch, như có thứ gì đó giữ lại, khiến cô không thể bước nửa bước.

Một giọng nói vang lên lặp đi lặp lại bên tai cô:

“ Chúng ta cứ như vậy cả đời được không?”.

“ Em đừng bỏ anh, chúng ta cứ như vậy đi”.

“ Ngoài anh ra, em không được theo người khác”.

“ Em chạy mau đi, hãy tiếp tục sống tốt”.

Đi mau, hãy tiếp tục sống tốt.

Rốt cuộc nước mắt cũng tuôn rơi, cô vội vã xoay người. Lăng Diệc Cảnh ở trong xe đang thở dốc, anh hoàn toàn không còn sức lực, thấy cô quay lại, anh liền cau mày nhìn. Khi Dương Tử Hân lại gần, anh vươn tay đẩy cô: “ Đi đi...”. Chân anh bị kìm chặt, chiếc xe này đã sớm bị ai đó ra tay, có lẽ sắp nổ tung, anh không ngừng giục, bắt cô rời đi.

Cô coi như không nghe thấy, chỉ muốn kéo anh ra ngoài.

Lăng Diệc Cảnh định đẩy Dương Tử Hân ra nhưng khi những giọt nước mắt của cô rơi trên mặt anh, anh bỗng nhiên muốn buông xuôi. Anh nắm chặt tay cô, tựa như biết nếu mình không ra khỏi đây, cô cũng sẽ không đi. Anh không quan tâm đến xia đến mọi thứ, để mặc đôi chân, mặc kệ nơi đó đang bị bó buộc, cho dù đau đớn, máu tiếp tục chảy ra, trán rịn đầy mồ hôi...chỉ để nhìn cô.

Nước mắt cô ngày càng nhiều, anh bảo cô lui sang bên, anh có thể tự trào ra. Cô buông tay anh rồi chạy đi lấy vài thứ nhưng phát hiện chúng vừa nóng vừa nặng, trên tay cô thì dính đầy máu.

Cô khóc nhiều hơn, cho dù không phát ra tiếng.

Anh đẩy mạnh cô ra, sau đó liều lĩnh dồn sức rút chân mình, máu thịt lẫn lộn, thậm chí có cả thịt bị xé toạc.

Cô đứng lên khỏi mặt đất, liều mạng kéo anh, định lôi anh ra.

Mấy giây vừa rồi, anh nghĩ, nếu anh không nghe theo lời của Lăng Tích Đồng dẫn cô đi cùng thì chắc chắn cô không phải trải qua cảnh này. Anh chết không sao nhưng anh muốn cô còn sống. Khi cô không chịu rời đi, bước được hai bước rồi quay trở lại, trong anh đã dâng lên một niềm ham sống mãnh liệt. Nếu anh chết, ai sẽ mua cho cô kẹo đậu phộng, ai sẽ mua socola cho cô, ai sẽ chiều chuộng cô, ai có thể cả đời này không chê cười cô... Nếu cô gặp phải người xấu thì sao, nếu cô khó chịu mà khóc thì có phải sẽ chẳng có ai thấy đau lòng.

Bỗng nhiên muốn sống.

Sinh mệnh của anh, anh tìm không ra lý do để tiếp tục lưu luyến. Khi còn bé anh bị ông ngoại xem như công cụ thừa kế, bị Diệp Tiến Minh coi là kẻ thù, còn Lăng Tích Đồng thì đối với anh vô cùng lạnh lùng. Anh cảm thấy cứ đi như vậy không có gì đáng ngại. Giờ phút này, không cần phải suy nghĩ, bọn họ hoàn toàn coi thường và coi anh là một kẻ không đáng coi trọng. Tại sao anh phải buồn vì họ, thậm chí suốt đời canh cánh trong lòng.

Anh muốn sống và sống tốt hơn bất kỳ ai khác, không ai muốn anh sống thì anh càng phải sống cho bằng được.

Cuối cùng, anh cũng trèo được ra khỏi xe.

Lực của cô rất yếu, không thể đỡ anh dậy. Mới rời khỏi xe vài bước, anh cảm thấy gì đó, lập tức nhào lên người cô. Tiếp theo, cô ngửi thấy mùi thịt khét lẹt Đồi chân anh, bộ phận kéo cuối cùng bỗng bị chiếc xe bốc cháy cuốn vào lửa.

Vụ bê bối gây sốc toàn bộ giới thương nghiệp xảy ra trước một ngày khi cuộc họp đại cổ đông của tập đoàn Nam Hưng được mở.

Các phương tiện truyền thông đều đưa tin về sự việc lần này của tập đoàn Nam Hưng, Diệp Thư Thần vốn được quyết định bổ nhiệm lên làm tổng giám đốc tập đoàn đã bị bắt vì tội danh mưu sát, hiện tại đang bị cảnh sát điều tra. Không ít phóng viên vây quanh cửa lớn, muốn phỏng vấn cảm tưởng của Diệp Tiến Minh. Một đứa con trai mưu sát một đứa con trai khác, sau khi xảy ra chuyện như vậy, Diệp Tiến Minh sẽ nói gì và tương lai của tập đoàn Nam Hưng sẽ đi về đâu.

Di động của Diệp Tiến Minh cơ hồ bị đám phóng viên đó làm cho nổ tung. Ông ta giận dữ nhìn tất cả các tờ báo lớn được xuất bản rồi đi tới đi lui trong văn phòng. Chuyện này xảy ra quá đột ngột, Diệp Tiến Minh hoàn toàn không chuẩn bị gì, cũng không có bất kỳ đối sách nào hết. Ông ta chỉ biết khi Diệp Thư Thần bị cảnh sát giải đi với tội danh giết người, giở trò với chiếc xe của Lăng Diệc Cảnh, có ý đồ giết hại Lăng Diệc Cảnh. Không ngờ Lăng Diệc Cảnh may mắn, thậm chí thoát chết.

Diệp Tiến Minh suy nghĩ xem làm thế nào kiếm kẻ chết thay Diệp Thư Thần, hay là thương lượng với luật sư, coi như trong vụ án này Diệp Thư Thần là người bị hại, do Lăng Diệc Cảnh lòng dạ độc ác đã cố ý tạo bẫy, dùng khổ nhục kế thành công trong việc lấy lòng công chúng, đồng thời kéo Diệp Thư Thần xuống ngựa.

Đúng rồi, nhất định là vậy.

Diệp Tiến Minh vội vã cho người phát biểu rõ ràng vấn đề. Tập đoàn Nam Hưng sẽ không thiên vị bất kỳ một ai, tất cả đều chú trọng vào kết quả điều tra của cảnh sát, đề nghị công chúng không nên có bất kỳ phỏng đoán nào đối với sự việc lần này.

Diệp Tiến Minh sau khi nghĩ thông suốt liền rời khỏi công ty bằng cửa phụ, tới biệt thự của Lăng gia. Lúc ở trên xe, ông ta nhận được điện thoại của mẹ Diệp Thư Thần, bảo ông ta phải cứu con trai ra, bọn họ chỉ có mỗi đứa con trai. Mà bà ấy đã theo ông ta bao năm qua, ông ta không thể khoanh tay đứng nhìn. Bất luận là dùng cách gì cũng phải cứu được Diệp Thư Thần. Diệp Tiến Minh nghe một cách buồn bực. Khi xảy ra chuyện, phụ nữ chỉ biết khóc mà không nghĩ ra được biện pháp nào.

Khi Diệp Tiến Minh đến, Lăng Tích Đồng cũng đang xem tin tức. Tiêu đề các tờ báo lớn hiện tại đều là chuyện của tập đoàn Nam Hưng. Thậm chí một số đài báo có ý định dùng tin này để thực hiện một loạt các chủ đề. Giới truyền thông trước hết kể lại cuộc hôn nhân của Diệp Tiến Minh và Lăng Tích Đồng, nhấn mạnh mối quan hệ giữa Lăng Diệc Cảnh và Diệp Thư Thần. Không ít người sau khi xem những thông tin

đó đều tỏ thái độ như xem chuyện xấu. Khi phóng viên tùy tiện phóng vấn người đi đường, không ít người cho rằng, đây là chuyện huynh đệ tranh quyền, Diệp Thư Thần muốn mưu hại Lăng Diệc Cảnh, sau đó đoạt lấy tập đoàn Nam Hưng nhưng lại bị người ta tố giác.

Diệp Tiến Minh nhìn người phụ nữ ngồi trên xô pha, hiếm khi thấy trầm mặc: “ Nghe nói Lăng Diệc Cảnh đang nằm viện, bà đã đi thăm nó chưa?”.

Lăng Tích Đồng chuyển kênh, gạt đầu: “ Đến rồi, tình trạng không tốt cũng không xấu”.

Diệp Tiến Minh thở dài nhẹ nhõm, tội ngộ sát và tội cố ý giết người rất khác nhau. Nếu vậy, tội danh của Diệp Thư Thần sẽ không quá lớn, ông ta lại mời luật sư giỏi, tội của Diệp Thư Thần có thể hóa nhỏ.

“ Thăng bé này không biết giống ai”. Diệp Tiến Minh quyết định ra tay trước: “ Chờ sau khi vết thương của Diệc Cảnh ổn hơn, bà nhất định phải quản lý con trai bà thật tốt. Từ trước tới nay nó đều làm trái lời bà. Trước kia nó làm chuyện không ra gì không nói, giờ còn dùng cách này hãm hại em trai. Ngày trước thì đoạt vợ sắp cưới của em trai, giờ thì trực tiếp dùng khổ nhục kế. Người như thế, nếu không giám sát, chắc chắn sẽ để lại hậu quả khôn lường”.

Ông ta phân phó, chuẩn bị thả tin đồn, đem Lăng Diệc Cảnh trở thành một người máu lạnh vô tình, một người độc ác như thế, tốt nhất có thêm chút cường điệu. Dem chuyện Lăng Diệc Cảnh đoạt vị hôn thê của Diệp Thư Thần là Tần Ngọc Khả như thế nào ra miêu tả sống động như thật. Dem Lăng Diệc Cảnh miêu tả thành một người tranh giành mọi thứ với em trai, còn Diệp Thư Thần thì đã rất nhiều lần nhường nhịn. Trong mắt công chúng, hết thấy đều do Lăng Diệc Cảnh gieo gió gặt bão, là Lăng Diệc Cảnh dùng khổ nhục kế hãm hại Diệp Thư Thần.

Tất nhiên, để làm được mọi việc, thái độ của Lăng Tích Đồng vô cùng quan trọng.

Nếu Diệp Tiến Minh mô tả Lăng Diệc Cảnh là một kẻ giống ma quỷ, những người khác có thể không tin. Nhưng nếu nói Lăng Tích Đồng là mẹ đẻ của Lăng Diệc Cảnh, người khác chắc chắn sẽ tin. Bởi mọi người đều có chung một suy nghĩ, thế giới này không phải không có cha mẹ, sai lầm chỉ có thể là những đứa con.

Chỉ cần hình tượng của Lăng Diệc Cảnh bị hủy hoại, chuyện này sẽ được xử lý tốt hơn.

Lăng Tích Đồng buông chiếc điều khiển từ xa, nhìn về phía chồng mình, miệng nhếch lên, mỉm cười: “ Cảnh sát phá án quan tâm đến chứng cứ. Diệp Thư Thần bị bắt là do có người báo tin...”.

“ Đó là một cái bẫy, do Lăng Diệc Cảnh bày ra. Nó một khi gặp chuyện không may, lập tức đem việc hãm hại này đổ lên đầu Diệp Thư Thần”.

“ Nghe nói, người đi báo án hoàn toàn không có quan hệ gì với Lăng Diệc Cảnh mà là người bên cạnh Diệp Thư Thần”.

Con người Diệp Tiến Minh bỗng nhiên mở to, trừng mắt nhìn Lăng Tích Đồng: “ Là ai? Nhất định đã bị Lăng Diệc Cảnh mua chuộc rồi”.

Lăng Tích Đồng cười ha hả: “ Ông nói với tôi những điều đó cũng vô ích, ông nên nói với cảnh sát ấy. Nhưng tôi nghe nói, cảnh sát còn có vật chứng, đó là cuốn băng ghi lại cảnh Diệp Thư Thần hại Lăng Diệc Cảnh. Có thể chứng minh mọi việc đều do Diệp Thư Thần tự mình thực hiện kế hoạch”.

Diệp Tiến Minh lạnh mặt: “ Ngay cả bà cũng bị Lăng Diệc Cảnh lừa gạt sao? Tất cả đều do nó bày ra, Diệp Thư Thần vô tội...”.

Lăng Tích Đồng đưa tay xoa vai, bả vai vừa đau vừa cứng.

Diệp Tiến Minh thấy bà ta không để tâm đến mình thì không khỏi nổi giận: “ Tôi đang nói chuyện với bà đấy”.

“ Tôi nghe đây”.

“ Tôi nói Thư Thần vô tội”.

Lăng Tích Đồng nhếch môi, chậm rãi đứng lên khỏi xô pha, bà ta đến bên cạnh Diệp Tiến Minh, mở miệng cười: “ Diệp Thư Thần có tội hay không không liên quan gì đến tôi. Nó chẳng qua chỉ là đứa con do ông

sinh ra, nó sống hay chết tôi tuyệt đối không quan tâm. Ông ầm ĩ lên với tôi làm gì? Diệp Thư Thần là con ông, không phải con tôi. Hiện tại Diệp Thư Thần bị bắt, ông vội tới đây kể chuyện cười cho tôi nghe à? Nó bị bắt, tôi vui còn không kịp...”.

“ Bà đúng là một người phụ nữ độc ác...”.

“ Độc ác? Diệp Tiến Minh, không phải tôi độc ác hay do ông vẫn coi tôi là một kẻ ngốc? Đưa Diệp Thư Thần nâng cao địa vị, ha ha, từ đầu tới cuối ông thật sự muốn biến tôi thành kẻ ngốc. Bây giờ ông nên tỉnh mộng hão huyền đi...”.

“ Bà...” Diệp Tiến Minh không nén nổi cơn giận.

Lăng Tích Đồng cười bốn cợt: “ Bộ dạng này của ông thực sự khiến tôi cảm thấy khoái chí. Vậy tôi không ngại nói cho ông biết một chuyện, Phương tổng là người của tôi... Ha ha”.

Sắc mặt Diệp Tiến Minh bỗng trở nên vô cùng khó coi. Phương tổng là người mà Diệp Tiến Minh tin tưởng mấy chục năm nay, thế nhưng lại là người của Lăng Tích Đồng.

“ Tôi biết rồi Mọi việc đều là do bà sắp đặt, là bà đã hãm hại Diệp Thư Thần...”.

“ Vẫn tính toán vụng về, chỉ là mưu sát Lăng Diệp Cảnh lại thành ra Diệp Thư Thần”.

34. Chương 35: Chương 35

Diệp Tiến Minh nhìn người phụ nữ trước mặt, ông ta dường như không nhận ra người phụ nữ ngày thường. Lăng Tích Đồng trong mắt ông ta, mọi thứ đều nghe theo ông ta, mọi thứ đều lấy ông ta làm trọng, ông ta nói gì đều chấp hành như thánh chỉ. Nhưng giờ đây bà ấy đang cười nhạo ông ta, châm biếm ông ta không chút nể mặt. Thái độ của bà ấy khiến ông ta cảm thấy khó chịu. Có lẽ bà ấy đang chịu kích thích, ông ta lý giải cho sự thất thường của bà ấy lúc này. Bà ấy nên nghe theo lời ông ta, như vậy mới là bình thường.

Sau khi thuyết phục bản thân, sắc mặt Diệp Tiến Minh không còn khó coi nữa: “ Ý của bà Phương tổng luôn là người của bà, bà bảo ông ta ở bên Thư Thần, lấy được sự tin tưởng của Thư Thần, sau đó giết giậy để Thư Thần làm mọi việc?”.

Lăng Tích Đồng vỗ tay, hơi nhướn mày. Gần giống như thế nhưng để Phương tổng ở bên cạnh bọn họ, mục đích lớn nhất không phải là khống chế bọn họ mà là để bà ta biết được động tĩnh của bọn họ, cũng mượn lời của Phương tổng xử lý mọi chuyện to nhỏ trong tập đoàn, làm cho Nam Hưng đi vào quỹ đạo. Nói cách khác, qua nhiều năm như vậy, tập đoàn Nam Hưng đã hoạt động khá tốt đều không phải do Diệp Tiến Minh có khả năng, tất cả đều do công lao của Lăng Tích Đồng, là Lăng Tích Đồng đã đứng sau lưng xử lý những việc này. Hơn nữa bà ta còn hiểu mọi người trong tập đoàn rõ như lòng bàn tay.

“ Có thể nói như thế”. Lăng Tích Đồng cười quyền rũ, bà ta không phải là bao cớ, cho dù Lăng Sùng Huy vẫn cảm thấy tiếc vì bà ta không phải là con trai.

Diệp Tiến Minh suy nghĩ trong quãng thời gian này điều gì đã khiến bà ấy cảm thấy khó chịu và làm ra những chuyện như vậy. Sắc mặt ông ta dịu đi, tỏ ý thương lượng: “ Bà hao tâm tổn sức sắp đặt Thư Thần là vì muốn tôi quay lại?”. Hiện tại ông ta đã hiểu, bà ấy làm thế chẳng qua vì sợ ông ta không trở về rồi lạnh nhạt với bà ấy: “ Bà có gì bất mãn thì cứ nói thẳng, không cần phải dùng cách này. Tôi đồng ý với bà, về sau sẽ chịu khó về nhà. Bà xemchuyện của Thư Thần...”.

Lăng Tích Đồng nghe ông ta nói, không chút tức giận: “ Diệp Tiến Minh, ông rất muốn cứu Diệp Thư Thần phải không? Nói thật cho ông biết, người bảo người ta đi báo án chính là tôi, người đưa ra bằng chứng cũng là tôi. Những chứng cứ này rốt cuộc có được coi là chứng cứ hay không chỉ cần tôi nói một câu. Nếu ông muốn cứu Diệp Thư Thần cũng không phải không thể, cầu xin tôi đi, tôi muốn ông phải cầu xin tôi”.

Diệp Tiến Minh mở to mắt nhìn bà ta: “ Được rồi, chúng ta đã nhiều năm làm vợ chồng, cái gì mà cầu hay không cầu...”.

“ Diệp Tiến Minh, ông cầu xin tôi đi”. Bà ta vô cùng kiên nhẫn: “ Nếu không, để Diệp Thư Thần cả đời này sống trong tù đi, ông xem xem tôi có thể làm được hay không”.

“ Bà...”. Sự vênh váo tự đắc của Lăng Tích Đồng khiến Diệp Tiến Minh cho rằng yêu cầu của bà ấy đúng là sỉ nhục ông ta: “ Lăng Tích Đồng, bà không biết tốt xấu gì cả”.

“ Ai không biết tốt xấu?”. Lăng Tích Đồng chỉ vào cửa lớn: “ Cút đi, tôi cho ông thời gian, nếu ông không quỳ xuống trước mặt tôi cầu xin, vậy cứ chờ Diệp Thư Thần ngồi tù một gông, đừng nghi ngờ tính chân thực trong lời nói của tôi”.

Diệp Tiến Minh vừa rời khỏi biệt thự của Lăng gia, mẹ của Diệp Thư Thần khóc lóc gọi điện tới khiến Diệp Tiến Minh buồn bực vô cùng, toàn bộ xui xẻo đều tìm đến ông ta. Sau khi tắt điện thoại, ông ta nổi cơn tức giận, ông ta không tin Lăng Tích Đồng có năng lực lớn như vậy. Khi ông ta chuẩn bị làm theo kế hoạch của mình, sắp xếp gọi điện tới công ty, phát hiện mọi người đều đối xử miễn cưỡng với mình... Mà những người này, tất cả đều tỏ rõ với ông ta, bọn họ sớm đã là người của Lăng Tích Đồng. Trong số những người đó, có người được chính ông ta tuyển dụng phỏng vấn vào công ty, có người đã dành được số tiền lớn từ những công ty khác. Còn một số bao năm qua đã được ông ta tận tụy bồi dưỡng trở thành nhân tài. Thế nhưng toàn bộ đều đã trở thành người của Lăng Tích Đồng.

Lúc này, Diệp Tiến Minh mới bắt đầu hoảng hốt.

Lăng Diệc Cảnh nằm trên giường đã mấy ngày. Mấy ngày nay, thi thoảng có y tá vào đổi thuốc giúp anh, quy định thời gian mỗi lần đổi thuốc. Rất nhiều tấm vải trắng quấn quanh chân, nhìn xa như một chiếc bánh trưng khổng lồ màu trắng. Bác sĩ đang nghiên cứu phương án cho đôi chân của anh, xác định thời gian giải phẫu.

Bọn họ đều nói quả thực anh vô cùng may mắn, đã kiểm tra toàn thân, tuy trên người không ít vết thương to nhỏ, nhưng chỉ là những vết thương ngoài da, ngay cả miệng vết thương bị vỡ ở trên đầu cũng không tính là nghiêm trọng. Nghiêm trọng nhất chính là chân trái, mấy ngón chân dường như bị phá hủy, máu thịt lẫn lộn...

Bởi vì chấn thương đầu nên anh ngủ liên tục mấy ngày liền. Sau khi tỉnh lại, hầu hết thời gian đều im lặng. Mấy ngày nay, mọi chuyện bên ngoài tất cả đều do Quan Tử thay mặt anh đứng ra xử lý, cũng là Quan Tử đến chăm sóc cho anh.

Anh nhìn chằm chằm lên trần nhà màu trắng, trái tim trống trải. Vừa lúc Quan Tử bước vào nói cho anh biết bác sĩ đang nghiên cứu thời gian giải phẫu, cũng không quá phức tạp, có thể sẽ lột toàn bộ mảng da bên chân trái bị thương, sau đó đưa tấm thép vào hỗ trợ những khớp xương đã bị phá hủy. Anh không có hứng thú với những chuyện đó, chỉ nhìn Quan Tử hỏi: “ Có thấy tin tức gì không?”.

Đưa anh đến bệnh viện là mấy người đàn ông, xác định lại lần nữa vẫn là đàn ông sao? Đáp án chính là đàn ông, trong đó không có cô gái nào cả. Chuyện ấy làm anh canh cánh trong lòng cho đến tận bây giờ.

Quan Tử thở dài, vẫn lựa chọn gặt đầu một cái.

Quan Tử gặt đầu làm cho ánh mắt Lăng Diệc Cảnh thâm trầm hơn vài phần: “ Nói đi, là ai đã đưa tôi đến bệnh viện?”.

“ Tôi đã tìm kiếm trong một thời gian dài, điều tra các video giám sát ngày hôm đó, so sánh mới tìm được người, nếu không lầm thì đó là người của Giang gia.

“ Giang gia? Giang Dực?”.

Quan Tử gặt đầu: “ Tôi đã phái không ít người đi hỏi thăm về tiểu thư Dương Tử Hân nhưng đều không có manh mối. Nhưng khi chuyển hướng điều tra sang Giang gia, phát hiện trong mấy ngày Dương tiểu thư mất tích, Giang gia đã mời rất nhiều bác sĩ đến, hình như có ai đó bị bệnh. Cho nên tôi đã tự mình đi gặp mấy vị bác sĩ này và họ nói rằng họ không hề nhìn thấy bệnh nhân, bởi vì đối phương đã không cho họ lại gần. Nhưng có thể biết đó là một người con gái, vì bảo mẫu của Giang gia đã gọi là tiểu thư. Vì thế tôi nghĩ, có lẽ Dương tiểu thư và Giang gia có quan hệ gì đó”.

Lăng Diệc Cảnh thi thoảng cau mày, anh nhìn về phía Quan Tử, Quan Tử cũng nhìn về phía anh, thực ra bọn họ đều hiểu điều đó thể hiện ý gì. Một thời gian dài trước đây, bọn họ trong lúc vô tình đã biết được bí mật của Giang gia vốn không truyền ra ngoài. Đó chính là ngày trước, con trai và con gái của Giang gia rất dễ bị bắt cóc, về sau không ai trong Giang gia là không biết một tập quán, tiểu thư tôn quý nhất của Giang gia không mang họ Giang mà luôn theo họ của mẹ...

Quan Tử hạ tầm mắt: “ Dương tiểu thư, đúng là em gái của Giang Dục”.

Lăng Diệc Cảnh nghe tới đây mặt nhăn mày cau rồi lại từ từ mở ra. Nếu cô ấy đúng là em gái của Giang Dục, điều đó nghĩa là hiện tại cô ấy không gặp phải người xấu, đã trở về bên cha mẹ và anh trai, như vậy anh không phải lo lắng cho cô nữa... Nhưng thực tế, anh tuyệt nhiên không thấy dễ chịu, anh đã ở bệnh viện mấy ngày, nếu cô thực sự trở về, vì sao lại không đến bệnh viện lấy một lần?

Cô đã không xuất hiện lần nào.

Hay là cô mới về đến nhà, trở lại bên cha mẹ nên quên mất sự tồn tại của anh? Có lẽ ngay sau đó cô ấy sẽ xuất hiện, giây tiếp theo sẽ đứng bên cạnh giường bệnh của anh.

Quan Tử nhìn anh nhưng không đi ra. Lăng Diệc Cảnh biết, Quan Tử hẳn là còn có điều khác muốn nói.

“ Nói đi”

“ Hiện tại tập đoàn Nam Hưng không còn là một mớ hỗn độn, giống như có người kiểm soát từ lâu. Điều này, có lẽ do đại tiểu thư đã làm...”. Quan Tử liếm môi: “ Lúc này, Diệp Thư Thần không chỉ mang tội giết người không thành, trên người còn có nhiều trọng tội như nhận hối lộ, gây quỹ bất hợp pháp, sử dụng ma túy... Còn cả tội làm gian tế nữa Lần này hẳn xong rồi”.

Lăng Diệc Cảnh nghe đến đó, trầm mặc không đáp. Diệp Thư Thần mang nhiều trọng tội trên người như thế nào anh không quan tâm, anh chỉ để tâm đến mẹ đẻ mình, thế nhưng ngay cả mạng sống của anh bà ta cũng không buông tha.

“ Thiếu gia, sắp xếp người của anh là Diệp Thư Thần, đại tiểu thư có lẽ không biết...”.

Lăng Diệc Cảnh mỉm cười: “ Không cần an ủi tôi...”.

Nhưng anh biết, nếu Lăng Tích Đồng thực sự lợi hại như vậy, nắm mọi thứ trong tay, giật dây Diệp Thư Thần cho người của hắn ta động thủ, nhất định chính là Lăng Tích Đồng.

Anh không cần an ủi, cần bản không cần.

Biệt thự của Giang gia.

Dương Mộng ngồi trên sofa trong phòng khách, sắc mặt hết sức tiêu tụy, bà nhìn chồng mình Giang Hữu Vi, nhìn không được thở dài lần nữa. Con gái từng mất tích lâu như vậy, bọn họ mỗi lần nhắc đến chủ đề này đều cảm thấy thương cảm vô hạn. Hiện tại, con gái đã trở về, bọn họ chưa kịp vui mừng liền đã âu sầu. Từ sau khi Dương Tử Hân trở về, cô tự nhốt mình trong phòng, không bước ra ngoài, đến cơm cũng chỉ ăn mấy miếng. Điều này khiến Dương Mộng vô cùng lo lắng.

Giang Hữu Vi không còn cách nào khác, vốn sợ con gái bị bệnh nên mời rất nhiều bác sĩ đến. Nhưng con gái lại bài xích bác sĩ, la hét chói tai bảo bọn họ rút đi. Tâm trạng của con gái không được ổn định nên bọn họ không dám ép buộc.

Giang Dục nhìn cha mẹ lo lắng: “ Ba mẹ không phải lo, hiện tại em gái đã trở lại, người một nhà chúng ta cuối cùng đã được đoàn tụ”.

Nghe xong lời con, nước mắt bà Dương Mộng rơi lã chã: “ Tiểu Hân ở bên ngoài đã chờ đợi nhiều năm, không biết có sống tốt hay không, có phải chịu khổ hay không, có phải chịu giá rét hay không, có phải chịu đói hay không...”.

Bà khóc làm cho lòng Giang Hữu Vi chịu không nổi, lập tức đi tới ôm lấy vợ mình: “ Đừng khóc, lúc này Tiểu Hân đã trở lại, nó vẫn là đứa con gái bé nhỏ được chúng ta chiều chuộng. Có bà là mẹ nó, nó sẽ không phải chịu khổ nữa”.

Dương Mộng bây giờ mới lau nước mắt. Con gái đã trở lại cũng là chuyện tốt, rốt cuộc bà không cần phải lo lắng đề phòng. Thời điểm con gái mất tích, bọn họ còn tưởng bị bắt cóc, mới đầu lo lắng bọn cướp gọi điện tới, sau thì hy vọng điện thoại của bọn chúng, ít nhất điều đó chứng minh con gái vẫn còn sống. Sau vẫn không có tin tức của con gái, mỗi lần ở đâu phát hiện thi thể vô danh, bọn họ đều kinh hồn bạt vía, lo sợ đó chính là con mình.

Giờ đây con gái đã quay về, cuối cùng bọn họ không phải lo sợ giống như trước kia nữa, không phải ngày ngày lo lắng. Ông Trời vẫn ưu ái bọn họ, làm cho con gái của bọn họ trở lại.

Đúng lúc này chuông cửa vang lên.

Đi giúp việc vội ra mở cửa, sau khi nhìn thấy Mạnh Hiểu Lâm, lập tức hướng về phía Dương Mộng và Giang Hữu Vi hô to: “ Lão gia, phu nhân. Là Mạnh tiểu thư tới”.

Mạnh Hiểu Lâm và Dương Tử Hân vẫn là bạn tốt nhiều năm. Gia thế các cô tương đương nhau, bao năm qua, Dương Tử Hân chỉ có một người bạn thân. Dương Tử Hân từng nói, cô rất tự hào về người bạn này. Tuy chỉ có mình Mạnh Hiểu Lâm là bạn nhưng hơn hẳn ở chất lượng cao, một người có thể xem như một trăm người bạn khác.

Mạnh Hiểu Lâm đi vào, đầu tiên là chào hỏi bọn họ, sau đó được Dương Mộng dẫn lên lầu. Trong điện thoại, Mạnh Hiểu Lâm đã biết, bọn họ muốn cô đến thăm Dương Tử Hân. Sau khi Dương Tử Hân mất tích, Mạnh Hiểu Lâm đã nhiều lần đến thăm hỏi cặp vợ chồng già, ông bà cũng cư xử với Mạnh Hiểu Lâm như con gái, nhìn thấy Mạnh Hiểu Lâm như nhìn thấy con gái mình.

Mạnh Hiểu Lâm cầm chìa khóa đi giúp việc đưa cho, mở cửa phòng Dương Tử Hân, rồi chậm chậm đẩy cửa.

Mạnh Hiểu Lâm đẩy cửa ra, liền nhìn thấy Dương Tử Hân nằm trên giường, cô đang mở to mắt nhìn trần nhà, giống như không còn hít thở. Bộ dạng của cô làm cho Mạnh Hiểu Lâm không dám tới gần, sợ nếu mình tới gần, cô ấy sẽ lập tức biến mất. Một Dương Tử Hân như vậy làm Mạnh Hiểu Lâm cảm thấy vô cùng xa lạ, thậm chí có chút hoài nghi, đây đúng là Dương Tử Hân sao?

Một lúc sau, Dương Tử Hân mới đưa mắt dừng trên người Mạnh Hiểu Lâm, cô từ từ ngồi dậy khỏi giường, nhìn Mạnh Hiểu Lâm: “ Ba mẹ mình gọi cậu tới à?”.

Lời cô vừa phát ra, nước mắt Mạnh Hiểu Lâm liền tuôn trào. Đúng rồi, đây là Dương Tử Hân, là Dương Tử Hân bạn tốt của cô. Bất luận đã bao lâu các cô không gặp nhau, mãi mãi không cảm thấy Dương Tử Hân xa lạ.

Giống như không phải đã bao năm các cô không gặp nhau mà chỉ là vài ngày ngắn ngủi mà thôi.

“ Ủ, cô chú rất lo lắng cho cậu, cho nên mới bảo mình đến thăm”.

Mạnh Hiểu Lâm đi tới ngồi xuống bên giường, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Dương Tử Hân, lòng tràn đầy đau khổ.

“ Cậu từ nơi khác trở về đây gấp đúng không?”. Dương Tử Hân nhìn Mạnh Hiểu Lâm. Nếu biết mình trở lại, với tính cách của Mạnh Hiểu Lâm, cô ấy sẽ không để mấy ngày mới đến thăm mình. Có thể Mạnh Hiểu Lâm không ở thành phố. Cô phát hiện ngón tay Mạnh Hiểu Lâm đeo nhẫn, gương mặt trầm tĩnh cuối cùng cũng có ý cười: “ Cậu kết hôn rồi à?”.

“ Cậu đã trở lại, mình thực sự có thể kết hôn được rồi”.

Các cô từng giao hẹn, nếu người này kết hôn, nhất định phải mời người kia làm phù dâu.

Nghĩ đến quá khứ, nét mặt Dương Tử Hân mang theo một chút vui vẻ.

35. Chương 36: Chương 36

Dương Tử Hân mỉm cười, nụ cười mang theo chút thê lương. Đây là điều mà Mạnh Hiểu Lâm chưa bao giờ gặp ở Dương Tử Hân. Nhưng cô không cảm thấy xa lạ mà cảm thấy đau lòng. Mạnh Hiểu Lâm vươn tay, kéo lấy tay của Dương Tử Hân. Lúc này Mạnh Hiểu Lâm không muốn hỏi bất cứ điều gì, cô chỉ cần biết

bạn tốt của mình đã trở lại, chỉ cần biết bạn tốt của mình vẫn ổn, còn những chuyện khác tất cả chỉ là thứ yếu.

Dương Tử Hân khẽ cắn môi. Đầu ngón tay cô cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay của Mạnh Hiểu Lâm, tay kia vuốt tóc mình, hốc mắt bỗng đỏ lên: “Mấy ngày nay, bỗng nhiên mình cảm thấy mình đang sống trong một thế giới rất ảo, không phân biệt được đâu là thật đâu là giả. Giống như một giấc mơ, sau khi tỉnh dậy, mình nhớ được tình trạng sống trước khi mơ nhưng cũng nhớ rõ hoàn cảnh trong giấc mộng. Sau không biết mình đã tỉnh lại chưa hay vẫn sống trong trạng thái đó”.

Mạnh Hiểu Lâm lặng lẽ nghe Dương Tử Hân nói. Cô hiểu, Dương Tử Hân mất tích lâu như vậy, nhất định đã trải qua rất nhiều chuyện người ngoài không thể biết. Có lẽ thời gian này, cô ấy đã đủ kinh nghiệm để thay đổi một số việc trong cuộc sống của mình. Nhưng đối mặt với những chuyện như thế, chỉ cô ấy mới có thể hiểu được mà thôi.

Mạnh Hiểu Lâm siết chặt tay cô: “Chỉ cần cậu còn sống là tốt rồi. Cô chú rất lo lắng cho cậu đấy”.

Hốc mắt Dương Tử Hân lại nhuốm đỏ: “Mình thực sự có lỗi với họ”.

Ngày cô mất tích, cha mẹ vì cô mà lo lắng. Giờ cô đã trở lại, cô vẫn làm cho cha mẹ mình không yên lòng, cô đúng là một đứa con gái không hiểu thuận. Bất luận làm chuyện gì đều xuất phát từ sự ích kỷ của bản thân.

“Cậu đã quay về, đó là niềm an ủi lớn nhất đối với họ”.

Trong khoảng thời gian Dương Tử Hân bị mất tích, Mạnh Hiểu Lâm hiểu cô chú đã lo lắng cho cô ấy, đồng thời cũng trách bản thân đã không sớm tìm được cô ấy trở về. Khi Dương Tử Hân mất tích được một hai tuần, trường học gọi điện thoại tới, nói Dương Tử Hân liên tục trốn tiết, lúc này cô chú mới biết cô ấy không trở lại trường, bắt đầu phái người đi tìm tung tích. Cuối cùng được biết, Dương Tử Hân tới thành phố đó mua vé trở về trường nhưng chưa thấy quay trở lại. Theo băng ghi hình giám sát ở sân bay thì cô ấy đã đến sân bay rồi vội vàng rời đi. Sau đó, không một ai biết cô ấy đã đi đâu...

“Mình bỗng cảm thấy mình đúng là một kẻ vô tích sự, không làm được điều gì. Mình thực sự xin lỗi cha mẹ, thực sự xin lỗi...”. Cô mở miệng, cúi đầu, dừng hai giây rồi lại tiếp tục: “Rất xin lỗi mọi người”.

Cô chậm rãi ngẩng đầu nhìn bạn mình, từ đôi mắt của cô ấy, trong mắt của cô ấy có thể nhìn thấy bao nhiêu sự khó chịu, lấp đi lấp lại, giống như nấu một nồi nước dùng, đun sôi liên tục rồi không ngừng thêm nước, liên tiếp đổ vào các loại thức ăn, cuối cùng biến thành một nồi thập cẩm nhìn phát ói: “Diệp Thư Tuấn là do mình hại chết. Tất cả đều do mình”.

Mạnh Hiểu Lâm nắm tay cô, chuyện của Diệp Thư Tuấn, Mạnh Hiểu Lâm đã biết từ lâu. Năm đó, sau khi Dương Tử Hân mất tích, Giang gia bỗng nhiên tìm hiểu về Diệp Thư Tuấn, thậm chí còn điều tra Lăng gia nhưng không tìm ra manh mối.

“Đều vì mình, nếu mình không tùy hứng, nếu mình đừng xúc động như vậy...”. Nước mắt của cô cuối cùng cũng chảy xuống. Thời gian dài trước đây, cô từng nói với mọi người xung quanh, sự kích động sẽ phải trả giá nhưng dù thế nào cô cũng không nghe theo. Sau cùng, cái giá phải trả thật khó để cô chấp nhận...

“Tiểu Hân, Diệp Thư Tuấn bị tai nạn, vả lại đó là chuyện của mấy năm trước. Cậu tự trách như thế có xoay chuyển được gì đâu?”. Mạnh Hiểu Lâm buông tay cô ra rồi ôm cô vào trong lòng: “Diệp Thư Tuấn yêu cậu như vậy, chắc hẳn anh ấy không muốn nhìn thấy cậu trách bản thân. Anh ấy rời khỏi nơi này là nhất định muốn cậu được hạnh phúc”.

Chuyện của Dương Tử Hân và Diệp Thư Tuấn năm ấy, hầu như toàn bộ mọi người trong trường đều chứng kiến, và Mạnh Hiểu Lâm là một trong những nhân chứng đó. Lần đầu tiên Mạnh Hiểu Lâm và Diệp Thư Tuấn cùng nhau ngồi ăn cơm, nhìn thái độ của Diệp Thư Tuấn đối với Dương Tử Hân, cô đã biết chàng trai này nghiêm túc với Dương Tử Hân, xứng đôi với Dương Tử Hân đến thế nào.

Trong mắt Mạnh Hiểu Lâm, một người có tính cách được hay không, thái độ vui vẻ không phải là mấu chốt, chỉ cần tính cách khiến người khác không khó tha thứ và có thể tìm kiếm được lòng khoan dung của mọi người đối với mình. Rất may là, Dương Tử Hân đã tìm được người đó. Mỗi khi cô làm sai, Diệp Thư Tuấn

không lập tức nói cô mà sẽ giữ im lặng, để cô bình tĩnh tự nhận ra sai lầm của mình. Lúc ấy, anh mới nói chuyện, cô sẽ xấu hổ giận dữ, hơn nữa còn có một chút áy náy.

Hai người phải có chung chí hướng mới có thể sống với nhau mãi mãi. Mạnh Hiểu Lâm vẫn nghĩ bọn họ sẽ đi được đến cùng.

Cô cau mày: “ Hạnh phúc... Cậu thấy mình có đủ tư cách để hạnh phúc hay sao? Nếu không phải anh ấy tới sân bay để gặp mình, anh ấy đã không bị tai nạn. Là mình đã hại chết Diệp Thư Tuấn, là mình đã hại chết anh ấy...”.

Cô bỗng vùng vẫy, khó chịu bật khóc.

Mạnh Hiểu Lâm cố gắng trấn an, thấy tâm trạng cô càng lúc càng kích động, nhin không được nắm lấy bả vai cô: “ Cho dù là vậy, Diệp Thư Tuấn sẽ không trở lại, cậu biết không? Dương Tử Hân, sao cậu lại biến thành thế này, cậu vẫn là Dương Tử Hân mình biết đây ư? Mình biết Dương Tử Hân đó luôn lựa chọn làm những việc khiến mình vui vẻ, không quan tâm đến thái độ của người khác. Hiện tại cậu chỉ cần nhớ Diệp Thư Tuấn đã rời đi, bất luận lúc này cậu có hối hận, áy náy hay đau khổ đến chết, anh ấy cũng không trở về nữa. Nếu anh ấy không quay lại, tất cả cảm xúc của cậu đối với anh ấy sẽ không còn ý nghĩa. Điều cậu có thể làm là làm mình hạnh phúc. Thêm nữa, làm gì người xung quanh cũng cảm thấy hạnh phúc”.

Tính cách của Dương Tử Hân có chút ích kỷ, điều này không thể chấp nhận và xem như là khuyết điểm. Thẳng thắn, đáng yêu, chân thành là điều có thể chấp nhận được. Còn việc cô có thể sống ôn hòa lại không được tính là ưu điểm.

Hiện tại, Mạnh Hiểu Lâm hy vọng cô có thể ích kỷ một chút, chỉ cần làm mình vui vẻ là được rồi, còn những điều khác không cần để ý đến.

Dương Tử Hân nhắm mắt lại, bên tai như có người đang không ngừng nói chuyện.

Diệp Thư Tuấn sẽ không trở lại, không bao giờ... trở lại nữa. Cô cảm thấy không thoải mái, kéo dài bao lâu mà điều khiến cô đau đớn nhất chính là sau khi Diệp Thư Tuấn rời đi, cô đã cùng một người khác sống với nhau lâu như vậy. Điều đó giống như kéo dài sự phản bội, phản bội Diệp Thư Tuấn, phản bội tình yêu của bọn họ. Cô không thể chịu đựng nổi nhưng không có cách nào để xóa đi.

Cô không giãy dụa, cũng không khóc to, chỉ nhỏ giọng nức nở như mèo con kêu.

Mấy ngày trước...

Giang Dục như thường lệ đi làm về, anh không thích về nhà. Sau khi em gái mất tích, trong nhà trở nên vắng vẻ rất nhiều. Thực ra ngày xưa, trong nhà cũng như vậy. Hồi đó, em gái không hay ở nhà, nhưng cho dù em gái không ở nhà thì nhà cửa cũng không lạnh băng như bây giờ.

Anh nghĩ vì em gái mất tích mà mẹ ngày càng tiêu tụy, bản thân cảm thấy bất lực vì không tìm được em gái trở về. Anh ngồi trên sofa, nhin không được không ngừng thở dài.

Đúng lúc này, trong nhà vang tiếng điện thoại reo. Anh đứng lên, đi tới nhận điện.

“ A lo, đây là Giang gia ở Nam Giang, xin hỏi tìm ai?”.

Anh hỏi một lần nhưng đối phương không trả lời. Anh vốn tưởng ai đó gọi nhầm số, còn rất lịch sự hỏi lại lần nữa.

Một lúc sau mới có giọng nói từ bên kia truyền đến: “ Anh... em là Tiểu Hân đây”.

Khoảnh khắc ấy, Giang Dục cảm thấy thời gian như ngừng lại.

Tiểu Hân không nhớ số di động của cha, cũng không nhớ số điện thoại của mẹ. Thậm chí đến số điện thoại của mình cô cũng không nhớ rõ. Cô chỉ nhớ duy nhất số điện thoại nhà. Trước kia cô thường nói đùa, nhớ kỹ số điện thoại nhà, sau này mình có bị mất tích, cũng có thể gọi được điện thoại về nhà. Khi đó, sắc mặt cô tỏ vẻ tươi cười, nhớ kỹ điện thoại nhà, nhớ ngày nào đó lạc đường, di động bị mất, vẫn có thể gọi điện về, bảo mọi người đi đón mình.

Nhiều năm đã qua, điện thoại riêng của Giang gia rất ít khi sử dụng nhưng không bao giờ cất.

Giang Dục nghe Dương Tử Hân gọi điện xong, lập tức dẫn người đến. Anh nhìn thấy em gái mình đang chăm sóc ột người đàn ông, người đàn ông này đã hôn mê bất tỉnh còn cô nhất quyết không chịu buông tay. Giang Dục đi tới, nhìn người đàn ông nằm trên mặt đất, liền cảm thấy hơi quen, suy nghĩ vài giây mới nhớ ra đó là Lăng Diệc Cảnh của tập đoàn Nam Hưng.

Người cô bần thỉu, nhìn qua vết thương của Lăng Diệc Cảnh khá nặng, Giang Dục vô cùng nghi ngờ.

“ Anh, anh đừng hỏi gì cả, mau cho người đưa anh ấy đến bệnh viện đi”.

Nhìn bộ dạng sốt ruột của cô, Giang Dục theo bản năng nghĩ em gái và người đàn ông này có mối quan hệ không bình thường. Sau khi sai người đưa Lăng Diệc Cảnh đến bệnh viện, anh vô thức hỏi em gái có muốn cùng tới bệnh viện không, cô đã do dự hai giây rồi lắc đầu.

Ngồi trong xe, Giang Dục đặt ra rất nhiều câu hỏi. Nếu nó không việc gì, sao lại không liên lạc về nhà? Để sau khi xảy ra chuyện mới gọi?

Dáng dấp của cô nhìn trông thật mệt mỏi, hốc mắt đỏ quạnh: “ Bọn em vừa bị tai nạn ô tô, là anh ấy đã cứu em ... EmChuyện trước kia, em đều quên hết . Vừa rồi khi xảy ra tai nạn, em bỗng nhớ lại tất cả... Cho nên anh đừng hỏi em về những chuyện này, cứ làm như em nói đi”.

Cô nói như thế, khiến rất nhiều vấn đề anh định hỏi đều nuốt vào trong bụng.

Biết Dương Tử Hân trở về, Dương Mộng và Giang Hữu Vi vô cùng kích động, đứng không được, ngồi không xong, ngóng trông con gái mình mau về nhà.

Khi Dương Tử Hân được đưa về nhà, Dương Mộng vội vã ra đón, ôm lấy cô, liên tục vừa ôm vừa khóc rồi kể lể. Còn Giang Hữu Vi không khá hơn chút nào, ông nhìn vợ và con gái kiểm chế không nổi hốc mắt cũng đỏ lên.

Buổi tối, Dương Mộng hỏi Dương Tử Hân rất nhiều chuyện. Hỏi mấy năm qua đã đi đâu, sao không trở về... Dương Tử Hân không muốn trả lời những câu hỏi đó, Dương Mộng cũng không gượng ép.

Lúc ăn cơm, trong nhà hiếm khi được tụ tập cùng nhau. Tất cả đồ ăn đều là những món mà ngày trước Dương Tử Hân thích ăn nhất. Nhưng Dương Tử Hân chỉ ăn qua loa mấy miếng, có vẻ như không vừa lòng với những món ăn đó, còn đi vào phòng tắm nôn một lần. Mặc dù cô chỉ ăn một ít nhưng bộ dáng trông hết sức miễn cưỡng.

Sắc mặt cô tái nhợt, Dương Mộng lúc này mới bảo người đi mời bác sĩ, hy vọng vì con gái mà kiểm tra xem, có phải cơ thể gặp vấn đề gì không.

Ai ngờ, Dương Tử Hân sau khi trở về phòng bỗng trở nên ngang ngạnh, kiên quyết không cho bác sĩ vào phòng, rồi nói cô không bị bệnh, thậm chí còn khóc âm ỉ. Điều này khiến Giang Dục và Dương Mộng vừa thấy khó hiểu, vừa thấy sợ hãi, nghĩ cô thực sự có vấn đề nhưng lại không dám làm trái ngược ý cô.

Sau đó Dương Tử Hân nhốt mình trong phòng, không chịu đi ra, còn buồn bực không vui.

Dương Tử Hân của trước kia không bao giờ chịu ở trong phòng, thích chơi bờ khắp nơi, trong nhà căn bản không giữ được cô .Bây giờ cô có một sự thay đổi lớn như thế, bọn họ nghĩ có lẽ do mấy năm qua đã gặp không ít chuyện, mới khiến tính cách của cô trở nên như lúc này.

Hiện tại

Giang Dục điều tra từ Lăng Diệc Cảnh về chuyện của Dương Tử Hân, sau đó tìm thấy dì Uông. Giang Dục tự mình đi gặp dì Uông, biết dì Uông là do Lăng Diệc Cảnh mời đến chăm sóc cho Dương Tử Hân.

Theo như dì Uông miêu tả, Giang Dục đã biết chuyện của Lăng Diệc Cảnh và Dương Tử Hân. Ví dụ như tình trạng lúc đó của Dương Tử Hân không được bình thường, tính cách có chút giống trẻ con... Còn Lăng Diệc Cảnh đối với Dương Tử Hân vô cùng chiều chuộng. Cô muốn gì, anh đều đáp ứng, hơn nữa còn tốn rất nhiều thời gian để chọc cô vui vẻ, cùng nhau ăn cơm, rồi đưa cô ra ngoài cho khuấy khoả, kiên nhẫn nói chuyện với cô.

Nhận tất cả thông tin này, Giang Dục đã thay đổi suy nghĩ. Anh từng nghĩ, em gái mình đã bị Lăng Diệc Cảnh che giấu rồi ngược đãi hoặc làm gì đó khác. Anh đang nghĩ xem làm thế nào để gây khó dễ cho Lăng

gia. Giờ thì anh biết thái độ của Lăng Diệc Cảnh đối với Dương Tử Hân, đương nhiên sẽ không coi Lăng Diệc Cảnh là kẻ thù của mình...

36. Chương 37

Lăng Diệc Cảnh vẫn nằm trên giường, chân đã được giải phẫu, thuốc tê vừa hết, cơn đau khó chịu nổi ập đến khiến sắc mặt anh trông rất khó coi. Nhìn vẻ mặt mệt mỏi của anh, không ai có thể đoán được cơn đau mà anh phải chịu rốt cuộc lớn đến mức nào.

Nhìn Lăng Diệc Cảnh, Quan Tử thấy bất lực. Kể từ khi biết Dương Tiểu Thư là em gái của Giang Dục, sắc mặt Lăng Diệc Cảnh đã biến thành như vậy. Im lặng thâm trầm, luôn cảm thấy anh bất kể lúc nào cũng có thể phát nổ nhưng hết lần này đến lần khác anh chỉ bình tĩnh làm việc, phân phó người xử lý công việc đầu vào đầu, hoàn toàn không giống người bị kích động. Ngay cả khi cảnh sát tới hỏi, tâm trạng anh cũng không quá thay đổi, thậm chí còn rất bình tĩnh tiếp nhận chuyện mình bị tai nạn ô tô thiếu chút nữa mất mạng, không vui mừng vì đã sống sót sau tai nạn, cũng không tỏ ra giận dữ với hung thủ. Một Lăng Diệc Cảnh như vậy, Quan Tử cảm thấy bất lực, hy vọng anh có thể trải qua bằng cách trút hết bất mãn trong lòng.

Cửa phòng bệnh bị ai đó gõ ba tiếng, Lăng Diệc Cảnh và Quan Tử cùng nhìn sang. Trong mắt Lăng Diệc Cảnh hiện lên vẻ mong đợi, chỉ là thoáng qua rồi lập tức biến mất.

” Mời vào”. Anh lên tiếng.

Lúc này Giang Dục mới đẩy cửa phòng bệnh, chậm rãi đi vào.

Quan Tử liếc mắt nhìn Giang Dục, xong lại nhìn về phía Lăng Diệc Cảnh, sau khi nhận được chỉ thị của anh lúc ấy mới ra khỏi phòng rồi đóng cửa lại.

Giang Dục đến gần giường bệnh, quan sát Lăng Diệc Cảnh đang nằm trên giường, bất giác lộ ra ý cười: ” Có phải tôi đã đến không đúng lúc? Nếu hôm nay anh không tiện, vậy hôm khác tôi sẽ quay lại”.

Giang Dục biết Lăng Diệc Cảnh vừa phẫu thuật xong, lúc này là thời điểm đau đớn nhất, không những đau nhức nhối mà còn bị sưng huyết và tê dại, các loại khó chịu cùng chồng chất một chỗ nhưng chỉ có thể nhẫn nại mà thôi.

” Không có gì là không tiện, Giang thiếu gia tự đến tìm tôi, nhất định là có việc lớn, nào dám để Giang thiếu đi chuyển nữa”. Lăng Diệc Cảnh thông thả nói, cơ thể anh tựa như không có gì khác thường.

Giang Dục cười cười: ” Về chuyện em gái tôi, đối với tôi, đúng là chuyện lớn”.

Bấy giờ Lăng Diệc Cảnh mới nhìn về phía Giang Dục sắc mặt hơi thay đổi. Giang Dục đương nhiên biết, trong lòng cũng đã rõ, có lẽ người đàn ông này thật sự nghiêm túc với Dương Tử Hân. Trước khi tới đây, Giang Dục từng nghi ngờ, Lăng Diệc Cảnh làm mọi việc vì Dương Tử Hân, đó chỉ là ý đồ của anh. Bởi vì anh biết Dương Tiểu Hân là tiểu thư của Giang gia nên mới cố ý xử tử tế với Tiểu Hân. Như vậy sẽ đạt được không ít lợi ích từ Giang gia. Loại khả năng này không phải không có, mặc dù xã hội này đều nói chỉ có phụ nữ mới thực dụng nhưng thực tế khi đàn ông thực dụng sẽ không từ bất kỳ thủ đoạn nào, huống hồ cha của Lăng Diệc Cảnh lại là Diệp Tiến Minh.

Hiện tại, Giang Dục cảm thấy mình đã nghĩ quá nhiều. Lần đầu tiên Giang Dục tới nhìn thấy Lăng Diệc Cảnh, anh đã bác bỏ ý nghĩ đó của mình. Bởi vì anh biết, người đàn ông này là một người có lòng tự trọng vô cùng mạnh mẽ. Người như thế sẽ không làm những việc mà chính bản thân anh ta thấy coi thường.

Ánh mắt Lăng Diệc Cảnh như lửa đốt, một lúc sau nhanh chóng vụt tắt.

” Cô ấy...“. Anh bỗng không biết mở miệng thế nào, hoặc không biết lấy thân phận gì để hỏi, chỉ là lúc này anh vẫn có chút không yên tâm: ” Cô ấy có bị thương không? Hiện tại có ổn không?”.

” Không bị thương“. Nhắc tới điều này, Giang Dục phải thừa nhận, sở dĩ đối với việc đem em gái mình ẩn giấu lâu như vậy không tức giận thực sự là do Tiểu Hân không bị thương. Tiểu Hân không bị thương là do

Lăng Diệc Cảnh che chở, nếu không Giang Dực tuyệt đối sẽ không khách khí như bây giờ: ” Cơ thể em gái tôi không tệ lắm, cảm ơn anh đã quan tâm”.

Nghe Giang Dực nói vậy, ánh mắt của Lăng Diệc Cảnh trở nên phức tạp. Thứ nhất bởi vì Dương Tử Hân không bị thương, vậy sao cô không xuất hiện trước mặt anh? Thứ hai, Giang Dực tới đây với mục đích thật sự là gì? Không có khả năng Giang Dực quan tâm đến thương thế của anh.

Ánh mắt Lăng Diệc Cảnh bắt đầu có chút nghi ngờ, Giang Dực không có ý định đùa giỡn: ” Em gái tôi đã bị người của Lăng gia anh giam giữ mấy năm. Lăng Diệc Cảnh, cuối cùng anh cũng nên cho em gái tôi một câu trả lời đúng không?”.

Con gái của Giang gia không mang họ Giang, đây không phải là cách duy nhất để bảo vệ mạng sống được an toàn. Mà vận mệnh của cô ấy do chính tay mình điều khiển, được phép lựa chọn cuộc sống mình muốn, không cần phải mang họ Giang, càng không bị xem là có quan hệ với gia tộc. Con gái nhà họ Giang, không phải bất kỳ ai cũng được theo họ mẹ, nếu không nói là rất ít người đủ điều kiện, đây chính là điểm đáng ngưỡng mộ của các tiểu thư nhà họ Giang, nếu không giành được sự yêu thương của cha mẹ, thì không thể thích gì làm nấy.

Mấy ngày nay, Giang gia thông qua Lăng gia, thuận thế điều tra biết được cuộc sống của Dương Tử Hân những năm qua, biết đại khái Lăng Diệc Cảnh đã làm mọi việc vì Dương Tử Hân.

Từ việc sau khi con trai của Lăng Tích Đồng là Diệp Thư Tuấn chết vì tai nạn ô tô, tinh thần của Lăng Tích Đồng không được tốt lắm, đồng thời đối với Dương Tử Hân hận thấu xương, cho rằng nếu như không phải vì Dương Tử Hân, Diệp Thư Tuấn nhất định sẽ không chết, chính Dương Tử Hân đã hại chết Diệp Thư Tuấn. Bởi vậy Lăng Tích Đồng không quan tâm Dương Tử Hân bị kích động phát điên, hay dùng mọi thủ đoạn và cách thức để hành hạ Dương Tử Hân, khiến Dương Tử Hân sống không bằng chết.

Một thời gian rất dài, Lăng Tích Đồng mỗi ngày lấy việc hành hạ Dương Tử Hân làm vui. Dương Tử Hân càng khóc lóc, Lăng Tích Đồng càng thấy hài lòng.

Cho đến khi Dương Tử Hân được Lăng Diệc Cảnh mang đi, lúc đó cô mới không bị Lăng Tích Đồng dày dọa.

Giang Dực sau khi điều tra ra những chuyện này, quả thực rất muốn băm vằm Lăng Tích Đồng ra làm trăm mảnh. Anh luôn yêu thương em gái nhưng em gái lại bị người khác hành hạ. Giang Dực cũng phát hiện, Lăng Tích Đồng hoàn toàn không phải là nhân vật tầm thường, có thể giấu Dương Tử Hân đi, còn có thể thoát khỏi sự tìm kiếm của Giang gia, đồng thời nhanh chóng xử lý mọi bằng chứng liên quan đến sự biến mất của Dương Tử Hân với Lăng gia. Có thể làm được điều đó cũng không phải người bình thường.

Mặc dù Lăng Diệc Cảnh không dày dọa Tiểu Hân nhưng anh là người trợ giúp, Giang Dực nuốt không trôi khẩu khí.

Giang Dực đang chờ Lăng Diệc Cảnh trả lời thì cửa phòng bệnh bỗng bị đẩy ra, Quan Tử hốt hoảng chạy vọt vào.

Những năm gần đây, Quan Tử vẫn theo Lăng Diệc Cảnh xử lý mọi việc lớn nhỏ, cùng nhau trải qua tất cả gian khổ. Quan Tử có thể thấy biến không sợ hãi nhưng bây giờ Quan Tử kích động tự tiện đẩy cửa vào như vậy, chứng tỏ đã có chuyện lớn xảy ra.

” Thiếu gia, đại tiểu thư... đại tiểu thư tự sátchết....chết rồi”.

Dương Mộng đun xong thuốc, định bảo người giúp việc gọi Tiểu Hân xuống nhưng nghĩ đến tâm trạng của Tiểu Hân gần đây bà chỉ biết thở dài rồi tự mình đi gọi Tiểu Hân. Từ sau khi Tiểu Hân trở về, cô trở nên trầm mặc ít nói, những hôm Mạnh Hiểu Lâm đến, tâm trạng của Tiểu Hân mới khá hơn được một chút, cũng chỉ có thể ăn cơm như bình thường nhưng lại ăn rất ít. Điều này khiến bà Dương Mộng rất lo lắng cho tình trạng của con gái.

Bà Dương Mộng đi tới cửa phòng của Tiểu Hân, kiên nhẫn gõ cửa nhưng không có tiếng đáp lại. Vì vậy, bà vừa gõ cửa vừa gọi tên Dương Tử Hân nhưng vẫn không có phản ứng. Bà không thể làm gì khác hơn là đẩy cửa vào, phát hiện trong phòng không có người, chăn cũng mở ra. Bà Dương Mộng vội vã đi đến, lấy tay

sờ lên giường, không có hơi ấm, Tiểu Hân đã đi được một lúc lâu rồi. Bà nhất thời bối rối rồi phái người đi tìm cô.

Nhậm Tuyết Hề thật không ngờ, Dương Tử Hân gọi điện cho mình, mặc dù ngạc nhiên nhưng cô vẫn đến nơi hẹn. Nhậm Tuyết Hề mỗi lần nghĩ đến tên Dương Tử Hân cô lại muốn cười nhạo mình. Vị trí của Dương Tử Hân đối với tuổi thanh xuân của cô, có lẽ chỉ để chứng minh rằng tuổi trẻ của cô nhiều thất bại thế nào. Nhưng mặc dù như vậy, nhiều năm sau đó, cũng chỉ có mình Dương Tử Hân mới có thể gọi lên thời thanh xuân của cô mà thôi. Như thể sự hiện diện của Dương Tử Hân đã chứng minh thời tuổi trẻ của cô có phải rất buồn cười hay không?

Nhưng buồn cười nhất là, Nhậm Tuyết Hề tự thừa nhận, cô vừa ghét Dương Tử Hân, vừa mừng cho Dương Tử Hân. Mâu thuẫn tâm lý như vậy, cô có chút nghi ngờ không phải mình nên đi khám bác sĩ tâm lý hay sao.

Nhậm Tuyết Hề hoàn toàn không ngờ, Dương Tử Hân lại hẹn cô ở một quán bar. Nhưng cô không nghĩ quá nhiều mà đi thẳng đến chỗ hẹn.

Khi Nhậm Tuyết Hề đến, Dương Tử Hân đã ngồi ở đó.

Dương Tử Hân không biểu hiện gì, nhìn Nhậm Tuyết Hề từng bước đi về phía mình.

Nhậm Tuyết Hề đến gần, thấy Dương Tử Hân trong tay bưng một ly rượu thì không khỏi lắc đầu: "Dì Uống đầu sao lại không đi theo cô?"

Dương Tử Hân không nói gì, chỉ lắc lắc ly rượu trên tay. Trong mắt cô phẳng phất một lớp sương mỏng, hoàn toàn không biết bây giờ cô đang nghĩ gì.

Nhậm Tuyết Hề cảm thấy khác lạ, đang chuẩn bị mở miệng thì thấy Dương Tử Hân lên tiếng. Dương Tử Hân vươn tay, chỉ vào một chỗ nào đó: "Lúc ấy tôi đã đứng ở kia, nhìn chị và Diệp Thư Tuấn ôm nhau, anh ấy liên tục vỗ về chị".

Cô khó chịu không phải vì Diệp Thư Tuấn và Nhậm Tuyết Hề ôm nhau, mà vì bàn tay Diệp Thư Tuấn vỗ về sau lưng Nhậm Tuyết Hề rõ ràng mang theo sự trấn an và yêu thương. Thậm chí sắc mặt Diệp Thư Tuấn còn đậm vẻ đau xót. Nếu như ôm có thể hiểu là một loại nghi thức, thì về yêu thương kia nên giải thích như thế nào?

Nhậm Tuyết Hề mới đầu sững sốt, con người theo những lời đó dần dần mở to, toàn thân lập tức như bị một chậu nước đá đổ xuống. "Cô...cơ thể cô đã hồi phục rồi à?"

Nhậm Tuyết Hề cảm giác cơ thể mình trở nên lạnh lẽo. Dương Tử Hân nhớ tất cả mọi thứ, cũng đã hồi phục trở thành Dương Tử Hân trước kia. Nhưng Dương Tử Hân chỉ cần một câu nói liền phá hủy nhận thức của Nhậm Tuyết Hề. Nếu Dương Tử Hân không nói ra những lời này, Nhậm Tuyết Hề còn có thể tự nói với mình, Diệp Thư Tuấn chết, hoàn toàn vì sự tùy hứng của Dương Tử Hân, muốn đi là đi, một mực đòi bỏ Diệp Thư Tuấn.

Nhưng bây giờ thì sao, là vì Nhậm Tuyết Hề và Diệp Thư Tuấn ôn nhau mới làm cho Dương Tử Hân mất hết lý trí. Nếu đã như vậy, Nhậm Tuyết Hề cô có phải cũng bị coi là hung thủ giết Diệp Thư Tuấn?

Hơn nữa, dựa theo hiệu ứng bướm bướm, nếu như không phải Diệp Tiến Minh khinh người quá đáng, Lăng Diệc Cảnh sẽ không rơi vào cảnh khốn cùng, Diệp Thư Tuấn cũng sẽ không thương anh trai mà say ở quán bar. Nhậm Tuyết Hề cũng không vì trợ giúp Diệp Thư Tuấn mà đưa ra lời đề nghị, đồng thời sẽ không làm chuyện khiến Dương Tử Hân hiểu lầm.

Xem xét một lần nữa nhé? Nếu như Lăng Tích Đồng không biết đến Diệp Tiến Minh, lại càng chưa từng được gả cho Diệp Tiến Minh, để Diệp Tiến Minh muốn làm gì thì làm bao năm như vậy, Lăng Diệc Cảnh đâu phải sống gian nan, Diệp Thư Tuấn cũng sẽ không vì anh trai mà thừa nhận mọi nỗi hổ thẹn và áy náy, Nhậm Tuyết Hề cũng sẽ không đề nghị kết hôn giả...

Giờ phút này Nhậm Tuyết Hề phải thừa nhận, Diệp Thư Tuấn và Dương Tử Hân đều là loại người không nên dính vào thể tục, thích hợp với cuộc sống vô cùng đơn giản, một cuộc sống gia đình giản dị.

Nhậm Tuyết Hề rất muốn cười, nhưng nụ cười có cong lên thì nước mắt lại chảy xuống: " Tôi và Diệp Thư Tuấn không có gì cả". Cô lần lượt giải thích đầu đuôi câu chuyện, không muốn Diệp Thư Tuấn khi đã rời đi vẫn bị Dương Tử Hân hiểu lầm.

Dương Tử Hân chăm chú lắng nghe, cũng rất bình tĩnh, chờ cho đến khi Nhậm Tuyết Hề nói xong, cô mới chậm rãi mở miệng: " Tôi ngồi ở sân bay chờ anh ấy, không thể tin nổi mình có thể làm như vậy. Chỉ cần anh ấy tới, tôi sẽ giả bộ chưa nhìn thấy gì cả, sẽ lừa mình dối người. Tôi cứ thế chờ anh ấy, cho dù chuyến bay của mình đã rời đi. Nhưng tôi vẫn muốn chờ anh ấy, chờ anh ấy tới bên cạnh tôi, chứng minh tôi vẫn là người anh ấy yêu nhất, chứng minh tôi đối với anh ấy quan trọng đến nhường nào. Thế nhưng tôi không biết, hóa ra tôi đã mãi mãi không đợi được".

Không thể đợi được, vụ tai nạn tới bất ngờ không ai trở tay kịp.

Nhậm Tuyết Hề đoạt ly rượu trong tay Dương Tử Hân, uống một hớp hết sạch. Cô cảm thấy thực sự thoải mái. Đã bao năm qua, rốt cuộc cũng có một người có thể đàm luận với cô về chàng trai kia, cuối cùng đã có thể. Diệp Thư Tuấn không chỉ thuộc về trí nhớ của một người, cảm giác này thực sự rất thoải mái.

Nhậm Tuyết Hề uống cạn rượu trong ly, tiếp tục lấy bình rượu để rót, cầm ly rượu đã được rót đầy, đẩy tới trước mặt Dương Tử Hân: " Làm một ly chứ?".

Dương Tử Hân nhận lấy chén rượu, khi môi chạm sát vào miệng ly rượu thì động tác liền dừng lại, vẫn chưa uống.

Dương Tử Hân do dự, khiến Nhậm Tuyết Hề vô cùng ngạc nhiên: " Sao vậy?".

Dương Tử Hân để ly rượu xuống, lắc đầu: " Nếu lúc đó tôi có một chút tin tưởng thì có phải sẽ không có kết quả như vậy?".

Khi sự việc xảy ra, tất cả các phân đoạn đều là nguyên nhân dẫn đến kết quả của chuyện này. Cho tới bây giờ đều không phải bởi một đoạn, cũng không phải do ai đã dùng một đoạn đó đi gánh chịu hậu quả cuối cùng.

Dương Tử Hân nhắm mắt, không khóc nhưng gương mặt thống khổ, liếc mắt có thể nhìn ra.

Nhậm Tuyết Hề cũng cảm thấy mình buồn cười, cho tới lúc này, cô rất muốn đi tới an ủi người phụ nữ mà mình từng ghét nhất nhưng thực sự rất khó để làm điều ấy.

Nhậm Tuyết Hề vươn tay, nắm lấy tay của Dương Tử Hân: " Vậy bây giờ, cô định làm gì?". Nhậm Tuyết Hề dừng một lúc: " Lãng Diệp Cảnh, anh ta...".

Lãng Diệp Cảnh nuông chiều Dương Tử Hân tuyệt đối không phải giả tạo. Còn Dương Tử Hân quyến luyến Lãng Diệp Cảnh, cũng tuyệt đối là thực lòng. Hiện tại, cơ thể Dương Tử Hân đã bình phục, cũng đã nhớ hết mọi việc, cô nên đối mặt với Lãng Diệp Cảnh thế nào đây?

Trong thời gian này, Dương Tử Hân đều cảm mình nghĩ đến Lãng Diệp Cảnh.

Ngày đó, lúc bảo Giang Dục đưa Lãng Diệp Cảnh đến bệnh viện, lập trường của Dương Tử Hân kiên định, không đi thăm xem Lãng Diệp Cảnh thế nào. Nhưng cô ở nhà, một mình trốn trong phòng, không kiềm chế được suy nghĩ, vết thương của anh rốt cuộc có nghiêm trọng không, hiện tại anh như thế nào....Nhất là khi cô nằm mơ về vụ tai nạn, thấy anh không hề do dự nhào lên người cô, sau đó bảo cô chạy đi, còn mình thì bị lửa thiêu...Giấc mơ đau đớn, rõ ràng như vậy. Sau khi cô tỉnh dậy, đương nhiên đã khóc lóc điên cuồng không ngừng.

Có lẽ Giang Dục cũng đoán được tâm tư của cô, lấp lửng nói với cô, Lãng Diệp Cảnh ở viện, không có gì đáng ngại.

Dương Tử Hân nhắm mắt: " Không biết...".

Phải làm sao bây giờ? Cô không biết nữa.

37. Chương 38

Mạnh Hiểu Lâm là bạn từ bé đến lớn của Dương Tử Hân, cũng là người duy nhất trên thế giới này khiến Dương Tử Hân không hề cố kỵ có thể nói ra những suy nghĩ chân thật nhất trong lòng mình. Bởi vì chỉ có Mạnh Hiểu Lâm, không cười nhạo, không châm chọc khi đối mặt với những quan điểm lạ kỳ của cô, thậm chí đến phủ nhận cũng không có, mà dùng thái độ khoan dung để cư xử với cô. Đây là nguyên nhân tại sao Dương Tử Hân lại coi Mạnh Hiểu Lâm là người bạn tốt nhất suốt đời mình.

Cô biết rõ Mạnh Hiểu Lâm đã chuyển nhà, và cô cũng đã tìm được địa chỉ nhà của Mạnh Hiểu Lâm. Nhưng khi cô nhấn chuông cửa, người ra mở lại là Phương Tử Nghị, điều này làm cho cô ngạc nhiên nhìn Phương Tử Nghị, còn Phương Tử Nghị hình như cũng vô cùng kinh ngạc.

Tình bạn của hai người, nếu như không trải qua các thử thách sẽ không có khả năng đi đến tận cùng. Năm đó, Dương Tử Hân ở trên sân bóng thổ lộ với Diệp Thư Tuấn, lý do thật sự không phải muốn Diệp Thư Tuấn thua trận, mà muốn di chuyển sự khó xử của cô đối với Mạnh Hiểu Lâm.

Phương Tử Nghị ở trường trung học của cô là một nhân vật liên tục làm mưa làm gió. Nhưng anh ta không phải là người thích thể hiện mà ngược lại vô cùng khiêm tốn nên không tránh khỏi bị rất nhiều nữ sinh đem ra bàn tán, nhất là khi Phương Tử Nghị được bầu là hotboy của trường. Huống hồ, cách cư xử của anh ta cũng không quá tệ, gia thế và thành tích đều rất ưu tú. Người như vậy, không bị người ta để ý đến cũng khó. Nếu như chỉ có thế, Dương Tử Hân chưa chắc đã thật sự để tâm đến Phương Tử Nghị.

Cho đến lúc Dương Tử Hân phát hiện ra bí mật của Mạnh Hiểu Lâm, bạn tốt của cô, ngưỡng mộ Phương Tử Nghị. Phải mãi sau này, Dương Tử Hân mới biết, Mạnh Hiểu Lâm cũng đã đi theo để thổ lộ, hơn nữa đối tượng thổ lộ là Phương Tử Nghị. Còn lý do của Phương Tử Nghị đưa ra đương nhiên là - Người mình đang chờ là Dương Tử Hân.

Khi chuyện đó xảy ra, Dương Tử Hân hoàn toàn không biết. Nên vẫn cười khóc bên cạnh Mạnh Hiểu Lâm, mà không hề hay biết Mạnh Hiểu Lâm đã trải qua những gì.

Dương Tử Hân đầu tiên là phần nộ, xong lập tức thấy lòng chua xót. Vì vậy, cô đã gọi Mạnh Hiểu Lâm lên sân thượng của trường. Khi đó, cô đã nghi ngờ, có đúng là Mạnh Hiểu Lâm khoan dung với mình như thế không? Hay là Mạnh Hiểu Lâm chỉ ngoài mặt đối tốt với mình.

Cô không hiểu, vì sao Mạnh Hiểu Lâm có thể bình tĩnh được như vậy.

Sau khi cô đem những điều mình thắc mắc và nghi ngờ nói ra, Mạnh Hiểu Lâm đã yên lặng nhìn về phía cô: "Lạ lắm sao? Mình thích Phương Tử Nghị, đó là chuyện của mình. Phương Tử Nghị thích cậu, đó là chuyện của anh ấy, không liên quan gì đến mình. Tại sao mình phải xa lánh cậu chứ?".

Thậm chí Mạnh Hiểu Lâm còn xoa đầu cô, gọi cô là nha đầu ngốc.

Dương Tử Hân thừa nhận, mình là người rất hẹp hòi. Bởi vì sau chuyện này, cô mới toàn tâm toàn ý coi Mạnh Hiểu Lâm là người bạn mà mình quan tâm nhất trên đời. Đồng thời cũng kiên quyết, bất luận gặp phải chuyện gì đều phải tin tưởng Mạnh Hiểu Lâm.

Lúc này, khi Phương Tử Nghị mở cửa, Dương Tử Hân thoáng kinh ngạc. Hóa ra, Mạnh Hiểu Lâm cùng với Phương Tử Nghị. Vậy là mấy năm qua, người mà Mạnh Hiểu Lâm yêu mến vẫn không thay đổi? Khi đó để xoa dịu sự lúng túng, cô đành quay sang thổ lộ với Diệp Thư Tuấn, cuối cùng thì dây dưa thật với Diệp Thư Tuấn. Về sau, Phương Tử Nghị tốt nghiệp trung học, nghe nói đã ra nước ngoài, cô cũng không nhớ đến chuyện này nữa.

Phương Tử Nghị mở cửa, nghiêng người để Dương Tử Hân đi vào.

"Tôi đến tìm Mạnh Hiểu Lâm". Cô do dự không biết có nên vào hay không.

Đúng lúc này Mạnh Hiểu Lâm đi ra, thấy Dương Tử Hân liền mỉm cười: "Sao không báo trước một tiếng lại đến đây thế này?".

Dương Tử Hân bấy giờ mới đi vào: "Lần trước nghe cậu nói sắp kết hôn nên đến xem sao, không biết anh chàng cậu may mắn lấy được rốt cuộc là người như thế nào, không ngờ vừa mới gặp xong".

Mạnh Hiểu Lâm kéo cô đi vào, dường như không nhận ra vẻ ngượng ngập của cô.

Mạnh Hiểu Lâm và Dương Tử Hân vào phòng, Phương Tử Nghị cũng không quấy rầy.

Dương Tử Hân ngắm nhìn cách bài trí ở đây, rất nhã nhặn, đúng là Mạnh Hiểu Lâm rất có phong cách. Dương Tử Hân quả thực không ngờ, Mạnh Hiểu Lâm và Phương Tử Nghị lại yêu nhau.

” Hai người yêu nhau khi nào vậy”. Cô hết sức tò mò.

” Từ lâu rồi.... Sau khi anh ấy xuất ngoại, bọn mình vẫn liên lạc với nhau”.

Dương Tử Hân hơi ngạc nhiên, lại nghĩ đến quãng thời gian đó, có lẽ hồi ấy cô còn đang mắc kẹt trong chuyện tình cảm, không nhận ra mối quan hệ giữa Mạnh Hiểu Lâm và Phương Tử Nghị, chỉ có thể trách mình sơ ý. ” Mình... Phương Tử Nghị chưa bao giờ thích mình. Mặc dù cha mẹ mình không muốn can thiệp vào chuyện hôn nhân của mình, nhưng mình đã làm tổn thương ông nội. Ông từng có ơn với Phương gia, đồng thời cũng rất quý Phương Tử Nghị. Nên tự mình quyết định, dứt khoát muốn hai nhà kết thông gia. Ông nội chỉ thuận miệng nói nhưng bác Phương lại tưởng thật, rồi áp đặt Phương Tử Nghị. Cho nên trong trường mới có lời đồn nói Phương Tử Nghị thích mình, đánh nhau vì mình rồi đưa mình về nhà... Chẳng qua anh ấy chỉ muốn dùng hành động đó để trả nợ ân tình với nhà mình mà thôi”.

Nói ra việc này, cô chỉ muốn nói sự thực cho Mạnh Hiểu Lâm biết, cũng mong Mạnh Hiểu Lâm không hiểu lầm dù bao năm đã qua.

Mạnh Hiểu Lâm sửng sốt vài giây: ” Mình chưa từng để bụng. Cậu cũng không nên để trong lòng”.

Năm ấy, Dương Tử Hân từng đi gặp Phương Tử Nghị, nói nếu như anh ta không có cảm giác gì với Mạnh Hiểu Lâm thì đừng tạo hy vọng cho Mạnh Hiểu Lâm nữa. Phương Tử Nghị đương nhiên không ngại thẹn, với thân phận của Giang gia thì xóa bỏ hiệp ước cũng chỉ có thể do Giang gia phá bỏ. Khi đó Phương Tử Nghị chưa có tiền đồ nên mới kiên quyết cự tuyệt Mạnh Hiểu Lâm. Cho đến sau này, bọn họ gặp nhau lần nữa.

Dương Tử Hân thở hắt ra, sao lại biến thành Mạnh Hiểu Lâm an ủi mình.

Cô không muốn nói đến đề tài kia: ” Thấy cậu hạnh phúc như bây giờ mình rất vui. Năm xưa mình cứ tưởng mình sẽ kết hôn trước rồi cho cậu làm phù dâu. Thật không ngờ cậu lại lấy chồng trước, còn mình thì làm phù dâu cho cậu, thật không ngờ đấy”.

Mạnh Hiểu Lâm thấy cô thản nhiên nói ra tên của Diệp Thư Tuấn thì nhất thời không phản ứng kịp.

Phương Tử Nghị nấu cơm, lúc ăn cơm, Dương Tử Hân và Mạnh Hiểu Lâm nói chuyện, Phương Tử Nghị không tham gia. Dương Tử Hân biết, Phương Tử Nghị đang nghi ngờ, nhưng cô lại thấy yên tâm hơn. Điều đó chứng tỏ, Phương Tử Nghị thật sự quan tâm đến Mạnh Hiểu Lâm.

Dương Tử Hân ăn không nhiều lắm, ngay cả món ăn cô thích nhất cũng không gấp.

” Sắc mặt cậu không tốt, có muốn đi bệnh viện khám không?”. Mạnh Hiểu Lâm hết sức lo lắng.

Dương Tử Hân lắc đầu, nhưng nghĩ tới điều gì, cô lại gật đầu.

Phương Tử Nghị không cùng đến bệnh viện mà để Mạnh Hiểu Lâm tự lái xe. Ở trên xe, sắc mặt Dương Tử Hân càng lúc càng khó coi, điều này làm Mạnh Hiểu Lâm không khỏi tăng nhanh tốc độ lái xe: ” Cậu hãy nói thật đi, cậu đến tìm chỉ để xem đối tượng kết hôn của mình? Rốt cuộc là vì cái gì?”.

” Không có gì, lần trước bị tai nạn ô tô, đã có người cứu mình, bây giờ vẫn còn đang nằm viện. Mình đang nghĩ mình có nên đi thăm anh ấy không?”.

Mạnh Hiểu Lâm hiểu Dương Tử Hân. Cô ấy nói vậy, thật ra là muốn giải bày việc cô ấy không có đủ dũng cảm để đi gặp người kia, cho nên cô ấy mới tìm đến muốn mình trao cho cô ấy ít dũng khí.

” Là loại người như thế nào? Chọn dũng cảm quên mình để cứu cậu, đối với cậu đó là loại người như thế nào?”.

Dương Tử Hân mỉm cười, chỉ là trong nụ cười xen lẫn rất nhiều bi thương: " Hạng người gì à... Trong mấy năm qua, anh ấy là người chung chần chừ với mình, là người rất tốt với mình, kể chuyện cười, mua kẹo và đồ ăn cho mình. A, máu chốt nhất là, bọn mình không ngừng ở trên giường....".

Cô vừa nói vừa cười.

Lần trước Mạnh Hiểu Lâm đến Giang gia, Giang Dục cũng nói rõ với cô, trong khoảng thời gian Dương Tử Hân mất tích, cô ấy hoàn toàn không tự chủ được ý thức, cũng mất đi toàn bộ ký ức, thường làm những việc lúc tỉnh táo cô ấy không bao giờ làm. Nhưng đối với một Dương Tử Hân tỉnh táo, mọi chuyện phát sinh, toàn bộ đều là sự thật...

Mạnh Hiểu Lâm dừng xe lại, Dương Tử Hân không muốn xuống xe: " Thực ra mình không có bệnh, chỉ là tâm trạng không được tốt lắm, chúng mình quay về đi".

Mạnh Hiểu Lâm nắm lấy tay lái: " Không vào xem sao? Nếu chỉ để kiểm tra cơ thể, sao còn bảo mình lái xe đến bệnh viện?".

" Mình không muốn vào". Cô từ chối.

Mạnh Hiểu Lâm xuống xe, trực tiếp kéo Dương Tử Hân ra, sau đó vào trong bệnh viện.

Trong đại sảnh bệnh viện có rất nhiều người đứng xếp hàng đăng ký, xếp hàng để lấy thuốc...tựa như một khu phố sầm uất. Mọi người đang nói chuyện to nhỏ, có người cười, có người vẻ mặt u sầu.

Mà ở giữa đại sảnh là một chiếc ti vi tinh thể lỏng rất to đang phát tin tức, trong hình ảnh được phát ra có vô số phóng viên và rất đông cảnh sát.

Khu biệt thự nổi tiếng giàu có của Lăng gia bị cháy, sau khi mọi người dập lửa đã phát hiện ra hai thi thể, kiểm nghiệm sơ bộ thì hai thi thể này chính là hai vợ chồng Diệp Tiến Minh và Lăng Tích Đồng. Bọn họ không phải bị lửa thiêu chết mà là trúng độc tử vong. Nhận định bước đầu do Lăng Tích Đồng sát hại chồng của mình sau đó tự sát. Bởi Lăng Tích Đồng có để lại di thư, chỉ là bức di thư này rất lạ. Bà ta không nói gì đến tài sản mà yêu cầu sau khi bà ta chết hãy chôn Diệp Tiến Minh cách xa bà ta ra. Lúc còn sống, bà ta đã không cách nào rời xa người đàn ông tâm địa độc ác đó, nên mong muốn sau khi chết có thể làm được điều này.

Hai mắt Dương Tử Hân mở to, không nhúc nhích nhìn vào bản tin.

Mạnh Hiểu Lâm có hiểu đại khái một chút về chuyện của Lăng gia, đồng thời còn từ miệng của Giang Dục, biết một phần chuyện của Dương Tử Hân nhưng cô không thích ép buộc người khác. Chỉ cần Dương Tử Hân không nói, cô sẽ không hỏi đến.

Mạnh Hiểu Lâm kéo cô, cơ thể Dương Tử Hân cứng ngắc lại. Nhưng Mạnh Hiểu Lâm vẫn kéo cô đi đăng ký, Dương Tử Hân bước theo Mạnh Hiểu Lâm, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, Lăng Tích Đồng đã chết, Lăng Tích Đồng đã chết...Không phải nổi vui mừng khi người phụ nữ khi để cô đã chết, mà là mẹ của Lăng Diệp Cảnh đã chết...

Dương Tử Hân máy móc theo Mạnh Hiểu Lâm đi lên tầng. Khi cô ngẩng đầu, phát hiện đây không phải khu nội trú mà là phụ khoa, có không ít người đang chờ ở hành lang được gọi vào.

" Sao lại dẫn mình tới đây". Cô sững người nhìn về phía Mạnh Hiểu Lâm.

" Không phải cậu không quyết định được hay sao? Diệp Tiến Minh và Lăng Tích Đồng đều đã chết, cậu lại chẳng có quan hệ gì, vậy cậu để lộ nét mặt như thế là vì sao? Hơn nữa, không phải cậu đã quyết định giữ khoảng cách với Lăng Diệp Cảnh ư? Vậy thì đến đây là cách tốt nhất đấy". Mạnh Hiểu Lâm nhìn chằm chằm vào Dương Tử Hân, thấy cô bối rối, nhưng ánh mắt của Mạnh Hiểu Lâm vẫn hết sức kiên định: " Không phải sao?".

Dương Tử Hân lắc đầu: " Tại sao bọn mình lại tới đây?...Mạnh Hiểu Lâm, bọn họ đều nói cậu thông minh nhưng cậu không nên tự cho là đúng".

Cô xoay người định chạy nhưng Mạnh Hiểu Lâm đã tiến lên bắt được cô, nắm lấy cánh tay không cho cô đi: " Thì tự mình cho mình là đúng. Nghĩ đến cậu thời gian này trong lòng sâu nào, cậu nhiều lần nghĩ đến

Diệp Thư Tuấn, bởi vì sau khi anh ấy chết cậu đã ở cùng một người đàn ông khác. Cho dù đó không phải là chủ ý của cậu, nhưng cậu vẫn cảm thấy khó chịu, nghĩ mình đã phản bội Diệp Thư Tuấn, không có cách nào tha thứ cho bản thân, nên cậu mới canh cánh ở trong lòng, cho rằng mình đã làm dơ bẩn một tình yêu trong sáng. Cậu muốn từ biệt triệt để cuộc sống trong mấy năm đó nhưng hết lần này đến lần khác cậu vẫn không quyết định được... Cậu không nghĩ ra cách, cậu muốn chạy trốn. Những chuyện này tự mình cho là đúng. Nếu cậu không nghĩ như thế, vậy cậu không nên bỏ chạy, mà làm tất cả những việc này đi”.

Dương Tử Hân toàn thân không ngừng run rẩy: ” Cậu...”.

” Khi tự mình cho là mình đúng, cậu về nhà sao không chịu để bác sĩ cha mẹ mời đến vào kiểm tra thân thể, còn liên tục tức giận. Không phải vì tâm trạng của cậu bỗng nhiên không tốt, mà là cậu sợ họ sẽ chẩn đoán ra bệnh gì. Cậu muốn triệt để thoát khỏi mối quan hệ với Lăng Diệc Cảnh, phương thức tốt nhất, không phải là xóa sạch dấu con của anh ấy?”.

Cuối cùng cô cũng bật khóc, không giãi dụa nữa, cơ thể từ từ trượt xuống.

Mạnh Hiểu Lâm cũng ngồi xổm xuống, vuốt trán Dương Tử Hân, muốn an ủi cô.

” Tại sao lại vạch trần mình...Sao lại hiểu mình như vậy chứ?”.

Về đến nhà, cô đã phát hiện mình bất thường, có thể cảm nhận được một sinh mệnh nhỏ bé đang ở trong bụng, nhưng cô không muốn thừa nhận, cũng không muốn đối mặt...

38. Chương 39

Nếu có thể, Dương Tử Hân rất muốn đem cuộc sống của mình phân chia thành rất nhiều rất nhiều phần. Lúc còn nhỏ là một phần, khi lên trung học gặp được Diệp Thư Tuấn là một phần, và khi cô vì Diệp Thư Tuấn mà bị kích động đến phát điên là một phần khác, từ hiện tại đến tương lai lại là một phần nữa. Sau đó, tùy tiện cầm chiếc kéo cắt đi từng phần từng phần ấy, có thể tùy ý vứt bỏ những phần mà mình không mong muốn, như vậy sẽ vĩnh viễn không rơi vào lo lắng. Nếu như khi cô quên Diệp Thư Tuấn thì gặp Lăng Diệc Cảnh. Vậy, khi cô nhớ lại Diệp Thư Tuấn, có phải cô cũng nên quên đi Lăng Diệc Cảnh?

Kiểu suy nghĩ này rất buồn cười, như thể hiện mình đối với tình yêu trung thành đến mức nào. Cô nhớ rõ, lần đầu tiên gặp Lăng Diệc Cảnh cô đã nghĩ, người đàn ông này sao lại kém may mắn hơn Diệp Thư Tuấn, bọn họ thật sự là anh em sao? Cô vô cùng nghi ngờ. Khi đó cô không nghĩ, cô và người đàn ông này sẽ cùng nhau xuất hiện, cô nghĩ mình sẽ không thích một người như vậy, vừa nhìn đã thấy khó có thể đến gần, hơn nữa cô hoàn toàn không hiểu vì sao lại có thể cùng anh ta ở chung.

Sau khi thi tốt nghiệp trung học, thành tích của cô không tồi, cha mẹ khen trí lực cô không tệ, rất có tiền đồ. Cô không nói, thật ra cô vì Diệp Thư Tuấn mới cố gắng học tập, đã thể vận khí khá tốt, điểm số thật đáng để người ta mừng rỡ. Cô thương lượng với Diệp Thư Tuấn muốn cùng thi vào một trường đại học. Cô hy vọng bọn họ về sau có thể ở cùng một chỗ, suốt đời bên nhau. Thế nhưng cô thật không ngờ, Diệp Thư Tuấn cuối cùng lại thay đổi nguyện vọng.

Đó là lần đầu tiên cô nổi giận với Diệp Thư Tuấn, không để ý đến hình tượng. Ở trên đường kéo quần áo anh rồi hét vào mặt anh, tựa như một người phụ nữ chanh chua. Cô hoàn toàn không để tâm đến việc người khác nhìn mình thế nào, cô chỉ biết mình đang rất tức giận. Còn Diệp Thư Tuấn thì cứ để mặc cô mắng chửi, chỉ bình tĩnh nhìn cô. Lúc cô đánh mệt, anh mới im lặng ôm cô vào lòng. Rất lạ là khi anh còn chưa mở miệng giải thích thì cô đã biết, anh làm như vậy nhất định có nguyên nhân.

Khi cô bình tĩnh trở lại, Diệp Thư Tuấn mới nói cho cô hay.

Trước khi lên đại học, anh luôn cho rằng mình đã quá hạnh phúc, không phải suy nghĩ về bất cứ điều gì. Trong nhận thức của anh, cha mình là một người đàn ông có năng lực, mẹ lại thông minh và xinh đẹp, còn anh trai thì vô cùng ưu tú, mặc dù tính cách của anh trai có hơi lạnh lùng, không thích nói nhiều nhưng

điều này hoàn toàn không ảnh hưởng đến Diệp Thư Tuấn. Anh nghĩ mình được sinh ra trong một gia đình hạnh phúc, không có mâu thuẫn, không có chuyện anh lừa gạt tôi.

Sau đó thì sao? Diệp Thư Tuấn phát hiện đây là một lời nói dối trắng trợn. Anh đâu biết rằng, đối với anh cha mẹ hết sức chiều chuộng, nhưng khi đối mặt với Lăng Diệc Cảnh thì lại bày ra bộ mặt vô cùng khó coi, không chút kiêng nể, tỏ rõ ý tập đoàn Nam Hưng và Lăng Diệc Cảnh không một xu quan hệ, thể hiện Nam Hưng tất cả đều là của Diệp Tiến Minh, Lăng Diệc Cảnh đừng có vọng tưởng. Có lẽ Diệp Tiến Minh cũng biết ý đồ của Lăng Diệc Cảnh, bất luận Lăng Diệc Cảnh làm gì, ông ta lập tức chèn ép ngay, dốc hết sức mình làm mọi chuyện để phá hỏng. Bởi vì các mối quan hệ của Diệp Tiến Minh những năm gần đây mà Lăng Diệc Cảnh đã phải bước từng bước gian nan. Thay vì nói ở thị trường nước ngoài, với tài năng thiên bẩm Lăng Diệc Cảnh đã thể hiện rất tốt, không bằng nói anh đã bị bức đến mức ấy...

Nếu có thể, Diệp Thư Tuấn mong mình không phát hiện ra mọi chuyện. Thời điểm bắt đầu nghi ngờ, anh nhận ra, ngôi nhà này hoàn toàn không như anh nghĩ. Anh bắt đầu biết thái độ của cha đối với anh trai, tiếp theo cũng biết thái độ của cả mẹ mình với anh hai.

Diệp Thư Tuấn trao đổi với mẹ rất lâu. Lăng Tích Đồng nói anh hãy học hành cho giỏi, muốn làm gì thì làm, vấn đề khác không phải lo lắng, chủ nhân của tập đoàn Nam Hưng sẽ thuộc về Diệp Thư Tuấn anh. Khi anh hỏi còn Lăng Diệc Cảnh thì sao, Lăng Tích Đồng chỉ cau mày không nói một lời.

Kể từ đó, Diệp Thư Tuấn bắt đầu coi trọng Nam Hưng. Anh biết chủ nhân hiện tại của Nam Hưng là Diệp Tiến Minh và Diệp Tiến Minh nhằm vào Lăng Diệc Cảnh, làm cho Lăng Diệc Cảnh không có bất kỳ quyền phát ngôn nào. Đồng thời, Diệp Tiến Minh đào tạo đứa con trai khác của ông ta tiến vào tập đoàn Nam Hưng. Đến lúc đó, với thân phận của Lăng Diệc Cảnh không những khó xử mà còn bị chê cười. Khi anh tức giận đem những chuyện kia nói cho mẹ biết, xong anh chỉ nhận được vẻ thờ ơ của bà ta. Bà ta nói cứ để Diệp Tiến Minh làm khổ đi. Diệp Thư Tuấn hoàn toàn không hiểu mẹ mình đang nghĩ gì, bỏ mặc mọi hành động của Diệp Tiến Minh như thế sao?

Anh nghĩ anh trai mình đã nỗ lực bao năm vì gia đình nên càng ngày càng yêu thương và kính nể nhưng vẫn kiên nghị trước mặt anh trai quyết định ở lại thành phố này, thay đổi nguyện vọng, muốn vừa đi học, vừa theo anh trai học một số thứ, giúp anh trai xử lý khó khăn, chí ít thì tập đoàn Nam Hưng mãi mãi là của họ Lăng.

Diệp Thư Tuấn đem những chuyện đó, tất cả đều nói cho Dương Tử Hân. Mấy chuyện này cô đều không biết. Lúc mới nghe, cô chỉ nghĩ ích kỷ, những chuyện ấy thật phiền toái, quăng tất cả lại cho Lăng Diệc Cảnh là được rồi, vì sao Diệp Thư Tuấn phải phiền phức thế.

Diệp Thư Tuấn nghe cách nói của cô thì vỗ nhẹ mặt cô rồi liên tục lắc đầu: " Anh sống vô tư bao năm qua, tất cả đều do anh ấy khổ cực đối lấy. Nếu như không phải anh ấy quyết định làm những việc này, có lẽ anh sẽ biến thành người cả ngày mặt mũi ủ dột oán trách mình vì sao lại có một người cha cực phẩm và một người mẹ nhu nhược như thế. Có thể nói, cuộc sống của anh là do anh ấy đánh đổi ".

" Được rồi". Tuy cô ích kỷ nhưng có thể hiểu.

Vì thế mà bọn họ, một người học ở phía nam, một người học ở phương bắc.

Mỗi lần anh đến thăm cô, cô cảm thấy xót xa.

Và nếu như một thời gian dài anh không đến thăm cô, cô có cảm giác thật khó chịu, lo lắng anh xảy ra chuyện, hận không thể lập tức xuất hiện ngay trước mặt anh.

Khi ấy cô đã nghĩ, có lẽ đời này, cô đã bị người đàn ông đó nhốt chặt, cô không nghĩ anh sẽ rời đi, chỉ muốn ở bên anh mãi mãi.

Cô là một kẻ trốn chạy, sau khi Diệp Thư Tuấn gặp tai nạn, cô đã lựa chọn trốn tránh. Cô nghĩ chỉ cần mình không nhìn thấy thi thể của anh, sau đó cô sẽ không phải thừa nhận một thực tế rằng anh thực sự đã chết.

Cô vẫn luôn như vậy, cho dù là kỳ thi cấp bốn, biết rất rõ mình không có nửa điểm hy vọng, nhưng khi chưa có điểm số thì lại có chút hy vọng, dường như nói cho cô biết, may ra có kỳ tích ở đây.

Cuộc đời cô không có nhiều kỳ tích, Diệp Thư Tuấn không phải là điều bất ngờ. Khi cô nhìn thấy gương mặt của Diệp Thư Tuấn, khi cô tận mắt nhìn thấy Diệp Thư Tuấn biến thành một đồng tro bụi, khi cô biết Diệp Thư Tuấn không thể trở về, cô vẫn có thể chịu đựng, tìm thức để cho mình quên hết tất cả, kể cả quá khứ của mình cũng bị chôn vùi. Không cần suy nghĩ, không cần lo lắng, càng không cần phải đối mặt.

Vì vậy mà cô trở thành một kẻ ngu ngốc, một kẻ điên.

Lúc này đây, khi cô nhất định phải đối mặt với Lăng Diệp Cảnh, thì cô lại muốn rút lui, muốn trốn tránh.

Khi chỉ có một mình, cô không ngừng suy nghĩ, cô có thể giả vờ, những chuyện này không phải nguyện ý của cô. Nếu chỉ có vậy, có thể chứng minh cô vô tội.... Nhưng chính cô lại tỉnh táo hiểu rằng, cô không vô tội, cô không bị ép buộc, tất cả đều do cô tham gia ngay từ đầu.

Lăng Tích Đồng đem cô nhốt vào nơi tăm tối, vừa đánh vừa mắng chửi cô... Cho đến một ngày, cô cuộn mình trên nền đất, cơ thể không ngừng run rẩy, sau đó cô nghe thấy tiếng bước chân.

Khi cô ngẩng đầu lên thì thấy Lăng Diệp Cảnh, anh ấy đang nhìn mình, trong ánh mắt không có cảm xúc khác. Cô không kiềm chế được, vươn tay kéo ống quần anh: "Đau...".

Cô nhìn anh, cảm giác mình thật sự đau đớn.

Anh ngồi xổm xuống, lấy tay của cô ra.

Sau đó, Lăng Tích Đồng lại một lần nữa xuất hiện, cô tưởng rằng mình một lần nữa lại bị hành hạ, một lần nữa bị đánh đập, nhưng anh đã nắm lấy chiếc roi của Lăng Tích Đồng. Lần ấy, cô không bị đánh, thậm chí sau này cũng không.

Ngày hôm đó, cô nghe thấy tiếng Lăng Tích Đồng cười giễu cợt.

Cô bị bắt uống một cốc nước, sau lại nhìn thấy anh. Anh đang xoa thuốc cho cô, động tác của anh rất nhẹ nhàng, nhưng cô vẫn cảm thấy đau. Anh cầm đồ chuẩn bị đi ra thì phát hiện cửa đã bị khóa, anh không thể ra được.

Cô không biết điều đó nghĩa là gì, chỉ ngây ngốc nhìn anh.

Không bao lâu, cô không nhìn rõ anh, cảm giác mọi thứ trước mặt nhòe đi. Cô cảm thấy rất nóng, muốn tháo bỏ toàn bộ quần áo trên người, vì vậy cô không ngừng cởi bỏ quần áo của mình. Còn Lăng Diệp Cảnh liên tục gõ cửa, hy vọng có thể ra ngoài, anh căn bản không muốn đợi ở đây.

Cho đến khi anh nhìn thấy hành động kỳ quái của cô, chính anh cũng cảm thấy dị thường, rồi lập tức hiểu ra, Lăng Tích Đồng đã cho cô uống thứ gì đó, chính anh không thể may mắn thoát khỏi.

Anh thấy cô cởi bỏ từng chiếc quần chiếc áo, dù cho trên người có rất nhiều vết thương. Lần đầu tiên trái tim anh cảm nhận được một thứ không phải là dục vọng, mà là sự đau lòng, nỗi đau đớn ngập tràn.

Anh kìm nén tà niệm trong lòng, dùng áo khoác của mình ôm lấy cô.

Vì sao Lăng Tích Đồng lại làm thế? Anh nghĩ đến mục đích của Lăng Tích Đồng, suy nghĩ thật lâu, dường như đã đi đến một kết luận. Mọi quan hệ giữa anh và Diệp Thư Tuấn thoát nhìn không qua lại nhiều lắm, nhưng Diệp Thư Tuấn đối với anh hết sức kính trọng. Từ nhỏ đến lớn, hề thứ gì anh tỏ ra thích thú, Diệp Thư Tuấn đều thích, sẽ đem món đồ đó đến tặng cho anh trai, hoặc trực tiếp nói rằng mình không thích.

Hiện tại thì sao?

Cũng bởi Lăng Diệp Cảnh nói ra câu nói kia trước mặt Lăng Tích Đồng, nói trong mắt Diệp Thư Tuấn, Dương Tử Hân là người quan trọng nhất đời anh. Lăng Tích Đồng dùng phương thức như vậy, cho rằng, chỉ cần Lăng Diệp Cảnh chạm vào Dương Tử Hân, Diệp Thư Tuấn sẽ không coi Dương Tử Hân là người quan trọng nhất nữa. Người Lăng Tích Đồng hành hạ không còn là người con gái mà con trai mình thích, mà là người con gái đã phản bội con trai, là giúp con trai dạy dỗ cô ta.

Lăng Tích Đồng nghĩ đến những điều đó, nhin không được muốn cười to. Đây chính là mẹ anh, ngay cả chuyện như vậy cũng có thể làm ra được.

Dương Tử Hân trong lòng anh, nhiệt độ càng lúc càng tăng, cô không ngừng vươn tay nắm lấy quần áo anh, như khó có thể kiềm chế.

Ánh mắt của cô càng lúc càng mê man.

Càng lúc cô càng tới gần anh, lúc bờ môi áp lên môi anh, anh phát hiện mình không muốn đẩy cô ra. Cho tới bây giờ anh vẫn nghĩ, loại chuyện như vậy giữa nam và nữ, không phải tất cả đều do kích thích, tất cả đều có khả năng khống chế, chỉ là do bạn có chấp nhận khống chế nó không mà thôi. Mà hầu hết mọi người đều vui vẻ hưởng thụ, đương nhiên không muốn kiềm chế.

Khi nâng gương mặt cô lên, anh thừa nhận, sự thực anh không muốn kìm nén. Thậm chí còn có thể đường hoàng tìm cho mình một cái cớ để đi ra. Nếu anh thật sự cùng cô làm chuyện này, Lăng Tích Đồng có phải sẽ không còn hành hạ cô nữa?

Anh nếm mùi vị trên người cô, đồng thời từ từ trầm luân...

Ký ức sẽ không nói dối, những chuyện đã xảy ra, Dương Tử Hân đều nhớ. Là cô đã chủ động hôn Lăng Diệc Cảnh. Ngay cả lừa dối bản thân rằng mình vô tội cô cũng không làm được. Người đàn ông kia không hề ép buộc cô, cũng không đàn áp cô. Thậm chí trong cuộc sống sau này, anh cũng không ép buộc cô, mà là cô đã chủ động rất nhiều lần... Có thể nói, chính cô đang hưởng thụ tất cả mọi thứ anh dành cho.

Cô cảm thấy mình điên thật rồi.

39. Chương 40

Mấy ngày trước...

Diệp Thư Thần bị cảnh sát dẫn đi, Diệp Tiến Minh vì thế mà bận rộn, tìm luật sư tốt nhất, hy vọng có thể cứu được Diệp Thư Thần quay trở về. Ông ta nói với luật sư phải cố gắng làm cho Diệp Thư Thần được tuyên bố trắng án, mọi việc đều do Lăng Diệc Cảnh trù tính, khiến Diệp Thư Thần bị tội oan. Thậm chí ông ta còn lợi dụng mạng internet để tuyên truyền, miêu tả Lăng Diệc Cảnh là người anh độc ác, đem sự việc lần này biến anh thành người hoàn toàn đổ kị với em trai. Cho nên mới sắp đặt một cái bẫy để hãm hại...

Nhưng kế hoạch của Diệp Tiến Minh còn chưa bắt đầu, trong hồ sơ phía cảnh sát, hành vi phạm tội của Diệp Thư Thần tăng thêm một ít. Ví dụ như tham ô công quỹ, hiếp dâm trẻ vị thành niên, sử dụng ma túy... Một loạt tội trạng đó khiến Diệp Tiến Minh trở tay không kịp, sau đó vội nghĩ đến Lăng Tích Đồng, nhất định là do người phụ nữ đề tiện kia làm, thảo nào bà ta dám chắc bảo ông ta phải cầu xin, xong còn bắt ông ta phải quỳ xuống xin xỏ...

Người phụ nữ độc ác đó để ép buộc ông ta, thủ đoạn gì cũng sử dụng được. Nhưng bây giờ, phía cảnh sát chứng cứ đầy đủ, nghe nói cũng không thiếu nhân chứng vật chứng. Nếu Diệp Thư Thần thực sự bị khởi tố, như vậy thì kết thúc thật rồi. Diệp Tiến Minh nghĩ đến hoàn cảnh lúc này cảm thấy hết sức khó chịu. Nhưng ông ta vẫn cố gắng phân tích, Lăng Tích Đồng sẽ không làm những việc không có lý do chỉ để buộc ông ta phải quay trở lại.

Nếu Lăng Tích Đồng nói Phương tổng là người của bà ta, như vậy mọi chứng cứ về Thư Thần cũng là Lăng Tích Đồng thủ đoạn chuẩn bị. Chỉ cần dễ dàng được Lăng Tích Đồng, chỉ cần bà ta nói một câu, có thể biến Thư Thần thành bị người khác hãm hại. Cho dù ông ta phải tươi cười trước mặt Lăng Tích Đồng nhưng chỉ vậy mới có thể cứu được Thư Thần ra. Chỉ cần Thư Thần ra khỏi đó, ông ta sẽ từ từ trừng phạt Lăng Tích Đồng và tên tiểu tử không nghe lời kia. Đến lúc đó, mọi vũ nhục ông ta nhất định sẽ trả lại cho bọn họ gấp trăm lần.

Suy nghĩ rõ ràng yêu cầu của Lăng Tích Đồng, Diệp Tiến Minh liền gọi điện cho Lăng Tích Đồng, bây giờ ông ta sẽ lập tức tới đó để gặp bà ta. Lăng Tích Đồng nghe xong chỉ hờ hững ừ một tiếng. Điều này làm cho Diệp Tiến Minh càng tin tưởng vào suy đoán của mình. Lăng Tích Đồng làm thế chỉ vì muốn níu kéo

ông ta mà thôi. Lăng Tích Đồng vẫn chỉ là Lăng Tích Đồng, vẫn là người phụ nữ gốc nghèo nhất của Diệp Tiến Minh.

Diệp Tiến Minh tự lái xe đến biệt thự của Lăng gia, ông ta không lo lắng nhiều, bởi vì ông ta tin, chuyện này sẽ nhanh chóng được giải quyết, ông ta sẽ thuyết phục được Lăng Tích Đồng cứu Thư Thần ra. Sự thực thì ông ta rất căm ghét ngôi biệt thự đó. Ông ta còn nhớ rõ lần đầu tiên được Lăng Tích Đồng dẫn tới đây, Lăng Sùng Huy đưa mắt nhìn mình, không phải lạnh lùng mà mang theo sự mỉa mai, làm như Lăng gia đang ban ơn cho ông ta, còn ông ta suốt đời này bị dẫm dưới chân. Kể từ đó, ông ta căm hận toàn bộ người họ Lăng, cũng tự nhủ, một ngày nào đó, ông ta sẽ ngự trị bọn họ, khiến những kẻ đã coi thường ông ta phải thấy, thân phận ông ta cao quý và có địa vị như thế nào.

Ông ta xuống xe, bước từng bước vào biệt thự.

Lăng Tích Đồng mặc một bộ quần áo giống của học sinh, hoàn toàn không hợp với tuổi của bà ta. Nhưng bà ta mặc trang phục đấy cũng không quá mức phản cảm, phẳng phất như biến thành học sinh. Đường nhiên, điều kiện tiên quyết là bạn phải quên tuổi của bà ta đi, còn Diệp Tiến Minh thì không cách nào quên được tuổi của bà ta. Vì vậy, bộ trang phục mặc trên người Lăng Tích Đồng, ông ta nghĩ trông chẳng ra thể thống gì.

Lăng Tích Đồng bắt chéo hai chân, vẻ mặt nghiêm túc, chỉnh sửa móng tay mình.

” Hôm nay bà ăn mặc... “. Mấy chữ rất xinh đẹp quả thực nói không nên lời, Diệp Tiến Minh dừng lại một chút: ” Rất đặc biệt ”.

Lăng Tích Đồng ngẩng đầu, hướng về phía Diệp Tiến Minh cười cười: ” Ông không nhớ sao, lần đầu tiên nhìn thấy ông, tôi đã mặc bộ quần áo này. Khi đó ông còn là một học sinh nghèo, làm công ở quán cà phê... Ông quên rồi ư? ”.

Diệp Tiến Minh cố ý vỗ đầu mình: ” Đúng đúng đúng, khi đó bà đã mặc bộ quần áo này ”.

” Hóa ra ông vẫn nhớ. Lúc ấy tôi sơn móng tay, ông lại và nói cho tôi biết, ở đây không được sơn móng tay... Ủ, ông vẫn nhớ. Vậy lúc đó tôi đã sơn màu gì? ”.

Bà ta chăm chú nhìn ông ta, còn thần sắc Diệp Tiến Minh từ cau mày trở thành xanh lét, chuyện lâu như vậy, ông ta sao có thể nhớ nổi.

Lăng Tích Đồng không tức giận, chỉ khe thở dài, sau đó uể oải mở miệng: ” Thật đáng tiếc, nếu như ông trả lời được, tôi mở rộng tấm lòng, nói không chừng sẽ đối tốt với ông một chút ”.

Diệp Tiến Minh biết rõ bây giờ không thể đắc tội với bà ta, vì vậy mà cười lớn: ” Tích Đồng, chuyện quá khứ, chúng ta hãy để nó qua đi. Nhớ kỹ như vậy không khiến chúng ta vui vẻ hơn. Gần đây tôi đã suy nghĩ rất nhiều, cảm giác mình thật dồn dập. Tôi thấy chuyện may mắn nhất đời là đã gặp được bà nhưng lại không biết quý trọng. Mà đời này, người yêu tôi nhất là bà, nhưng bản thân có khúc mắc, luôn cho rằng cha bà đã khinh thường tôi, bà cũng coi thường tôi nên mới làm nhiều chuyện. Chỉ muốn bà nhìn tôi nhiều hơn, chứng minh tôi hơn bà. Thoáng cái đã nhiều năm như vậy, hiện tại tôi đã tỉnh ngộ, bà mới là người mà tôi yêu nhất, còn người khác, cho tới bây giờ đều không để trong lòng ”.

” Hóa ra là vậy “. Lăng Tích Đồng cười cười, Diệp Tiến Minh liên tục gật đầu cười theo bà ta. Lăng Tích Đồng đang tươi cười bỗng nhiên thay đổi, trở thành mỉa mai sắc bén: ” Tôi định giúp một tay cứu con trai ông. Nay ông nói không để tâm đến những người khác, tôi đây không cần phải phí sức lực... ”.

Sắc mặt Diệp Tiến Minh liền cứng ngắc: ” Tích Đồng, tuy rằng những người khác tôi không để tâm, bởi vì tôi coi trọng bà, Thư Thần dù sao cũng là con trai tôi. Nếu không cứu nó ra, sao tôi còn tâm trạng để ở bên bà ”.

Lăng Tích Đồng cười phá lên, gần như vừa cười vừa khóc. Bà ta nhìn Diệp Tiến Minh đứng trước mặt, không sao tưởng tượng nổi, ông ta có một ngày sẽ trở nên buồn nôn như vậy.

” Được rồi, Diệp Tiến Minh, kịch đã diễn, tôi cũng đã cổ vũ mỉm cười. Tuy ông chọc tôi cười nhưng tôi vẫn phải nói, kỹ năng biểu diễn của ông thật sự tụt lùi. Biết lý do vì sao tôi cười không? Bởi vì ông thật buồn

nôn“. Bà ta thu hồi nụ cười, sắc mặt nghiêm túc: ” Trở lại chuyện chính, lần trước tôi đã nói, muốn ông phải cầu xin tôi. Diệp Tiến Minh, ông bắt đầu đi”.

Sắc mặt Diệp Tiến Minh trở nên cực kỳ khó coi, ông ta nghe hoàn toàn không hiểu bà ta.

Lăng Tích Đồng tử tế nhắc nhở ông ta lần nữa: ” Cần tôi nhắc nhở ông ư. Tôi nói rồi, tôi muốn ông phải cầu xin tôi...”

” Lăng Tích Đồng, bà đừng có quá đáng...”.

” A, hiểu rồi, xem ra Diệp Thư Thần cũng không là gì. Không cầu cũng được, vậy ông hãy rút đi, cứ để Diệp Thư Thần ngồi tù một gông đi”.

Diệp Tiến Minh do dự hồi lâu, ông ta nhất định phải cứu được Thư Thần ra, đó là niềm hy vọng của cuộc đời ông ta, cũng là người duy nhất có khả năng thừa kế tập đoàn Nam Hưng, có thể chứng minh người của ông ta vô cùng sáng chói: ” Chỉ cần cầu xin bà, bà liền cứu Thư Thần ra?”.

” Đương nhiên”. Lăng Tích Đồng không chút do dự trả lời.

Diệp Tiến Minh lúc này mới khom người, quỳ gối trước mặt Lăng Tích Đồng, nhưng sắc mặt ông ta rất khó nhìn. Lúc bắt đầu, ông ta tự nói với mình, ông ta bị lăng nhục, ông ta nhất định phải trả thù, nhất định.

Lăng Tích Đồng thấy ông ta quỳ, vẻ mặt tự nhiên rót một chén trà, tới bên cạnh Diệp Tiến Minh: ” Uống đi, sau khi uống ông có thể đứng dậy”.

Trong lòng Diệp Tiến Minh cười nhạt, biết bà ta vẫn còn yêu mình, không nỡ bắt ông ta quỳ lâu. Vì vậy nâng chén trà lên, nhanh chóng uống cạn sạch trà bên trong.

Ông ta uống xong nhưng chưa đứng dậy, dùng ánh mắt thâm tình nhìn bà ta: ” Tích Đồng, tôi biết mình đã làm nhiều chuyện sai lầm, cho nên bà không còn tin tưởng tôi, nhưng nhất định bà phải cho tôi thêm một cơ hội nữa, chứng minh tôi yêu bà. Tôi muốn cứu Thư Thần, không phải do nó quan trọng đến mức nào, mà do tôi không muốn nợ người phụ nữ kia. Chờ sau khi cuộc sống của bọn họ yên ổn, tôi sẽ quay về ở bên cạnh bà, cùng nhau sống hết đời này. Trước đây tôi đã làm nhiều chuyện vô liêm sỉ, tôi không khẩn cầu bà tha thứ, nhưng bà nhất định phải cho tôi một cơ hội”.

Lăng Tích Đồng nhìn ông ta, khóe miệng nhếch lên: ” Ồ, hóa ra ông vẫn yêu tôi”.

” Ừ, tôi vẫn yêu bà”.

” Nếu Diệp tiên sinh yêu tôi như vậy thì bắt chước tiếng chó sủa cho tôi nghe đi”.

Sắc mặt Diệp Tiến Minh liền cứng lại.

” Không phải ông rất yêu tôi ư? Điều đó mà cũng không làm được à!”. Bà ta thở dài: ” Đây là tình yêu ông dành cho tôi sao”.

” Gâu gâu gâu...“. Diệp Tiến Minh thực sự làm theo yêu cầu của Lăng Tích Đồng, bắt chước tiếng chó sủa: ” Chỉ cần bà hài lòng, tôi sẵn lòng làm mọi việc”.

Lăng Tích Đồng quả thực rất vui vẻ, bởi vì bà ta đang không ngừng cười, thậm chí vừa khóc vừa cười: ” Hôm nay đúng là một ngày đáng để ăn mừng, tôi thực sự rất vui. Ông xem xem tôi mới là người có khả năng muốn làm gì thì làm. Ông cho rằng ông cực nhọc vất vả kinh doanh ở tập đoàn Nam Hưng nhưng thực tế đều do tôi sau lưng chỉ điểm, là người của tôi đã giúp ông. Ông cho rằng ông thông minh tuyệt đỉnh, có thể một mình chống đỡ toàn bộ công ty, thực ra là dựa vào tôi. Diệp Tiến Minh ông chỉ là đồ vô dụng, một kẻ vô dụng tự cho mình là thông minh vô địch. Không chỉ có vậy, ông còn có một đứa con trai ăn hại. Tôi bảo nó làm gì thì nó làm cái đó, cha con các người đều nằm trong sự khống chế của tôi. Bảo các người làm gì, các người làm như thế. Cảm giác này thực sự thoải mái. Ông xem, tôi muốn con trai ông ngồi tù, nó sẽ phải ngồi tù. Tôi muốn ông quỳ xuống, ông liền quỳ xuống... Tôi cho ông uống thuốc độc, ông liền ngoan ngoãn uống luôn”.

Diệp Tiến Minh vẫn chịu đựng, nghe được câu cuối cùng, liền trừng mắt liếc nhìn Lăng Tích Đồng, vội vàng lấy tay móc họng mình, muốn nhổ thứ vừa uống ra.

Lăng Tích Đồng nhìn động tác của ông ta, chỉ cười ha hả: " Diệp Tiến Minh, ông đem tôi biến thành kẻ ngu si. Ông nhìn lại đi, hai chúng ta, ai mới là kẻ ngu?".

Bà ta cười, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Diệp Tiến Minh muốn nguyên rửa bà ta, muốn mắng chửi người phụ nữ dâm tiện này nhưng ông ta chỉ có thể sự dụng toàn bộ thời gian để móc họng mình.

Bà ta đến bên Diệp Tiến Minh, ngồi xổm xuống, nhìn ông ta điên cuồng nắm lấy cổ họng mình, bộ dạng ấy, vô cùng chật vật: " Hôm nay tôi nói cho ông biết nhiều bí mật như vậy, hay là tôi nói thêm cho ông biết một bí mật nữa nhé?". Bà ta cười cười: " Không phải ông rất yêu thương Diệp Thư Tuấn sao, nói nó lớn lên trông rất giống ông. Ông càng già mắt càng mờ, Diệp Thư Tuấn không phải con trai ông, nó làm sao mà giống ông được".

" Bà...". Tay Diệp Tiến Minh không còn móc cổ họng nữa. Đời này chuyện ông ta tự hào nhất là tiểu thư của Lăng gia chỉ yêu duy nhất mình ông ta, đời này chỉ thích mình ông ta. Giờ lại phát hiện, bà ta đã phản bội, cuối cùng thì đứa con bà ấy sinh ra không phải con trai ông ta. Ông ta vươn tay, định tóm lấy Lăng Tích Đồng nhưng bà ta tránh được: " Là ai, là ai...".

Là ai, là ai, kẻ gian dâm với bà ta là ai. Cho tới bây giờ ông ta cũng không biết.

Lăng Tích Đồng vẫn cười, sao bà ta phải nói cho ông ta biết. Đôi mắt Diệp Tiến Minh nhìn chăm chăm vào bà ta, miệng cũng bắt đầu không ngừng phun bọt mép. Nhưng ông ta vẫn nhìn Lăng Tích Đồng, muốn biết rốt cuộc thì bà ta đã cùng ai phản bội ông ta...

Bà ta lắc đầu, không có ý định nói cho ông ta biết.

Ngay từ đầu, bà ta nhìn thấy người đàn ông này, Diệp Tiến Minh đã cho bà ta tình yêu đẹp nhất, khiến bà ta tin tưởng tình yêu, đồng thời tin rằng có thể sống cùng ông ta hạnh phúc suốt đời. Nhưng Diệp Tiến Minh đã phụ bà ta, liên tiếp phản bội, xong từ đầu tới cuối biến bà ta trở thành kẻ ngu ngốc.

Suốt một đời, bà ta chỉ mong chờ ngày này, bà ta chiếm được tất cả, tổng Diệp Thư Thần vào đại lao, giết chết ông ta. Còn tình nhân của ông ta cùng ngôi nhà đã sử dụng công quỹ của tập đoàn Nam Hưng sau khi bắt trả lại cũng sẽ đuổi đi... Bà ta đã làm xong tất cả mọi chuyện nhưng bà ta vẫn không thấy vui.

Bà ta đã giải quyết xong tất cả mọi chuyện, giữ Nam Hưng lại cho Diệp Thư Tuấn nhưng Diệp Thư Tuấn không còn. Vì vậy, bà ta không còn lưu luyến gì nữa.

Bà ta đã mặc bộ quần áo này và gặp phải người đàn ông này. Hôm nay bà ta lại mặc bộ quần áo này cũng để mai táng chính mình.

Bà ta cảm xằng vẩy khắp phòng, sau đó châm lửa.

Nghe nói chết cháy sẽ rất đau nhưng không quan trọng, bà ta vì mình mà chuẩn bị thuốc độc, bà ta vốn không nghĩ tới việc tiếp tục sống nữa. Bà ta uống xong thuốc độc, đi tới bên Diệp Tiến Minh, cơ thể ông ta đang liên tục co quắp, đôi mắt mở to nhìn Lăng Tích Đồng, tựa như giây phút này vẫn còn đang vướng vít sự phản bội của bà ta.

Đột nhiên Lăng Tích Đồng không còn hận ông ta.

Lăng Tích Đồng ngồi xổm xuống nhìn ông ta: " Diệp Tiến Minh, tôi không hối hận vì đã thích ông. Điều duy nhất tôi hối hận là đã dùng cả quãng đời này để theo ông, đã đem cả cuộc đời tôi lãng phí bên cạnh ông".

Bà ta vốn vẫn trẻ trung, vẫn xinh đẹp, cho dù có một quãng thời gian thất bại vì yêu say đắm, bà ta vẫn có thể có được cuộc sống tốt đẹp, gặp người khác, sống hạnh phúc sung sướng. Nhưng bà ta không có, cố chấp tiêu tốn thời gian ở bên người đàn ông độc ác này, lãng phí cuộc sống quý giá của mình. Lăng Tích Đồng không hận ông ta mà hận chính mình, sao không lựa chọn con đường khác mà cố ép mình bước vào ngõ cụt?

Lửa cháy càng lúc càng lớn, bà ta biết mình cũng sắp chết.

Bên ngoài có người hô to: " Tiểu thư, tiểu thư...".

Đúng là giọng của lão Điền, người làm bạn suốt đời với bà ta. Chỉ cần một tiếng, bà ta biết, cho dù bà ta sai, ông ấy cũng sẽ im lặng làm bạn với bà ta. Cũng vì ở bên cạnh bà ta mà cả đời không kết hôn.

Bà ta dám chắc chắn, nếu lão Điền biết bà ta đã hại chết Diệp Tiến Minh, nhất định sẽ không do dự lựa chọn nhận tội thay bà ta.

Bà ta không thể tiếp tục hại người. Bà ta lấy di động ra, nhắn tin cho lão Điền, như vậy lão Điền sẽ không đi theo bà ta. Rất nhiều bí mật sẽ đi theo cái chết của bà ta, ví dụ như Diệp Thư Tuấn là con trai của lão Điền, nhưng bà ta vĩnh viễn sẽ không nói cho lão Điền biết. Lại ví dụ như, bà ta không hề lên kế hoạch bảo Diệp Thư Thần ra tay với chiếc xe của Lăng Diệc Cảnh, là Diệp Thư Thần nhất thời nảy lòng tham quyết định dùng phương thức này. Khi bà ta nhận được tin tức thì đã không kịp...

Nhưng không vấn đề gì, cứ để Lăng Diệc Cảnh hận bà ta đi. Như vậy khi bà ta chết, anh sẽ không cảm thấy khổ sở.

Bà ta không còn sức lực nhưng vẫn bò đi nhằm cách xa Diệp Tiến Minh hơn một chút, người đàn ông đã hủy hoại cuộc đời bà ta, Lăng Tích Đồng muốn triệt để rời xa ông ta.

Bà ta cảm thấy tầm nhìn của mình rất mơ hồ, phẳng phất như thấy đứa bé trong sân năm ấy. Cậu bé đứng ở nơi đó, đơn giản là em trai có đồ chơi còn cậu thì không có nhưng cậu bé không khóc. Bà ta rất muốn đi tới đem đồ chơi của đứa nhỏ đặt vào tay đứa lớn nhưng Lăng Sùng Huy xuất hiện, trùng mắt nhìn bà ta: Diệc Cảnh không cần có bất kỳ tình thương nào, đây mới là người thừa kế của nhà họ Lăng chúng ta.

Sau đó, bà ta nhìn thấy đôi mắt không nhỏ lệ của đứa bé ngày càng lạnh, cậu bé ngày càng cách xa, xa đến nỗi bà ta đã nghĩ cậu bé ấy và mình không có bất kỳ quan hệ gì.

40. Chương 41

Mạnh Hiểu Lâm đi theo Dương Tử Hân, cho đến khi Dương Tử Hân cúi đầu khóc nghẹn, tâm trạng dần dần ổn định. Trong bệnh viện đông người qua lại, bọn họ đều quan sát các cô bằng ánh mắt khó hiểu, sau đó vội vã rời đi, không ai làm phiền, cũng không ai tiến tới hỏi một câu. Dương Tử Hân ngồi xổm dưới đất, bấy giờ mới ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ mông lung nhìn về phía Mạnh Hiểu Lâm. Mạnh Hiểu Lâm thở dài, không biết nên làm gì, cô vươn tay kéo Dương Tử Hân từ dưới đất lên.

”Đi không?”. Mạnh Hiểu Lâm nói như thật như giả, mong Dương Tử Hân lựa chọn. Dù sao cuộc sống cũng là của mình, bất luận người bên cạnh nghĩ ra con đường chính xác đến bao nhiêu đều phải để người trong cuộc tự lựa chọn.

Dương Tử Hân lắc đầu rồi lại gật đầu.

Mạnh Hiểu Lâm không hỏi gì, chỉ thấy Dương Tử Hân lau sạch nước mắt, thậm chí sau khi thở hắt ra còn mỉm cười nhìn Mạnh Hiểu Lâm. Là bạn bè nhiều năm, đương nhiên Mạnh Hiểu Lâm hiểu, Dương Tử Hân đang hướng về phía mình nhún nhủ, hiện tại cô ấy rất tốt, cô không cần phải lo lắng.

Thực sự là tốt, Dương Tử Hân chủ động đứng chờ ở bên ngoài phòng siêu âm. Rất đông người đang chờ bên ngoài phòng siêu âm màu, chia thành nhiều tốp, có chuyên môn kiểm tra nội tạng như tim gan và túi mật, có cả chuyên môn sắp đặt cho các bà mẹ. Bên ngoài quá nhiều người chờ nên không có chỗ ngồi. Dương Tử Hân không sốt ruột nhìn đám đông phía trước. Cô cần thời gian suy nghĩ xem nên làm thế nào. Chỉ là vừa rồi dường như cô không muốn suy nghĩ quá nhiều về những điều phức tạp ấy. Ngày trước cô rất thích làm một việc là đi bộ từ trường về nhà. Con đường thật dài, cô có thể vừa nghe nhạc vừa xem xét mọi chuyện. Cô có thói quen tiêu tốn mất một ngày một đêm để suy xét một việc, sau đó đưa ra kết luận, sau khi kết luận sẽ lập tức làm ngay.

Vì vậy, cách xử lý mau chóng này của cô bị mọi người coi là không tìm không phổi. Trong khi người khác không vui vì điểm số không tốt thì cô lại không quá khó khăn chấp nhận thành tích không mấy lý tưởng

của mình. Chỉ là cô suy nghĩ xem nên làm gì bây giờ, sẽ nỗ lực phấn đấu hay vứt bỏ. Sau khi có kết luận, cô sẽ đem những thứ kia ném ra sau gáy.

Các cô trầm mặc hồi lâu, Dương Tử Hân bỗng nhiên mỉm cười: " Ngộ nhờ mình không có thai? Chẳng qua chỉ là kết quả của việc mình suy nghĩ lung tung, có phải mình đã trần trở nhầm không?".

" Vậy cũng không sao". Mạnh Hiểu Lâm thoáng do dự: " Cậu có thể biết được tình cảm thật của mình, mong chờ nó hay là thất vọng".

Dương Tử Hân nhéo nhéo đầu lông mày: " Cậu không nên như vậy, nghiêm túc quá không tốt đâu".

Cô cố gắng khuấy động bầu không khí để giảm bớt sự căng thẳng của mình. Đôi chân cô không kiềm chế được mà phát run nhưng sâu trong trái tim cô vẫn không cho rằng đây là một chuyện quan trọng. Nếu có con, cô không muốn còn có thể xóa sạch. Nếu không có con, đối với cô dường như không phải điều tồi tệ. Nhưng cơ thể cô có phản ứng lớn như vậy thì đó sẽ là chuyện hết sức nghiêm trọng.

Mạnh Hiểu Lâm nhăn mặt không nói gì thêm. Tính cách của Dương Tử Hân, nói dễ nghe một chút là dám yêu dám hận, nói khó nghe là thiếu tính nhẫn nại. Cho cô đối mặt trước người mà cô ghét, quả là muốn lấy mạng của cô. Nhưng cô cùng một người đàn ông khác ở chung lâu như thế, sau khi về nhà lại nghi ngờ chuyện mình mang thai. Việc đầu tiên không phải lập tức kiểm tra phá bỏ đứa con mà cứ như vậy kéo dài, quả thực đó không phải là phong cách cư xử của Dương Tử Hân.

Mạnh Hiểu Lâm vươn tay, nắm lấy tay của Dương Tử Hân.

Dương Tử Hân cảm thấy cơ thể mình căng thẳng, tựa như không còn vẻ khó chịu hồi hộp, hô hấp cũng không còn ngừng trệ.

Đợi một lúc lâu rồi cuộc cũng đến phiên Dương Tử Hân. Cô thở dài một hơi xong mới đi vào. Cô được bác sĩ yêu cầu nằm xuống, vén quần áo lên. Bác sĩ cầm dụng cụ xoa lên bụng cô, cảm xúc xa lạ lẽ ra khiến cô bài xích nhưng cô lại mỉm cười với bác sĩ: " Tôi làm mẹ rồi đúng không?".

Bác sĩ mỉm cười hiền hậu: " Ừ". Rồi cầm hồ sơ của cô lên xem xét: " Tuổi của cô vừa vặn phù hợp để sinh con, đứa trẻ sẽ rất thông minh đấy".

Cô cũng cười, ngoái đầu nhìn hình ảnh, xong bị bác sĩ ngăn lại, bảo cô chớ lộn xộn. Cô lại nằm im tính toán, chắc là hơn một tháng.

Toàn bộ thời gian cũng không lâu lắm. Khi cô đi ra đứng lúc nhìn thấy một bà mẹ mang thai được mấy tháng chuẩn bị đi vào. Cô nhìn thoáng qua bụng của đối phương, vui vẻ hỏi bà mẹ đó mang thai được bao lâu.

Phim chụp chờ một lúc mới lấy được. Vẻ mặt của cô lúc đi ra ngược lại làm cho Mạnh Hiểu Lâm không hiểu rốt cuộc là cô có mang thai hay không.

" 7 tuần rồi". Cô đứng trước mặt Mạnh Hiểu Lâm, dường như hơi cảm thán: " A, chúc mừng cậu đã được làm mẹ".

Cho dù tính cách Mạnh Hiểu Lâm khá mạnh mẽ nhưng cô vẫn bị hoảng sợ. Không phải vì Dương Tử Hân có mang thai hay không. Mà vì Dương Tử Hân không những mang thai, còn có ý định sinh đứa bé này ra.

" Suy nghĩ kỹ chưa?". Tuy cảm thấy dư thừa nhưng cô vẫn hỏi.

Dương Tử Hân gật đầu: " Suy nghĩ kỹ rồi, vừa xong".

Nếu đã xem xét kỹ, như vậy không cần phải nghĩ xem mọi thứ có phiền nhiễu hay không.

Dương Tử Hân sau khi nhận được phim, tỉ mỉ quan sát một lúc rồi để lại vào trong túi, sau đó đi về khu nội trú phía bên kia. Đứng ở dưới tầng, cô nhìn Mạnh Hiểu Lâm, nói: " Cậu không cần phải đi theo mình, mình tự đi".

Cô không có gì là không thể đối mặt.

" Được". Mạnh Hiểu Lâm lúc này mới thản nhiên cười rộ lên, biết biểu hiện của Dương Tử Hân như vậy chứng tỏ không sao: " Mình đứng ở dưới tầng chờ cậu, nếu có chuyện hãy gọi điện cho mình".

Dương Tử Hân gật đầu đi vào, theo rất đông người nhà bệnh nhân cùng bước vào thang máy. Cô ra khỏi thang máy, sự kích động vừa rồi thực sự đã được giảm bớt. Điều đó làm bước chân của cô chậm đi rất nhiều. Cô gặp Lăng Diệc Cảnh nên nói gì đây? Nên thể hiện sự quan tâm đối với cơ thể anh? Lâu như vậy mới đến, có lẽ người khác cũng không thích.

Khi bước vào phòng bệnh, cô vẫn không biết phải làm thế nào để đối mặt. Nhưng giường chiếu sắp xếp gọn gàng, trong nháy mắt sắc mặt cô trở nên khó coi. Một tay cô dựa vào cửa mới có thể chống đỡ không khỏi bị ngã.

Bên ngoài hành lang có một y tá đi qua, cô lão đảo bước tới, khuôn mặt tái nhợt kéo ra một tia cười: " Xin hỏi bệnh nhân ở phòng này đi đâu rồi?".

" Để tôi xem giúp cô". Y tá đi vào phòng bệnh, nhìn hồ sơ bệnh nhân, xong rồi đi hỏi thăm, sau đó nhìn về phía Dương Tử Hân: " Vị bệnh nhân này có việc gấp tạm thời ra ngoài, buổi tối sẽ trở lại, chân của anh ấy cần đổi thuốc".

Dương Tử Hân không rõ cảm giác này là gì, vừa nãy thôi, cô cho rằng anh đã... Tại sao cô lại nghĩ như vậy. Rõ ràng anh trai cô đã nói với cô, bệnh tình của anh không quá nghiêm trọng.

Y tá nhìn cô: " Sắc mặt cô nhìn không được tốt lắm, hay là đi kiểm tra xem sao".

" Tôi biết rồi, cảm ơn cô".

Lăng Diệc Cảnh được Quan Tử đẩy đi xem thi thể của Lăng Tích Đồng và Diệp Tiến Minh. Trước khi nhìn thấy thi thể, thực ra anh vẫn còn tưởng tượng, bọn họ là những kẻ ích kỷ, sao có thể như vậy mà chết đi, nhưng bọn họ thật sự đã chết. Loại cảm giác này vô cùng khó chịu, tựa như không, tựa như chuẩn bị để làm một việc. Bỗng một ngày có người nói cho anh biết, chuyện này đã xong, còn anh chuẩn bị một số thứ nhưng không chút tác dụng. Cha mẹ anh nằm kia, nhưng anh không chảy nước mắt.

Không biết nếu mọi chuyện đã giải quyết xong rồi, sao tâm trạng anh lại trống không, mọi thứ phẳng phai như không còn ý nghĩa.

Chỉ có lão Điền cúi đầu khóc thút thít. Lăng Diệc Cảnh không muốn đến an ủi ông lão. Theo Lăng Tích Đồng lâu như vậy, kiểu cảm xúc gì, người ngoài không có quyền truy cứu.

Bởi vì hai người chết tương đối đặc biệt nên cảnh sát phải bỏ ra một lượng lớn sức người sức của để nhanh chóng đưa ra kết luận. Thông qua công ty truyền thông xem lại nhật ký điện thoại cùng hiện vật lưu tại hiện trường, hai người bọn họ đều trúng độc mà chết. Sau khi phóng hỏa, trước khi chết Lăng Tích Đồng còn để lại di thư, tiếp tục khẳng định rằng, tất cả chuyện này đều do Lăng Tích Đồng sắp xếp.

Cảnh sát giải thích cho anh nghe, như sợ anh không tin vào sự thật đó. Nhưng anh bình tĩnh tiếp nhận. Với tính cách của Lăng Tích Đồng, rất nhiều thứ nếu không chiếm được vậy phá hủy đi đâu có sao.

Anh không có quá nhiều yêu cầu, chỉ muốn nhanh chóng chôn cất cho Diệp Tiến Minh và Lăng Tích Đồng, còn những ân oán thù hận kia, để bọn họ cùng mang xuống mồ là được.

Những việc sau này, Lăng Diệc Cảnh cũng không tham dự, mà trực tiếp giao cho lão Điền, giao cho Quan Tử.

Bây giờ, mọi chứng cứ của Diệp Thư Thần đều vô cùng xác thực, cảnh sát vẫn đang tiếp tục tra khảo các chứng cứ phạm tội khác của hắn ta, suốt đời này đừng bao giờ nghĩ sẽ ra khỏi nhà giam. Sau khi Diệp Tiến Minh chết, tình nhân của ông ta có đến náo loạn vài lần, kết quả không vơ vét được gì, ngay cả chỗ ở cũng không có, toàn bộ nhà và xe được Diệp Tiến Minh mua trước kia đều bị công ty thu hồi...

Những tin tức này truyền đến, anh không cảm thấy vui, thậm chí nghĩ còn có chút buồn cười. Anh đây mới là người không có gì cả, ngay cả trò trẻ con gọi là báo thù để đoạt lại công ty cũng không có. Anh dường như biến thành một kẻ cô đơn.

Lão Điền đẩy anh, ngôi biệt thự bị hủy hoại, lão Điền tiêu hết tiền tích góp vào việc sửa chữa, sau đó chuẩn bị ở lại đây cả đời. Đối với ý định của lão Điền, Lăng Diệc Cảnh tỏ ý tôn trọng.

" Thực ra, tiểu thư còn yêu thương cậu".

Lăng Diệc Cảnh mỉm cười: " Nếu Thư Tuấn còn, công ty không có phần của tôi, đúng không?".

Có lẽ vậy! Bởi vì không còn lựa chọn, Lăng Tích Đồng chỉ có mình anh là con trai, chỉ có thể đem tất cả để lại cho anh, anh như một đấng tiên nghi lớn, đơn giản là không còn sự lựa chọn khác mà thôi.

Lão Điền đương nhiên không biết nói gì cho phải, ông lấy di động ra: " Đây là tin cuối cùng tiểu thư nhắn cho tôi, bảo tôi ở bên cậu, giúp đỡ cậu".

Quá rõ rồi. Vì vậy, một chút cảm động cũng không có: " Ý của bà ấy đã rõ ràng, nếu không như vậy, ông nhất định sẽ đi theo bà ấy".

Sắc mặt lão Điền cực kỳ đau khổ.

Lăng Diệc Cảnh lắc đầu: " Ông không cần an ủi tôi, tôi không cần an ủi".

Chỉ là không được cha mẹ yêu thương mà thôi, sẽ không chết, chỉ như thân thể bị thiếu mất một bộ phận mà thôi.

Quả thực Lăng Tích Đồng làm rất trọn vẹn, giải quyết cha con Diệp Tiến Minh, đồng thời bảo con trai luật sư Trương làm chứng, Diệp Tiến Minh nói Lăng Sùng Huy chuyển nhượng cổ phần công ty là giả, là Diệp Tiến Minh đã lên kế hoạch...

Còn cuối cùng có phải giả hay không cũng không sao, người đã mất, ai còn suy tính độ chân thực.

Thực ra, Lăng Diệc Cảnh biết, thỏa thuận chuyển nhượng cổ phần công ty chưa chắc đã là giả. Chỉ là với tính cách của Lăng Sùng Huy, cho dù có thực sự ký thỏa thuận cũng là muốn Diệp Tiến Minh tạm thời nắm giữ cổ phần công ty nhưng không có quyền chuyển nhượng và sử dụng. Nói cách khác, Diệp Tiến Minh chỉ là một kẻ làm công ở tập đoàn Nam Hưng mà thôi.... Đây mới là lý do mà bao năm qua Diệp Tiến Minh không phục và căm hận Lăng gia như vậy.

Mọi việc đều đã qua, ai đúng ai sai đã trở nên không còn quan trọng.

Quan Tử giải quyết xong công việc tới đón Lăng Diệc Cảnh quay trở lại bệnh viện.

Quan Tử thận trọng dìu anh lên xe rồi bắt đầu nói rõ tình hình hiện tại, phía công ty không có chấn động gì lớn, tất cả được tiến hành đầu vào đấy, người của Lăng Tích Đồng đã được xử lý xong. Thấy những việc Lăng Tích Đồng đã làm, Lăng Diệc Cảnh không thể không thừa nhận, đó là một người phụ nữ thông minh khiến mọi người phải kính sợ.

Quan Tử sau khi báo cáo xong, liền quan sát thần sắc của anh qua kính chiếu hậu rồi mới mở miệng: " Bên kia bệnh viện có gọi điện tới, nói hôm nay có người đến viện tìm anh".

Lăng Diệc Cảnh vốn đang nhắm mắt nghỉ ngơi bỗng nhiên mở mắt: " Ừ, biết rồi".

41. Chương 42

Suốt dọc đường, Lăng Diệc Cảnh không nói câu nào. Quan Tử nhiều lần muốn mở miệng nhưng thấy anh dường như không có ý định lên tiếng nên đành thôi.

Đến bệnh viện, Quan Tử lại lấy chiếc xe đẩy đặt trong cốp ra rồi thận trọng đỡ anh xuống. Chân anh sau khi phẫu thuật không lâu, bây giờ không thể dùng lực, thậm chí khi anh bắt buộc phải ra ngoài, phía bệnh viện cũng không hoàn toàn đồng ý. Sau khi anh ngồi lên xe đẩy thì tự đẩy xe đi, không cho Quan Tử tiếp tục giúp đỡ. Quan Tử hiểu rõ tính tình của ông chủ mình, điều không thích nhất là đem mọi việc đặt lên người khác, càng không muốn liên tục dựa dẫm vào ai, nên anh ta chỉ có thể theo sau, lúc đi lên cầu thang mới tiến tới hỗ trợ.

Quan Tử phát hiện, ông chủ mình luôn im lặng, nhưng sự im lặng lần này có chút khác lạ, nói một cách chính xác là không giống nhau, lại không tìm được từ để miêu tả. Tựa như sự trầm mặc trong quá khứ chỉ

là tính cách của anh. Còn bây giờ, sự trầm mặc phẳng phất như rơi vào mạch cảm xúc nào đó. Nhất là lúc từ trong thang máy đi ra, động tác của Lăng Diệc Cảnh rõ ràng hơi chậm, Quan Tử đến giúp, lúc này Lăng Diệc Cảnh mới phát tay, ý bảo không cần, rồi tự mình đẩy xe ra.

Sau đó liền trở về phòng bệnh.

Lăng Diệc Cảnh bỗng nhiên không động đậy. Quan Tử quan sát vài giây, lại đằng sau, tiếp tục đẩy xe về phía trước. Bọn họ đều nhìn thấy một cô gái đang đứng ở cửa phòng bệnh, cách trang điểm ăn mặc của cô gái không cách nào đoán được tuổi. Cho đến khi cô đặt tờ báo trong tay xuống, đồng thời tờ báo để lộ gương mặt. Cô đá một chân về phía sau, cơ thể hơi nghiêng dựa vào tường, dáng dấp vô cùng tùy tiện. Sau khi thấy bọn họ, cô im lặng nhìn chằm chằm.

Lăng Diệc Cảnh được Quan Tử đẩy đi, chậm rãi lại gần.

Càng tới gần cô, trái tim anh càng trở nên nặng nề. Anh nhiều lần nghĩ tới hình ảnh này, mặc dù rất muốn nhưng cô chưa từng tới thăm anh, bởi vì cơ thể cô đã hồi phục, vì vậy mà ghi anh vào sổ đen, đương nhiên không xuất hiện trước mặt anh nữa. Nhưng khi xuất hiện ý nghĩ đó, anh lại dùng rất nhiều lý do để an ủi mình, có lẽ cô đã bị người nhà giam giữ, hay do cô bị ngã bệnh... Anh đã đưa cho cô rất nhiều lý do, cũng dùng nó để thử thuyết phục chính mình đừng để tâm đến cô. Vả lại, cô còn có người thân chăm sóc, anh nên vì thế mà cảm thấy nhẹ nhõm. Dù sao anh bây giờ cũng không thể chăm sóc cho cô được nữa.

Lúc này, cô xuất hiện trước mặt anh. Ánh mắt của cô vẫn đẹp như thế nhưng không còn long lanh như trước kia. Mà là cả một thành phố chỉ có chút ánh sáng lóe trong đêm đen, cô hơi mỉm cười với anh, cảm hơi nhếch lên. Rõ ràng động tác có vài phần kiêu căng này khiến người khác cảm thấy không hài lòng. Nhưng hành động của cô làm cho người ta liên tưởng đến cuộc sống không giới hạn của một cô gái trẻ trung.

Trái tim anh cứ thế nặng trĩu.

Dương Tử Hán bây giờ không còn là Dương Tử Hán nắm lấy tay anh bảo anh mua đậu phộng đường cho mình. Cũng không phải là người đã cầm lấy tay anh bảo anh đừng rời bỏ Dương Tử Hán. Cũng không phải Dương Tử Hán trong lòng anh muốn cùng anh không rời. Đều không phải, đều không phải.

Quan Tử đẩy anh vào phòng bệnh rồi nhìn thoáng qua Dương Tử Hán, Dương Tử Hán cũng im lặng nhìn anh. Anh được đỡ đưa lên giường, đợi đến khi anh nằm xuống, Dương Tử Hán mới bước vào. Dương Tử Hán không nhìn Lăng Diệc Cảnh mà tùy tiện quan sát căn phòng. Cô đi một vòng sau đó mới đưa mắt nhìn Lăng Diệc Cảnh: "Kiểu phòng bệnh này, không phải rất hợp với thân phận của anh sao".

Lăng Diệc Cảnh nghe Dương Tử Hán cất tiếng, ánh mắt nhanh chóng sáng ngời. Nhưng khi cô nói xong, ánh mắt anh liền lập tức tối lại.

Cảm thấy bầu không khí nơi này vô cùng áp lực, Quan Tử vội vã mượn cớ có việc rời đi. Dương Tử Hán nhìn anh, cô đã ở đây chờ đợi quá lâu, chân đứng phát mỏi. Cô rất muốn biết, rốt cuộc mình có bao nhiêu sự kiên trì để chờ người đàn ông đó. Dáng vẻ của anh dường như không khác mấy so với lần đầu tiên cô gặp, bình thản, kiểu điềm tĩnh tự nhiên không chỉ như gió, mà có chiều hướng nghiêm túc. Vì vậy, làm cho người ta cảm nhận rõ ràng khoảng cách trên người anh và muốn cách xa anh.

Cô và mọi người đều có cảm nhận giống nhau. Điều kỳ lạ là, bây giờ khoảng cách này dường như không có cảm giác không thể vượt qua. Cô quan sát gương mặt anh, ngũ quan vô cùng rõ rệt và một chút sắc bén. Kỳ thực, có vài phần tương tự với dung mạo của Diệp Thư Tuấn. Có thể thấy nhìn anh hoàn toàn không liên tưởng gì đến Diệp Thư Tuấn. Điều mấu chốt có phải do khi chất hay không?

Cô xem anh như vật phẩm cần xem xét kỹ, sau đó quan sát và đánh giá.

Anh cũng hết sức phối hợp trước cái nhìn của cô. Vì vậy, anh bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía cô, chống lại ánh mắt chuyên chú của cô, ngược lại làm cho cô giật mình.

"Tôi cần phải có thân phận gì?"

Ánh mắt của anh cũng chuyên tâm khiến cô cảm thấy khó chịu, loại cảm giác này giống như đem toàn bộ đèn trong một căn phòng rộng lớn tắt đi. Sau đó xuất hiện một chùm ánh sáng, rơi trên người bạn, do đó mà nhận được sự chú ý của khán giả.

Cô suy nghĩ một chút: " Là người thừa kế của Lăng gia. Hiện tại, toàn bộ tập đoàn Nam Hưng đều là của anh. Thị trường nội địa và hải ngoại của tập đoàn đều nằm trong phạm vi khống chế của anh. Anh đối với rất nhiều người mà nói, nắm giữ cuộc sống tương lai của họ, đổi lại nếu là thời cổ đại, anh chính là nhân vật tuyệt đối có quyền lực".

Anh nhếch khóe môi, giống như đang cười nhưng có phần uể oải: " Đó là lý do em đến chúc mừng tôi?".

" Anh đáng giá khiến tôi chúc mừng sao? ". Cô chau mày: " Cha mẹ anh đã mất, không lẽ anh còn muốn mở tiệc để mọi người đến chúc mừng? Có lẽ nên ăn mừng thật. Không phải con gái bây giờ tìm chồng đều thích kèm thêm một điều kiện, tốt nhất là không cha không mẹ để tránh vấn đề mẹ chồng nàng dâu không hợp nhau".

Tay anh bóp chặt, gân xanh nổi lên, tựa như những lời đó đã hoàn toàn chọc giận anh. Tay anh từ từ buông ra, như đang làm dịu đi ngọn lửa vô danh. Vì thế, anh mỉm cười lần nữa: " Vậy là em tới đây để tính sổ tôi?".

" Lẽ nào anh nghĩ chúng ta cần phải tính toán cho xong? ". Cô rất tự nhiên đi tới trước mặt anh: " Anh không cảm thấy chúng ta nên quên đi sao? Hay anh nghĩ rằng chân anh bị thương nên nhận được sự đồng cảm của người khác. Ồ, anh thật đáng thương, vì vậy mà anh không cần phải so đo".

" Em muốn thế nào?".

" Lăng Tích Đồng tuy rằng đã chết nhưng dù sao bà ấy cũng là mẹ của anh. Tục ngữ có câu nợ của cha mẹ con cái trả. Vậy nợ của mẹ anh, anh có thể trả được không?".

Lăng Diệc Cảnh nhìn cô, nụ cười hạ xuống, nghiêng đầu tựa như không muốn nhìn thấy cô nữa. Anh tự nhủ, Lăng Diệc Cảnh, mày còn mong đợi điều gì? Mày còn mơ mộng cái gì? Nếu như không phải cô đang đứng đó cách anh không xa, có lẽ anh đã đập tan mọi thứ ở đây.

" Tôi bị Lăng Tích Đồng giam giữ lâu như vậy, lại bị anh biến thành một kẻ ngớ ngẩn muốn làm gì thì làm... Anh cảm thấy mình nên lấy gì để bồi thường?".

Lúc này, anh mới quay đầu lại, không nhìn cô nữa: " Để anh trai em đến thương lượng với tôi".

" Sao cơ?".

" Việc này, để anh trai em và tôi thương lượng với nhau, em nghe không hiểu à?".

Giọng nói của anh đột nhiên trở nên cao hơn, khiến điều cô muốn nói không thể nói ra lời. Bây giờ, cô nhìn thấy rõ ràng tâm trạng bị động của anh, một cảm giác chân thực khiến cô không khỏi bình tĩnh lại. Cô nhìn anh, ánh mắt trở nên dò xét.

" Lăng Diệc Cảnh, anh tức giận à?".

Anh không trả lời

" Nhưng anh tức giận cái gì? Người bị đánh chửi không phải là anh, người bị giam giữ ở nơi tối tăm không ánh mặt trời không phải là anh, người bị cho là một kẻ điên cũng không phải anh. Anh vì sao phải tức giận, anh tức giận cái gì cơ chứ?".

Những lời cô nói tất cả đều là sự thật. Chuyện mẹ anh làm, chính anh cũng là một trong những kẻ đầu xỏ gây ra, không đúng, là kẻ trợ giúp. Nếu không phải vì anh và Lăng Tích Đồng thì cho dù cơ thể cô không có khả năng phục hồi như cũ, nhưng ở bên cha mẹ, dựa vào năng lực của Giang gia thì cho dù không thể chữa khỏi họ cũng sẽ dành cho cô một hoàn cảnh sống tốt hơn. Sẽ không giống như anh, vừa muốn cô tự do, vừa muốn đem cô che giấu.

Quả thực, anh cảm thấy hổ thẹn với cô, quả thực đã mắc nợ cô rất nhiều.

" Em muốn gì? Chỉ cần anh có khả năng đáp ứng".

" Nói hào phóng như vậy không sợ nói được không làm được à?".

" Sẽ không".

” Nếu như tôi muốn tập đoàn Nam Hưng, trước kia nhớ Đỗ Lạp Lạp được thăng chức, tôi cũng tưởng tượng được như vậy, muốn thử xem mùi vị của nữ cường nhân. Nhưng tôi nghĩ năng lực tôi có hạn, không thể đem công ty ra làm thí nghiệm. Không bằng mượn Nam Hưng làm thí nghiệm đi”.

” Được, em muốn làm cổ đông hay muốn vị trí thích hợp, hoặc là...”.

Tại thời điểm này, cô trở nên rất thiếu kiên nhẫn, thuận tay cầm một vật lên, ném thẳng về phía anh. Anh không kịp tránh, căn bản cũng không tránh được, trực tiếp bị ném thẳng vào ngực. Hơn nửa cốc nước, may mà nắp tương đối chặt, nếu không sẽ bị chảy ra.

Lực của cô hơi lớn, vụ va đập này tương đối mạnh. Chính cô cũng biết mình hơi quá đáng, muốn bước lên xem anh có bị thương không, nhưng hành động xa cách của anh làm ra vẻ như anh tốt hay xấu chẳng liên quan gì đến cô.

Cô bỗng nhiên lui về phía sau một bước, không thèm nghĩ xem hành động của mình có làm anh bị thương không: ” Có phải bất luận tôi đưa ra yêu cầu gì, anh đều sẽ đồng ý?”.

Anh cầm lấy chiếc cốc, hơi bực bội liếc nhìn cô rồi gật đầu: ” Đúng, tôi sẽ cố gắng để em được thỏa mãn”.

Cô do dự vài giây, thực như mèo con, biểu hiện vừa giảo hoạt vừa đáng yêu. Anh chỉ liếc nhìn cô một cái, lại bị vẻ mặt của cô làm cho hấp dẫn. Anh lập tức néo mình một cái thật mạnh. Còn mê luyến gì chứ, con người này không còn thuộc về mày. Cô ấy là cô ấy, mày là mày... Sao không chịu hồi tỉnh tiếp nhận sự thật đó đi.

” Lăng Diệc Cảnh, anh nên biết Giang gia chúng tôi không thiếu gì hết. Anh cảm thấy anh có khả năng lấy gì ra để đền bù?”.

” Không ai ghét nhiều, nhất là về mặt tiền bạc”.

Dù nhà cô không thiếu nhưng sẽ không ghét có thêm.

” Tôi không thích, tôi nghĩ như vậy đủ rồi. Anh nên thu hồi ý nghĩ dùng vật chất để bồi thường tổn thất của tôi đi”.

Cô nói xong câu đó, anh liền hiểu, có lẽ cô muốn đưa ra một phương án khác. Anh không hề lo lắng cô sẽ nghĩ ra mọi thứ để làm khó mình, chỉ là anh đang nghĩ tới em trai anh. Diệp Thư Tuấn và cô mỗi lần nói chuyện điện thoại thường có vẻ mặt hao tổn tâm trí. Bởi vì trong đầu cô luôn có những ý nghĩ tình quái. Lần nào Diệp Thư Tuấn cũng nghiêng răng nghiêng lợi vì cô. Có thể coi, Diệp Thư Tuấn luôn là người thỏa hiệp trước, làm tất cả theo lời cô.

Khi đó anh đã nghĩ, rốt cuộc cô có điểm gì tốt khiến Diệp Thư Tuấn có thể làm mọi thứ vì cô. Giờ thì anh đã biết, cô ấy có một điểm tốt. Cô ấy căn bản không cần phải tốt mà chỉ cần làm cho trái tim bạn đập không theo quy tắc, để bạn phát hiện ra bạn không giống chính mình, khiến bạn không kiềm chế được suy nghĩ muốn lấy lòng cô ấy.... Giống như ma túy, ai cũng biết là không tốt, chạm vào bị nghiện, cho dù người khác không hiểu vì sao cứ thế đi đến và chạm vào thứ quái quỷ ấy.

” Tôi sẽ cố gắng đáp ứng em”.

” Bao gồm cả hành hạ anh sao?”. Cô nghiêng đầu vì mình đã nghĩ ra điều quan trọng này.

Anh chỉ nhìn cô, không đáp.

” Mẹ con các người đã hành hạ tôi như vậy, hiện tại đến lượt tôi hành hạ anh. Tôi cũng muốn chơi đùa một chút, cảm giác ấy rốt cuộc có sung sướng hay không?”.

Động tác xa cách của anh khiến cô càng muốn chọc giận nhưng sao anh hết lần này tới lần khác đều không tức giận vì những suy nghĩ của cô. Dựa vào đâu, hiện tại anh ấy đang muốn rời đi sao? Cho dù anh muốn rời đi, cô cũng muốn anh không được thoải mái, khiến anh thêm khó chịu.

42. Chương 43

Lăng Diệc Cảnh vẫn nằm trên giường bệnh, Quan Tử ôm đến một đồng văn kiện để anh xử lý. Anh giở xem tài liệu, chân mày nhíu chặt. Nếu có người nhìn thấy bộ dạng này của anh, sẽ nhất định cho rằng anh đang suy nghĩ về một vấn đề khó khăn và rất lâu vẫn chưa tìm ra được ý tưởng, nên mới có điệu bộ chật vật như vậy.

Sự thực thì Dương Tử Hân đang ngồi cách anh không xa, mấy phút trước còn ép buộc anh đưa máy tính cho, nói là muốn tải về các phần mềm miễn phí, cô cần ipad để lên mạng, vì thế mà Lăng Diệc Cảnh và cô giằng co máy tính hồi lâu. Lăng Diệc Cảnh nhìn màn hình máy tính hiện ra rất nhiều thứ lạ lùng. Những phần mềm khó hiểu này được đặt trực tiếp trên máy tính còn những văn bản quan trọng được sắp xếp theo kiểu shortcut, vô cùng bất hợp lý, giống như một ngôi nhà được thiết kế thanh nhã, đơn giản nhưng đồ đạc trong nhà lại được thiết kế không theo quy tắc. Anh nhìn một lúc lâu, chỉ cất tiếng than nhẹ.

Dương Tử Hân ôm IPAD, lướt qua các trang tin tức giải trí mới nhất, thời gian này các trang web tin tức không những phát triển mà còn tượng trưng cho sự liên kết xã hội mà cô đã mất liên lạc từ lâu. Khi lướt qua các trang web giải trí lớn, cô mới phát hiện mình đã làm điều thừa. Bởi chỉ cần vào một trang web cố định, có thể biết được tất cả các tin tức mới nhất. Còn các trang web khác, nội dung cũng không khác biệt nhiều lắm. Vì vậy, cô rất hưng phấn bởi có quá nhiều thông tin. Nhưng cô thật sự cảm thấy kỳ lạ, trước đây khi nhìn thấy những tin tức kiểu này được truyền bá.... trong lòng cô luôn khó chịu. Nhưng bây giờ nhìn thấy lại không chút cảm giác, khi mọi người tham gia chương trình: " Gặp gỡ ngày thứ hai" cô đã rất thương cảm, rốt cuộc thứ hai không phải là ngày mừng một tháng tư, nếu thứ hai mà là ngày cá tháng tư, chắc mọi người sẽ chơi tốt hơn.

Tiếp theo, cô phát hiện ra một sự kiện quan trọng, khiến cô nhin không được lên tiếng: " Những người này, thật đáng ghét, nguyên rủa con gái người ta chia tay bạn trai thì bọn họ sẽ không chia tay chắc!". Cô nhìn Lăng Diệc Cảnh, hào phóng đưa tấm ảnh chụp cô gái và chàng trai ở bên nhau cho anh xem: " Có phải họ rất xứng đôi không? Bọn người nhảm chán kia nói cô gái không xứng với chàng trai. Cô ấy có gì không xứng chứ?".

Lăng Diệc Cảnh nhìn lướt qua, thở dài một hơi.

Dương Tử Hân lại tỏ vẻ bức bối: " Nói bọn họ chỉ là thói phong mà thôi, đâu nhất thiết phải chia tay". Sau đó, cô phát hiện, cô gái và bạn trai đã giải thích, hai người không hề chia tay. Cô mỉm cười, nói: " Mình đã bảo rồi mà, bọn họ sao có thể chia tay".

Lăng Diệc Cảnh xoay chiếc bút trong tay, mắt vẫn nhìn văn bản trước mặt, suy nghĩ xem nên xử lý hạng mục này như thế nào. Khi Diệp Tiến Minh còn sống, đã rất nhiều lần đắc tội với ông chủ của đối phương, nếu anh muốn sửa chữa thì nên làm thế nào đây.

" Anh có biết vì sao tôi thích cô ấy không? Có lần tôi xem một chương trình giải trí, người dẫn chương trình hỏi về bạn trai của cô ấy. Cô ấy đã kể rất tự nhiên và thoải mái, thậm chí không cần người dẫn chương trình dùng mưu kế dụ dỗ. Các ngôi sao nữ khi chia tay thường lẩn tránh sang chuyện khác. Khi đó tôi cảm thấy cô ấy không giống người bình thường, tính cách ngay thẳng, phóng khoáng nền nã, cảm giác không có tình khoe khoang...".

Tay phải Lăng Diệc Cảnh nắm một góc tập văn kiện, cúi thấp đầu, dường như không bận tâm.

Dương Tử Hân dừng câu chuyện lại, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm vào anh không thôi: " Anh có nghe tôi nói chuyện không đấy? Bây giờ là tôi đang hành hạ anh, biết không? Anh phải tỏ ra bức mình chứ, tôi quấy rầy công việc của anh, anh phải thể hiện anh đã bị tôi làm cho ảnh hưởng. Tốt nhất là trì hoãn công việc của anh lại, làm cho anh tổn thất mất mấy triệu, không đúng, là mấy nghìn vạn... Nếu là hàng trăm triệu thì càng tốt".

Lăng Diệc Cảnh lúc này mới ngẩng đầu liếc nhìn cô, xong bình thần thu hồi ánh mắt, tiếp tục xem tài liệu.

" Lăng Diệc Cảnh, anh vẫn không chịu nói, anh câm à? Ngay cả một ngôi sao anh cũng không nhận ra sao?".

Lăng Diệc Cảnh rút cuộc cũng cao quý mở miệng: " Ừ".

” Khác biệt, hoàn toàn khác biệt... “. Dương Tử Hân lắc đầu đánh giá: ” Tính cách anh cứng ngắc như vậy ai chịu nổi, nói nghìn câu không đáp lại một câu. Ngay cả các ngôi sao nổi tiếng cũng không biết. Niềm vui cuộc sống của anh là gì vậy hả? ”.

Lăng Diệc Cảnh mím chặt môi, thật ra anh rất muốn cất tiếng hỏi cô, Diệp Thư Tuấn có khả năng thỏa mãn yêu cầu của cô ư? Quả thực, anh chẳng có hứng thú gì đối với chuyện của ngôi sao kia, cho dù người xung quanh đang thảo luận, anh cũng không có ý nghĩ muốn tham gia, hưởng hồ là việc yêu mến một ngôi sao lớn. Đối với anh mà nói, mấy trò diễn kịch của con người, hiện ra thật thật giả giả, ai có thể nhìn chính xác. Đã vậy, hà tất phải tốn thời gian lên những con người đó?

Anh không trả lời, cô dường như đã hiểu: ” A, biết rồi, phong cách của anh chính là kiểu buồn chán, xác chết giả bộ người trần ”.

Lúc này anh cầm lấy bút, tựa như viết gì đó lên tài liệu.

Dương Tử Hân bỗng nổi giận, đứng dậy oán hận nhìn anh. Cô nói nhiều như vậy, anh vẫn tỏ ra bình thản, cô thấy anh hình như hiếm khi như thế.

Nếu cô quan sát tỉ mỉ một chút sẽ phát hiện tập tài liệu của anh không thay đổi, chỉ lật mãi một tờ. Còn anh rất nghiêm túc nghe cô nói từng câu. Thậm chí anh còn nghĩ rằng, bản thân không có khả năng biến thành kiểu người cô thích, cùng nhau tán gẫu, trò chuyện về việc ai đó chia tay, ai đó vượt quá giới hạn, ai đó phát hành album mới, ai đó làm tiểu tam... Nhưng anh thật sự đối với những chuyện kia tựa như không chút hứng thú.

” Lăng Diệc Cảnh, anh đừng quá đáng. Anh nghĩ rằng tôi thích anh à, hay là tôi vô dụng, không có mẹ già hầu hạ... “. Cô quyết định lúc rời đi sẽ đặt ipad xuống trước khi lao ra. Sự thực thì cô hơi do dự, muốn anh gọi lại nhưng anh không hề. Được rồi, cô sẽ để ipad lại, sau đó mượn cớ quay trở về, xem ra cô rất thông minh.

Khi cô bỏ đi, anh vươn tay rồi nhanh chóng thu hồi, lời trong miệng không sao thốt ra được. Anh muốn nói, không phải anh không quan tâm đến cô, anh chỉ nghĩ rằng, cho dù anh không phối hợp, cô vẫn có thể ngồi đó, vẫn không ngừng nói chuyện. Nhưng không ngờ, cô chỉ dành cho anh một chút nhần nại.... Cũng đúng, anh không phải là Diệp Thư Tuấn, đương nhiên cô không muốn tốn hao tâm trí nhiều vào anh.

Dương Tử Hân chạy xuống khu nội trú, vội vàng gọi cho Mạnh Hiểu Lâm, kể lể chuyện Lăng Diệc Cảnh bốn cột: ” Mình nói cho cậu nghe, anh ta không hề động đậy mở chiếc miệng cao quý, chỉ nói độc mấy câu ừ à...Tức chết đi được, làm như mình không thể không có anh ta. Bày dáng vẻ cao quý ấy cho mình xem, mình đâu phải nữ sinh mười bảy tuổi, ngẩng đầu ngưỡng mộ anh ta, nghĩ anh ta thâm trầm khí chất. Đúng là tên đáng ghét ”.

Mạnh Hiểu Lâm nghe xong thở dài: ” Không phải cậu không thể không có anh ta, mà là cậu vẫn liên tục chờ anh ta, vất mình ở dưới tầng, hại mình chờ mấy tiếng liền... ”.

” Mình sai rồi, cậu đại nhân không chấp nhận lỗi của tiểu nhân. Nghìn vạn lần muốn quên, nhất định sẽ phải quên ”.

” Tiểu Hân à, sao cậu không nói thẳng cho anh ấy biết là cậu đang mang thai? “. Dẫn vật hết có lại không, Mạnh Hiểu Lâm nghĩ Dương Tử Hân thật sự kích tình để làm những việc này.

” Cậu bằng lòng thỏa hiệp với một người đàn ông chỉ vì đứa bé, sau đó sẽ kết hôn sao? ”.

Mạnh Hiểu Lâm trầm mặc nửa ngày: ” Sẽ không ”.

Dương Tử Hân buông tay: ” Vì thế, việc đầu tiên mình sẽ xác định xem anh ta có quan tâm đến mình hay không. Mình sẽ không chủ động nói cho anh ta biết... ”.

Dương Tử Hân nói với Mạnh Hiểu Lâm xong lại nhìn xuống đôi giày của mình, đi giày cao gót có ảnh hưởng gì đến đứa bé không? Cô vẫn dùng máy tính, bởi vì trước đây cô có xem qua, máy vi tính gây tổn hại cho phụ nữ mang thai nhưng không đáng kể. Bức xạ máy tính cơ bản đều ở đằng sau máy tính. Hơn nữa, phụ nữ có thai bị ảnh hưởng hay không không phải do máy tính, mà do ngồi trong suốt một thời gian dài sẽ làm ảnh hưởng đến thai nhi.

Cô do dự vài giây, bây giờ mà đi lên sẽ rất mất mặt. Cô lại vừa mới chạy xuống, vậy thôi, về nhà trước đã.

Ngày hôm sau, Dương Tử Hân cùng Giang Dục đến bệnh viện nhưng không nhìn thấy Lăng Diệc Cảnh trong phòng bệnh. Nghe nói có vị đại mỹ nữ nào đó tới đây, đang cùng Lăng Diệc Cảnh nói chuyện còn tự mình giúp Lăng Diệc Cảnh đi dạo trong viện. Từ xa Dương Tử Hân đã nhìn thấy người đẹp bên cạnh Lăng Diệc Cảnh ngồi xe lăn. Ánh mắt của cô tự nhiên rơi trên người người đẹp đó, khí chất không tồi, dáng người không tệ, mẫu chốt là rất gợi cảm, đặc biệt nữ tính...

Dương Tử Hân bĩu môi, nhìn trang phục người đẹp kia mặc rồi lại nhìn mình: " Anh, em ăn mặc thế này có ngại thơ quá không?".

Giang Dục nhìn em gái, sao có thể nói bừa: " Không có, rất phù hợp".

" Sao em nghĩ mình ăn mặc như cô gái thôn quê vậy nhỉ?".

" Cho dù em là một cô gái nông thôn nhưng vẫn là người xinh đẹp nhất mà".

Dương Tử Hân cắn môi, nhất là khi chứng kiến Lăng Diệc Cảnh và mỹ nữ nói chuyện với nhau vô cùng hòa hợp như khăng định với tính cách xấu xa của anh thì câu nói sẽ không coi trọng ai khác từ đầu tới cuối chỉ là nói dối.

Cô ôm lấy cánh tay của Giang Dục: " Anh, nhanh đến ngăn cản họ đi, nhanh lên".

" Làm sao vậy".

" Em muốn cầm viên đá to đến ném vào người anh ta".

Giang Dục suy nghĩ hai giây nhưng thật ra đang thích thú quan sát: " Đến ném đi, ném xong anh sẽ bồi thường... Yên tâm đi, nhà chúng ta bồi thường được".

Vì vậy, Dương Tử Hân lập tức hành quân lặng lẽ.

Tần Ngọc Khả sau khi về nước mới biết Lăng gia xảy ra một số chuyện. Trừ việc bên ngoài thở dài cũng không có suy nghĩ gì khác. Hơn nữa, cô ta biết, Lăng Diệc Cảnh là người không cần sự đồng cảm của người khác. Cho nên, cô ta tới bệnh viện, phát hiện chỉ có mình Lăng Diệc Cảnh lẻ loi nằm trên giường bệnh, trong lòng không khỏi đau xót. Nhưng Tần Ngọc Khả biết, cũng chẳng đến phiên mình đau xót. Vì thế, cô ta nhìn anh mỉm cười: " Chỉ có mình anh thôi à, còn bảo bối anh vẫn đặt trong tim đâu rồi?".

" Tôi rất khó chịu, em đừng nhắc tới được không?".

Dù sao hai người đã từng ở bên nhau, lâu rồi không liên lạc, giờ gặp lại cũng cảm thấy xa lạ, nói chuyện trước sau không thấy trôi chảy.

" Không phải cô bé đó biết anh bị thương liền bỏ chạy đấy chứ?".

" Ừ, bí mật này đã bị em phát hiện".

" Đừng nói với em đó là sự thật, anh không phải là người tàn tật". Tần Ngọc Khả ngẫm nghĩ: " Không phải anh lừa cô ấy, nói chân anh bị cắt bỏ để thăm dò tình cảm chân thật của cô ấy. Kết quả cô ấy chưa kịp để anh thử thì đã bỏ chạy?".

" Em nghĩ như vậy à?".

Tần Ngọc Khả lắc đầu: " Không đâu, anh sẽ không làm chuyện ngớ ngẩn như thế".

" Đừng nói nữa, em trở về lúc nào vậy?".

" Hai ngày trước...".

Sau đó, Tần Ngọc Khả đề nghị đưa anh ra ngoài tản bộ, dùng suốt ngày ở trong phòng bệnh, khiến anh không chỉ buồn phiền mà còn u ám.

Tần Ngọc Khả đưa Lăng Diệc Cảnh đi một hồi, cuối cùng không kiềm chế được, nói: " Lăng Diệc Cảnh, anh nể mặt một chút có được không, cười khúc khích cái gì chứ? Ở cạnh em mà còn nghĩ chuyện khác. Thật không nể tình gì cả".

Đúng là Lăng Diệc Cảnh đang cười. Sau khi Dương Tử Hân bỏ đi, anh cầm ipad của cô, giở xem lịch sử ghi chép. Vì vậy, không thể không bội phục sự quảng đại của mạng xã hội. Nó có khả năng sáng tạo ra những từ ngữ mới lạ và những câu rất buồn cười. Anh nhớ lúc nhìn Dương Tử Hân, hình như cô không nhận được mà cười suốt. Anh đoán cô cười vì những câu nói kia. Cuối cùng xác định, để cho cô cười chắc chắn là câu nói này: Thấy bọn họ chửi rửa, ta đây càng yên tâm.

Anh bỗng nhiên nghĩ đến chuyện đó, bản thân không nhận được cười.

” Em có bạn trai mới rồi phải không? “. Lăng Diệc Cảnh đột nhiên nhìn về phía Tần Ngọc Khả: ” Cho nên mới đối với tình cũ là tôi hà khắc như vậy/”.

” Anh được lắm, đã không chịu để tâm, còn dám chỉ trích đối với anh nghiêm khắc”.

” Tôi đâu dám chỉ trích em “. Lăng Diệc Cảnh cười cười: ” Nếu bạn trai mới của em nổi đóa lên với tôi, tôi như bây giờ, không đánh lại anh ta được đâu”.

Tần Ngọc Khả định nói gì đó, cuối cùng cũng chỉ cười cười.

Dương Tử Hân vẫn đứng bên, càng nhìn càng buồn bực. Anh nói rất nhiều, vậy mà đối với cô lại keo kiệt, một câu cũng chẳng muốn. Trong lúc Giang Dục không kịp có phản ứng, Dương Tử Hân liền chạy tới, trực tiếp đứng trước mặt Lăng Diệc Cảnh: ” Tôi để quên ipad, anh trả lại cho tôi”.

Sự xuất hiện đột ngột của cô, khiến Tần Ngọc Khả và Lăng Diệc Cảnh tất cả đều giật mình.

Dương Tử Hân vươn tay ra: ” Đưa đây, lẽ nào anh ném đi rồi. Đền cho tôi, bồi thường gấp mười lần”.

43. Chương 44

Vẫn là Tần Ngọc Khả phản ứng trước. Cô ta thoáng quan sát Dương Tử Hân, cảm thấy lạ kỳ. Rõ ràng cô gái này có hành vi hơi thô lỗ nhưng không thấy phản cảm, thậm chí còn mơ hồ cảm một cảm giác không cổ kỳ đó. Vì vậy, cô ta ho khan một tiếng: ” Em chợt nhớ là mình còn có việc khác nên phải đi trước đây”. Những lời này Tần Ngọc Khả vốn để nói với Lăng Diệc Cảnh nhưng lúc nói lại một mực nhìn về phía Dương Tử Hân.

Đuôi mày Dương Tử Hân hơi nhếch lên, nhìn Tần Ngọc Khả liếc mắt, cũng không tiếp lời, chỉ nhìn Lăng Diệc Cảnh. Lăng Diệc Cảnh thấy Tần Ngọc Khả nói phải đi, khẽ gật đầu, ý bảo anh đã biết.

Dương Tử Hân thấy Tần Ngọc Khả đã rời đi mà Lăng Diệc Cảnh vẫn không có phản ứng gì thì nhất thời bực bội: ” Thế nào, rất buồn phải không, tôi đã đuổi bạn gái của anh chạy mất, lại còn bày ra điệu bộ quý quái này”.

Lăng Diệc Cảnh vẫn chưa thích ứng được với câu nói của cô, chân mày khẽ cau lại, môi mím chặt rồi mới chậm rãi mở miệng: ” Không phải”.

Dương Tử Hân chợt nhớ tới chuyện đòi anh bồi thường: ” Ipad của tôi không phải do anh lấy à?”.

Lăng Diệc Cảnh vươn tay, khẽ đỡ trán: ” Ý của tôi là, cô ấy không phải bạn gái của tôi”.

” Chuyện đấy thì liên quan gì đến tôi. Bây giờ chúng ta thảo luận chuyện bồi thường đi, anh kéo sang chuyện khác làm gì? Không lẽ anh muốn quỵt nợ?”.

” Tôi sẽ đền, em định bắt tôi đền như thế nào?”.

” Lăng Diệc Cảnh, tôi cho anh hay, anh đừng tưởng đó chỉ là một chiếc ipad bình thường, nó theo tôi lâu rồi, đối với tôi đó là vật bất ly thân. Ipad có giá, tình nghĩa giữa tôi và nó là vô giá. Huống hồ nó đã mang đến cho tôi rất nhiều niềm vui, kiểu vui sướng đấy cũng là vô giá. Anh thật sự nghĩ mình có khả năng bồi thường sao?”.

Lăng Diệc Cảnh nghĩ đến ý khác: "Nghĩa là chiếc ipad này có từ mấy năm trước? Khấu hao mỗi năm ít nhất là 20%... Hình như giá trị còn lại không được mấy".

"Vớ vẩn... Là tôi nói nó mang đến cho tôi niềm vui, tâm tình, anh hiểu chưa?".

Cô đang định tiếp tục nói gì đó thì Giang Dực vừa lúc đi tới, Giang Dực kéo vạt áo Dương Tử Hân, ý bảo cô đừng nói nữa, cũng đừng làm như trẻ con, đứng đây nói chuyện, nhìn cô như cổ tình gây sự. Giang Dực nhếch miệng, nhìn về phía Lăng Diệc Cảnh: "Thật khéo, ở đây cũng có thể gặp nhau".

Lăng Diệc Cảnh gật đầu: "Quả là khéo, người khác trăm phương nghìn kế không thể gặp mặt Giang tổng, tôi có thể tình cờ gặp được, đúng là vinh hạnh cho tôi quá".

"Lăng tổng nói quá rồi, em gái tôi không hiểu chuyện lắm, đến quấy rầy Lăng tổng nghỉ ngơi, tôi đến để đưa nó về...".

Dương Tử Hân mở to mắt nhìn Giang Dực, bày tỏ ý định chưa muốn rời đi. Khóe miệng Giang Dực co rút một cái. Tóm lại là con bé có hiểu hay không, bây giờ không phải là lúc con bé đứng trước mặt Lăng Diệc Cảnh nói mình không sao mà khiến tự Lăng Diệc Cảnh cảm thấy sốt ruột.

"Em đâu phải không hiểu chuyện".

Giang Dực nhướng trán: "Em lúc nào cũng hiểu chuyện".

"Anh, anh về trước đi, em còn muốn ở đây đi dạo".

"Ở đây có gì hay để đi dạo, cũng không phải khu vui chơi".

Dương Tử Hân vốn đang không thoải mái nhưng rất nhanh liền nở nụ cười: "Anh, cái này anh không hiểu đâu. Ở đây không phải có nhiều bệnh nhân, đặc biệt là kiểu người đi đứng gặp khó khăn. Chỉ cần trước mặt họ đi lại vài bước, nhất định sẽ trở nên đặc biệt. Đây là điểm khác nhau giữa người bình thường và không bình thường. Vì vậy mà có một số người ngoài mặt tỏ ra bình thường, trong lòng khẳng định đang vội muốn chết nhưng không có cách nào để bước đi".

Giang Dực thở dài, vốn cho rằng em gái mình chịu thua thiệt, xem ra mình đã lo lắng thừa, vì thế mà anh dành cho Lăng Diệc Cảnh một cái nhìn tự cầu đa phúc (1): "Tôi đi trước đây, cậu tiếp tục đi dạo đi. Lăng tổng, cậu cũng... Ừm, bảo trọng".

Dương Tử Hân vẫy mạnh tay sau lưng anh trai, sau đó liếc mắt nhìn Lăng Diệc Cảnh: "Quan Tử không ở đây, người đẹp kia cũng không ở đây, bây giờ anh định di chuyển thế nào?".

Lăng Diệc Cảnh không nhìn thẳng vào cô, chỉ vươn hai tay chuyển động bánh xe.

Dương Tử Hân hơi ngạc nhiên, người ta không chỉ có khả năng đi mà còn chạy trốn rất nhanh. Cô đuổi theo, nói: "Anh bỏ đi không bồi thường à?".

Lăng Diệc Cảnh gặp phải cầu thang, Dương Tử Hân đứng bên cười hì hì. Anh không chạy nữa à? Đi lên đi chứ. Lăng Diệc Cảnh nhíu mày nhìn cô, cầm điện thoại di động nhấn một dãy số, lập tức có bác sĩ y tá đi tới, sau đó giúp anh lên cầu thang, đưa vào phòng bệnh.

Khóe miệng Dương Tử Hân giật giật một cái, bệnh viện cũng cung cấp đầy đủ dịch vụ này. Cô còn tưởng trên mạng nói bác sĩ y tá đều như ác ma.

Cô chỉ biết mặt dạn mày dày theo Lăng Diệc Cảnh về phòng bệnh. Bọn họ đưa anh đặt lên giường, còn cô tự đi xung quanh, nhìn chỗ này, ngắm chỗ kia, không giống người nhà, cũng không có dáng dấp quan tâm đến Lăng Diệc Cảnh. Điều này làm cho các bác sĩ và y tá vô cùng tò mò, nhưng Lăng Diệc Cảnh không lên tiếng, bọn họ cũng chỉ có thể hiểu kỳ mà thôi.

Cô ngẩn ngía một lúc lâu, phát hiện ipad của mình anh để cạnh gối, không nhìn được chạy tới cầm lên: "Anh đang có tư tưởng tham ô phải không?". Cô cầm lấy kiểm tra cẩn thận rồi bỗng nhiên mỉm cười: "À, tôi nghĩ sai rồi. Cái theo tôi bao năm qua đang để ở nhà, còn cái này là cái mới mua, tóm lại là...".

Có thể yêu cầu bồi thường cao hơn không nhỉ? Nhưng vấn đề là, đồ tìm thấy rồi, bồi thường thế nào đây?

Cô bỗng nhiên bất mãn. Lăng Diệc Cảnh đang nhìn cô, tựa như muốn nghe xem cô nói gì. Cô không nói ra được, ánh mắt giận dữ nhìn anh, phiên muốn chết, nhìn cái gì mà nhìn.

Sau khi cô ôm ipad đi vài vòng trong phòng bệnh, tâm trạng bỗng nhiên tồi tệ, nhìn về phía Lăng Diệc Cảnh bằng ánh mắt đầy tủi thân và oán. Sau đó, cô đi về phía anh, cầm chiếc ipad trong tay đập vào người anh, trừng mắt với anh.

Người này thực sự rất đáng ghét.

Trong lúc cô định rời đi, tay cô đã bị bắt lại: "Đừng đi".

Anh có một ý nghĩ, luôn cảm giác chỉ cần mình không để ý tới cô, cô vẫn sẽ hiện ra trước mặt anh. Ngày hôm qua cô nổi giận bỏ đi, nhưng hôm nay vẫn chạy đến. Có phải chỉ cần anh không để ý tới cô, hôm nay cô bỏ đi, ngày mai sẽ tới. Mà khi cô thật sự muốn rời đi anh lại không chịu được, nhờ đâu cô sẽ không tới?

Ngày hôm qua nhìn cô rời đi, anh liền hối hận, vì sao không cầm lấy tay cô?

Dương Tử Hân vô cùng sợ hãi nhưng chỉ ngạc nhiên nhìn anh, cầm khế ngược lên.

Anh nhìn vào mắt cô, dùng ánh mắt nghiêm túc thành kính nhất đời nhìn cô: "Anh sẽ bồi thường cho em".
"Hả?"

"Anh muốn lấy bản thân mình để bồi thường cho em, được không?"

44. Chương 45 - End

Trái tim Dương Tử Hân bỗng yên tĩnh trở lại, đôi mắt cô hơi rủ xuống, rơi trên bàn tay anh đang kéo người mình, động tác đơn giản nhưng có ma lực thần kỳ, xoa dịu tâm trạng nóng nảy của cô. Một chút tức giận, một chút không cam lòng. Còn nhớ, anh và cô từng nắm tay nhau, bọn họ cùng nhau đi siêu thị, cùng nhau đi dạo trong hoa viên của tiểu khu, cùng nhau ngồi một chỗ để ngắm trăng.

Còn nữa, anh từng làm một chuyện rất đáng xấu hổ, không phải không để cho cô đi, mà để cô đứng trên chiếc cầu treo lắc lư liên tục. Đơn giản vì cô vô cùng thích loại cảm giác này. Chiếc cầu treo bình thường đó không có gì lạ, điều không phải là nối tiếp giữa hai ngọn núi chỉ là một chiếc hồ, hơn nữa, chiếc hồ nhân tạo này không cách quá xa tiểu khu. Cơm nước xong bọn họ thường đi dạo ở đây, mỗi lần đi tới cầu treo, cô thường phấn khích chạy đến. Ban đầu khi đi hết chiếc cầu, cảm giác trời đất đều đang quay tròn, mặt đường cũng liên tục chuyển động. Nhưng cô dần dần thích loại cảm giác đó, nhất là khi chuyển động càng mạnh, cô lại càng cảm thấy hài lòng. Vì vậy, Lăng Diệc Cảnh đảm nhận là người liên tiếp đứng đưa chiếc cầu, còn cô cố gắng trấn tĩnh bước đi đằng sau.

Một người đàn ông có tính cách không bộc lộ ra ngoài lại làm những việc chỉ có các cậu bé mới làm.

Dương Tử Hân không hiểu vì sao tâm tình bỗng trở nên vui vẻ. Lúc này khi cô xem tin tức thì phát hiện anh nhìn mình, đôi tai hơi đỏ lên, giới hạn đó thuộc về anh sao?

Cô chậm rãi thu tay, hỏi: "Anh?". Cô liếc mắt nhìn chân anh: "Anh định bồi thường bằng cơ thể tàn tật như thế này ư? Anh không biết xấu hổ sao mà còn nói ra mồm?"

Trái tim Lăng Diệc Cảnh bỗng chùng, khó chịu, coi như anh đã làm chuyện kích động. Anh nhìn cô, không phải quên không phản ứng mà do sau đó anh đã phát hiện ra, cô vốn không hề tức giận, tâm trạng cũng không phải không tốt.

"Anh...trước hết anh sẽ chăm sóc cơ thể".

"...". Dương Tử Hân do dự vài giây, vẫn lựa chọn gạt đầu: "Ừm".

Vì thế, cô không ra khỏi phòng bệnh mà tìm một chiếc ghế để ngồi xuống chơi ipad. Thực ra ngày trước cô thích xem nhất phim truyền hình thuộc thể loại đồng thoại. Nhưng bây giờ cô nhận ra mình không thích xem phim truyền hình, cũng không thích xem phim điện ảnh, cùng lắm là xem một số chương trình giải trí. Mà lạ kỳ là, nếu như trên tivi chiếu phim truyền hình, cô có thể ngồi xuống xem chốc lát, nhưng nhất định sẽ không tốn thời gian để xem cả bộ phim.

Cô nghĩ thói quen đó của mình, cái nào là tốt, cái nào là xấu đây.

Cô ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt của anh. Lăng Diệc Cảnh hơi lúng túng, vội vã thu hồi ánh mắt, lấy tập tài liệu Quan Tử đặt ở đó, cố gắng đem sự chú ý đặt lên tập văn kiện.

Nhưng cô phát hiện, chỉ được một lát anh lại đưa mắt nhìn mình. Như thể anh không nhìn cô, cô sẽ bốc hơi. Cảm giác này không phải khó chịu, cũng không phải hưng phấn, chỉ là có chút đau lòng.

Cô lại nghĩ đến những lời Diệp Thư Tuấn đã nói trước kia, Lăng Diệc Cảnh liên tục sống trong hoàn cảnh như vậy, có phải anh ấy rất cô độc, có phải rất hiu quạnh hay không. Sau đó, một mình không ngừng kiên cường đem bản thân ra gánh chịu tất cả? Thực ra, cô chỉ là một người bình thường, dùng thân phận của một người bình thường để đối đãi anh. Cuối cùng, cô có cảm giác con người anh rất xa lạ, bản năng không muốn tiếp xúc với anh nữa. Nếu không phải cơ thể cô xảy ra vấn đề, có lẽ đời này bọn họ sẽ không cùng nhau xuất hiện... Mà cô thì có tài đức gì chứ, sau một lần mất đi tình yêu khắc cốt ghi tâm, vẫn có thể gặp được anh.

Sự thực, trước kia khi cô chưa phải đối mặt với chuyện như vậy, cô ghét nhất kiểu người liên tục do dự, chơi đùa người khác. Trong quá khứ, cô nhận định kiểu người như thế chỉ khiến mình lãng phí thời gian và giẫm đạp lên tình cảm của mọi người. Nhưng sau khi gặp phải mấy vấn đề đó, cô bỗng hiểu được sự do dự của họ, bởi chính cô cũng từng bị dẫn dắt, chỉ là cô không muốn tiếp tục do dự khiến mình và mọi người bị đẩy vào tình thế hành hạ không thể thoát khỏi.

Cô nghe từ lâu rằng, có người thích dùng một năm để chữa vết thương thất tình, có người lại thích dùng nửa năm để chữa vết thương tình cảm, cũng có người chỉ mất một tháng, thậm chí có người chỉ mất một tuần. Còn những người đứng xem nhận định theo thói quen rằng những người dùng một năm để chữa bệnh tình yêu là những kẻ si tình. Nhưng trên thực tế, tình cảm của bọn họ chỉ ngang nhau mà thôi. Chỉ có những người thông minh mới biết mình làm gì, mới biết làm sao để không lãng phí thời gian. Nên biết, nếu gặp đúng người, bọn họ sẽ đem mọi thứ đặt sau gáy.

Cô muốn làm một người thông minh.

Đạo này cô rất thích xem phim hài, cuộc sống dù khó khăn đến đâu, có thể cười một phút đồng hồ, đem mọi muộn phiền lưu lại cho người khác mà không phải lo nghĩ.

” Trên người anh không có cánh“. Cô bỗng nhìn anh mở miệng: ” Không thể bay nổi”.

Anh không cần phải nhìn cô nhiều như thế.

Lăng Diệc Cảnh chỉ nhìn cô, không nói gì, từ từ thu hồi ánh mắt.

Cô buông chiếc ipad trong tay xuống, đứng lên, đi tới trước mặt anh, liếc nhìn chân anh: ” Lúc nào anh mới có thể khỏi hẳn đây?”.

” Ruồng bỏ anh nhanh vậy ư...”. Anh có chút cảm thán.

” Không có”. Nhưng chân của anh chưa khỏi, bọn họ lúc nào mới có thể đi chụp ảnh cưới, cô không muốn chụp ảnh khi bụng đã to, càng nhanh càng tốt, tốt nhất là khi không ai nhận ra cô đã mang thai. Cô kéo tay anh qua, đặt lên bụng mình.

Lăng Diệc Cảnh theo động tác của cô, nhìn cô rồi lại nhìn bụng cô: ” Em đói bụng à?”.

.....

Mộ của Diệp Thư Tuấn nằm ở nơi có quang cảnh rất tốt, chỉ là hơi xa một chút. Lăng Tích Đồng mua mảnh đất này không biết mất bao tâm trí. Sau đó, không cho bất kỳ ai đến làm phiền con trai mình. Ngôi mộ không xa hoa, phong cách rất đơn giản, xem ra rất hao tổn tâm sức, khiến mọi người nhìn vào đều thấy được vẻ trang trọng, không phải sự trang trọng từ vật chất, mà đến từ tinh thần, hiếm thấy mức nào.

Dương Tử Hân tới đây, Lăng Diệc Cảnh cũng đi theo cô. Kể từ khi biết cô mang thai, anh không tỏ ra quá vui mừng nhưng hầu hết đều ở bên cô. Nếu thấy cô bước đi như chạy, trái tim anh cũng sẽ nhảy lên. Trong khoảng thời gian này, sắc mặt anh xấu đi rất nhiều. Sắc mặt anh khó coi còn do nguyên nhân đi lại. Đương nhiên, tạm thời phải dùng gậy chống nhưng anh vẫn muốn sớm được phục hồi như cũ.

Cô bước xuống xe, phát hiện anh cũng chuẩn bị đi xuống. Cô lắc đầu, bảo: " Để em đi thôi".

Cô muốn được đi thăm người ấy.

Cô bước từng bước, không nặng, không nhẹ. Khung cảnh nơi đây thật đẹp lại rất yên tĩnh. Cô bỗng thở dài, nếu Diệp Thư Tuấn thực sự ở nơi này, có lẽ anh ấy sẽ cảm thấy lạnh lẽo.

Con người quả là loài động vật kỳ lạ, quá khứ tưởng rằng mình không có cách để tiếp nhận sự việc nhưng đến một ngày nào đó lại có thể chấp nhận và vô cùng bình thản. Cô có thể bình tĩnh nhưng toàn thân như thể bị dính phải thứ gì đó khiến cô căng thẳng.

Cô đi tới, đứng trước bia mộ của Diệp Thư Tuấn. Cô không nghĩ phải quỳ xuống bái lạy. Từ bé đến lớn cô đều quỳ lạy theo người lớn. Nhưng đối với mọi người cô có một suy nghĩ, đối xử tốt với anh khi còn sống, sau không cần phải diễn mấy cảnh ân ái khiến người khác cảm động.

Cô ngồi xuống, vuốt ve tấm hình. Khi tay chạm vào, cô xúc động phát khóc.

" Sự thực, em không nghĩ tương lai sẽ có ngày hôm nay..." Cô thấy ngồi xổm thật khó chịu nên dứt khoát ngồi thẳng dậy, tư thế rất thoải mái: " Khi được anh nắm tay, em đã nghĩ suốt đời này anh sẽ nắm tay em. Mọi người trên mạng từng nói, con người thích nói từ cả đời, loại cảm giác này chỉ đại diện ngay lúc đó mà thôi...Anh thấy đấy, có quá nhiều người cảm thấy thất vọng, ngay cả lời hứa hẹn cũng bị nghi ngờ về sự thật giả... Đối với anh, em không cảm thấy thất vọng".

" Nếu là mấy năm trước, em thực sự muốn đi theo anh, bất chấp nỗi đau của cha mẹ và anh trai. Nhưng bây giờ đã vài năm trôi qua, con đường luân hồi của anh đã xa như vậy, em không theo kịp anh nữa...Nếu đã lựa chọn sống thật khỏe mạnh, em không muốn mình sẽ như Lâm Đại Ngọc, cho dù trước kia em rất thích nhân vật Lâm Đại Ngọc. Hồi đó anh có hỏi em, vì sao lại thích Lâm Đại Ngọc, em không chịu nói cho anh biết. Giờ thì em nói cho anh hay, em nghĩ cô ấy có khả năng đặc biệt, khóc lóc như vậy, khóc đến cảnh giới cũng là một loại bản lĩnh...Nếu như em nói ra, anh nhất định sẽ cười em phải không?".

Cô luôn nghĩ, một người chỉ cần giải quyết xong một việc đều là người có bản lĩnh, tựa như chơi một trò chơi, nếu chơi giỏi, có thể dùng cách này để kiếm tiền.

" Diệp Thư Tuấn, em quyết định sẽ sống tốt, một cuộc sống không có anh, không biết anh có thể chúc phúc cho em được không? Sẽ chúc phúc hay muốn em tự sát? Nếu anh mà xấu xa như thế, em đây sẽ không thêm chào hỏi anh lấy một tiếng đâu". Cô mỉm cười, nói: " Nếu anh không chúc phúc, em nghĩ em sẽ làm đấy. Vì thế, anh nên chúc mừng em đi!".

Cô ngẩng đầu, phát hiện mặt trời đang lặn phía bên kia, nhưng đáng tiếc lại bị đám cây cối xanh tươi che khuất. Nơi đây môi trường quá tốt, thậm chí còn khiến mọi người nghĩ đến rừng rậm nguyên thủy, cây cối cao lớn, đám cỏ cũng cao, ánh sáng thông qua khe hở của cây cối như bị phá vỡ.

Trước đây, cô thích nhất là được cùng Diệp Thư Tuấn ngồi trên bãi cỏ, dưới trời chiều, chỉ có cô và anh.

Hiện tại, chỉ còn lại nỗi đau khổ ngập tràn.

Cô nhìn lại tấm ảnh của Diệp Thư Tuấn, cuối cùng cũng tin vào câu cảnh còn người mất.

" Em sẽ sống tốt, anh cũng phải sống tốt nhé! Không đúng, có thể em sẽ bị thua thiệt hơn, em vẫn nhớ đến anh, còn anh đã sớm uống thuốc lãng quên để quên em rồi, nhưng em không so đo đâu..."

Cô xoay người, chậm rãi quay về, cô vẫn luôn là một nữ sinh không đáng yêu. Ai đó đã nói cô như vậy nhưng cô không khóc.

Cô cúi đầu nhìn bụng mình, gương mặt tràn đầy ý cười.

Cô có chút tiếc nuối, vừa rồi hình như cô quên mất không nói cho Diệp Thư Tuấn biết mình đã có em bé nhưng luôn nuối tiếc, không can đảm trong lòng cũng tốt.

Cô về tới, thấy Lăng Diệc Cảnh đã xuống xe, anh dựa vào xe, sắc mặt không tốt.

Cô đi tới trước mặt anh, vui vẻ nhìn anh: " Bộ dạng này của anh, người ta không biết còn tưởng em đi yêu đương vụng trộm".

Quan Tử lái xe, nghe cô nói vậy, biểu hiện lập tức kỳ dị. Cũng chỉ có cô mới có khả năng ăn nói tùy tiện trước mặt Lăng Diệc Cảnh.

” Đừng nói linh tinh”. Anh cầm gậy chống, đi tới trước mặt cô, vươn một tay ôm lấy cô.

” Thế nên“. Cô giơ tay khê kéo miệng anh ra: ” Anh cười nhiều vào. Giả bộ thâm trầm cái gì chứ. Anh vốn dĩ lớn hơn em, không cần tỏ ra già dặn hơn em đâu. Em khỏi cần giữ một ông chú như anh”.

Lăng Diệc Cảnh thử mỉm cười: ” Biết rồi”.

Anh nhìn sang chỗ khác, trong thâm tâm tự nhủ: ” Tôi sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt, cậu yên tâm đi”.

Cô dìu anh, đỡ anh ngồi vào trong xe trước xong mới chui vào ngồi.

Trên đường đi, cô nói chuyện không ngừng. Mới đầu là hơi lo lắng, sợ đau đớn khi sinh con, sau đó lại ngẫm nghĩ xem sinh con gái hay con trai thì tốt. Nhưng con trai là con mình, con gái để lấy chồng xong là đi luôn.... Cô nói không dứt, cho đến khi mệt mỏi, nhích vào trong lòng anh.

Cô dường như đã ngủ, Lăng Diệc Cảnh cúi đầu, khê hôn lên trán cô.

Thực ra, Dương Tử Hân không vội kết hôn nhưng Lăng Diệc Cảnh hiển nhiên sốt ruột hơn cô. Vì vậy, lúc chân chưa khỏi hẳn, anh liền vội vàng đến Giang gia, chuẩn bị thương lượng chuyện hôn sự với bọn họ.

Trong lúc Lăng Diệc Cảnh trao đổi với bọn họ, Dương Tử Hân an vị ngồi bên cạnh hạt dưa, không nói một lời, làm như vấn đề không liên quan gì đến cô. Cô biết, bọn họ nhất định sẽ thảo luận xong xuôi. Do đó, những chuyện phiền toái như thế đều giao cả cho họ.

Hai vị nhà Giang gia đương nhiên biết chuyện của bọn cô, chắc do Giang Dục sớm nói từ trước. Vì vậy, họ không thấy lạ trước sự thăm hỏi của Lăng Diệc Cảnh. Hơn nữa, con gái đã mang thai nên cũng đành chấp nhận, sau đó còn quyết định cả ngày cưới.

Dương Tử Hân tuy không để ý tới nhưng vẫn liếc mắt nhìn Lăng Diệc Cảnh. Cô phát hiện hôm nay trông anh rất buồn cười, đầu cúi thấp, dáng vẻ giả bộ hiền lành, hầu hết đều gật đầu. Điều bộ của anh như vậy, nhìn qua có chút tức cười. Vì thế mà cô không nhịn được cười.

Lúc Lăng Diệc Cảnh rời đi, Dương Tử Hân rất tự nhiên theo sau khiến Giang gia đứng ở tầng hai phải cảm thán: ” Con gái nuôi lớn rồi đi theo người khác”.

Giang Dục nhìn có chút hả hê: ” Biết nuôi con gái tốt thế nào rồi chứ ạ?”.

Dương Tử Hân nghe xong cũng lấy làm xấu hổ. Nhưng da mặt cô dày, vẫn có thể cười nói chào cha mẹ, sau đó cùng đi theo Lăng Diệc Cảnh.

Ra khỏi biệt thự của Giang gia, Lăng Diệc Cảnh kéo lấy tay cô: ” Vừa rồi cười vui về gì vậy?”.

” Vừa rồi? Không phải anh luôn tiếp chuyện bố mẹ em sao, vẫn có thời gian để ý đến em à?”.

Lăng Diệc Cảnh mỉm cười, không nói gì nữa.

Tâm ở đâu, mắt không thể nhìn thấy sao?

Hôn lễ tổ chức có phần gấp gáp nhưng hết sức long trọng, Lăng Diệc Cảnh có thể thấy được mối giao thiệp của Giang gia, toàn bộ Giang gia ở Hoài Giang đều đến, người tới đây đều là người cầm quyền của Giang gia, bọn họ hoàn toàn không giống bình thường.

Nhưng hôn lễ của Giang gia vẫn có chút đặc biệt, nếu không phải là người có giao tình mấy đời sẽ không có tư cách để tham dự. Do đó, hôn lễ không quá âm ỉ, ngay cả uống rượu, cũng không ai dám ép buộc rót cho đôi tân lang.

Hôn lễ kết thúc, Dương Tử Hân lén lút bỏ chạy, cô tuyệt đối không ngờ lại bị ông bác bắt gặp, ném cho anh trai.

Khi Lăng Diệc Cảnh tìm được cô, thấy cô đang nhìn trộm.

Hòn đảo độc lập này thực ra rất nhỏ, chỉ có một khách sạn. Ý của Giang gia rất rõ ràng, từ chối tất cả những người có ý định tìm kiếm cơ hội hợp tác. Khách sạn này có sân thượng rất dài, đảm bảo có thể thấy được phong cảnh xung quanh, chỉ là phong cảnh một phía không được đẹp lắm nên ít người đến.

Lăng Diệc Cảnh len lén ôm lấy cô, cô lại làm động tác suýt, bảo anh đừng lên tiếng.

Nơi bọn họ đứng là tầng hai, có thể nhìn rõ ràng mọi thứ phía dưới.

Có một cô gái đang ngồi trên một tảng đá, chân luồn trong nước, khoan thai nhả nhả chơi đùa với nước.

Một chàng trai đứng cách đó không xa, hai tay khoanh trước ngực, yên lặng nhìn cô gái đó.

Dương Tử Hân nhìn một lúc rồi kéo Lăng Diệc Cảnh vào, cô giải thích: " Đó là anh trai em, Đông Giang là một chi của Giang gia, trông rất tuần tú, có khí chất phải không?".

Lăng Diệc Cảnh sờ lên khóe mắt cô, nơi đó hơi ẩm ướt.

Cô ôm lấy anh: " Lúc này thấy họ, bỗng cảm thấy xúc động, một hình ảnh hết sức cảm động. Không cần ôm hôn hay làm gì khác, hành động của họ chỉ bình thường thôi nhưng lại khiến em có cảm giác thấy được thiên trường địa cửu".

" Ngốc nghếch".

Anh ngồi xuống, ôm cô vào trong lòng: " Tại sao lại cảm động khi thấy người khác mãi mãi ở bên nhau. Điều em cần chính là, hưởng thụ thiên trường địa cửu của chính mình".

Cô vùi đầu vào ngực anh, hồi lâu sau mới ngẩng lên: " Cảm ơn anh".

Cảm ơn anh đã cho cô được gặp gỡ, cảm ơn anh đã cho cô thiên trường địa cửu, cảm ơn anh đã cho cô một tương lai như mong muốn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/that-long-yeu-em>